Aventurile
unui
Don Juan
Lorraine
Heath

LORRAINE HEATH

Aventurile unui Don Juan

Pleasures of a Notorious Gentleman
Lorraine Heath
Copyright © 2010 Jan Nowasky

Ediţie publicată prin înţelegere cu HarperCollins Publishers

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Aventurile unui Don Juan
Lorraine Heath

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Heath, Lorraine
Aventurile unui Don Juan / Lorraine Heath
trad.: Graal Soft – Bucureşti: Litera, 2017
ISBN 978 – 606 – 33 – 2984 – 5
I. Barbu, Oana (trad.)
821.111 (73) – 31 = 135.1

LORRAINE HEATH

Aventurile unui Don Juan

Traducere din limba engleză
Oana Barbu

LITERA
2018

Pentru Patti, Lynn, Pattie, Kathee, Carol, Connie, Linda, Nancy A., Nancy D. şi Merrilee

În amintirea petrecerilor în pijama, plimbărilor în miez de noapte fără teamă, explorării străzilor liniştite din Angleton, balurilor din liceu fără partener, echipei de majorete, amiezilor lungi pe plajă, meciurilor de fotbal în ploaie, campionatului de baschet Girls State în ultimul an de liceu, convorbirilor interminabile la telefon, fotbalului american feminin, lui Bobby Sherman şi The Monkees, primului sărut, primei pasiuni, primei iubiri, suferinţei în urma despărţirii, miracolului când te îndrăgosteşti cu adevărat, visurilor noastre…

Nouă, celor de atunci,

Lorraine Heath

Prolog

Aprilie 1854

Stephen Lyons iubea femeile. Înalte, scunde, grase, slabe. Tinere şi mai puţin tinere. Le iubea pe toate.

O iubea cel mai mult pe cea care îi ţinea companie în acel moment.

Adesea, îi spunea Fancy deoarece era fermecătoare. Fiică nelegitimă a unui duce, ea intenţionase să calce pe urmele mamei sale şi să-şi caute un protector. Deşi ştia că el nu o putea ajuta în această privinţă, îi cunoştea reputaţia notorie destul de bine ca să fie sigură că îi oferea educaţia necesară în ale plăcerii, care urma să-i folosească mai târziu. Numeroasele săptămâni de când se întâlneau în secret nu fuseseră în van. Acum, avea nişte mâini talentate şi o gură vicleană, care îl ţineau ocupat până în zori.

— Îmi va fi tare dor de tine, spuse ea, fluturându-şi părul negru pe pernă şi întinzându-se provocator în patul şifonat al unei camere austere dintr-o tavernă în care se întâlnise cu el cu o seară în urmă.

— Până la căderea nopţii, vei încălzi patul altui bărbat, spuse el distrat, stând la fereastră şi încheindu-şi haina stacojie.

Se gândi că ar fi trebuit să fie deranjat de tăcerea ei, care confirma adevărul spuselor lui: reprezentau unul pentru celălalt puţin mai mult decât distracţia de o

noapte. Nu promisese niciodată unei femei mai mult decât îi putea oferi, nu dusese niciodată în patul lui pe cineva fără a-i spune clar că nu-l putea avea dincolo de aşternuturi.

Era mulţumit că Fancy nu avusese pretenţii, că se consolase cu ideea că nu avea să facă parte din viaţa lui. Schimbarea pândea la colţ, iar el o aştepta.

Gândul escapadelor care îl aşteptau odată ce avea să părăsească încăperea îi făcea sângele să-i clocotească în vene. De la etajul al doilea, putea vedea mulţimea de oameni adunându-se pe străzi, îi putea auzi fredonând *The Girl I Left Behind Me* în timp ce orchestra regimentului îi acompania. Cu un entuziasm care vibra în aer în timp ce soarele apărea la orizont, soldaţii mărşăluiau dezorganizaţi, lucru ce i-ar fi nemulţumit pe superiorii lor. Cine îi putea condamna pentru entuziasmul năvalnic în timp ce se îndreptau spre gară şi către prima parte a unei călătorii care avea să-i ducă în Crimeea? Îi aşteptau aventura şi onoarea. Şi rusoaicele. Stephen era nerăbdător. Trecuse mult timp de când li se alăturase. Se aplecă peste pat şi sărută lung gura lucioasă a lui Fancy, buzele ei cărnoase, care ofereau unui bărbat plăceri nebănuite. Când se retrase, el îi zâmbi diabolic.

— Mulţumesc, draga mea, pentru o despărţire adorabilă!

— Ai grijă de tine! Când te vei întoarce…

El îi atinse buzele, oprind o promisiune pe care niciunul din ei nu ar fi putut să şi-o ţină.

— Tu îi vei fi loială protectorului tău. Odată cu plecarea mea, timpul nostru împreună se încheie. Dar nu te voi uita niciodată, Fancy, nici pe tine, nici momentele fericite pe care le-am trăit.

— Nu mă îndoiesc că spui asta tuturor femeilor.

Nu o contrazise. Era cel mai de preţ cadou pe care îl oferea iubitelor sale: credinţa că ea era cea de care avea să îşi amintească atunci când diavolul urma să vină după el pentru păcatele lui.

Apropiindu-se, îşi trecu mâna peste pieptul lui.

— În visele mele, vei continua să-mi faci lucruri imorale.

Îi oferi cel mai frumos zâmbet al lui.

— Şi în ale mele.

O mai sărută o dată înainte de a ieşi în grabă pe uşă, alergând pe scări şi pierzându-se în mulţimea de oameni care păreau a sărbători victoria Marii Britanii asupra Rusiei, nu faptul că tocmai i se declarase război. Regimentul se pregătise de plecare de ceva vreme. Erau mulţi recruţi noi, încă tineri şi nerăbdători, încrezători că victoria în război avea să fie uşoară.

— Căpitane! strigă un tânăr la el, atrăgându-i atenţia.

— Mathers!

Cu un pas mare, hotărât, Stephen îl urmă. Spectatorii fredonau alt refren, reuşind cumva să cânte, să aplaude şi să se mişte în acelaşi timp, cu un entuziasm care le oferea încredere şi speranţă în cauza lor. Băieţii alergau pe lângă ei, visând ca într-o zi să-i poată însoţi.

Bărbaţii îi băteau pe umeri, întinzându-se pentru a le strânge mâinile. Femeile îi sărutau.

Ah, când aveau să se întoarcă victorioşi, uşile multor dormitoare urmau să li se deschidă celor întâmpinaţi ca eroi. Stephen nu avusese niciodată probleme în această privinţă, dar, cu siguranţă, întorcându-se cu poveştile unor fapte măreţe, avea să condimenteze orice flirt şi să deschidă chiar şi braţele celor mai sfioase doamne.

— Mă temeam că nu veţi ajunge, căpitane! strigă Mathers.

— Cum? Să te las să-i baţi singur pe ruşi? Nu fi prost, omule! Râsul zgomotos al lui Mathers semăna cu explozia focului de tun.

Era un bărbat musculos şi tuciuriu, care muncise pe câmp înainte să dea plugul pe o puşcă. Stephen era fericit că Mathers şi alţii ca el aveau să îi fie alături în lunile următoare pentru a face faţă confruntărilor din Crimeea.

— Stephen!

Ecoul vocii aceleia feminine foarte cunoscute îi stârni un val de dorinţă. Îndepărtându-se de Mathers, îşi făcu loc prin mulţimea zgomotoasă spre o frumuseţe cu părul şaten şi ochii verzi, care flutura o batistă spre el. Îmbrăţişând-o, îi acoperi gura încântătoare cu a lui înainte de a o trage deoparte, între două clădiri.

— Lady Gwendolyn, nu mă aşteptam să te văd astăzi aici!

Respira repede, aşa cum o făcuse de multe ori în patul lui. Obrajii ei îmbujoraţi îi redară imagini vii ale nopţilor de plăcere petrecute împreună.

— Am vrut să îţi dau asta. Are parfumul meu.

Duse la nas mătasea pe care ea i-o îndesă în palmă, inspiră şi închise ochii, ca şi cum era în extaz.

— Astfel, voi avea raiul mereu aproape.

Râse uşor, apoi se ridică pe vârful degetelor şi îl sărută pe fugă. Nu avea mult timp. Amândoi ştiau asta.

— Te rog, ai grijă! îl rugă ea.

— Când cineva ca tine mă aşteaptă, cum aş putea să nu am grijă? Sărutând-o încă o dată, o lăsă acolo cu lacrimi în ochi, în timp ce îşi făcu loc prin mulţime

pentru a se alătura trupelor care mărşăluiau.

Ar fi trebuit să fie disciplinaţi, neînfricaţi, dar zâmbeau ca şi cum mergeau la o petrecere. Nu păreau înspăimântaţi în acel moment, dar aveau să fie. Însă aveau să triumfe repede. Auzi altă voce de femeie strigându-l. O zări pe Katherine – Kat – făcându-i entuziasmată cu mâna de pe margine. Îşi făcu loc printre soldaţi, fără să îşi ia privirea de la ea în timp ce alerga printre oamenii de pe stradă, până când, în cele din urmă, se întâlniră. O îmbrăţişă strâns, protejând-o de mulţime în timp ce o sărută pasional, ştiind că, dacă tatăl ei s-ar fi aflat prin preajmă, ar fi fost foarte deranjat. Era amuzantă datorită spiritului ei rebel şi dragostei pentru aventură. El bănuia că, dacă i s-ar fi permis, ea ar fi mărşăluit cu ei.

— Una din agrafele mele de păr se află în medalion, spuse ea.

Strânse în pumn cadoul de la ea, un medalion în formă de inimă cu lănţişor de aur.

— Îl voi ţine aproape în fiecare noapte.

— Te rog, întoarce-te acasă curând!

— Ştiind că mă aştepţi, nu-mi voi întârzia sosirea nici măcar un minut!

Îi oferi un ultim sărut de rămas-bun înainte de a intra din nou în rândurile soldaţilor. Dispăru repede, ca şi cum fusese luat de un şuvoi puternic. Nu se ştia unde îi ducea, ce nenorociri urma să producă, ce suferinţă avea să rămână în urmă. Dar nimeni nu se gândea atât de departe. Se gândeau numai la recompensele pe care aveau să le primească la final. Premii pentru o muncă bine făcută. Serviciu în slujba ţării şi a reginei pe care o iubeau.

Scandările îi urmară până la gară.

— Țineți-vă bine! strigă cineva.

Urmară râsete, şi un alt bărbat care strigă:

— Învăţaţi-i minte!

Sprijinul şi entuziasmul erau incredibile. Chiar de când urcase pe tron, regina Victoria îşi trimisese soldaţii în diferite lupte. Dar de data asta era diferit. De când se declarase războiul, pe 27 martie, naţiunea părea să se fi unit cum nu o mai făcuse de la confruntarea cu Napoleon. Triumful nu era pus la îndoială. Bucuria victoriei deja se simţea. Singurul lucru care mai trebuia făcut era ca bărbaţii să fie trimişi într-o bătălie de răsunet înainte de a se întoarce acasă la căldură şi la femeile lor.

— Stephen!

Se întoarse spre vocea impunătoare a fratelui său vitreg, mai tânărul duce de Ainsley. Cum era posibil ca acest Ainsley de numai 22 de ani să fie mai puternic

şi mai autoritar decât Stephen? Poate pentru că Stephen preferase mereu să se joace de-a responsabilitatea, în timp ce Ainsley era hotărât să preia frâiele lăsate de tatăl lui după moartea sa. Mereu le ţinuse cu dârzenia şi încrederea care le lipseau chiar şi bărbaţilor care aveau de două ori vârsta lui.

Stephen nu se aşteptase ca familia lui să-l trimită departe, dar iată că o făcuse. Mama lui, actuala ducesă de Ainsley, întrucât fiul ei încă nu se însurase. Ainsley. Fratele lui mai mare, contele de Westcliffe, şi soţia lui, încântătoarea Claire. În afară de mama lui, Claire era singura femeie pe care Stephen o iubise. Ar fi făcut orice pentru a se asigura că era fericită. Îi fusese greu să accepte că ea îi aparţinea fratelui său – aşa cum trebuia să fie după ce se rezolvase totul –, întrucât avea sentimente contradictorii. Pentru Stephen, ea era mai degrabă o soră decât o iubită. Dar un colţ al inimii lui avea să fie mereu al ei.

— Cu siguranţă, toţi aveţi ceva mai bun de făcut decât să vă aflaţi în mulţimea asta exasperantă la această oră a dimineţii, spuse Stephen obraznic.

Le dăduse destul de multe motive de îngrijorare de-a lungul vieţii. Nu voia ca ei să vadă plecarea lui ca pe altceva decât o aventură distractivă. Chiar şi el refuza să creadă că putea să fie mai greu decât anticipase.

Înainte de a-şi încheia fraza, mama lui îl luase în braţe.

— O să albesc şi mai rău din cauza ta, spuse ea pedepsindu-l drăgăstos.

Considera că firele albe presărate prin părul negru i se datorau. Dar, chiar şi la 45 de ani, tot arăta bine. Avea numai 16 ani când se căsătorise cu primul ei soţ, al şaptelea conte de Westcliffe. Îi oferise doi fii înainte să moară: pe Morgan, actualul conte, şi pe Stephen. Cei doi fraţi însă nu semănau deloc. Westcliffe era brunet şi cu o alură sumbră, în timp ce Stephen era blond şi iresponsabil, şi părea că nu îi păsa de nimic. După el, trebuia să te bucuri de viaţă, să o explorezi. Cei din familia lui ştiau la ce să se aştepte de la Stephen. Iar singurul lucru care îl ghida în viaţă era să le îndreptăţească aşteptările.

Aplecându-se, îl analiză, ochii ei căprui căutându-i pe cei albaştri ai lui Stephen.

— Nu există niciun motiv pentru care trebuie să pleci. Am trecere peste tot!

Nu se îndoia. Cel de-al doilea soţ al ei, al optulea duce de Ainsley, fusese un bărbat foarte puternic. Iar ea se asigurase că avea să beneficieze de o parte din autoritatea lui. Cine o putea învinui? Primul soţ o lăsase aproape fără nimic. Făcuse tot ce îi stătuse în putere pentru a nu se mai afla niciodată într-o astfel de situaţie.

— M-aţi acuzat că sunt lipsit de caracter, zise el. Nu-şi învinuia familia sau pe oricine altcineva că nu-l privea mai în profunzime. La urma urmei, era o

aparenţă seducătoare. În plus, el nu lua nimic în serios. Ce mod mai bun de a-mi construi caracterul decât înfrângerea câtorva ruşi?

— Dar Westcliffe te-a iertat pentru trăsnaia ta. Îşi privi fiul cel mare. Nu-i aşa?

Trăsnaia, cum o numea mama lui, era faptul că îl prinsese în pat cu soţia lui Westcliffe. Cu Claire. Fratele lui încuviinţă brusc din cap. Stephen nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Sper ca Sfântul Petru să mă ierte cu mai mult entuziasm, altfel nu voi trece niciodată de porţile lui de aur.

Westcliffe râse la auzul acestor vorbe. Acum, că se împăcase cu Claire, lucrurile îi păreau mai amuzante.

— Cred că nu va ajunge niciunul din noi în rai.

Claire îl privi mânioasă şi îl lovi peste braţ. Era plăcut să o vadă simţindu-se atât de confortabil în prezenţa soţului ei. Cândva, fusese îngrozită de el. Trecu pe lângă Westcliffe şi îl îmbrăţişă pe Stephen.

— Sigur că te-a iertat! Şi vei ajunge în rai!

Stephen se îndoia de asta. Poate că scopul misiunii era acela de a-şi forma caracterul, dar nu plănuia să nu mai păcătuiască în tot acest timp. O îmbrăţişă cu putere. Când, în sfârşit, se desprinse din braţele lui, Stephen îi oferi mâna lui Westcliffe.

— Fără resentimente!

Westcliffe îl luă de mână şi îl trase aproape, bătându-l pe spate cu cealaltă mână.

— Ai grijă să nu mori!

Apoi rămase doar Ainsley. Fratele mai tânăr care nu îşi acceptase niciodată rolul de mezin. Uneori, părea chiar mai bătrân decât Westcliffe. Nu înfăţişarea, ci comportamentul. Era mult prea responsabil.

— Ai grijă de tine, puiule! spuse Ainsley.

— La naiba, urăsc să-mi spui aşa!

Întotdeauna îl făcuse să se simtă ca şi când el ar fi fost cel mai tânăr dintre fraţi, şi ştia că asta fusese intenţia lui Ainsley. Mereu îl cicălea pe Stephen să se maturizeze. După o vreme, devenise deranjant, mai ales că Stephen nu avea de gând să-şi schimbe comportamentul indulgent.

Ainsley dădu din cap pentru a-i sugera că tocmai de aceea îi spusese astfel, strângându-i mâna lui Stephen şi bătându-l cu putere pe umăr.

— Întoarce-te cât de repede poţi!

— Nu trebuie să vă îngrijoraţi. Până la începutul sezonului de vânătoare a

fazanilor, voi fi acasă.

Trenul şuieră asurzitor de tare.

— Trebuie să plec.

Îşi îmbrăţişă strâns încă o dată mama, înainte de a se grăbi să se urce în trenul care avea să-l ducă spre destinul lui.

Capitolul 1

Northamptonshire, noiembrie 1855

Mercy Dawson crezuse că era pregătită pentru ruşinea pe care trebuia să o îndure. Se înşelase.

O afectase atât de mult încât aproape că regretă decizia de a se întoarce în Anglia. Auzise de multe ori că dragostea era oarbă şi capabilă de a-i transforma chiar şi pe cei mai înţelepţi oameni în nişte nerozi. Se părea că ea nu făcea excepţie. Iubirea – atât de intensă şi de complexă încât o copleşea şi o făcea să izbucnească în lacrimi când nici nu se aştepta – o adusese acolo. Iubirea şi trăsura tatălui ei.

Deşi îşi urmase cu multă convingere calea, i se păru straniu că îi era atât de greu să îl privească în ochi pe ducele de Ainsley. Cu părul său negru şi trăsăturile bine definite, acesta nu semăna deloc cu fratele lui vitreg, Stephen Lyons. Deşi Ainsley era cel mai tânăr dintre cei trei fraţi, purta pe umerii lui toate responsabilităţile, şi o făcea foarte bine, de parcă fusese născut pentru asta. Înţelesese influenţa dată de titlul pe care îl purta şi dădea impresia unei persoane cu care nu se putea glumi. În ochii lui verzi strălucitori, citise o minte calculată în timp ce el o studie ca şi cum ar fi fost o gânganie, apoi, după ce o analiză cu atenţie, decise că nu era cu mult deasupra unui viermişor.

Evident, se îndoia de sinceritatea poveştii incredibile pe care tatăl fetei o spusese.

Ea fusese prima care îşi întoarse privirea, prefăcându-se că admiră împrejurimile. Se aflau în salonul moşiei lui Ainsley, la conacul Grantwood. Camera, aproape la fel de mare cât toată casa tatălui ei, era compartimentată. Dominau albul, galbenul şi portocaliul, creând o atmosferă veselă, care ar fi făcut-o să se simtă bine-venită şi să zâmbească dacă s-ar fi aflat acolo în alte circumstanţe. Îşi imagină că, în zilele reci de iarnă, s-ar fi putut simţi bine între acei pereţi. Stătea pe canapeaua de lângă şemineul de dimensiuni impresionante. Şi totuşi, flăcările dogoritoare nu reuşeau să alunge frigul care îi intrase în oase

în timpul călătoriei. Un frig care se accentua pe măsură ce Ainsley o scruta din priviri.

— Ei bine? se răsti tatăl ei, stând în spatele lui Mercy, ca şi cum nu mai putea suporta să îi vadă expresia care i se citea pe faţă.

Ea tresări, însă Ainsley nu îşi luă privirea de la ea şi nici nu şovăi. Presupunea că fusese la fel de curajos pe câmpul de luptă ca fratele lui. Stephen Lyons ajunsese în Crimeea cu grad de căpitan, însă faptele vitejeşti din timpul bătăliei îi aduseseră cu uşurinţă promovarea la gradul de maior.

— Fiul tău a lăsat-o însărcinată pe fata mea. Ar face bine să fie cuviincios cu ea!

Ducesa dezmierda copilaşul. Apoi îl privi pe Ainsley.

— Îmi aminteşte mult de Stephen când era de vârsta lui.

— Toţi bebeluşii arată la fel, mamă.

— Nu în ochii unei mame.

Privirea înspăimântătoare a ducesei se opri asupra tinerei mame, iar Mercy încercă să nu se simtă strivită de ea. Nu îşi imagina că ar fi putut fi vreodată la fel de sigură pe sine ca oamenii aceia. Fusese nevoită să îşi adune tot curajul de care era capabilă pentru acea întâlnire. Ştiuse că nu avea să fie una plăcută, însă fusese convinsă, de asemenea, că era singura ei şansă la fericire. Astfel, avea să rămână fermă până la sfârşit.

— Sau pentru o bunică, presupun, adăugă ducesa.

Planul iniţial al lui Mercy fusese să lase copilul acolo, în grija rudelor, însă, în cele din urmă, nu se simţise în stare să renunţe la el. Era uimitor cât de mult ajunsese să îl iubească în doar cele trei luni de când devenise mamă. Ar fi făcut orice pentru a-l proteja, pentru a-l păstra. Şi-ar fi vândut sufletul diavolului dacă ar fi fost nevoie.

— Ce nume i-ai dat? întrebă ducesa.

— John.

— Un nume cu greutate.

Încuviinţă din cap. Erau oameni buni. Nu ar fi trebuit să îl implice pe tatăl ei în această problemă. Trebuia să vină acolo de la bun început, însă nu ştiuse de unde să înceapă căutările şi nu ar fi putut să trăiască pe străzi în tot acel timp. După tot ce văzuse şi cât suferise când lucrase ca infirmieră, se gândise că tatăl ei ar fi fost la fel de bucuros că se întorsese acasă cum era ea că îl revedea. Îl cunoştea suficient de bine pentru a-l crede capabil să refuze protejarea unei noi vieţi, indiferent de circumstanţele venirii sale pe lume. Tatăl ei nu văzuse sute de bărbaţi pierzându-şi viaţa. Era un moşier înstărit, iar ea, venind la uşa lui cu un

bebeluş în braţe, îl făcuse de ruşine.

Totuşi, nu regreta ceea ce făcuse. Nu putea. Nu voia.

— Tatăl tău a spus că l-ai cunoscut pe Stephen în timp ce servea în armată în Crimeea, spuse ducesa, însă, după tonul ei, era mai degrabă o întrebare. Estul este foarte departe, nu e un loc potrivit unde să călătorească o domnişoară distinsă.

— Într-adevăr, Excelenţă. Am lucrat ca infirmieră în Scutari.

Descoperise că puţini oameni ştiau unde se afla acel loc. Deşi ducesa ar fi putut face excepţie. Într-un colţ al camerei, se afla un glob pe care se vedea zona aceea a lumii ce cauzase atâta nelinişte şi suferinţă. Mercy se întrebă dacă ducesa atinsese uneori partea aceea a globului în încercarea de a se simţi mai aproape de fiul ei, de a crea o punte peste distanţa nesfârşită care îi despărţea.

— Mulţi soldaţi au fost aduşi acolo ca să primească îngrijiri.

— Admirabil! Deci erai unul dintre ajutoarele domnişoarei Nightingale?

Domnişoara Nightingale. Pentru infirmiere, pentru doctori şi pacienţi, ea fusese domnişoara N.

— Da, doamnă!

— Ziarele au făcut o descriere înfiorătoare a războiului. Nu înţeleg cum putea rămâne cineva acolo cu toate lipsurile, făcând faţă frigului şi bolii. Se spune că oamenii mor mai mult din cauza bolilor decât a războiului.

Mercy încuviinţă din cap, afişând un zâmbet timid, forţat.

— În ceea ce mă priveşte, John este singurul lucru bun rezultat în urma războiului.

Ochii căprui ai ducesei se înduioşară. Stephen nu moştenise ochii ducesei. Ai lui erau de un albastru-închis. Îşi aminti îngrijorarea pe care o văzuse în ei înainte să o strângă la pieptul lui. Fusese atât de tandru! După cât suferise în mâinile acelor trei tâlhari, Mercy crezuse că nu ar mai putea suporta vreodată atingerea unui bărbat, însă el îi dovedise contrariul. Cât de mult tânjea după acele braţe puternice!

Însă nu avea să le mai simtă forţa niciodată, nu avea să mai simtă muşchii aceia fermi sub degetele ei. Stephen fusese omorât în septembrie. Datorită minunilor telegrafului, numele celor căzuţi la datorie se aflaseră repede şi fuseseră anunţate în ziar. Era surprinsă că ducesa nu purta doliu. În schimb, avea o rochie de un mov-închis.

— Ei bine? se răsti tatăl ei din nou. Vreau să ştiu ce veţi face pentru fata mea.

— Presupun că doriţi o recompensă financiară, spuse Ainsley.

— Pentru început, da. Dar viaţa ei este distrusă. Niciun bărbat decent nu o va lua în căsătorie. A plecat să facă un bine, iar el a profitat de ea.

— Tată…

— Taci, fetiţo! Ultimul lucru la care mă aşteptam din partea ta era să vii acasă cu un bastard!

— Nu-l numi pe John astfel!

Ar fi luptat până la moarte pentru a-l proteja pe John. Cum de nu înţelegea tatăl ei ce însemna copilul pentru Mercy? Într-o lume privată de bucurii, era singura ei rază de lumină.

— Vă rog, Excelenţă, tot ce îmi doresc este să fiu cu John. Aş putea fi doica lui. Aş cere foarte puţin.

— Nici vorbă, ripostă tatăl ei. Ruşinea adusă familiei mele… Cer ca lucrurile să fie făcute cum se cuvine. Dumneavoastră, domnule, Excelenţă, ar trebui să îndreptaţi ceea ce nu a făcut fratele dumneavoastră.

Ainsley făcu o grimasă, ca şi cum urma să izbucnească în râs. Fu primul semn care o făcu să creadă că nu era atât de serios precum bănuia.

— Sugeraţi cumva să o iau de soţie pe fiica dumneavoastră, domnule?

— Exact!

— Tată, nu!

— Are nevoie de un soţ, continuă el ca şi cum nu ar fi auzit-o obiectând. Eu îmi iau mâna de pe ea.

Mercy era în pragul disperării. Nu ştia cum să pună capăt situaţiei.

— Excelenţă, nu l-am adus pe John cu acest scop. Sunteţi familia lui. Nu am niciun fel de pretenţie.

— Domnişoară Dawson, juri că acest copil este fiul fratelui meu? întrebă Ainsley.

În vocea lui se simţi o urmă de bunăvoinţă care lipsise până atunci, ca şi cum începuse să înţeleagă că, în ciuda poziţiei incredibile în care se afla, ea îşi punea pe primul loc copilul, iar tatăl ei nu încerca decât să facă situaţia şi mai dificilă. Fu fericită că urma palmei lui nu i se mai vedea pe faţă. O lovise pentru a o pedepsi pentru nesăbuinţa şi păcatele ei.

— Vă jur, Excelenţă, că spun adevărul. John este fiul lui Stephen!

— Nu mă îndoiesc, zise ducesa scurt, părerea ei cântărind mult în faţa fiului ei.

Ainsley încuviinţă încet din cap, apoi, cu paşi mari, traversă camera şi deschise uşa.

— Caută-l pe maiorul Lyons şi spune-i că vreau să-i vorbesc!

Mercy era deja în picioare înainte ca Ainsley să închidă uşa. Era ameţită. Inima îi bătea atât de tare încât era sigură că o puteau auzi. Cu un nod în gât, reuşi să spună doar atât:

— E aici? Nu se poate! Este mort!

Ainsley păru destul de surprins de reacţia ei. Ca şi ea. Nu era defel teatrală, însă acea răsturnare de situaţie fusese complet neaşteptată. Fu deopotrivă uşurată şi înfricoşată. Asta schimba totul. Totul! Picioarele i se înmuiară, dar se chinui să rămână dreaptă. Era mai bine să înfrunte diavolul în picioare.

— Da, în raportul iniţial l-au declarat mort, spuse Ainsley analizând-o.

Chiar trebuia să-i examineze fiecare părticică a corpului? Ce naiba căuta, ce spera să găsească? Dovada vreunei înşelăciuni?

— Ţinând cont de carnagiul care s-a petrecut la Sevastopol, nu e de mirare că s-au făcut erori. A fost grav rănit, iar şansele de supravieţuire erau minime. Însă cei care s-au îndoit de voinţa lui nu îl cunoşteau pe fratele meu. Este teribil de încăpăţânat. A ajuns acasă în urmă cu o lună. Nu este chiar în formă, încă se recuperează.

Bucuria aflării acelei veşti aproape că o făcu să îşi piardă cumpătul. Odată ce maiorul Lyons avea să intre pe uşă, totul urma să se schimbe. El avea să nege vorbele ei, asta dacă măcar şi-o amintea. Haosul domina câmpurile de luptă şi spitalele. La fel ca hoţii în timpul nopţii, soldaţii, doctorii, infirmierele furau momente de fericire oriunde şi oricând puteau. Strângeau amintiri pentru zilele obositoare, înspăimântătoare, când nu era nimic altceva decât suferinţă.

Timpul pe care îl petrecuse cu maiorul Lyons fusese scurt, foarte scurt. Însă sentimentele ei pentru el reuşiseră să se transforme într-o emoţie pe care nu o înţelegea şi a cărei intensitate o speria.

Îşi aruncă privirea spre John, care era protejat de braţele ducesei. John. Fiul ei. Bucuria ei. Şi-ar fi dorit să nu-l fi abandonat niciodată. Trebuia să traverseze repede camera, să îl ia şi să plece. Însă el aparţinea acelui loc. Nu putea să îl smulgă de acolo. El era singura ei şansă de a-şi ispăşi păcatul, însă gândul că avea să-l piardă era ca un cuţit răsucit în inimă. Nu se aşteptase niciodată ca micuţul să devină salvarea ei.

Dumnezeule, acum totul avea să iasă la lumină! Totul. Când maiorul Lyons avea să o vadă…

Dacă primele lui cuvinte aveau să se învârtă în jurul ruşinii şi suferinţei ei? Dar el promisese, promisese să nu spună nimănui niciodată. În timp ce o strângea la piept…

Zgomotul făcut de uşa ce se deschise străbătu camera ca un foc de puşcă.

Dezastrul era iminent, însă ea se agăţă de orice amintire cu el. Însă el era departe de bărbatul pe care ajunsese să îl admire, cu care se mândrea atât de mult.

Şocul o cutremură până în adâncul fiinţei sale. Stephen şchiopăta şi folosea un baston pentru a putea înainte, căci mersul lui nu mai era la fel de apăsat şi de încrezător ca odinioară. Nu purta nici uniforma stacojie care îl făcuse să pară impozant. Avea, în schimb, o cămaşă albă şi lavalieră. O jiletcă neagră şi o jachetă. Pantaloni negri. Ca şi când ar fi purtat doliu.

Poate chiar aşa era. Pe câţi dintre camarazii săi nu-i văzuse pierind? Pe câţi dintre ei nu îi ţinuse în braţe în timp ce îşi dădeau ultima suflare pe câmpul de luptă?

Era atât de slab încât abia semăna cu tânărul robust, care afişase o siguranţă de invidiat când ieşise din spital în prima lună după sosirea ei la domnişoara Nightingale. Atunci când continuase să vorbească despre îndepărtarea duşmanului. Pe cei care încă nu se simţeau suficient de bine ca să fie externaţi îi îndemnase să se recupereze repede, pentru a-şi face treaba, ca toţi să poată pleca acasă. Încă nu fuseseră învinşi. Îl auzise încurajând atâţia soldaţi, încât reuşise să o convingă şi pe ea, să o determine să facă tot ce îi stătea în putinţă pentru a-i vindeca.

Însă acum nu mai părea să creadă în vorbele pe care le rostea cândva cu atâta convingere.

O cicatrice urâtă se întindea de la tâmplă până la bărbie, însă nu îi umbrea frumuseţea. Ochii lui – frumoşii lui ochi albaştri – se schimbaseră cel mai mult. O priveau cu atâta tristeţe, încât aproape că o cuprinse plânsul. Rănile lui nu erau doar fizice, ele îi atinseseră şi sufletul.

Singurul lucru care rămăsese neschimbat la el era culoarea părului: şaten auriu cu şuviţe blonde. Mercy se gândea adesea cum ar arăta în lumina soarelui. Însă îl cunoscuse în timpul iernii, sub cerul gri. Rareori soarele alunga atmosfera tristă din spital.

Voia să traverseze camera, să-l îmbrăţişeze şi să mărturisească totul înainte ca el să-i dea în vileag minciuna. Ar fi trebuit să se gândească iute cum să îşi salveze reputaţia, însă ea se gândea numai la el. Ce se întâmplase de când îl văzuse ultima oară? Oare observase că ea plecase din Scutari? Dacă avusese ocazia să viziteze spitalul, oare întrebase de ea? Fusese atât de important în viaţa ei, însă el niciodată nu îşi arătase afecţiunea faţă de ea. Nu îi stătea în caracter, ştia asta, însă acest lucru nu o împiedicase să spere că el văzuse în ea ceva special, ceva ce nu găsise la alte femei.

— Stephen, începu Ainsley cu voce caldă, precaută, cu un ton pe care îl

foloseşti atunci când te confrunţi cu un animal sălbatic, impredictibil. Cu siguranţă îţi aminteşti de domnişoara Mercy Dawson. A fost infirmieră la un spital de campanie din Scutari, unde a îngrijit soldaţii care au luptat în Crimeea.

Se întrebă de ce simţise oare nevoia să o prezinte astfel, ca şi când viaţa fratelui său ar fi fost plină de domnişoare cu numele Mercy Dawson, iar el nu ar fi putut să o identifice cu uşurinţă. Îi cunoştea reputaţia în ceea ce privea femeile, ştia că găsea plăcere în despărţiri bruşte, însă cu siguranţă era suficient de gentleman ca să-şi amintească de fiecare femeie cu care avusese relaţii trupeşti.

Tensiunea plutea în încăpere, ca şi cum toţi ar fi fost conectaţi de firele unui pian, fiecare dintre ei aşteptând ca o coardă să fie smulsă.

Maiorul Lyons o analiză preţ de o clipă, apoi încă una, iar ea văzu în străfundul ochilor lui albaştri că nu o recunoştea. Deloc. Fusese doar una dintre nenumăratele infirmiere care se bucuraseră de atenţia lui. Acest moment umilitor, de a fi redusă la nimic, de a fi uitată cu atâta uşurinţă, în ciuda celor trăite împreună, era mai mult decât putea suporta. Nu ştia cum avea să supravieţuiască, însă trebuia să o facă de dragul lui John.

Era în impas. Oare să lupte pentru dreptul lui John de a se afla acolo, oare să-i convingă că maiorul Lyons era tatăl lui ori să îşi ia copilul, să încheie orice socoteală cu ei şi să găsească o modalitate de a supravieţui pe cont propriu? Ştia că tatăl ei nu ar primi-o înapoi acasă. Rupsese orice legătură cu ea. Se afla acolo doar pentru că avea de câştigat de pe urma acelei situaţii dacă nu un buzunar plin de bani, măcar un ginere cu poziţie socială. Se întrebă ce credea el despre toate acestea, dar nu îndrăzni să îl privească. În ultimul timp, i se citea rapid mânia din privire.

— Sigur că îmi amintesc de ea!

Clipi surprinsă. Simţea deopotrivă uşurare şi groază. Dorinţe contradictorii, situaţii confuze. Totul păruse mai simplu atunci când îl crezuse mort. Acum adevărul ieşise la iveală, iar ea nu ştia dacă urma să aibă consecinţe faste sau nefaste.

Maiorul Lyons făcu o uşoară plecăciune.

— Domnişoară Dawson.

— Domnule maior, mă bucur să aflu că sunteţi în viaţă!

În ciuda consecinţelor pe care această situaţie le-ar fi putut avea asupra ei, cuvintele lui Mercy erau sincere. Suferinţa aproape că o doborâse atunci când îi văzuse numele pe lista victimelor. Îi datora mai mult decât ar fi putut reda în cuvinte, atât de mult încât nu l-ar fi putut răsplăti niciodată.

— Cu siguranţă, nu mai mult decât mine.

Timbrul grav al vocii lui îi dădu fiori. „Ce copilă prostuţă eşti, Mercy! Aşa le vorbeşte tuturor doamnelor. Nu eşti cu nimic mai specială”. Însă fusese o perioadă în care crezuse, sperase, îndrăznise să îşi imagineze că îi oferise atenţia lui deoarece o considerase diferită, pentru că o putea deosebi de alte infirmiere. După numai un moment, îşi amintise numele ei. Mai târziu, avea să realizeze că acordase o prea mare importanţă acelui mic triumf. El cunoştea numele tuturor infirmierelor. Putea chiar să facă diferenţa între călugăriţele gemene – Mary şi Margaret –, deşi nimeni altcineva nu reuşea.

— Şi tatăl ei, domnul Daws…

— Mi-ai nenorocit fiica! ţipă tatăl ei, întrerupându-l pe Ainsley înainte ca prezentările să fie făcute corespunzător.

Mercy voia să o înghită pământul. „Of, ce situaţie complicată…”

Maiorul Lyons făcu ochii mari şi îşi întoarse privirea spre ea. Apoi se încruntă, iar Mercy realiză că el se concentra şi încerca să-şi amintească tot ce se întâmplase între ei. Cum putuse să uite? Nu o văzuse chiar şi în întuneric? Doar îşi imaginase că ştia cine era? Nu ştia dacă ar fi fost hine ca el să-şi dea seama că ea era tânăra pe care o salvase în acea noapte oribilă. Poate că exista un soi de milă în confuzia lui. Pur şi simplu trebuia să mărturisească totul pentru a se salva din acea situaţie jenantă.

Dar de unde să înceapă? Cât de mult să mărturisească? Sau cât de mult să ascundă? Cât ar deduce el din ceea ce ar decide ea să îi spună? Jurase. Decisese să ţină totul ascuns cu orice preţ, până avea să-şi dea ultima suflare.

— Stephen, dragule, vino! spuse ducesa trăgându-l spre ea.

Se deplasă încet, ca şi cum se simţea pierdut chiar şi în acea încăpere care îi era cunoscută, căutându-şi locul. Văzuse prea mulţi bărbaţi în aceeaşi situaţie, pe chipul cărora se citea un gol sufletesc. Ca şi când îşi lăsaseră sufletul pe câmpul de luptă, şi numai trupurile lor se întorseseră. Preţul războiului era dincolo de rezervele de muniţie, de mâncare, de uniforme şi de provizii medicale.

— El este John, spuse ducesa cu duioşie atunci când veni spre ea. Domnişoara Dawson pretinde că este fiul tău. Pot să văd asemănarea.

— Eu nu! Eu sunt mai înalt!

Ducesa schiţă un zâmbet, iar ochii i se umplură de lacrimi, de parcă îşi adusese aminte de vremea când fiul ei era bebeluş. Când ajunse la ea, îi strânse mâna.

— Crezi că este posibil? Este fiul tău?

Se mută pentru a-l privi mai bine pe John. Mângâie capul bebeluşului cu mâna lui mare şi îşi trecu degetele lungi şi subţiri prin buclele lui. Inima lui

Mercy tresări de bucurie şi de tristeţe în acelaşi timp. Visase de atâtea ori să-l vadă ţinându-şi fiul în braţe, însă nici unul dintre gândurile ei fanteziste nu o pregătise pentru momentul în care îl putea vedea atingându-l. Avea să se recunoască pe sine în acest copil. Cu siguranţă. Avea să-l recunoască pe John ca fiind copilul lui, deşi nu avea să-i acorde lui Mercy aceeaşi atenţie. Pentru John, nu şi-ar fi putut imagina o bucurie mai mare decât să fie acceptat de tatăl lui. În ceea ce o privea, ştiuse că exista posibilitatea ca John să îi fie luat. Un copil bastard era responsabilitatea mamei, însă această familie notabilă ar fi putut schimba regulile. Pentru o sumă considerabilă oferită tatălui ei, Mercy putea fi dată unui sărac, cu singurul lucru pe care îl preţuia mai mult decât pe ea însăşi.

— Având în vedere reputaţia mea în ceea ce priveşte femeile, cu siguranţă că este posibil, murmură el.

Îşi ridică ochii spre ea, iar Mercy simţi toată forţa privirii lui în timp ce o analiza din nou. Ce vedea când o privea? Oare o vedea aşa cum era în acea noapte în care venise să o salveze? Sau o vedea cum era acum? Hotărâtă să salveze acest copil, când nu putuse să salveze atâţia alţii înaintea lui?

— Trebuie să îţi asumi responsabilitatea faţă de această fată, zise mama lui încet. Dacă, într-adevăr, nu ai nicio îndoială că este mama copilului tău.

Le-ar fi spus pe loc, râzând de absurditatea afirmaţiei sale. Că un bărbat ca el ar dori vreodată o femeie ca ea…

— Desigur, trebuie să îmi asum responsabilitatea.

Genunchii lui Mercy începură să tremure. Se prăbuşi pe scaun. Fusese de acord să o ia de soţie? Cu siguranţă, nu. Nu auzise bine. Onorabilul Stephen Lyons, reputat crai şi seducător. Maiorul Stephen Layons, soldat admirat, care reuşise să facă fiecare infirmieră să sufere. Nu era posibil să ia în considerare căsătoria cu atâta uşurinţă, ca şi cum ai pocni din degete.

— Domnişoară Dawson, doriţi să facem împreună o plimbare în grădină?

— Doar nu crezi că o voi lăsa singură în compania ta! se răsti tatăl ei.

— Puteţi merge în spatele nostru, dacă doriţi, spuse maiorul Lyons înainte de a-l privi din nou pe John. Deşi, îndrăznesc să spun că, în această situaţie, nu ştiu ce aş mai putea face pentru a-i ruina reputaţia mai mult decât am făcut-o deja. Încă o dată, privirea lui străbătu distanţa ce îi separa cu aceeaşi intensitatea ca o atingere. Domnişoară Dawson?

Ea se ridică.

— Da, domnule maior. Mi-ar plăcea foarte mult să facem o plimbare împreună.

Era o minciună, desigur. Se temea cu toată fiinţa ei.

Nu şi-o amintea. Adevărul îl deranja pe Stephen mai mult decât putea exprima în cuvinte, deoarece, dacă ar fi fost ceva din ultimii doi ani ce merita să fie reţinut, acel lucru ar fi trebuit să fie ea sau măcar ochii ei. Având o nuanţă neobişnuită, ochii ei îi aminteau de culoarea whisky-ului. Însă erau bântuiţi de lucruri pe care nici măcar nu şi le putea imagina, dar cu care ar fi trebuit să fie familiarizat.

Război, sânge, moarte.

Cicatricile care îi marcau corpul şi rănile încă nevindecate erau dovada faptului că trebuise să facă faţă celor mai teribile lucruri de care era capabil omul, însă mintea lui nu îşi putea aminti nici măcar un detaliu al suferinţei pe care o îndurase. Se trezise într-un spital de campanie pe o saltea subţire şi urât mirositoare, pusă pe un pat şubred de lemn, chinuit de o durere fizică pe care nu o putea înţelege. Ultimul lucru pe care şi-l amintea era compania lui Claire la un ceai servit în grădina din Lyons Place.

Parfumul florilor fusese înlocuit de mirosul înţepător al cărnii putrezite şi infectate. Cântecul melodios al ciocârliei fusese înlocuit de gemetele şi suspinele muribunzilor. Atât de mulţi îşi strigau mamele, având nevoie de braţele lor pentru a-şi da ultima suflare! Verdelui Angliei îi luase locul mizeria gri a Crimeii. Chiar şi acum putea simţi gustul sângelui. Şi îşi pierduse orice speranţă că avea să reuşească vreodată să scape de el. O pâclă roşie imperceptibilă, densă se impregnase în ceea ce rămăsese din uniforma lui ponosită. Era sângele său, dar şi al altora – al bărbaţilor pe care nu şi-i amintea. Incapacitatea de a-şi aminti de ei îl dezonora, îl arunca în dizgraţie.

Stând lângă ei în spital, se chinuise în propria mizerie, în propria durere şi în angoasă. Îi vorbiseră despre bătăliile purtate şi despre curajul arătat. El pretinsese că îşi amintea. Vorbiseră cu afecţiune despre cei care plecaseră dintre ei, iar el simţise că îi trădase pe cei care îşi dăduseră viaţa pentru ţară, cei care muriseră pentru el. Ceea ce nu ştia şi nu putea aprecia cu adevărat îi chinuise conştiinţa zi şi noapte. Îşi amintise de Anglia, de familia lui, de iubirile lui în cele mai mici amănunte. Ceea ce nu îşi putuse aminti era cum ajunsese în acel loc deprimant.

Tânjea să evadeze din realitatea care îl înconjura. Îşi dorea cu ardoare să simtă pielea catifelată a unei femei. Râvnea la alinarea pe care mâinile ei tandre şi vocea caldă i-o puteau oferi.

Însă nimic nu mai era ca înainte. Bucuria pe care o simţise în compania unei femei fusese înlocuită de nevoia aproape disperată de a fugi de ceea ce devenise: un bărbat care pierduse doi ani din viaţă. Avusese un trecut prea scurt şi sărise

peste prăpastia timpului.

Iar acum se afla lângă această femeie care venise de undeva din neantul întunecat şi adânc care îl chinuia. O cunoscuse, se culcase cu ea, o însămânţase.

Şi totuşi, nu îşi putea aminti gustul sărutului ei sau pielea ei catifelată sub mângâierea degetelor lui.

Cumva, cea mai mare tragedie era chiar faptul că o domnişoară cu educaţie aleasă i se dăruise de bunăvoie. Cu siguranţă, nu fusese o decizie pe care o luase cu uşurinţă. Modul în care îşi ferea constant privirea îl făcu să creadă că ea nutrea un sentiment de vină din cauza acelei întâlniri. Şi, totuşi, jura că nu îşi putea aminti nimic despre ea.

În ciuda rochiei negre care nu o avantaja şi care ar fi putut face o femeie urâtă să arate ca o cioară, îşi dădu seama că nu era uşor de uitat. Şi totuşi, o uitase.

Era destul de înaltă pentru o femeie. El avea în jur de 1, 80 m înălţime, iar dacă ar fi strâns-o la piept stând în picioare, trebuia doar să îşi aplece bărbia pentru a o săruta. Părul ei, de un arămiu lucios, mai mult portocaliu decât roşu, era strâns la spate şi îndesat cu grijă în spatele bonetei. Era slabă, prea slabă pentru o femeie care abia născuse. Se întrebă dacă trecuse printr-o perioadă dificilă. Îl copleşi vina când se gândi la greutăţile prin care trecuse din pricina lui. Desigur, dincolo de ruşinea şi umilinţa de a avea un copil în afara căsătoriei. Oare de ce nu îl abandonase undeva? S-ar fi putut întoarce în Anglia fără să afle nimeni despre nechibzuinţa ei.

Ignoră frigul de afară şi durerea din picior care se accentua pe măsură ce înainta prin grădinile fratelui său. Erau mohorâte – nici*o* floare înflorită, frunze şi tije ofilite. Şi totuşi, numai acolo, în linişte şi în singurătate, putea pretinde că era acelaşi ca înainte.

Privi cerul gri. Totul părea decolorat, cu excepţia părului ei, care îl făcu să se gândească dacă nu cumva îi fusese afectată vederea. Familia şi doctorul care îl tratase ştiau despre boala lui psihică, dar nu vorbise cu nimeni altcineva despre asta. Mândria îl obliga să păstreze tăcerea şi să îşi implore familia să facă acelaşi lucru. Niciodată nu implorase pe nimeni pentru nimic, dar acum ajunsese să o facă. Se schimbase într-o oarecare măsură, însă nu ştia ce întâmplare provocase acest lucru.

Uneori, îşi amintea scurte fragmente – un braţ însângerat, o explozie cutremurătoare, un ţipăt, un strigăt, mirosul dezgustător al morţii –, dar dispăreau înainte de a le putea analiza. Poate era o prostie dorinţa de a-şi aminti acele clipe înfiorătoare, însă vidul memoriei sale, necunoscutul erau un lucru

mult mai rău.

— Vă este frig? o întrebă el, iar ea se opri o clipă.

Nu erau primele cuvinte pe care ea voia să le audă. Pelerina ei de un verde-închis era groasă şi grea. Probabil o proteja suficient, însă frigul îi intrase în oase.

— A fost mult mai frig în Crimeea, răspunse ea. Deşi am auzit că Anglia a avut parte de o iarnă neobişnuit de rece la începutul acestui an. Mă întreb dacă nu cumva Dumnezeu a vrut ca oamenii de aici să simtă ceea ce au simţit compatrioţii lor pe front.

— Şi femeile lor.

Ea îşi feri privirea, şi o roşeaţă îi apăru pe chipul palid, ca şi cum se simţea ruşinată de ceva de care ar fi trebuit să fie mândră.

Pentru o clipă, el se gândi să îi vorbească despre boala lui, dar nu putu să o facă. Nu putu să o jignească mai mult decât o făcuse până atunci şi să admită că habar nu avea cine era ea şi ce rol jucase în viaţa lui – altul decât o aventură de o noapte. Însă era mai mult decât dorinţa de a nu o stânjeni sau de nu a o răni. Era vorba de propria mândrie, de ruşinea lui. Şi de teama care îl paraliza.

Ce se putea spune despre un om care nu îşi putea aminti absolut nimic?

Subalternii îi lăudaseră faptele de eroism. El însă nu îşi amintise nicio faptă care merita să fie lăudată. La o lună după ce se întorsese acasă pentru a se recupera în urma rănilor profunde, încă nu îşi putea aminti cum se alesese nici măcar cu o cicatrice – cu excepţia celei mici de pe obraz, aflate chiar sub ochi. Aceea i se datora lui Westcliffe, care îl rănise cu pumnul când îl prinsese în pat cu proaspăta lui soţie. De fapt, întâlnirea fusese destul de nevinovată, căci nu presupusese mai mult decât îmbrăţişări şi dezmierdări, însă Stephen dorise ca Westcliffe să creadă altceva. Plătise pentru asta încasând o bătaie zdravănă, care însă nici nu se compara cu ceea ce suferise mai târziu. Aşa cum alte cicatrice păreau să demonstreze. Numai ele ştiau ce îndurase. Păcat că nu puteau vorbi.

Continuară să se plimbe. Aşa era mai bine, deşi nu avea nicio idee încotro să se îndrepte.

Ea se grăbi să îl prindă din urmă, deşi nu îi era greu deloc. Bănuia că picioarele ei erau la fel de lungi ca ale lui, dar, fără îndoială, erau mai subţiri şi mai atrăgătoare. Încercă să şi le amintească strânse în jurul taliei lui, dar degeaba. Oare ea îi strigase numele sau îl şoptise? Poate că îi vorbise de multe ori, şoptindu-i vorbe dulci la ureche. Mercy, Mercy, Mercy.

Nicio tresărire, nimic.

— Ce vârstă are bebeluşul? întrebă el.

Nu-şi putu aminti numele copilului. Mama lui îl menţionase, însă el nu fusese atent, presupunând că pruncul nu era important.

O surprinse din nou. De data asta, cuta adâncă ce se ivi pe fruntea el fu cea care îl alertă. Fir-ar să fie! Care fusese adevărata natură a relaţiei lor? Avuseseră parte de momente liniştite de conversaţie? Sau căutaseră să se piardă într-o dragoste frenetică pentru a scăpa de ororile care se petreceau în jurul lor?

Deşi nu-şi amintea nimic din ceea ce se întâmplase înainte de a ajunge în spital, fusese martor la suficiente tragedii în timp ce se recupera pentru a realiza că iadul se dezlănţuise pe pământ cu o răzbunare acerbă.

— Puţin peste trei luni, răspunse ea în cele din urmă.

Înţelese ezitarea din vocea ei, stinghereala că trebuia să mărturisească un lucru pe care el ar fi trebuit să-l ştie. Oare ea îi mărturisise că aştepta un copil? Sau ar fi trebuit să fie capabil să calculeze lunile de la ultima lor întâlnire? Oare se oferise să o ia de soţie? „Doamne, fă ca ea să nu realizeze că nu mi-o amintesc!”

Nu îi stătea în caracter să insulte ori să rănească o femeie. Mereu fuseseră pasiunea lui, motivul lui de a trăi. Apreciase tot ce aveau ele de oferit şi avusese grijă ca ele să fie conştiente de toată admiraţia lui. Niciodată nu determinase vreo femeie, în mod voit, să regrete că i se dăruise.

Poate doar cu excepţia lui Claire. Încercase să o îndepărteze de fratele lui şi astfel o condamnase la ani de chin şi singurătate, de tristeţe şi vină cumplită. Toate acestea, în timp ce el era plecat să satisfacă doamnele Londrei cu abilităţile sale sexuale.

Însă Claire şi Westcliffe se împăcaseră, iar Stephen nu o văzuse niciodată mai fericită. Era o situaţie pe care femeia care mergea alături probabil că nu o cunoscuse vreodată. Observase că era împovărată şi nu se îndoi că prin comportamentul lui nu făcuse decât să-i îngreuneze situaţia. Şi totuşi, simţea că era puternică şi că nu avea să se lase doborâtă uşor. Bănuia că, dincolo de frumuseţea care îi atrăsese atenţia, era o fiinţă cum rar găseşti, care avusese puterea de a-l impresiona nu doar fizic. Cu toate acestea, evitase mereu astfel de femei, întrucât nu voise o legătură cu o femeie pe care ar fi putut-o dori mai mult decât din punct de vedere fizic. Oare de ce nu fusese capabil să reziste tentaţiei de a-i cădea în mreje?

Cu siguranţă, dacă i-ar fi spus că o iubeşte, ea ar fi fost beată de fericire că îi avea lângă ea şi că nu zăcea la doi metri sub pământ.

— De ce aţi aşteptat atât de mult să îi aduceţi aici? întrebă el.

Era o întrebare pertinentă, întrucât nu avea cum să îi cunoască motivele.

Ea părea că aştepta un răspuns de la grădinile sterpe. El îşi aminti de perioada în care avea talentul de a fermeca într-atât o doamnă, încât aceasta i se destăinuia întru totul, mărturisindu-i de la cele mai ascunse secrete până la cele mai ascunse părţi ale trupului ei. Îşi pierduse nu numai memoria. Îşi pierduse şi farmecul. Până acum, ar fi trebuit să o facă pe domnişoara Dawson să râdă, însă el însuşi uitase cum să facă acest lucru, nefiind capabil să îşi aducă aminte când scosese ultima dată un sunet atât de minunat. De fapt, chiar îşi dorea să facă asta.

— Nu ştiam… nu ştiam sigur cum să mă ocup de această problemă, se confesă ea. Nu ştiam despre…

Vocea i se stinse şi roşeaţa îi cuprinse obrajii deja îmbujoraţi din pricina frigului de afară.

Aşadar, nu îi spusese că era însărcinată. Slavă Domnului! Deci, nu o abandonase, nu o lăsase să se descurce singură. În mod surprinzător, acest lucru îl consolă întrucâtva. Cel puţin, bărbatul care fusese în Crimeea semăna cu cel dinainte. Deşi fusese mereu precaut şi evitase orice situaţie care ar fi dus la apariţia unui copil nelegitim, se întrebase mereu cum avea să reacţioneze în faţa unei astfel de situaţii. Familia îl acuzase că era un bărbat fără caracter, însă el sperase că era doar o toană a tinereţii. Cu toate acestea, nu i se întâmplase niciodată. Până acum.

— John s-a născut la Paris, continuă ea, vocea devenindu-i puţin mai fermă, de parcă acum se afla în siguranţă. M-am gândit să îl cresc acolo, dar apoi…

John. Numele băiatului era John. Era un nume potrivit, puternic. Se întrebă de ce alesese acest nume, dacă avea vreo semnificaţie aparte pentru ea.

Se opri din mers, determinându-l şi pe el să facă acelaşi lucru. Piciorul lui se bucură de repaus. Rar îl odihnea, ca şi cum l-ar fi pedepsit pentru durerea permanentă pe care i-o cauza, pentru incapacitatea de a-şi aminti ce i se întâmplase.

— V-am văzut numele pe lista victimelor.

Privirea i se înceţoşă şi clipi pentru a îndepărta lacrimile. Însemnase mult pentru ea, ceva foarte important. Oare însemnase şi ea ceva pentru el, mai mult decât o zbenguială?

Oare ce însemnase pentru el, la naiba! Voia să ştie. Voia să ştie ce făcuseră, unde merseseră, cât timp durase relaţia lor. Voia să îi cunoască secretele, voia să ştie dacă şi el i le-a destăinuit pe ale sale. Avusese încredere în ea? La dracu’! O iubise?

— Am crezut că aţi murit, spuse ea ezitând, ca şi cum se temea că, dacă ar fi vorbit cu încredere, ar fi făcut ca acest lucru să devină realitate.

„Nu, numai o parte a minţii mele a murit acolo, pe câmpul de luptă uitat de Dumnezeu”. Un loc pe care nu şi-l putea aminti oricât de mult ar fi încercat.

— Şi familia mea a crezut la fel, îi spuse el. Acestea au fost veştile pe care le-au primit la început.

— Probabil au fost devastaţi.

Nu avu cum să descrie agonia prin care trecuseră. În prima săptămână după întoarcerea acasă, mama lui nu îl scăpase din priviri, ca şi cum ar fi fost iar copilul care trebuia supravegheat permanent pentru a nu-şi pune viaţa în pericol.

— Îmi pot imagina cum s-au simţit. Atunci am ştiut că nu-I pot ţine pe John numai pentru mine. Probabil că înţelegeţi. Îl iubesc mai mult decât îmi iubesc viaţa, dar este al dumitale şi am crezut că va aduce alinare familiei.

— Iar familiei dumitale, ruşine.

— Tatăl meu nu înţelege, dar nu îl condamn. El nu a trecut prin ce am trecut noi.

Din câte îşi amintea, nici el.

— Viaţa este atât de preţioasă, e o comoară! Nu mă aştept să vă căsătoriţi cu mine. Eu…

— De ce? întrebă el, incapabil să îşi ascundă curiozitatea şi să nu rostească întrebarea ce îi stătea pe buze. De ce nu vă aşteptaţi la asta? V-am lăsat însărcinată.

Ea făcu ochii mari, deschise gura încet şi îi întoarse spatele. El îi observă tensiunea vizibilă a umerilor, modul în care îşi frământa mâinile, ca şi cum ar fi avut nevoie de consolare. Era relaţia lor de aşa natură încât el să o liniştească? Oare să îi pună mâna pe umăr? Oare să o mângâie? Să o îmbrăţişeze? Dumnezeule, penibilul situaţiei era de nesuportat! Trebuia să îi spună.

„Iartă-mă, dar nu am absolut nicio idee cine eşti. Nu îmi amintesc ce ai însemnat pentru mine şi ce am însemnat eu pentru tine”.

Privind la grădina stearpă, Mercy se ruga ca el să se întoarcă suficient de repede încât să nu îi vadă confuzia din privire. Acea plimbare nu era deloc aşa cum anticipase. Se aşteptase să fie acuzată, să fie întrebată care era jocul ei. Şi totuşi, se părea că el era cel care se juca.

„V-am lăsat însărcinată”.

Cuvintele fuseseră rostite cu toată convingerea, ca şi cum le credea. Dar cum era posibil? Ştia că uneori războiul năucea mintea omului, derutându-l şi zăpăcindu-l.

Maiorul Lyons părea totuşi în deplinătatea facultăţilor mintale… Şi totuşi, afirmaţia lui spunea altceva.

O confundase cu altcineva, cu cineva care ar fi dat naştere copilului său.

Nu era doar o femeie cu care îşi găsise alinarea într-o noapte. Nu era doar o femeie care se îndrăgostise de el, ştiind că nu avea să răspundă niciodată sentimentelor ei.

Se simţi dezamăgită de faptul că o noapte care ei îi schimbase viaţa pentru totdeauna se părea că nu însemna nimic pentru el. Fusese atât de pasional, de atent, de tandru în acea noapte! Ce nesăbuită fusese să creadă că el o considerase specială! Niciun bărbat nu făcuse asta înainte. Iar Stephen Lyons se afla deasupra tuturor bărbaţilor. Atrăgător, fermecător, devotat femeilor. Nici măcar o infirmieră nu rezistase farmecelor lui.

Iar Mercy nu făcuse excepţie.

Era furioasă pentru că reprezentase doar o distracţie de moment, dar era, de asemenea, conştientă de faptul că incapacitatea lui de a-şi aminti detaliile putea fi în avantajul ei. De ce să nu profite? Din momentul în care John intrase în viaţa ei, se dovedise a fi mai nesinceră decât se crezuse vreodată capabilă. Dragostea ei pentru Stephen Lyons şi pentru fiul lor îi distrusese reputaţia şi cu siguranţă niciun alt bărbat nu avea să mai fie interesat de ea vreodată.

Ea avea atât de multe de câştigat, iar el atât de puţine de pierdut! Deja se dovedise a fi o mamă excelentă. Ar fi fost o soţie excepţională. Căsătoria ar fi asigurat-o că avea să rămână pentru totdeauna în viaţa lui John, iar el în a ei.

Chiar avea de gând să ducă mai departe această farsă?

Şi dacă el şi-ar fi amintit? Ar fi detestat-o. Merita oare să rişte?

Mercy nu afirmase niciodată că ea îl adusese pe lume pe John. Această onoare fusese a alteia. Femeia care îi dăduse viaţă îl abandonase. Îl abandonase deoarece prezenţa lui era o ameninţare la adresa vieţii prestigioase pe care şi-o imaginase. Astfel, Mercy îl luase în grijă şi găsise o bonă care să-l alăpteze. Fusese bolnăvicios la început, iar Mercy îl îngrijise cu o dorinţă obsesivă de a-l ţine în viaţă. Obosise să vadă murind atâţia bărbaţi. Refuza să permită morţii să i-l răpească. Se luptase atât de mult încât propria ei sănătate avuse de suferit.

Însă, în timpul acelor săptămâni dificile şi înspăimântătoare, ajunsese să îl iubească pe John ca şi când ea i-ar fi dat viaţă. Devenise mama lui în adevăratul sens al cuvântului. Nu îşi făcuse planuri privind viitorul lor. Pur şi simplu trăia clipa.

Timpul petrecut în Crimeea o învăţase că viaţa omului atârna de un fir de aţă. Apoi văzuse numele maiorului Lyons pe lista celor decedaţi şi ştiu îndată că trebuia să îl ducă pe John ducesei. Era tot ce rămăsese în urma fiului ei.

Frica de a-l pierde pe John, pe care îl iubea ca şi cum ar fi fost cu adevărat

copilul ei, o determinase să declare că era mama lui. Fusese conştientă de faptul că, odată cu această declaraţie, trebuia să suporte ruşinea şi umilinţa, însă toate acestea nu însemnau nimic pe lângă suferinţa pe care i-ar fi provocat-o privarea de a face parte din viaţa lui. Nu îşi putea explica instinctul matern care o cuprinsese. Pierderea lui i-ar fi frânt inima.

Fiori de teamă o străbătuseră la aflarea veştii că maiorul Lyons era în viaţă, pentru că el ar fi ştiut cu siguranţă că ea nu avea cum să fie mama lui John. În ciuda nopţii petrecute cu el.

Se părea însă că el nu îşi amintea acea noapte. Nu îşi amintea deloc de ea. Nu îşi aducea aminte de ea pentru că nu era de neuitat? Fuseseră atât de multe femei în viaţa lui încât o confundase cu una dintre acelea care trecuseră prin patul lui?

L-ar fi întrebat: „Cine crezi că sunt? Ce crezi că s-a întâmplat între noi?” Dar ce ar fi avut de câştigat în afară de o umilire în plus? Ce avea de pierdut?

Pe John. Singura persoană care conta cu adevărat pentru ea, care îi dăduse un scop în viaţă.

Nu putea mărturisi adevărul, nu putea să rişte să îl piardă. În sufletul ei se dădea o luptă, era un strigăt de disperare care îi spunea că nu poate continua aşa. Însă inima nu voia să asculte. Trebuia să ajungă la un compromis. Nu avea să mintă. Însă nu avea nici să dezvăluie tot adevărul.

— A fost doar o noapte.

Cuvintele acelea o dureau, în timp ce o năpădi amintirea acelei nopţi. Suportase umilinţa şi ruşinea nu doar pentru că era mama unui bastard.

— Se întunecă. Ar trebui să intrăm în casă înainte ca tatăl dumitale să vină să ne caute, convins de faptul că am profitat încă o dată de dumneata.

Se întoarse, iar privirile li se întâlniră. Căută o urmă de înţelegere, un indiciu pentru decizia lui bruscă de a încheia conversaţia.

— Ce se va întâmpla cu John? Ce vom face în privinţa lui?

— Nu ştiu. Trebuie să mai discutăm despre asta.

— Nu îi spuneţi *asta!* Este un bebeluş, un copil, o bucurie.

— Mă referem la subiect. Sunteţi excesiv de protectoare cu el.

— Merită mai mult decât a primit până acum.

El miji ochii.

— Mai mult decât pe mama lui?

Încercase să o inducă în eroare? Ştia adevărul? Oare bănuia ceva?

— Nu îi sunt îndeajuns. Îi pot oferi dragoste, dar nu îi va ţine de cald sau de foame, nu îl va feri de necazuri.

— Cine ar vrea să îi facă rău?

Ea îi aruncă o privire.

— Nimeni, sunt convinsă. M-am referit la necazuri în general.

— Veţi înnopta aici.

Porni imediat înapoi spre casă, şchiopătând mult mai vizibil.

— Ce vreţi să spuneţi cu asta? întrebă ea luându-l de braţ.

El se trase înapoi. Se comportase ca şi cum nu i-ar fi suportat atingerea, deşi ştia că odată fusese genul de bărbat care s-ar fi bucurat de orice atingere a unei femei. Ce i se întâmplase după ce ea părăsise spitalul?

Voise să îl aline, aşa cum o făcuse şi el odată, dar cum să înceapă?

— Încă avem multe de lămurit, spuse el. Avem un număr mult prea mare de camere. Sunt sigur că v-am putea instala în una dintre ele fără ca eu să vă pot găsi.

Încuviinţă din cap şi porni spre casă, în timp ce el se chinuia să o ajungă din urmă.

— Şchiopătatul dumitale este mai pronunţat decât mai devreme, spuse ea domol, încetinind paşii.

— Se agravează din cauza frigului.

— Ce aţi păţit?

— O spintecătură oribilă de la şold până la genunchi. Încă nu s-a vindecat. Nu ştiu dacă voi mai merge vreodată fără să simt durere. Presupun că trebuie să mă consider norocos că încă îl am.

Am permanent dureri de cap… Se opri, oftând din greu. Îmi cer scuze. Nu a fost intenţia mea să te împovărez cu durerile mele.

— Nu, eu… Mi-aş fi dorit să fi fost acolo să vă îngrijesc rănile. Plecasem deja. Domnişoara N. nu tolera… comportamentul necorespunzător.

— Probabil v-a fost foarte greu.

— Aş face orice pentru John. Absolut orice.

Buzele lui păreau să schiţeze un zâmbet, ca şi cum nu ar mai fi ştiut cum să îşi controleze muşchii.

— Este un copil foarte norocos.

Nu putu decât să spere că maiorul Lyons nu avea să se răzgândească niciodată.

Capitolul 2

Stând la măsuţa de toaletă, Mercy îşi zări privirea în oglindă. Îi fu mai greu să facă asta azi decât îi fusese cu o zi înainte. Trebuia să fie rapidă în seara aceea.

Se pregăti să rămână peste noapte doar pentru că tatăl ei nu avea să accepte alt rezultat al acelei zile. Îi făcuse bagajul şi i-l aruncase pe canapea. Dacă nu ar fi fost bine-venită acolo, ar fi părăsit-o la marginea drumului. Pe ea şi pe John. Cum de nu îl putea iubi pe John? Un copil nevinovat prins într-o ţesătură de intrigi…

Mercy încercă să nu se gândească la asta în timp ce servitoarea trimisă de ducesă se chinuia să îi aranjeze părul rebel. Se comporta mult mai bine când era strâns, deşi nu putu să nege că mâinile pricepute ale fetei reuşiră să îi ascundă imperfecţiunile.

Convins că ducele şi mama lui vegheau la siguranţa şi la restabilirea reputaţiei fetei, tatăl ei plecase ca şi cum totul se aranjase. Deşi nu era aşa. Nici pe departe. Totuşi, se simţea în siguranţă acolo. Şi, mai important, John era în siguranţă. Observase modul în care ducesa privise bebeluşul. Deja îl iubea. Era incredibil de uşor de iubit.

Moştenise asta de la tatăl său. Totuşi, Mercy nu putu nega că era foarte diferit de tânărul înfumurat pe care îl văzuse prima dată la spitalul Barrack. Dar şi ea se schimbase. John o făcuse să se simtă din nou ea însăşi. După tot ce îndurase şi văzuse, crezuse că nu avea să mai zâmbească vreodată.

Dar el o făcuse să zâmbească. La început, fu numai un zâmbet timid, însă se lărgise cu fiecare zi ce trecea, cu fiecare zi în care îl vedea pe John crescând, în vreme ce îl ţinea la piept şi îl vedea minunându-se de lumea înconjurătoare. În timp, avea să devină mai curios, iar ea voia să trăiască acele momente împreună. Îşi dorea să-l înveţe cum să se caţăre în copaci, în ciuda faptului că nu era potrivit unei doamne. Voia să îl vadă dominând primul cal. Voia să îl vadă devenind un bărbat de care să fie mândră. Asemenea tatălui său.

Când servitoarea îi termină de aranjat părul, Mercy privi cu atenţie rochia de un verde pal. În ultimii doi ani, purtase doar haine negre. I se păruse important, ca şi cum culoarea sobră reflecta seriozitatea scopului său. Însă în acea seară era foarte important să atragă atenţia maiorului Lyons, să facă tot ce îi stătea în putinţă pentru a se asigura că el avea să o accepte în viaţa lui. De dragul lui John.

Verdele o avantajase întotdeauna, accentuându-i culoarea roşiatică a părului. Roşul acela o făcea să iasă cu uşurinţă în evidenţă în timp ce se plimba printre răniţi. Îi spuneau Îngerul Roşu. Spre ruşinea ei, motivul pentru care alesese să o însoţească pe domnişoara N. nu fusese pe deplin altruist. Nu avea planuri de

măritiş şi, naivă, nădăjduia că avea să cunoască pe cineva care ar putea-o îndrăgi. Avea în minte o imagine romantică în care ea ştergea fruntea unui soldat rănit, iar în timp ce privirile li se întâlneau, dragostea înflorea.

Însă bărbatul care vărsa şi tremura, incapabil să îşi controleze cele mai simple funcţii ale corpului nu se gândea la iubire. Nu era nimic romantic când un bărbat îşi pierdea un membru şi se tăvălea de durere. Ea îi oferea cuvinte calde, pentru a-l alina atunci când boala îl măcina treptat, până la dispariţie. Se chinuise să-şi stăpânească lacrimile fiindcă ştia că, dacă începea să plângă, nu avea puterea să le oprească. Iubise fiecare bărbat din pavilionul ei, însă nu era acea emoţie despre care se scria în romane sau în poezii.

Era o dragoste izvorâtă din recunoştinţa pentru sacrificiul lor pentru ţară, din dorinţa de a le uşura suferinţa, de a-i alina. Îşi începuse călătoria ca o tânără idealistă în căutarea unei aventuri şi a atenţiei bărbaţilor. Foarte repede fusese doborâtă de rutina atingerii unui scop măreţ, până când nevoile ei ajunseseră să nu mai conteze, până când ceea ce fusese nu mai exista, iar o femeie pe care abia o cunoştea începuse să o înlocuiască. Şi apoi venise acea noapte care îi zdruncinase lumea din temelii…

Se privi în oglindă încă o dată în timp ce servitoarea îi aranja mânecile rochiei, jupa şi fustele. Ar fi trebuit să îi spună totul lui Stephen Lyons, însă, dacă ar fi făcut-o, risca să îl piardă pe John.

— Mulţumesc! Este suficient momentan, îi spuse ea servitoarei, lăsând-o să plece.

Odată ce fata plecă, Mercy se îndreptă spre coşul de care ducesa reuşise cumva să facă rost şi să i-l trimită în cameră. John stătea acolo, sugându-şi pumnul micuţ în timp ce dormea. Avea nevoie de bona pe care o angajase în Paris şi care o însoţise oriunde mergea cu John. Jeanette călătorise cu Mercy şi cu tatăl ei în trăsură. În timp ce ei avuseseră întâlnirea cu ducele şi cu mama lui, bona băuse un ceai în bucătărie. Când fusese clar că maiorul Lyons dorise ca Mercy să rămână, gazdele îi oferiseră lui Jeanette un loc unde să doarmă, în pavilionul servitorilor. Fiul şi soţul lui Jeanette muriseră din cauza holerei. Îşi dorise cu orice preţ să părăsească Parisul, iar Mercy se bucurase de ajutorul pe care aceasta i-l dăduse pentru îngrijirea lui John. Nu ştia prea multe despre creşterea unui copil, însă era hotărâtă să facă totul pentru ca nimic să nu o despartă de micuţ.

El era sprijinul ei, el reuşea să îi ţină coşmarurile departe. Ştia că nu era drept să împovăreze un copil nevinovat, însă nu putea suporta gândul de a nu-l mai îmbrăţişa niciodată, de a nu-i mai privi chipul drag, de a nu-i mai mângâia

obrazul fin.

Dacă o căsătorie cu maiorul Stephen Lyons avea s-o asigure că urma să rămână alături de John, atunci îşi dorea să facă tot ce îi stătea în putinţă pentru a se asigura că acest lucru avea să se întâmple.

Chiar dacă asta însemna să nu îi dezvăluie niciodată tot adevărul despre John, chiar dacă asta ar fi condamnat-o la flăcările iadului.

Niciun sacrificiu nu ar fi fost prea mare. Niciunul.

*

Stephen se simţea ca şi cum s-ar fi trezit după o noapte de beţie. Nu conta că acum consuma mult mai puţin alcool decât înainte. I se învârtea capul de parcă ar fi băut litri întregi.

Chiar şi acum, spre seară, o negură deasă îi întunecă gândurile. Stând pe un scaun de piele în biblioteca fratelui său, îşi frecă tâmpla, făcând o grimasă atunci când atinse cicatricea. Nu se amăgea la gândul că, dacă şi-ar fi amintit bătălia, avea să îşi aducă aminte cum căpătase fiecare rană, dar măcar aşa lucrurile ar fi avut un sens. În situaţia în care se afla, ultimii doi ani erau doar un gol infinit.

— Mama se simte foarte uşurată că ţi-ai amintit de domnişoara Dawson, spuse Ainsley în timp ce trase scaunul de lângă Stephen şi îşi întinse picioarele lungi.

Nu rămăseseră singuri de când îşi anunţase familia că oaspeţii aveau să rămână la ei peste noapte.

— Cu siguranţă, dacă ţi-o aminteşti pe ea, în curând îţi vei aminti şi restul.

Măcar de-ar fi fost adevărat…

— Din nefericire, mama nu a fost niciodată capabilă să îşi dea seama dacă o mint. De ce crezi că am reuşit să îi rămân în graţii atât de mult timp?

În stilul lui caracteristic, Ainsley nu îşi trădă gândurile. Dacă era surprins, nu o arăta.

— M-am temut că aşa stau lucrurile, că te chinuiai să…

— Să ascund adevărul?

Ainsley ignoră răspunsul tăios. Lui Stephen i se păru că atitudinea fratelui său era enervantă, dar în ultima vreme îşi pierduse răbdarea. Venise la moşia fratelui său pentru a se reface, pentru a-şi recăpăta puterile. Crezuse că se vindecase. Ardea de nerăbdare să se mute – să meargă la Londra, să închirieze o casă, să se întoarcă la viaţa pe care o avusese înainte. Ar fi fost ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Totuşi, chiar şi fără amintiri, ştia că se schimbase pentru totdeauna. Propria persoană îi era la fel de străină precum domnişoara Dawson.

— Dacă nu ţi-o aminteşti, cum poţi fi sigur că nu minte? întrebă Ainsley. Dacă profită de… situaţia ta?

Toată lumea se purta cu mănuşi atunci când era vorba de boala lui, încercând să nu-i spună pe nume: dovada unei deficienţe mintale. Presupuse că ar fi trebuit să fie fericit că nu îl închiseseră într-un azil. Dacă pierderea memoriei era doar începutul? Dacă situaţia avea să se agraveze? Cu degetele cu care cândva o mângâiase pe domnişoara Dawson, îşi frecă sprânceana.

— Nimeni în afară de familia mea şi de doctorii care m-au îngrijit nu-mi cunoaşte situaţia. Am cerut discreţie. Deci a venit aici gândindu-se că îmi voi aminti de ea. Minciuna nu ar fi ajutat-o. Povestea ei ar fi fost imediat contestată. Mai mult, cred că se gândea că am murit.

— A părut într-adevăr mirată să vadă că trăieşti, însă acest lucru nu demonstrează că acel copil este al tău. Poate că a venit aici crezând că nu există nimeni care să îi conteste spusele.

— Ce suspicios eşti! Nu-mi pare capabilă să mintă.

— Şi ai dedus asta după o jumătate de oră în compania ei? Tu i-ai spus adevărul despre situaţia ta când aţi fost în grădină?

Îi aruncă o privire fratelui său. Dintre prietenii şi asociaţii săi, Stephen era sigurul care avea un frate mai mare care era conte şi unul mai mic care să fie duce. Mama lui nu pierduse timpul şi îşi găsise al doilea soţ după ce primul murise, lăsând-o cu doi fii şi niciun mijloc de întreţinere. În stilul ei caracteristic de a nu amâna ceea ce trebuia făcut, îi oferise repede un moştenitor celui de-al doilea soţ. Ransom Seymour, duce de Ainsley, dăduse întotdeauna impresia că era mai bătrân decât în realitate. Modul în care îşi asuma responsabilitatea era uneori supărătoare, în special atunci când Stephen prefera să flirteze. Înclinaţia lui spre flirt îl aruncase în acea situaţie dezastruoasă cu domnişoara Dawson. Se întreba dacă merita. Aşa credea. Se gândea că, dându-i târcoale şi privind-o în ochii ei cafenii, un bărbat ar fi putut cu uşurinţă să călătorească în paradis.

— Este mama copilului meu, Ainsley. Cum să îi spun că nu îmi amintesc de ea absolut deloc? Nu aş face decât să o umilesc şi mai mult.

— Se pare că războiul te-a transformat într-un bărbat adevărat.

— Da, dar cu ce preţ?

Era bântuit de pierderea memoriei. În ultima perioadă, piciorul îl durea şi mai tare, iar uneori credea că avea să îl omoare, aşa cum inamicul nu reuşise. Mintea încă îi era înceţoşată. Se simţea ca o povară pentru familie. Îşi dorea să se fi recuperat pe deplin pentru a-şi vedea de viaţa lui.

— Mă gândesc că, deşi nu îţi aminteşti ororile războiului, o faţă frumoasă

este greu de uitat.

Stephen i-ar fi aruncat o privire tăioasă fratelui său, însă asta nu ar fi făcut decât să îi accentueze durerea de cap. În plus, Ainsley nu era genul pe care îl puteai intimida cu o privire.

— Nu am uitat fragmente din ultimii doi ani. Am uitat absolut fiecare moment.

— Şi totuşi, să uiţi o doamnă…

— Probabil că m-am culcat cu multe domnişoare – sunt sigur că aşa a fost –, dar nu îmi pot aminti de niciuna dintre ele.

Nu-şi putea aminti faţa nici unei femei şi nici unui bărbat pe care i-ar fi putut întâlni în ultimii doi ani. Soldat sau duşman. Nu ar fi trebuit să îşi amintească măcar trăsăturile vreunui bărbat pe care l-a ucis? Dar Dumnezeu ştia că amintirea morţii nu era cea pe care şi-o dorea. Dar le-ar fi acceptat dacă acestea ar fi fost singurele pe care le-ar fi avut.

— Ce vei face în ceea ce o priveşte? întrebă Ainsley, îndreptând din nou atenţia lui Stephen către domnişoara Dawson.

— Nu am nici cea mai vagă idee.

— Dacă băiatul este într-adevăr al tău…

— Te îndoieşti?

Ainsley se îndreptă de spate, se aplecă în faţă şi îşi sprijini coatele de genunchi, ţinând în mână un pahar cu vin.

— Nu ar fi prima femeie care… ar alege un tată conform dorinţei sale de a parveni.

Stephen încetă să-şi mai frece sprânceana şi îşi apăsă tâmpla cu degetele.

— Nu mi s-a părut a fi promiscuă. A spus că relaţia noastră a fost doar de o noapte.

Se întrebă în sinea lui: era ea oare asemenea femeilor pe care le avusese înainte? Le ţinea strâns în braţe în pat, mângâindu-le la fel ca pe un cal. În Londra, se mândrea atât de mult cu prăzile lui, încât nu se gândise decât la propria plăcere. Se afla în competiţie cu fratele lui în budoare, voind să fie cunoscut ca un amant mai iscusit decât acesta.

Fusese domnişoara Dawson mai mult decât atât? Fusese dragostea lor atât de mare încât ea i se dăruise de teamă că acea noapte era tot ce aveau, temându-se că a doua zi el avea să moară?

Acum, între ei exista o anumită stânjeneală. Dacă într-adevăr aşa se întâmplase, atunci pentru ea situaţia era şi mai neplăcută. Cu siguranţă, sperase la o reîntâlnire mai emoţionantă.

În ciuda circumstanţelor, începuse să se simtă prost.

— Ceea ce face chiar mai puţin probabil…

— Sau o certitudine, dacă ar fi după mine.

— Căsătoria nu i-ar restabili reputaţia acum, că bebeluşul s-a născut deja.

— Dar căsătoria cu tatăl copilului va diminua din gravitatea păcatului. Lui Dowagers i s-ar părea romantic.

— Copilul nu va deveni legitim în urma căsătoriei cu ea.

— Dar un act al Parlamentului da, şi cât de norocos sunt că am doi fraţi în Camera Lorzilor!

Ainsley îl studie cu mintea lui ageră.

— De ce te străduieşti să te împovărezi cu asta în timp ce eu încerc să evit o asemenea situaţie?

Stephen îşi lăsă capul pe spate şi contemplă fresca de pe tavan. Nimfele pădurii şi frumuseţi seducătoare cu braţele dezgolite… O pace care îl ademenea. Era chinuit de ceea ce nu putea scoate la suprafaţă din adâncul minţii sale. Oare chinul ar fi fost şi mai mare dacă şi-ar fi amintit ultimii doi ani? Din ceea ce citise, din ceea ce auzise, era o binecuvântare faptul că nu îşi putea aminti. Doctorii o numiseră amnezie. Nu era neobişnuită atunci când se dorea uitarea unor amintiri dureroase. Ca şi cum Stephen nu ar fi avut curaj să facă faţă ororilor prin care trecuse. Îi repugna faptul că putea fi aşa de laş, că prefera confortul dat de uitare.

— Nu ştiu de ce sunt hotărât să urmez drumul acesta, îi răspunse în cele din urmă fratelui său. Căsătoria nu m-a atras niciodată.

— Tocmai de aceea sunt atât de contrariat de dorinţa ta de a-ţi accepta soarta.

— Mama spune că micuţul îmi seamănă.

— Am văzut mulţi bebeluşi în viaţa mea şi toţi arată la fel. Obraji rumeni, guri mici şi ochi galeşi.

— Pe măsură ce îmbătrâneşti, devii din ce în ce mai cinic.

— Învăţ de la fraţii mei mai mari.

— Aşadar, eşti expert şi în pat? întrebă el încercând cu disperare să schimbe subiectul înainte să-i explodeze capul.

Ainsley îi zâmbi ironic.

— Încerci să schimbi subiectul.

— Ei bine, da…

Uşa se deschise şi le zări intrând pe mama lui şi pe domnişoara Dawson. Se ridică în picioare mai repede decât ar fi trebuit, iar durerea din picior i se

accentuă, fiind cât pe ce să-şi piardă echilibrul. Se sprijini de spătarul scaunului, rugându-se la Dumnezeu ca atenţia domnişoarei Dawson să fi fost atrasă de vreo carte sau de o operă de artă banală, nu de el. Dacă îi observase încercarea demnă de milă de a se ridica, ea nu i-o arătă. Mama lui însă îl privi ca şi când ar fi vrut să plângă, însă din fericire îşi reveni destul de repede. Ştia că lui îi displăcea să fie asfixiat de grija maternă. Să fi fost însă sufocat de o fată desfrânată nu l-ar fi deranjat câtuşi de puţin.

Totuşi, nu mai fusese cu o femeie de când se trezise în haznaua aia nenorocită pe care o numeau spital. De curând, începuse să fie din nou excitat, însă ce femeie ar fi fost atrasă de fiinţa înspăimântătoare care devenise?

— Sunt bine, mormăi spre Ainsley, smucindu-se din mâna pe care se sprijinea, fiind prea preocupat ca s-o observe până în acel moment. Sunt bine.

Dar nu era. Mercy Dawson nu era o femeie pe care el să o considere frumoasă. Şi totuşi, era radiantă. Arăta de parcă, din momentul în care o părăsise în salon după ce îşi anunţase familia că ea avea să înnopteze acolo până în clipa în care intră în bibliotecă, reuşise să îşi găsească liniştea şi mulţumirea. Râvnea la ceea ce ea părea să posede atât de uşor.

— Domnişoară Dawson, începu Ainsley, păşind în faţă şi făcând o plecăciune uşoară. Permiteţi-mi să vă mărturisesc că arătaţi încântător. Sper că sunteţi mulţumită.

— Foarte mulţumită. Da. Vă mulţumesc, Excelenţă! Nu ştiu cum a reuşit mama dumneavoastră minunea de a găsi un coş atât de repede, însă John se simte foarte bine în el. Nu cred că l-am mai văzut vreodată dormind atât de liniştit.

John întări cele spuse scoţând un sunet precum un cântec de leagăn, liniştitor şi delicat. Stephen se întrebă cum o fi sunat numele lui rostit de ea în momentul de pasiune deplină. Ar fi foarte simplu să afle mai târziu. Pusese servitorii să o instaleze într-o cameră aflată în aceeaşi aripă în care stătea el. Era scandalos, dar erau adulţi, iar ea avea deja reputaţia distrusă. Apoi, la moşia fratelui său nu ar fi aflat nimeni. Iubitul mamei lui, deşi nu se făcea atâta caz, nu era ţinut secret. Iar Ainsley cu siguranţă nu avea să îl pedepsească pe Stephen pentru că voia să se bucure de un moment de plăcere. Bârfele servitorilor aveau să le aducă brusc concedierea, întrucât ducele nu discuta niciodată despre ce nu putea fi dovedit.

— Trebuie să-i mulţumiţi fratelui meu cel mare, contele de Westcliffe, pentru găzduire. A intrat în posesia moştenirii vara trecută. Ducesa insistă ca micul ştrengar să se simtă confortabil atunci când vine în vizită. Îl răsfaţă peste

măsură.

— Nu pot să îmi răsfăţ un nepot şi să-l neglijez pe celălalt, interveni ducesa.

Stephen nu înţelese de ce nu realizase mai devreme că, dacă acel copil era al lui, ducesa avea încă un nepot. Conştientizarea acestui lucru îl făcu să se simtă foarte bătrân.

Ca şi cum domnişoara Dawson conştientiză acelaşi lucru, obrajii ei căpătară o culoare rozalie. Iar de data aceasta, nu era din cauza vântului rece. Stephen îşi dădu seama că îi plăcea mai mult această culoare a feţei sale. Era într-adevăr adorabilă. Rochia pe care o purta acum era puţin mai modernă, cu o tăietură rotundă, care îi descoperea gâtul şi umerii, în timp ce lăsa să se vadă puţin din decolteu. O mai văzuse oare în rochia aceea vreodată? Îi făcuse vreun compliment? Sau era un lucru nou, pe care ea spera ca el să îl remarce? Părea că aşteaptă ceva. Poate că voia ca el să-i vorbească, nu să stea acolo ca un prostănac.

— Domnişoară Dawson, aţi dori nişte vin înainte de cină?

Păru uimită şi dezamăgită. Trebuia să se apropie şi să-i sărute mâna? Oare nu era capabil să stea la distanţă? Dacă ar fi fost oricare altă femeie, nu l-ar fi chinuit aceste întrebări. Să nu îşi amintească însă de o femeie pe care se presupune că o cunoştea era deja o situaţie dificilă. Cu atât mai mult cu cât îşi dorea ca ea să nu realizeze acest lucru.

Absurd! Dacă ar fi fost cu adevărat apropiaţi, ea ar fi fost înţelegătoare. Ca infirmieră, probabil că văzuse mulţi bărbaţi chinuiţi de aceeaşi soartă. Dar nu putea să suporte gândul că avea să citească mila în ochii ei cafenii. Poate că nu şi-o amintea, însă era suficient de orgolios şi era hotărât să rămână aşa.

— Puţin. Da. Mulţumesc! răspunse ea în cele din urmă.

Se chinui să nu îşi menajeze piciorul drept în timp ce se apropia de bar.

— Leo ne va ţine companie în această seară?

— Cu siguranţă, răspunse ducesa, care apoi i se adresă domnişoarei Dawson: Este un artist remarcabil şi talentat pe care l-am angajat pentru a face portretele membrilor familiei. Îndrăznesc să spun că va dori să îl facă şi pe al vostru în ulei.

Însă nu talentul său artistic era ceea ce îl ţinea aproape de ducesă pe acest bărbat mai tânăr decât ea, ci mai degrabă celelalte talente ale sale. Stephen era fericit că mama lui avea un iubit care o aprecia, care o făcea să se simtă specială. Poate că din cauza vieţii sale scandaloase o acceptase pe domnişoara Dawson fără să o judece.

— Ar fi cam prematur, bâigui domnişoara Dawson. Nu sunt încă parte din

familie.

— Desigur că eşti, draga mea. Dacă nu legal, măcar moral, o asigură ducesa.

Stephen se întrebă dacă domnişoara Dawson avea cea mai vagă idee despre hotărârea mamei lui. Înfrângerea nu avusese niciodată loc în vocabularul său.

Bastonul păru să fie neobişnuit de greu în timp ce se deplasa greoi prin cameră. Domnişoara Dawson îl întâmpină la jumătatea drumului. Se întinse să ia paharul. Degetele lor se atinseră. Mâna ei îi trimise o undă de căldură în zona inghinală, făcându-l să se încordeze de dorinţă. Oare aşa se întâmplase şi înainte? Ea păru jenată, dar nu se alarmă, ca şi când senzaţia nu o luase pe nepregătite. Sau poate că o luase.

Luă o înghiţitură de vin într-un mod deloc elegant, tuşi, apoi îşi acoperi gura, iar ochii îi lăcrimară.

— Iertaţi-mă!

— Încercaţi să-l savuraţi.

— Da, sigur. Este excelent. Mulţumesc!

Ochii li se întâlniră şi se priviră ca şi cum ar fi fost singuri în încăpere. Observă că nasul ei era puţin ridicat. Avea o aluniţă mică în colţul gurii. Genele îi erau lungi, iar el îşi imagină cum îi atingeau faţa atunci când se sărutau. Avea o cută permanentă între sprâncene, ca şi cum ar fi petrecut mult timp încruntată. Din cauza îngrijirii soldaţilor răniţi, cu siguranţă. Îşi dori să o fi cunoscut cu trei ani în urmă, ca să poată observa schimbările pe care le suferise.

De câte dintre ele fusese oare el responsabil? Pentru prima dată în viaţă, îşi dori să-şi fi ţinut pantalonii pe el. Însă, mai mult decât atât, îşi dori să-şi fi amintit fiecare moment în care ea se cuibărise în braţele lui.

Momentul de meditaţie îi fu întrerupt de sosirea ultimului oaspete.

Fără ostentaţie, reuşind totuşi să atragă atenţia, Leo îşi făcu intrarea. Înainte să îl cunoască pe Leo, Stephen nu cunoscuse pe nimeni care să facă lucrurile cu atâta uşurinţă. Bărbatul nu îşi dezvăluise niciodată numele de familie. Se prezenta simplu drept Leo.

— Domnişoară Dawson, începu mama lui, îndepărtând-o pe fată de Stephen, deşi ea îşi dorea să nu o fi făcut. Permiteţi-mi să vi-l prezint pe artistul despre care v-am vorbit mai devreme. Leo.

— Domnule Leo.

— Spuneţi-mi Leo, zise el tărăgănat, în timp ce păşi înainte, îi luă mână şi i-o duse la buze.

Stephen simţi că mâna care nu ţinea bastonul se încleştă, strângându-şi

pumnul. Voise să dezlipească mâna domnişoarei Dawson de buzele lui Leo. De unde izvorâse acel sentiment al posesiunii? Nu fusese niciodată gelos pe atenţia arătată de un alt bărbat femeii pe care o plăcea. Întotdeauna o înlocuise cu mare uşurinţă. Avusese iubite, dar niciodată amante. Nu se deranjase niciodată să se încurce cu o femeie doar pentru propriul său amuzament, deoarece se plictisea prea repede. Prefera diversitatea.

— Venirea ta a făcut-o pe ducesă foarte fericită, murmură Leo, ceea ce mă bucură. Vă mulţumesc că aţi venit!

Ainsley îl fixă cu privirea pe Stephen. Mama lor se bucurase, crezând că Stephen îşi revenise. Trebuia să găsească un moment în care să fie singuri pentru a-i dezvălui adevărul. Avea să o dezamăgească din nou.

— Trebuie să admit că sunt foarte curios. Am fost să-l văd pe băiat înainte de a coborî. Este un june tare frumos, comentă Leo.

— Vă mulţumesc! Nu mi se datorează. Seamănă cu tatăl său.

— Într-adevăr, asemănarea este izbitoare.

— Leo are capacitatea de a observa particularităţile fiinţei umane. Graţie talentului artistic. Dacă observă o asemănare, trebuie să fii sigur că ea chiar există, spuse ducesa, în vocea ei simţindu-se admiraţia pentru abilitatea iubitului ei, ca şi cum, mulţumită acelui talent, el îi putea oferi luna şi stelele de pe cer.

Stând lângă Stephen, Ainsley oftă încet şi şopti:

— Asta este, fără îndoială, în avantajul meu.

— Pentru a alunga orice îndoială privitoare la băiat, domnule? întrebă Stephen.

Ainsley ridică din umeri.

— Mama va face cum va crede de cuviinţă.

— Vă place ceea ce faceţi? îl întrebă domnişoara Dawson pe Leo.

Sclipirea din ochii ei îl făcu din nou pe Stephen să-şi încleşteze pumnul. Flirta cu artistul? De ce era atât de destinsă în prezenţa lui, nu alături de Stephen? Ce fel de relaţie aveau?

— Foarte mult! Leo îşi puse degetele sub obrazul ei şi îi înclină puţin capul astfel încât să pară că priveşte într-un colţ îndepărtat al tavanului. Mi-ar plăcea foarte mult să vă fac un portret, domnişoară Dawson.

— Atât timp cât doar o vei picta, mormăi nemulţumit Stephen.

Leo afişă un zâmbet răutăcios.

— De ce aş vrea să fac altceva? Am deja o femeie pe care să o iubesc. De ce mi-aş dori mai mult?

— Oh, Leo! Ducesa voise cu siguranţă să îl muştruluiască, însă vocea ei

trăda satisfacţia şi excitarea unei femei mult mai tinere. Să mergem la cină!

— Desigur, zise Stephen.

Luă paharul cu vin al domnişoarei Dawson, se chinui să-l pună pe cea mai apropiată masă, iar când se îndreptă, văzu că deja Ainsley îi oferise braţul şi o însoţea spre salon, şoptindu-i ceva la ureche.

Stephen simţi că i se strânse stomacul. Ştia că fratele lui nu avea să dezvăluie vreodată un secret care nu îi aparţinea; nu avea să îi spună adevărata natură a rănilor lui Stephen. Şi totuşi, nu îi plăcu deloc să vadă camaraderia dintre cei doi. Şi nu îi plăcu nici că fusese lăsat singur. În ultima vreme, era irascibil şi greu de suportat.

Avu senzaţia că avea să fie o cină foarte lungă.

Aşezarea la masă stabilită de ducesă o plasa pe Mercy între duce, care stătea în capul mesei, şi artist, care luase loc lângă ducesă, la marginea mesei. Degetele sale găseau mereu un pretext pentru a le atinge, în treacăt, pe ale ducesei, şi nu din greşeală. Mercy era sigură de asta. Atunci când se întinseră după paharul cu vin în acelaşi timp sau când făcură semn unuia dintre servitori. În cele din urmă, scuza că între ei nu există nicio relaţie se risipi, iar Leo îşi împreună degetele cu ale ducesei şi îi strânse mâna în timp ce Mercy se bucura de cea mai delicioasă cină de care avusese parte vreodată.

Înţelese, cu un oarecare regret, că ducesa era femeia la care se referise Leo când mărturisise că era îndrăgostit. Se simţi prost că nu realizase asta mai devreme, tânjind în acelaşi timp la o declaraţie asemănătoare din partea maiorului Lyons.

Ştiu însă că nu avea să se întâmple vreodată. Chiar şi în Crimeea, atunci când găsiseră câteva momente pentru a discuta în privat, nu se întâmplase niciodată mai mult între ei. Nici măcar nu încercase să o sărute. Crezuse că stătea deoparte din respect, când, cel mai probabil, motivul era simplitatea ei. Sau înălţimea, care îi făcea adesea pe bărbaţi să se simtă inconfortabil. Ori culoarea groaznică a părului. Sau poate că el văzuse că era foarte dedicată misiunii sale.

Cel puţin trei infirmiere se lăudaseră pe la colţuri că fuseseră sărutate de el. Una primise chiar mai mult. Cu siguranţă, nu fusese un sfânt. Nu îl condamnase că profitase de orice ocazie pentru a se simţi bine, căci în orice zi putea să se afle iar în mijlocul bătăliei. Propriul ei sistem de valori fusese răsturnat. Se agăţase de orice cuvânt al lui, se bucurase de orice atenţie din partea lui, rugându-se ca între ei să fie ceva mai mult.

Crimeea nu era Anglia. Nu existau ceaiul de la ora cinci, săli de bal şi

însoţitoare. Nu existau doamne inocente. Emoţiile erau ignorate. Bărbaţii aveau nevoie ca bandajele să fie schimbate, iar rănile nu erau întotdeauna în cele mai potrivite locuri. Aveau nevoie să fie spălaţi, întorşi de pe o parte pe cealaltă, hrăniţi. Erau îngrijiţi zi şi noapte. Aveau nevoie de mângâiere şi de o vorbă bună.

Îşi aminti de o după-amiază când o însoţise pe drumul dintre spital şi zona unde se aflau dormitoarele. Discutau despre literatură, iar el îi spusese că Jane Austen scrisese tâmpenii. Mercy sărise în apărarea femeii. Scrisese despre dragoste şi despre slăbiciunile oamenilor.

În cele din urmă, Mercy voise să ştie:

— Dacă aşa consideraţi, că a scris prostii, de ce vă pierdeţi timpul citindu-i cărţile?

El clipise.

— Deoarece doamnele o apreciază, şi astfel nu risc să rămân vreodată fără subiect de conversaţie.

Acum, aflat în faţa ei, o privi cu o confuzie care îi înceţoşa vederea, iar ea se întrebă dacă nu cumva începuse să-şi amintească detalii ale relaţiei lor. Gândul acela o făcu să simtă cum i se înroşesc obrajii.

I se păruse incredibil de atrăgător în uniforma lui stacojie, dar trebui să admită că îl prefera în costumul de seară. Cămaşa şi lavaliera erau de un alb imaculat, dar restul hainelor erau negre. Dăduse atenţie aranjării părului, observă ea, deoarece îi acoperea parţial cicatricea, ca şi cum şi-ar fi dorit să distragă atenţia de la ea. Nu putea să îl condamne pentru asta, dar ea o percepea ca pe o medalie de onoare, mai de preţ decât orice distincţie i-ar fi fost oferită.

Ondulat la vârfuri, părul lui era mai lung decât îl văzuse ea vreodată. John moştenise buclele de la tatăl lui, precum şi blondul auriu al părului. Se întrebă dacă nu avea să se închidă cu timpul, pentru a semăna întocmai cu cel al maiorului Lyons. Îşi imagină că aşa avea să fie. Deja ochii lui erau albaştri că ai tatălui. Dar, din fericire, încă îşi păstrau inocenţa pe care ochii maiorului Lyons o pierduseră.

Lumânările aprinse de pe masă făceau ca umbrele să se joace pe faţa lui, aşa cum nimfele pădurii se joacă printre flori. Însă gândurile ei fanteziste nu se potriveau întocmai cu liniile adânci şi netezimea trăsăturilor lui. Fuseseră cioplite de un sculptor priceput, apoi temperate de brutalitatea războiului. La colţurile ochilor şi ale gurii, vedea acum riduri adânci pe care nu le avusese când îl văzuse ultima oară. Ele vorbeau despre vitregia sorţii, despre suferinţă, despre durere. Suferise, iar ea bănuia că suferinţa lui nu era doar fizică. Angoasa psihică îl domina.

Îi păsase de oamenii lui. Fusese limpede atunci când îşi revenise, pentru că trecea pe la fiecare soldat aproape la fel de des ca domnişoara Nightingale. Boala luase mult mai multe vieţi decât gloanţele sau sabia, iar el se expunea permanent la pericolele bolilor, însă nu îşi limita vizitele doar la soldaţii care se aflaseră sub comanda lui. Vocea şi cuvintele lui fuseseră ca un strigăt al celor mai deznădăjduiţi. Comandanţii lor îl învinseseră pe Napoleon. Obţinuseră victoria în Crimeea.

Nu era de mirare că toate infirmierele se îndrăgostiseră de el. Nici că singura lor noapte împreună însemnase atât de mult pentru ea. Îl considerase un bărbat cu o inimă mare cât Rusia, crezând că grija lui pentru alţii era cât un ocean.

Şi totuşi, în ciuda a ceea ce trăiseră împreună, acum era sigură că nu fusese decât una dintre femeile pe care le ţinuse în braţe, încă o domnişoară căreia îi şoptise vorbe dulci şi tandre. O privea de parcă era o străină. Cu toate acestea, ea refuzase să reducă relaţia lor la o întâlnire fără însemnătate. De dragul lui John. Continuă să creadă că binele care sălăşluia în acest bărbat merita aprecierea ei statornică şi cordială.

— V-a fost dor de Anglia cât timp aţi fost plecată, domnişoară Dawson? întrebă ducele.

Se dojeni în sinea ei că tresări la vocea gravă care îi întrerupse gândurile.

— Mai mult decât m-aş fi aşteptat.

— De ce ai luat decizia aceasta, domnişoară Dawson? întrebă ducesa. De ce ai pornit pe urmele domnişoarei Nightingale?

— Mi s-a părut un scop nobil şi… nu am avut alte interese decât credinţa că merită efortul.

Nu avusese peţitori. Crescuse dezamăgită de faptul că ajunsese servitoarea tatălui ei. Spre ruşinea ei, îşi dorise o aventură. Era un motiv aşa de trivial de vreme ce motivul – războiul – care făcuse posibilă acea aventură cauzase atâta suferinţă!

— Spune-mi, cum este cu adevărat? întrebă ducesa.

— Chiar trebuie să purtăm această conversaţie? interveni maiorul Lyons înainte ca Mercy să poată deschidă gura pentru a răspunde. Sunt convins că domnişoara Dawson este sătulă să discute despre război, aşa cum sunt şi eu.

— Îmi cer scuze! Aşa este. Nu este cazul să retrăieşti acele momente.

Mercy putea să jure că maiorul Lyons tresărise. Mâna lui tremură atunci când ridică paharul cu vin şi îl bău. I se păru o reacţie ciudată, însă nu putu să nege că ororile războiului pe care le trăise el erau mult mai înfiorătoare decât

acelea la care asistase ea. El fusese în mijlocul acţiunii, în timp ce ea se aflase la marginea lor, confruntându-se cu urmările. Nu fusese deloc plăcut, dar cel puţin nu experimentase frica paralizantă de a fi ucis brutal pe câmpul de luptă.

— A fost dificilă naşterea lui John? întrebă ducesa.

— Dumnezeule, mamă! se răsti brusc maiorul Lyons. Te-ai transformat într-un barbar de când am părăsit ţărmul Angliei? Nu numai că nu este un subiect potrivit pentru cină, ci este nepotrivit în general.

— Atunci despre ce ai dori să discutăm? îl provocă ducesa.

Spre surprinderea lui Mercy, ducesa părea triumfătoare. Alesese intenţionat aceste subiecte pentru a-i da un imbold fiului ei. Mercy observase că atitudinea lui taciturnă nu era neobişnuită şi nu fusese cauzată de apariţia ei neaşteptată în viaţa lui. Şi apoi, cum putea ea – sau altcineva – să aştepte din partea lui un altfel de comportament, ca şi cum nu ar fi fost bântuit de ororile războiului?

Pentru ea, fiecare zi era o provocare. Dacă nu ar fi fost John, se temea că în unele zile nu s-ar fi putut ridica din pat. Uneori, mergând prin spital, se simţise inutilă şi incapabilă. John îi distrăgea constant atenţia de la o călătorie cumplită într-un trecut pe care nu îl putea schimba.

Oare ce îi distrăgea atenţia maiorului Lyons pentru a nu face aceste plimbări imaginare pe câmpul de luptă?

În timp ce îl privea golind alt pahar cu vin, crezu că răspunsul se afla în cupa acelui pahar.

— Despre vreme, spuse el scurt.

— Este deprimant, replică ducesa. Şi plictisitor. Alege altceva.

O privi mai întâi pe mama lui, apoi pe Mercy, ca şi când ar fi fost întrucâtva responsabilă pentru atmosfera ciudată din timpul cinei. Fără îndoială, aşa era.

— Cântaţi la pian, domnişoară Dawson? întrebă Leo.

Îşi îndreptă atenţia către el, recunoscătoare pentru întrebarea simplă, normală şi îi zâmbi. Cu colţul ochiului, îl observă pe maiorul Lyons încrâncenându-se. Doamne, Dumnezeule, ce se întâmpla?

— În urmă cu câţiva ani, cântam, însă a trecut mult timp de când degetele mele nu au mai atins claviatura.

Se auzi ca şi când maiorul Lyons se înecase cu vin.

— Mi-e teamă că acum talentul mi-a dispărut cu desăvârşire.

Leo îi zâmbi cu bunăvoinţă.

— Cred că sunteţi excesiv de modestă. Poate că ar trebui să încercăm cândva. Sunt foarte bun la duete. Aş putea cu uşurinţă să vă acopăr greşelile.

— De ce să o punem într-o situaţie inconfortabilă? întrebă maiorul Lyons.

Cred că a avut parte suficient de astfel de momente.

Mercy se albi, simţind că i se face greaţă. Mâncarea de care se bucurase atât se chinuia să îşi facă loc înapoi în farfurie.

— Stephen! îşi ieşi din fire ducesa. Cere-ţi iertare imediat!

— Pentru că am spus adevărul?

Se ridică în picioare aşa de brusc, încât scaunul se clătină. Mercy era sigură că, dacă nu ar fi fost din lemn masiv, scaunul s-ar fi răsturnat.

— Toţi încercaţi să vă prefaceţi că totul este în regulă. Am rănit-o enorm pe această domnişoară. Reputaţia ei va rămâne pătată. Singura soluţie este ne căsătorim, şi ştiţi toţi că asta este o nebunie!

Lăsându-i muţi de uimire, se grăbi să iasă din încăpere. Ea voise să meargă după el, să îşi ceară scuze, să îi mărturisească totul. Însă era confuză. Oare de ce credea că pentru ea ar fi fost o tragedie să se mărite cu el, şi nu invers? Nebunie? La ce se referise? Avea oare răni care nu se vedeau?

Nu îi păsa. Nimic nu o putea convinge să nu accepte căsătoria, dacă el avea să-i ceară asta. Provocarea era să îl convingă pe el să o ia de soţie.

Ainsley îşi drese vocea.

— Permiteţi-mi să-mi cer iertare pentru comportamentul fratelui meu. De când s-a întors acasă, nu mai este el însuşi.

— Cu tot respectul, Excelenţă, cred că este exact el însuşi. Doar că pur şi simplu nu mai e persoana pe care o cunoşteaţi înainte de plecare. Cum ar putea să fie? A trăit nişte orori pe care mă rog să nu aveţi nici măcar capacitatea de a vi le imagina.

Stânjenită de sinceritatea sa brutală, dădu şervetul la o parte şi se ridică. Bărbaţii făcură imediat acelaşi lucru.

— Vă rog să mă scuzaţi, trebuie să îl văd pe John.

Fu surprinsă de uşurinţa cu care minţise. Voise doar să fugă din acea încăpere, dar se chinui să meargă încet, ca o domnişoară, nu ca o needucată. Trebuia să facă o impresie bună, dar în acel moment îi păsa numai de o singură persoană. Unde să îl găsească?

În bibliotecă, stând lângă fereastră, privind în noapte, cu un pahar în mână şi cu masa plină de carafe. Inima îi bătea cu putere, iar paşii ei părură extrem de zgomotoşi în timp ce traversa camera imensă pentru a i se alătura. Faţa lui era desfigurată de gânduri şi de furie. Analizând-o aşa cum o făcea, stând la masă, cu siguranţă avea să-şi amintească de ea, să îi descopere duplicitatea. Avea să i-l ia pe John. Trebuia să fie sinceră de la început. Dacă era complet sinceră acum, ar putea repara răul făcut şi s-ar asigura că acea comoară de copil avea să rămână

cu ea pentru totdeauna.

— Domnule maior Lyons…

— Pentru numele lui Dumnezeu, Mercy, având în vedere relaţia intimă pe care am avut-o, nu crezi că ar fi cazul să ne adresăm unul altuia folosind numele de botez?

Se simţi atât de uşurată, încât abia o mai ţinură genunchii. El nu îşi amintea cu exactitate circumstanţele nopţii pe care o petrecuseră împreună. Alt motiv îl determinase să plece de la masă. Doar printr-o voinţă nemărginită reuşi să rămână în picioare.

— Ştiu că este greu să îi auzi pe alţii vorbind cu atâta nepăsare despre război, spuse ea încet, vrând să îl îmbrăţişeze, aşa cum o făcuse şi el cândva. Dar nu avu curajul să rişte un refuz. Cât despre corespondenţii care scriau cu atâta înflăcărare despre condiţiile inumane în care ne-am trimis soldaţii fără regret, cuvintele aruncate pe o bucată de hârtie nu reflectă nici pe departe sângele de pe mâini. Familia ta nu a fost acolo. Nu ştie câte ai îndurat.

— Dar tu ai fost acolo, spuse el încet, uitându-se pe fereastră, în întunericul nopţii. Tu ştii.

Încuviinţă din cap. Doctori, infirmiere, soldaţi – toţi acordaseră atenţie rănilor fizice, pe care le puteau atinge, despre care ştiau că există, însă Mercy fusese convinsă că existau şi răni interioare ce trebuiau tratate. Câţi dintre bărbaţii de care avusese grijă şi care păruseră înzdrăveniţi nu se lăsaseră pradă morţii? Cunoscuse un bărbat care se plângea de dureri atât de puternice în braţ, încât era incapabil să ţină o puşcă. În ciuda numeroaselor examinări, nu fusese descoperită cauza. Îl etichetaseră drept mincinos şi laş, însă ea nu era convinsă de acest lucru. Era conştientă de existenţa altor boli care nu fuseseră diagnosticate. Corpul uman nu era ca un ceas care putea fi deschis pentru a afla cu precizie de ce nu funcţionează. Văzuse bărbaţi murind din cauza unor răni care nu păruseră grave. Văzuse bărbaţi care supravieţuiseră în ciuda unor răni care îi sfâşiaseră. Era convinsă că o parte a sufletului, a inimii sau a spiritului avea capacitatea de a înzdrăveni omul după ce fusese vătămat fizic.

— Cred că frica permanentă de moarte te-a afectat, continuă ea. Încercarea la care am fost supuşi, de a face rău de bunăvoie semenilor, ne-a afectat aşa cum nimic altceva nu o poate face. Ne distruge fără să ne dăm seama. Au fost dimineţi în care, dacă nu ar fi fost John, nu m-aş fi ridicat din pat.

Întorcându-se uşor, Stephen îşi rezemă spatele de rama ferestrei. Marginea ascuţită sigur îl deranja, însă nu păru să observe. Sau poate că avea nevoie să simtă acel disconfort pentru a se concentra asupra prezentului, evitând astfel să

alunece spre ororile trecutului. Uneori, Mercy se trezea dezorientată, crezând că se află iar în Scutari. În ciuda binelui săvârşit acolo, nu era un loc în care să îşi dorească să revină, nici măcar în visurile ei.

Începu să se simtă stânjenită de privirea lui atentă. Ce căuta? Bănuia oare înşelătoria?

— De ce l-ai păstrat? întrebă el. Copilul. De ce nu l-ai dat unei familii înstărite?

— Pentru că este al tău.

— O spui ca şi cum ţii foarte mult la mine. Nu crezi că sentimentele tale sau ale mele, oricare ar fi ele, nu s-au născut datorită circumstanţelor în care ne aflam? Nu crezi că niciunul nu a fost real?

— A fost totul foarte real. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, cât mi-aş fi dorit să nu fi fost! Sângele, mizeria, bărbaţii strigându-şi mamele, soţiile. Niciuna dintre ororile acelui loc înspăimântător nu diminuează ceea ce am simţit şi ceea ce simt pentru tine. Cel mult, m-a făcut să realizez cât de fragilă este viaţa, că ziua de mâine nu ne este promisă, că trebuie să luăm deciziile pe baza a ceea ce ştim în acel moment.

El îşi puse paharul deoparte, se apropie şi îi luă faţa în palmă, mângâindu-i obrazul cu degetul mare pentru a-i prinde lacrima ce i se prelingea fără ca măcar ea să ştie. Gestul lui fu dureros de familiar. Făcuse acelaşi lucru în Scutari, înainte de a o cuprinde în braţe şi de a o face să se simtă ca în paradis.

— Ce ştii cu siguranţă în acest moment?

— Că eşti cel mai special bărbat pe care l-am cunoscut vreodată.

Degetul lui încremeni.

— Ştii că fraţii mei m-au trimis în război pentru că mă credeau lipsit de caracter? Că puneam femeile deasupra tuturor?

— Iar ele te puneau pe tine deasupra tuturor bărbaţilor.

El făcu ochii mari.

— Nu cred că exista infirmieră în Scutari care să nu fi spus că era îndrăgostită de tine. Ai capacitatea de a zâmbi unei femei şi de a o face să creadă că nu ai mai zâmbit niciodată alteia în felul acela.

— Zâmbetul te-a fermecat şi te-a adus în patul meu?

Încă o dată, speranţa ei că putea fi mai mult decât o infirmieră se spărsese în cioburi ascuţite la auzul confirmării că fusese doar una dintre ele. Când o atinsese, când se apropiase suficient ca să-l privească în ochii de un albastru profund şi să le absoarbă frumuseţea, când îi oferea toată atenţia lui, ea putea uita cu uşurinţă că nu însemnase nimic pentru el. În timp ce îl venera pentru

forţa, generozitatea şi bunăvoinţa de a-i alina inima, cu siguranţă îi înţelesese greşit afecţiunea, gândindu-se că putea însemna mai mult pentru el. Dar oare conta cu adevărat locul pe care îl ocupa în inima lui atât timp cât el reuşise să îşi asigure un loc în inima ei?

Îşi retrase uşor capul, incapabilă să îi ofere zâmbetul pe care, fără îndoială, el îl aştepta. Cum să facă asta când inima îi era zdrobită?

— Nu, nu zâmbetul tău.

El îşi ridică mâna cealaltă, la fel de mare şi de puternică. Privirea lui îi cerceta faţa, oprindu-se la buzele ei. Arzând de dorinţă, buzele ei se întredeschiseră. În ochii lui, citi interesul, curiozitatea… dorinţa.

— Sărutul meu, atunci.

Înainte de a-i mărturisi că nu o ispitise cu sărutul său, el făcea exact asta, buzele lui jucându-se provocator cu ale ei. Înţepeni în timp ce limba lui îşi făcu loc printre buzele ei. Se simţi ca într-un vârtej, apoi se relaxă, lăsându-se sedusă de şarmul lui. Nu o forţase, dar o invitase. Iar ea acceptase. Mirosul lui era intens şi bogat, vinul şi whisky-ul combinându-se în întunericul la fel de ameţitor precum atingerea limbii sale. O răvăşi fără brutalitate. Fiecare nerv era excitat, fiecare părticică a corpului răspundea de parcă el o dezmierda încet de la degete până la bărbie.

Visase de o mie de ori ca el să o facă să-şi piardă capul, în timp ce se plimba printre paturile spitalului Barrack, răspunzând nevoilor bărbaţilor, în timp ce se pregătea să părăsească Scutari din cauza apariţiei lui John, în timp ce călătorea pe marea învolburată pe un vapor, în timp ce mergea cu trenul spre Paris. Maiorul Stephen Lyons fusese întotdeauna prezent în gândurile ei.

Însă, în ciuda numeroaselor fantezii, nu fusese pregătită pentru forţa sărutului oferit cu atâta repeziciune. Îi răspunse pe măsură. Viaţa era scurtă, momentele potrivite erau puţine, iar ea tânjise prea mult după acea apropiere pentru a face nazuri acum. Se cufundă în îmbrăţişarea lui şi se simţi ca şi când se întorsese în sfârşit acasă, în locul căruia realizase că îi aparţinea după noaptea aceea petrecută cu el. În timp ce braţele lui o cuprindeau, trăgând-o tot mai aproape de el, ştiu că se afla acolo unde îi era sortit să fie. În acea noapte de demult, îl privise în ochi şi citise în ei compasiunea şi bunătatea. Îi cunoştea curajul şi devotamentul altruist faţă de camarazii săi.

Un bărbat fără caracter? Dacă ar fi fost vreodată astfel, era convinsă că lăsase pe malurile Angliei acea parte a lui când se îmbarcase pe nava care avea să îl ducă în Est.

Se temuse că el îşi lăsase amintirile cu ea în Scutari, dar o sărutase ca şi cum

era obişnuit cu conturul gurii ei. Nu îi privă nicio parte a corpului de atenţia lui. Suspinul lui trist răsună între ei, iar el o sărută atât de apăsat încât ea crezu că nu există ceva mai profund. O căldură intensă îi străbătu tot corpul. Dacă nu s-ar fi cunoscut bine, Mercy ar fi crezut că se îmbolnăvise subit. Stomacul i se contractă, iar căldura dintre picioare anunţa o plăcere şi mai mare şi o eventuală eliberare.

1 îşi dezlipi gura de a ei, respirând greu. Ea trase aer în piept, în timp ce buzele lui fierbinţi, umede îi dezmierdau locul sensibil de sub ureche. Voise să-i spună că nu o mai sărutase niciodată, dar o lăsase fără puterea de a putea vorbi. Era o minune că încă se ţinea pe picioare. Dacă nu ar fi fost fermitatea braţului care îi susţinea spatele, ar fi fost întinsă pe podea, ca un amestec catifelat de dorinţă aprinsă.

Apoi îşi lipi iar gura de a ei cu o dorinţă la fel de mare ca a ei. Îşi dorise asta, îşi dorise orice avea el de oferit. Un sărut, o atingere, o mângâiere şi chiar mai mult. Venise de departe, îşi asumase prea multe riscuri, îşi distrusese reputaţia. Nu mai avea nimic de pierdut sau de câştigat. Putea să îi mărturisească dragostea ei, deoarece îl iubea. Bărbatul pe care îl cunoscuse pe maluri îndepărtate merita devotamentul ei.

Poate că nu rămăsese în amintirea lui, dar el nu dispăruse niciodată din a ei.

Auzi zgomotul agrafelor atingând podeaua şi simţi şuviţele de păr căzându-i libere pe umeri. Îi mângâie părul…

Îşi desprinse gura de a ei cu o brutalitate care o surprinse. Pe faţa lui se citi confuzia. Respiraţia îi era atât de grea, de parcă ar fi urcat un deal. Nici a ei nu era mai uşoară. Pulsul îi bătea nebuneşte. Voia să o sărute din nou. Îşi dorea să o încuie în braţele lui, iar cheia să o arunce.

— Părul tău. Este… scurt.

Era mult mai lung decât în ultima perioadă, dar nici pe departe atât de lung precum fusese cândva. Dar ce importanţă avea? Cuvintele lui nu aveau niciun sens, trezind-o din starea senzuală în care intrase.

— Paraziţi. Este greu să te aperi de paraziţi. Cu atâţia răniţi… şi atât de puţin timp. Să îl tai a fost…

Se desprinse din braţele ei cu o bruscheţe care o descumpăni. De ce trebuise să vorbească despre părul ei blestemat? De ce nu continuase înainte ca vraja să se spulbere?

— Dumnezeule, mi-am pierdut capul, spuse el cu o voce care trăda nevoile nesatisfăcute. Iartă-mă!

Înainte de a-l putea asigura că nu avea de ce să îl ierte, îşi trase bastonul

care era rezemat de perete. Fără să mai spună ceva, îşi târî picioarele spre uşă, şchiopătând foarte tare.

Oare îi provocase durere obligându-l să o susţină, sprijinindu-se de el? Oare acum îşi amintea de ea? Se juca oare cu ea? Sigur îşi dăduse seama că nu o sărutase înainte. În sfârşit, o dorise şi el aşa cum îl dorise ea dintotdeauna?

Era confuză, chinuită. De ce se comportase ca şi cum nu o cunoştea?

— Stephen?

— Am nevoie de o plimbare călare.

Şi dispăru.

Rămase acolo mult timp, încercând să îşi revină, prinzându-şi şuviţele scurte şi încercând să îşi dea seama de ce îl deranjaseră atât de mult. Fuseseră chiar mai scurte atunci când se întâlniseră. Se comportase ca şi cum nu îşi amintea nimic despre ea. Lacrimi de nefericire îi ardeau ochii. Chiar nu însemnase nimic pentru el?

Auzi o uşă trântindu-se în depărtare. Se grăbi în direcţia de unde auzise sunetul.

— L-aţi văzut pe maiorul Lyons? îl întrebă ea pe primul servitor care îi ieşi în cale.

— Da, doamnă. Şi-a luat mantia şi a plecat.

Până când ajunse ea în dreptul uşii, el deja se îndepărta la galop, cu mantia ridicată de vânt. Îşi dori să fi fost pe cal cu el. Îl dorea, biata creatură demnă de milă, mulţumită să primească firimituri din atenţia lui. O oferise atât de uşor şi în totalitate altor femei.

De ce nu şi ei?

Capitolul 3

Tot ceea ce îşi dorea era să se piardă, să se piardă în femeie după femeie, să se piardă şi să uite… să uite tot.

De ce naiba nu se îndreptase, călare, spre cel mai apropiat sat unde să găsească o tavernă şi o îmbrăţişare călduroasă? De ce călărea nepăsător pe câmpul unde nu avea să găsească nicio consolare? Deoarece nu putea să se culce cu altă femeie când mama copilului său mirosea atât de ademenitor, zâmbea atât de duios şi râdea atât de elegant.

Surâsul ei era cel care îl fascinase. Îşi dorise cu ardoare să şi-l amintească. Râseseră când se aflau împreună în pat? Oare ea se simţise confortabil în

intimitate?

Numai o noapte. Trebuia să o întrebe de ce fusese doar o noapte.

Îi rănise sentimentele în timp ce zbura din floare în floare sau zgomotul tunurilor îl îndepărtase de ea?

Stătuse la masa aia blestemată şi îi analizase trăsăturile – fiecare mişcare, fiecare expresie, fiecare nuanţă –, căutând ceva cât de mic care să îi fie cunoscut. Nu cerea prea mult. S-ar fi mulţumit cu puţin.

Îi privise degetele dansând pe masă, cerând pâine, ridicând o furculiţă, ţinând în mână un cuţit, ducând un pahar cu vin roşu la gură, şi se întrebase dacă dansaseră şi pe trupul lui, provocându-i plăcere, îşi dori ca ele să îl atingă din nou uşor, să îl mângâie, să îl dezmierde. Voia să ştie dacă avea un nume de alint pentru ea. Roşcata, poate, datorită părului ei. O tachinase din cauza strălucirii lui sau ochii ei îi captivaseră atenţia?

Oare o privise în ochi înainte să îi fure inocenţa? Sau îi cunoscuse mereu aşa cum i se dezvăluiau acum, cu umbre care apăreau şi dispăreau? O văzuse tresărind la întrebările incomode ale mamei sale şi, deşi îşi dorise cu disperare să afle răspunsurile, pusese capăt interogatoriului. Cândva, poate că îi cunoscuse motivele. Poate că îi ştiuse visurile şi speranţele.

De ce nu se simţea mai confortabil în prezenţa lui? Se despărţiseră supăraţi? Oare îi frânsese inima?

Cu siguranţă, nu îl sărutase ca şi cum ar fi făcut asta. Îl sărutase cu pasiune, dar el observă puţină stânjeneală. Poate că era din cauza perioadei în care fuseseră despărţiţi. Sperase ca acest sărut să îi readucă amintirile, dar, mai mult decât atât, pur şi simplu dorise să o sărute pentru a vedea ce simte.

Aproape că îl îngenunchease. Nicio altă femeie nu avusese acest impact asupra lui, nicio altă femeie nu reuşise să îl facă să refuze să o ducă în pat, ci să se lase în voia plăcerii. Nu voise să dea înapoi. Îşi dorise să o ducă într-un loc unde ştia că nu aveau să fie deranjaţi. Aproape că uitase că se aflau la conacul Grantwood.

Trăiseră momente de intimitate şi înainte. Oare ea avea să-i descopere lipsa de sinceritate? Făcuseră glume? Ea prefera o anumită poziţie? Exista vreuna care îi displăcea? Avea să deducă din comportamentul lui că nu şi-o amintea?

Ce ştia el despre ea? Ce ştia ea despre el?

Lipsa oricărei amintiri, după numai câteva ore, îl înnebunise. Trebuia să o confrunte, să îi mărturisească totul. Nu avea să îl mai adore după ce urma să afle adevărul. Oare ce îi datora? Căsătoria? Numele său?

Tensiunea care dominase salonul era aproape insuportabilă, toţi aşteptând

confirmarea că lucrurile reveniseră la normal. Familia lui încercase din răsputeri să îi angajeze pe el şi pe domnişoara Dawson într-o conversaţie. Însă familia, care era deosebit de pricepută în a depăşi situaţiile incomode, păruse neputincioasă în acea seară. Ainsley avea limba ascuţită. Ducesa era ea însăşi o artistă, o maestră în devierea conversaţiei de la greşelile şi scandalurile în care era implicată, determinându-i pe ceilalţi să îşi dezvăluie cele mai întunecate secrete încă de la prima petrecere.

În tot acest timp, domnişoara Dawson păruse că nu îşi găseşte locul pe scaun, dorindu-şi, evident, să se afle altundeva. Îi evitase privirea fixă, analizându-şi locul la masă, ca şi cum nu mai văzuse vreodată porţelanuri şi tacâmuri şi se chinuia din răsputeri să le afle secretele.

O făcuse să se simtă inconfortabil cu privirea lui insistentă, însă nu-şi putuse lua ochii de la ea.

Nu conta că piciorul îl durea atât de tare încât abia mai suporta atingerea pantalonilor. Să călărească fusese dureros, dar simţise cu disperare nevoia de a evada. Mama lui credea că trebuia să se însoare cu fata aceasta care îi amintea în permanenţă de tot ce pierduse.

Dar nu se putea căsători cu ea fără să îi dezvăluie adevărata natură a problemelor sale, nu ar fi fost corect faţă de ea să îi ascundă faptul că era un bărbat incomplet. Apoi însă avea să-l privească din nou cu aceeaşi compasiune pe care o detesta. Alte îndoieli aveau să iasă la iveală. Dacă pierderea memoriei nu avea legătură cu războiul, ci cu alte boli, precum un soi de nebunie?

Începu să plouă, picăturile grele căzându-i pe mantie într-un ritm sacadat, ce completa sunetul copitelor calului în timp ce îl purta cu repeziciune departe de conacul Grantwood. Nu putu să se îndepărteze prea mult şi prea repede. Ştia că trebuia să se întoarcă şi să facă faţă dilemelor. Chiar dacă nu aveau să se căsătorească, urma să aranjeze totul pentru a veghea asupra bunăstării ei şi a copilului. Ce viaţă putea să ducă ea astfel? Bărbaţii aveau să o considere o stricată. Niciun bărbat nu avea să o mai ia de soţie. Stephen o condamna la celibat. Însă ea merita mai mult.

Oare nu merita? Trăsese concluziile după numai câteva ore petrecute în compania ei. Ce ştia cu adevărat despre ea? Dacă Ainsley avea dreptate? Dacă el o putea citi mai bine? Gândurile lui Stephen erau înceţoşate încă de când se trezise în acel spital de campanie blestemat.

Îşi forţă calul să urce. Pe deal, îl opri şi descălecă. Piciorul drept i se îndoi, iar genunchiul atinse pământul cu putere, făcându-l să simtă durerea până la coapsă, înainte să-şi recapete echilibrul. Ţipă din cauza frustrării atât de tare,

încât concură cu tunetul ce zguduia cerul atunci când durerea deveni insuportabilă. Încercă să scape din agonie, însă nu făcu decât să accentueze durerea când atinse rana, de parcă ar fi spintecat-o cu lama unui cuţit.

Nu i-ar fi păsat de cicatrice sau de disconfort dacă ar fi ştiut că astfel avea să se elibereze.

Făcuse progrese în încercarea de a nu mai desluşi misterul ultimilor doi ani. Nu îi putea recâştiga. Poate că nici nu voia. Dar domnişoara Dawson… Mercy… intrase în viaţa lui şi dintr-odată ultimii doi ani deveniseră cei mai importanţi. Ce alte mistere se aflau în adâncurile de nepătruns? Avusese şi alţi copii, alte femei de care trebuia să îşi amintească? Sau ea fusese singura?

Doar o noapte cu o femeie. Puţin probabil. Nu în toată această perioadă şi cunoscându-şi apetitul sexual. Înainte să se trezească întins pe nenorocitele alea de saltele împuţite, nu trecea o noapte fără să nu înceapă un joc al seducţiei. Ea se aşteptase ca el să renunţe la zbenguielile lui nocturne?

Nu îşi dorise niciodată o căsătorie aranjată. Era sigur că nici ea nu voise vreodată asta. Probabil visase la o cerere în căsătorie în genunchi. Se hotărâse să moară burlac. Nu avea niciun titlu, nicio proprietate, nimic să lase moştenire unui fiu.

Dar dintr-odată avea unul. Şi avea o femeie a cărei reputaţie fusese călcată în picioare din cauza comportamentului său.

Ploaia care cădea nu reuşi să-i spele îndoielile şi poverile. Trebuia să le ţină piept. În dimineaţa următoare, avea să o ceară în căsătorie pe domnişoara Dawson. Nu avea să fie greu. Sărutul din bibliotecă îi dovedise că între ei exista o scânteie care se putea transforma într-o flacără cu puţină pasiune. Poate că, dacă ea ar afla de intenţiile lui serioase, aveau să recâştige acea intimitate pe care o cunoscuseră cândva. Poate că, dacă pretindea că totul era în regulă, chiar avea să fie.

Îşi înfrânse cu greu durerea şi reuşi să se ridice. Fără baston, era cu adevărat infirm când durerea devenea atât de intensă. Înaintă nesigur, chinuindu-se să îşi menţină echilibrul în timp ce se îndrepta către calul său. Se sperie. Blestemă. Înjură. Încercă să îl îmblânzească în timp ce se târa spre el. Dar tună şi calul fugi.

Îşi lăsă capul pe spate şi lăsă ploaia să îi spele faţa. Cu durerea resimţită din ce în ce mai intens în picior, nu putea să meargă pe jos până la conacul Grantwood. Avea nevoie de nenorocitul ăla de cal. De ce naiba descălecase? Tremurul de durere pe care îl avusese în şa era infim în comparaţie cu ce îl chinuia acum.

Hotărât, trase aer în piept, se forţă să ignore durerea şi şchiopăta spre calul nărăvaş.

*

— Ce părere ai despre fată? întrebă Tessa Seymour, ducesa de Ainsley.

— Ar arăta încântător pe pânză.

Aşezată la măsuţa de toaletă, se întoarse şi îl privi pe tânărul blond Adonis cu ochii lui aurii admirând-o în timp ce aştepta ca ea să îşi încheie ritualul din fiecare seară. Diversele creme pe care şi le aplica pe faţă, pe gât şi pe mâini o ajutaseră să nu îşi trădeze vârsta de 47 de ani.

— Leo!

Nu se chinui să-şi ascundă nemulţumirea când auzi răspunsul lui. El îi ceruse ca între ei să nu existe secrete. La început, o speriase, dar acum realiza cât de înţelept fusese. Era eliberator, şi ajunsese să creadă că, în ciuda greşelilor ei, el avea să o ierte mereu.

El ridică din umeri.

— Tu crezi că ea ar putea fi salvarea lui.

— Sper că da. Pare pierdut. Deşi nu spun nimic, Westcliffe şi Ainsley se fac vinovaţi de situaţia lui Stephen. În cele din urmă, ei sunt cei care i-au obţinut brevetul militar.

— Iar regina l-a trimis acolo. Nu aveau cum să ştie că situaţia asta nenorocită cu Rusia se va transforma într-un război uitat de Dumnezeu care nu se va încheia în curând.

Era adevărat. Ziarele erau pline de ştiri. Şi de victime. Atât de multe victime. Telegraful revoluţionase lumea, aducând războiul mai aproape decât fusese vreodată.

Vestea că el îşi pierduse viaţa aproape că o omorâse. O mamă nu ar trebui să aibă un copil preferat. Dar ea avea. Pe Stephen. Îl adorase pe tatăl lui cu toată fiinţa ei. Contele de Lynnford. Fusese amantul ei când ea era căsătorită cu Westcliffe. Nu îi spusese niciodată lui Stephen adevărul despre tatăl lui.

Când fusese tânără, ruşinea o oprise. Când îmbătrânise, frica nu o lăsase să dezvăluie adevărul.

Lynnford nu aflase niciodată. Dar, de când Westcliffe încetase să o mai viziteze ca urmare a anunţului ei că era însărcinată cu primul lor copil şi nu se mai întorsese niciodată în patul ei, nici măcar după naşterea primului său moştenitor, ducesa nu avea niciun dubiu în privinţa adevăratului tată al lui Stephen.

Mersese să îl anunţe pe Lynnford despre moartea lui Stephen.

— Trebuie să mergi în Crimeea să îi recuperezi trupul. Nu îl voi lăsa departe de casă!

— Tessa, el ar fi vrut să fie îngropat alături de cei cu care a luptat.

— Nu-mi pasă ce voia el. Spune-mi că sunt egoistă, însă în acest moment îmi pasă doar de ce îmi doresc eu!

— Este o prostie!

Iar atunci îi mărturisise ceea ce jurase să nu dezvăluie niciodată.

— Este fiul tău!

Îl ţinuse în braţe când plânsese. Îi oferise un fiu şi îl luase de lângă el cât ai clipi.

Recunoscuse şi el că uneori bănuise că Stephen era fiul său. Dar avea propria familie şi fusese prea laş pentru a investiga.

Dar ea nu îl considera un laş. Îl vedea ca pe un bărbat care nu dorea să îi rănească pe cei pe care îi iubea. Ce câştiga dacă ştia?

Aflaseră că Stephen nu murise atunci când el anunţase armata că avea să vină să recupereze trupul maiorului Stephen Lyons.

Aflaseră şi că nu avea să mai fie tânărul de odinioară atunci când ajunsese acasă.

Avusese inima frântă. De câte ori se poate frânge inima unei mame? La nesfârşit. De fiecare dată când copiii ei suferă. Acceptase demult această durere, ca şi stoicismul de a nu lăsa niciodată să se vadă că suferă. Acesta era destinul unei mame.

— Vei insista ca el să se însoare cu domnişoara Dawson? o întrebă Leo, aducând-o din nou cu picioarele pe pământ şi cu gândul la iubitul din prezent.

— Tu îmi dai putere. Însă, când vine vorba despre fiii mei, ei fac cum cred de cuviinţă. Totuşi, nu văd altă opţiune. Singurul lucru care nu îi face plăcere lui Stephen este să mă dezamăgească, deci asta l-ar putea influenţa. Nu mă îndoiesc că John este fiul lui. Pot vedea deja forma zâmbetului său pe chipul copilului. Ar fi lipsit de scrupule dacă nu s-ar căsători cu fata.

— Tatăl lui Stephen nu s-a căsătorit cu tine.

Leo, cu ochiul lui de artist, observase că ea încercase din răsputeri să nu îi dezvăluie că Lynnford era tatăl lui Stephen.

— Deoarece eram căsătorită în acel moment, ştii bine asta. Nu ar fi trebuit să îţi mărturisesc niciodată imprudenţele mele.

— Le bănuiam deja, iubirea mea, precum şi sentimentele tale pentru acel bărbat. Încă sper că va veni o zi în care mă vei privi aşa cum îl priveşti pe

Lynnford de fiecare dată când se află în preajmă.

Inima ei tresări. Îi ceruse atât de puţin! De ce nu îl putea iubi cu intensitatea cu care îl iubise pe contele de Lynnford? În plus, era evident pentru toată lumea că Lynnford îşi adora soţia. Nu era căsătorit atunci când se iubise cu Tessa. Dar, atunci când ea rămăsese din nou singură, el se logodise deja. În plus, era peste măsură de loial soţiei sale.

Leo o prinse de mână.

— Vino lângă mine! Permite-mi să şterg tristeţea din ochii tăi.

Nu-i putea rezista niciodată. Se ridică elegant, merse încet spre pat, se întinse şi se ghemui lângă Leo, mângâindu-i obrazul.

— Te iubesc, iar tu ştii asta.

— Dar nu la fel de mult ca pe alţii.

Încercă să protesteze, dar el îi atinse buzele cu degetul.

— Nu sunt ofensat de dragostea pe care o porţi fiilor şi nepoţilor tăi. Nu aş căuta niciodată să le iau locul în inima ta. Nu mă simt ofensat nici măcar de iubirea ta din tinereţe, căci datorită lui ai aflat ce înseamnă să fii iubită. Dar el nu este acum aici. Spune-mi că nu te gândeşti la el când eşti în braţele mele!

— Niciodată când sunt cu tine.

— Mincinoaso, îi şopti el încet şi începu să se asigure că ea spusese adevărul.

Capitolul 4

În timp ce Stephen se îndrepta spre dormitorul său – epuizat după ce urmărise şi, în cele din urmă, îşi recuperase calul nărăvaş, apoi călărise cu încăpăţânare înapoi la moşie, în timp ce fiecare galop îi lovea piciorul şi îi intensifica durerea –, auzi copilul plângând. Se opri imediat, cu mâna pe clanţă.

Până în acea după-amiază, Stephen se bucurase de întreaga aripă a casei. Apoi ceruse să i se ofere lui Mercy o cameră aproape de el. Nu ştia dacă ea era conştientă de faptul că el stătea alături. În ciuda faptului că purtase o mantie pe care şi-o dăduse jos la intrare, era ud şi înfrigurat. Părul i se lipise de cap, iar şiroaie de apă i se prelingeau pe umeri. Nu era deloc prezentabil.

Scâncetele copilului se accentuau. Cu siguranţă avea plămâni zdraveni! De ce plângea? De ce nu înceta?

Stephen traversă coridorul şi bătu la uşă. Nimeni altcineva nu se afla în acea aripă, aşa că nu avea pe cine să deranjeze, iar el adormea oricum greu. Putea să

ignore plânsul, dar era îngrijorat din cauza lui Mercy. Simţea nevoia să facă ceva pentru a o ajuta.

„Minte pe cine vrei, nătărăule, dar nu pe tine însuţi! Cauţi doar un pretext pentru a o vedea din nou, deşi eşti ciufulit tot!”

Plânsul se opri, dar el nu îşi stăpâni curiozitatea. Deşi era ud, tremura şi avea tare mult nevoie de laudanum, se trezi ciocănind la uşă încă o dată.

— Domnişoară Dawson?

Auzi zgomotul paşilor chiar înainte ca uşa să se deschidă, iar ea scoase capul pe uşa întredeschisă. Frica şi îngrijorarea i se citeau pe faţă. Aşa se alesese cu acel rid. Se accentua din cauza grijilor, iar ea cu siguranţă avea multe pe cap.

— Este totul în regulă? întrebă Stephen.

— Da! Lui John i se face foame la ora asta.

Se trezi uitându-se peste umărul ei, încercând să îl vadă pe băiat. De unde apăruse curiozitatea asta blestemată?

— Îmi pare rău dacă te-a deranjat. Am crezut că ne aflăm în aripa oaspeţilor şi că suntem singuri.

Nu crezu că era necesar să o alarmeze mărturisindu-i cât de aproape se afla camera lui. Nu avea nimic de câştigat. Inexplicabil, se simţea liniştit ştiindu-se aproape, în cazul în care ea ar fi avut nevoie de ceva. Deşi orice pericol era departe, gândul că o putea proteja reverbera în mintea lui, în ciuda migrenei.

Era normal să-şi dorească s-o apere, dar simţea că era ceva mai mult, ceva ce nu îşi putu explica.

— Ai nevoie de ceva? întrebă el.

Ea dădu scurt din cap.

— Nu, am o bonă.

Se înroşi toată, căpătând culoarea părului, care era împletit. El şi-l imaginase mult mai lung, acoperindu-i umerii, atingându-i sânii. Se gândi apoi că îi mângâiase sânii, îi dezmierdase cu limba, se jucase cu sfârcurile ei, care şi acum se înfioraseră sub privirea lui.

— John nu stă înfometat.

— Ai angajat o bonă?

Roşeaţa obrajilor se accentuă, apoi dispăru. Luă o poziţie sfidătoare, ca şi cum s-ar fi simţit ofensată.

— O doamnă… nu se ocupă de acest lucru singură.

— Mi se pare ciudat că nu depăşeşti măsura tocmai acum.

— Ce vrei să insinuezi?

Se aplecă spre ea şi îşi înăbuşi un geamăt, în timp ce coapsa lui protesta.

— O doamnă nu dă naştere unui copil în afara căsătoriei.

— Erai cumva ocupat şi nu foarte disponibil pentru căsătorie.

Nu încercă să îşi justifice comportamentul. Aprecie asta la ea. Era limpede că se supărase din cauza remarcii sale. Nu o învinui. Încercase să se abată de la calea care l-ar fi purtat spre o destinaţie imposibilă: ca ea să ajungă din nou în patul lui înainte să se rezolve situaţia.

Îşi dorise să o ia de mână şi să o conducă pe coridor. Voia să se joace cu părul ei în timp ce o săruta. O voia întinsă pe patul lui, prea extaziată pentru a se mişca. Apoi să se încolăcească în jurul ei şi să… adoarmă. Ce gând ciudat!

— Îmi cer scuze! Vorbele mele au fost deplasate. Se pare că greşelile mele faţă de tine nu cunosc limite. Nu ar trebui să adaug pe listă privarea de somn. Noapte bună!

Se întoarse, vrând să plece, dar piciorul nu-l ajută.

Ea era acolo, pe coridor, sprijinindu-l, cu o mână susţinându-i cotul, iar cu cealaltă petrecută în jurul mijlocului. Parfumul ei de lavandă îi invada nările, în timp ce sânii aceia blestemaţi cu care avusese atâtea fantezii îi presau braţul.

— Ţi-e frig şi ai dureri. Ce ai făcut afară? îl mustră ea.

— Aveam nevoie de o plimbare. Acum, dacă îmi vei da drumul şi te vei întoarce în camera ta, aş vrea să merg în dormitor.

— Te voi ajuta. Unde este?

Indică spre camera de la capătul holului, iar ochii ei trădară mirarea.

— Ai spus că aveţi o mulţime de camere.

— Avem. Nu e vina mea că una dintre ele se află chiar lângă a ta.

Buzele ei schiţară un zâmbet.

— Ce găseşti aşa de amuzant?

Ea clătină din cap.

— Mi-am amintit ceva ce mi-ai spus prima oară când ne-am întâlnit.

La dracu’! Relaţia lor depăşea pereţii dormitorului. Nu putea să o mai prostească mult, ascunzându-i starea lui mintală. Ar trebui să îi spună chiar acum, dar durerea era atât de puternică încât abia mai putea gândi.

— Îmi poţi da drumul, spuse el scurt.

Se îndoia că trebuia să facă asta, dar se dădu la o parte.

— Noapte bună! repetă el.

Ridică din sprânceană, îşi încrucişă mâinile sub sâni, iar el citi în ochii ei provocarea la care îl supunea. Nu credea nici ea, cum nu credea nici el că avea să ajungă singur până în camera lui fără să se facă de râs. Totuşi, era foarte hotărât. Strângând din dinţi, păşi înainte…

Durerea îl mistuia şi nu putu să îşi înăbuşe geamătul în timp ce piciorul se îndoia. Ea fu imediat lângă el să îl sprijine.

— Nu-l atinge! ţipă el.

Rămase încremenită.

— Poftim?

— Piciorul meu. Nu suport să fie atins.

— De ce nu? Nu s-a vindecat încă?

— S-a vindecat. Dar doare ca dracu'!

— Pot să mă uit puţin?

— Pentru ce?

— Nu ştiu, dar ceva nu este în regulă. De când ţi-am văzut numele printre victime până acum, ai fi avut suficient timp să îţi revii. Dacă într-adevăr ar fi vindecat, nu ar trebui să te mai doară.

El clătină din cap.

— De obicei nu mă doare atât de tare, dar în seara asta…

— Insist. Trebuie să arunc o privire.

Tonul ei era ferm, iar privirea – stăruitoare. Oare aşa ajunsese în patul lui? Nu putea să ignore farmecul unei femei hotărâte.

— Foarte bine.

Încuviinţând acest lucru, recunoştea totodată că avea nevoie de ajutorul ei pentru a ajunge în cameră. Îşi puse mâna după gâtul ei şi îi permise să îl însoţească până în dormitor.

Odată aflaţi înăuntru, îl ajută să-şi dea jos haina. În timp ce merse să o aşeze pe scaun, rămase lângă pat, observând-o fermecat. Mişcările ei sigure îl ademeneau. Mercy deschise un dulap, scoase câteva prosoape şi se întoarse la el. Ştiuse exact unde să caute, deoarece în camera ei se afla un dulap asemănător.

El luă un prosop şi începu să-şi usuce părul, privind-o şi întrebându-se cât mai dura până ce ea avea să îşi dea seama că, pentru a-i vedea piciorul, trebuia să i se dezvăluie mai mult. Gândul acela l-ar fi amuzat dacă nu ar fi tremurat de frig şi de durere.

— Hai să îndepărtăm hainele astea ude, spuse ea.

Cuvintele fuseseră aruncate cu tonalitatea plată a numeroaselor infirmiere care îl îngrijiseră, fără niciun pic de eleganţă. Şi totuşi, trupul lui tresări de fericire că se aşezase. Vesta şi lavaliera fuseseră repede înlăturate şi aruncate pe jos.

Cămaşa o îndepărtă mai greu, degetele ei chinuindu-l în timp ce-l atingea, încercând să i-o dea jos după ce îi descheiase nasturii. Se oprea, continua, din

nou se oprea, iar el ştiu că îi analiza cicatricele care se dezvăluiau.

— Presupun că pieptul meu arată diferit acum, spuse el încet, întrebându-se dacă făcuseră dragoste cu lumina aprinsă, aşa cum prefera el.

Cămaşa fu aruncată peste celelalte haine. Ea îl privi când îi atinse pielea pentru o clipă. Crezuse că el avea să tresară dacă îl atingea? Probabil că da. Era un afrodiziac să ştie că fuseseră împreună, întrebându-se cum se întâmplase. În acelaşi timp, era tulburător. Să nu ştie ce îi provocase plăcerea, ce o învăţase, ce mai aveau de împărtăşit.

Se apropie de el, iar sânii ei îi atinseră umărul şi braţul. În ciuda durerii, simţi atingerea ei în vintre ca un fulger care loveşte pământul. Nu era capabil să îşi dea jos pantalonii. Pentru că fuseseră deja împreună, ea nu trebuia să fie surprinsă de erecţia lui.

Cu fermitate, îl înveli cu o pătură, acoperindu-i cu marginea zona intimă, de care el nu se ruşina deloc. Totuşi, ea era vizibil stânjenită. În întuneric, era clar că o posedase în întuneric. De ce era atât de timidă, când el era atât de priceput în a-i face cunoştinţă unei femei cu trupul unui bărbat, făcând-o să se simtă confortabil? Deşi nu împărtăşiseră această intimitate, acele lecţii, rezultase un copil plângăcios.

— Trebuie să îţi dai pantalonii jos, spuse ea îndepărtându-se.

— De ce eşti stânjenită, Mercy? întrebă el în timp ce făcea cum îi ceruse.

Numele ei suna ciudat rostit de el, ca şi cum nu l-ar mai fi pronunţat niciodată. Dar cu siguranţă o mai făcuse.

— Este târziu, spuse ea.

Era oare acesta motivul? Sau doar o încercare nereuşită de a schimba subiectul? Îngrijind răniţii, sigur văzuse mai mulţi bărbaţi dezbrăcaţi.

Încercarea de a-şi îndepărta pantalonii şi indispensabilii uzi leoarcă şi, în acelaşi timp, să se acopere cu pătura se dovedi a fi imposibilă, mai ales că piciorul lui refuza să îi susţină greutatea.

— Lasă-mă puţin singur şi revino mai târziu, îi ordonă el.

Încuviinţând din cap, ieşi grăbită. O reacţie ciudată. Poate că intimitatea de a se afla în dormitorul lui îi amintea de noaptea lor de pasiune. Cu greu îşi dădu jos pantalonii şi indispensabilii, se aşeză pe pat şi se acoperi cu pătura – de ruşinea ei, nu a lui.

— Mercy!

Uşa se deschise imediat, iar ea intră, arătând ca o persoană care se temea de un monstru. Voi să râdă, dar înlăturarea pantalonilor îi chinuise piciorul. Trebuia să îi taie, nu să îşi supună piciorul la un asemenea chin.

Îngenunche în faţa lui, iar el se întrebă dacă o făcuse şi altă dată. Îl străbătu un tremur de dorinţă, făcându-l să se înfioreze. Ce se petrecea cu el?

Reacţionase ca un adolescent excitat, în ciuda circumstanţelor. Dacă nu ar fi fost durerea care îi străbătea piciorul, ar fi aruncat-o deja în aşternuturi, făcând din cămaşa ei de noapte o amintire, dezvelindu-i trupul…

— Îmi cer scuze, şopti ea, ridicând pătura de pe piciorul lui. O să am grijă!

Doar că el nu îşi dorea ca ea să aibă grijă. Îşi dorea să fie brutală, grăbită, pasională. Îşi dorea…

— O, Dumnezeule! şopti ea îngrozită.

Durerea îi arse piciorul, îi doborî jos din pat, făcând ca pătura să cadă pe jos.

— Dumnezeule! Ţi-am spus să nu îl atingi!

Abia atunci realiză că o strânse de mână şi o făcu să se ridice. Ţinu privirea jos, apoi îl privi în ochi. Ţinea ochii larg deschişi şi tremura la fel de tare ca el. Durerea îi diminuase erecţia, dar asta nu însemna că nu putea fi încă de admirat.

— De ce eşti aşa de surprinsă? întrebă el. De ce eşti stânjenită, de ce respiri aşa de greu? Nu este prima dată când o vezi. Simte-o! Bucură-te de ea!

Ea înghiţi în sec şi îşi înmuie buzele. În ciuda agoniei din ce în ce mai puternice, el nu voia decât să se aşeze şi să-i simtă mireasma. La naiba cu toate! Distracţie. Avea nevoie de distracţie.

— A… trecut… ceva timp, mormăi ea. Am uitat…

Ştiu că nu trebuia să se simtă jignit că îi uitase părţile intime – el o uitase pe ea complet. Şi totuşi, acest lucru îl deranjă, făcându-l să simtă măcar puţin ce înseamnă să nu fi de neuitat. Cât de devastată ar fi dacă ar afla că el nu şi-o aminteşte deloc! Nicio amintire în plus faţă de cele pe care le adunase de la sosirea ei în acea după-amiază.

Atunci, pe neaşteptate, îşi ridică bărbia şi adoptă o expresie dârză.

— Ştiu că încerci să îmi distragi atenţia. De cât timp arată aşa piciorul tău? întrebă ea.

Umflat, roşu, fierbinte la atingere.

— De câteva zile. Am călărit, am mers, încercând să îl fac să se vindece mai repede. Protestează. Sunt sigur că dacă l-aş fi odihnit…

— Trebuie să îl examinez mai îndeaproape.

— Vezi şi tu ce se întâmplă când îi atingi…

— Ai îndurat mai multe în Scutari, fără a avea pe cineva în preajma ta. Aşază-te! Acum!

Vocea ei autoritară nu era deloc angelică. Dar îl intriga şi îl stârnea. Şi îi

oferise un indiciu despre trecutul lor. Voia să cugete la asta. Îl cunoscuse când era rănit. Poate că îl îngrijise şi îl ajutase să se recupereze. Când ajunsese ea la spital? Despre câte dintre cicatricele lui ştia?

Se aşeză şi trase pătura peste şoldul sănătos, lăsându-l pe celălalt uşor expus a fi examinat. Îngenunche din nou. În timp ce degetele ei se apropiau, el se pregăti sufleteşte.

Atingerea ei era uşoară ca o pană, dar tot îi producea durere. Era ca şi cum mânuia un pumnal…

— Cred că este ceva aici, spuse ea ridicându-se în picioare.

O privi cu neîncredere şi apoi îşi cercetă mai îndeaproape piciorul. Tremurând la gândul durerii care avea să-l macine, îşi duse degetele peste el, descoperind o zonă rigidă… Oare era posibil? De aceea părea că se vindecă atât de greu? Acela era motivul pentru care durerea nu îl părăsise niciodată?

— Cred că ai dreptate.

— Prostuţule! Unde ţi-a fost mintea? Ai nevoie de un doctor.

— Am crezut că e pur şi simplu suprasolicitat.

— Aşa de umflat şi de roşu? Sunt sigură că este infectat. Cred că ai un început de cangrenă. Este groaznică. Trebuie neapărat să trimiţi după doctor!

— Ai putea să mă îngrijeşti tu.

— Este nevoie de cineva mult mai bine pregătit decât mine.

Privindu-l, părea atât de serioasă, de tânără.

— Nu ai de ce să te temi, spuse ea încet. Voi avea grijă de tine.

Nu se îndoia. Nici măcar o clipă.

— Atunci trebuie, într-adevăr, să trimitem după doctor degrabă. Totuşi, nu o speria pe mama. Fratele meu se poate ocupa de asta.

Încuviinţă scurt din cap şi se grăbi să iasă din cameră desculţă, aproape fără să facă zgomot. Dar, spre bucuria lui, îşi lăsase parfumul în urmă ei.

Mercy îl trezi pe duce din somn şi îi explică de ce avea nevoie. Acesta nu ezită nicio secundă şi trimise după doctor, asigurând-o că urma să ajungă într-o oră. Evident, era obişnuit să deţină controlul. Lui Mercy îi fu milă de femeia care avea să se îndrăgostească de el. Era o provocare să îl ai ca soţ. Dar apoi se gândi că fiecare bărbat era la fel.

Merse apoi să aibă grijă de John. După masa târzie, era pierdut în lumea viselor. Jeanette o ajută să se schimbe în rochia ei neagră, simplă.

— Eşti sigură că este potrivit să te afli noaptea în camera unui domn? întrebă Jeanette cu accentul ei franţuzesc.

Nimeni nu avea să se îndoiască vreodată de originile ei.

— Este infirm. Nu-mi poate face niciun rău.

— Un bărbat poate întotdeauna să rănească.

— Trebuie să am grijă de el. Următoarele ore nu vor fi deloc plăcute.

Prefera să nu se gândească la ele. Pentru binele amândurora. Nu voia să-şi tulbure gândurile.

— Generozitatea te va băga în bucluc, murmură Jeanette.

— Deja m-a băgat!

Când se întoarse în camera maiorului Lyons, îl găsi sub pătură. Slavă Dumnezeu! Orice era indecent fusese acoperit. Era obişnuită cu trupuri goale, îmbăiase bărbaţi, le îngrijise rănile în cele mai intime părţi, dar tot nu fusese pregătită să îl vadă pe el. Nu fusese excitat, dar promisiunea a ceea ce avea de oferit era destul de evidentă. O lăsase fără suflare.

Fratele lui îl muştrului, aşa cum voia şi ea să facă.

— Unde ţi-a fost mintea? întrebă ducele. Chiar şi eu, uitându-mă la piciorul tău, pot să-mi dau seama că are nevoie de îngrijiri.

— Credeam… Stephen clătină din cap şi încercă să deschidă gura. Credeam că o să-l pierd.

— Dacă eviţi realitatea, nu dispare durerea.

— Pentru tine, este uşor să spui asta când realitatea ta este ferită de probleme. Îşi întoarse privirea către ea. Mercy, vino să stai aici!

Prima dată când îşi auzise numele ieşind din gura lui o traversase un tremur de plăcere. Crezuse că plăcerea avea să dispară în timp, dar nu făcu decât să se accentueze.

— Domnule maior…

— Pentru numele lui Dumnezeu, Mercy, ţi-am zis şi mai devreme, mi-ai dăruit un fiu. Formalităţile dintre noi sunt o ipocrizie.

— Dar politeţea? Ar trebui să renunţăm şi la ea?

Oftă din greu.

— Îmi cer scuze. Nu sunt în cea mai bună formă atunci când simt că îmi arde piciorul.

— Eşti un idiot, mormăi ducele. Nu pot să cred că ai permis să se ajungă la asta.

— Nu pot să cred că îmi repeţi acelaşi lucru la nesfârşit. Las-o baltă!

Pentru a pune capăt certurilor, Mercy îşi trase scaunul lângă pat şi întrebă:

— Cât credeţi că mai durează până când soseşte doctorul?

— Nu mult, răspunse ducele.

— Când fratele meu ordonă, toate lumea i se supune, replică Stephen.

— Devii irascibil când eşti în chinuri, bâigui Ainsley.

— Dacă nu îţi convine, pleacă!

Ainsley îşi duse mâinile la piept şi se sprijini de piciorul patului. Trăsăturile lui întunecate contrastau puternic cu ale fratelui său, făcându-l să pară mai autoritar.

— Încă sunt de părere că ar trebui să îi spunem mamei…

— Nu, nu până când nu scap de chinul ăsta. Doar o vom îngrijora, căci nu poate face nimic, insistă Stephen cu durere în voce.

Mercy îşi dorea să poată face ceva pentru a-i alina suferinţa.

— Pur şi simplu, nu suporţi gândul că Leo va veni după ea, zise ducele.

— Şi asta. Este ca un câine bine dresat.

— O iubeşte, zâmbi Ainsley pieziş către Mercy. Cred că ai observat asta în timpul cinei.

Ea îi răspunse tot cu un zâmbet.

— Am observat.

— Îl plac, continuă Ainsley. Stephen nu îl place deoarece Leo acaparează atenţia mamei, iar Stephen a primit întotdeauna partea leului. Este preferatul ei.

— Nu cred că mamele au preferaţi, spuse ea.

— Crede-mă, a noastră are.

Odată cu sosirea doctorului, conversaţia luă sfârşit. Era un domn în vârstă şi, deşi era priceput, Mercy observă că examinarea lui îi cauza durere lui Stephen, suferinţă pe care încerca din răsputeri să o mascheze. Dar respiraţia lui greoaie şi rigiditatea corpului îl dădură de gol. Agoniza.

Transpiraţia i se prelingea pe tâmple. O fixă cu privirea mai mult decât o făcuse în timpul cinei, iar ea se întrebă dacă reuşea să îi distragă atenţia de la suferinţă. Instinctiv, îşi vârî mâna sub a lui, iar el i-o strânse în pumn. Tremura.

— Cel puţin ai un pat confortabil, spuse ea, pentru a-i distrage atenţia de la consult. Şi este linişte aici.

Se uită la ea ca şi cum spunea lucruri fără sens. Poate că el avea dreptate, dar ea trebuia să facă asta pentru a-i distrage atenţia.

— Mi-a părut mereu rău că bărbaţii nu aveau camere proprii pentru a se vindeca. Cât de demoralizant trebuie să fi fost să îi vezi pe alţii suferind în timp ce tu te vindecai! Erau momente când nu puteam ajuta prea mult. Dar aici situaţia ta va fi alta. Vei fi foarte bine îngrijit.

Chiar dacă ar fi avut ceva de spus, era blocat din cauza maxilarului încleştat de durere.

Scoţându-şi batista din buzunar, ea se ridică şi îi şterse fruntea udă.

— Dumnezeule! ţipă el brusc.

— Iertaţi-mi degetele stângace, domnule maior, spuse repede doctorul Roberts. Aici, la ţară, nu m-am confruntat cu multe răni cauzate de război, dar cred că aveţi dreptate, domnişoară Dawson. Ceva este în neregulă. Cel mai bine ar fi să îl operăm.

— Cum este posibil să-i fi rămas ceva în picior? întrebă ducele.

— Depinde de severitatea rănii, de cantitatea de sânge, de condiţiile din spital, răspunse doctorul ridicând din umeri. Nu m-ar mira să fi fost uitat ceva înăuntru. Medicina nu este o ştiinţă exactă. Dar voi rezolva problema imediat. Suntem norocoşi, domnule maior. Îşi deschise trusa. Am anestezic.

— Nu!

Cuvântul răsunător fu atât de brusc, încât avea puterea de a respinge orice argument. Totuşi, Mercy interveni.

— Îţi va fi mult mai bine!

— Trebuie să văd ce îmi face.

Nu trebuia. Ea ştia că nu trebuia. Şi o ştia şi el. Nu avea decât să îi sporească suferinţa. Trebuia să fie legat pentru a preveni instinctul natural de a se lupta cu bisturiul chirurgului. De ce era atât de încăpăţânat?

— Te rog! îl luă de mână. Am văzut prea mulţi bărbaţi suferind atunci când anestezicul era insuficient. Ar trebui să accepţi această binecuvântare.

— Tu eşti binecuvântarea mea!

Ainsley râse.

— Nu ratezi niciodată ocazia să flirtezi puţin, chiar şi într-o situaţie ca aceasta.

Inima ei începuse să bată neregulat la auzul vorbelor lui Stephen, dar fu calmată de comentariul lui Ainsley. Desigur, Stephen se folosea de orice mijloace pentru a o convinge. Nu o făcuse el să privească în altă parte atunci când voia să se strecoare din spitalul Barrack pentru o plimbare scurtă, în ciuda indicaţiilor doctorului potrivit cărora nu trebuia să se dea jos din pat? Nu o convinsese privirea lui să îi furişeze o sticlă de alcool? Ar fi fost concediată imediat dacă domnişoara N. ar fi descoperit-o. El făcea ca până şi cele mai nesemnificative gesturi să pară îndrăzneţe.

— Are perfectă dreptate, domnule maior. O să fie nevoie să explorez puţin.

— Te rog! îl imploră ea, hotărâtă ca de data asta să triumfe.

Cuprinzându-i mâna, Stephen o trase spre el şi îi spuse cu voce gravă şi precipitată:

— Doar dacă mă asiguri că nu îmi va amputa piciorul. Promite-mi!

— Nu cred că se va ajunge la asta, dar doctorul va şti cel mai bine.

— Voi înnebuni dacă îl voi pierde. Promite-mi!

Disperarea din vocea lui îi frânse inima. Câte promisiuni pe care le făcuse nu fuseseră încălcate? O înnebuniseră, se transformaseră în coşmaruri care îi tulburau somnul. Dar el nu ştia cât de important era ce îi cerea, altfel nu ar fi făcut-o. Era convinsă de asta. Practic, erau nişte străini, timpul petrecut împreună fusese prea scurt. Atât de scurt, încât el nu părea să îşi amintească de noaptea petrecută împreună. Dar ea nu uitase niciodată înverşunarea lui, deşi nu putea să prevină rănirea soldaţilor. Fusese curajos, puternic, avea convingeri de nezdruncinat. Îl văzuse asigurându-i pe soldaţii muribunzi că nu avea să îşi părăsească fraţii de arme, ca fiecare să poată părăsi lumea în pace.

Minţise pentru a-i alina. Putea să facă şi ea la fel.

— Promit!

Să se aplece şi să îi sărute fruntea păru cel mai natural lucru din lume. La fel cum îşi proteja fiul. Nu-şi putea explica dorinţa arzătoare din inima ei pentru acest bărbat, dar era acolo, înflăcărată şi puternică. O dusese la Paris, la Londra, iar în cele din urmă o adusese la căpătâiul lui.

Simţi fierbinţeala pielii lui pe buze şi se rugă să nu fie prea târziu. Se ruga ca piciorul să îi poată fi salvat. Ca el să mai poată fi salvat.

— Vreţi să mă asistaţi, domnişoară Dawson? întrebă doctorul.

Frica o paralizează. Nu regreta niciun moment îngrijirea bolnavilor şi a răniţilor, dar acum avea nevoie de mai mult curaj să asiste la operaţie. Totuşi, îşi adună puterile şi se încurajă.

— Da, desigur! Trebuie să mă spăl pe mâini. Insist să faceţi la fel!

Doctorul se simţi ca un cocoş cu penele jumulite. Nu era bine să se indispună înainte de a începe să opereze. Trebuia să se concentreze asupra misiunii lui, nu asupra mândriei. Tocmai de aceea ea îi explică încet şi cu calm:

— Domnişoara Nightingale era convinsă că, de fapt, curăţenia putea salva vieţi. E semn de pietate, la urma urmei.

Îşi drese glasul.

— Desigur. Aveţi dreptate!

Nu pronunţase numele mentorului ei cu uşurinţă. Ştia foarte bine că, de când imaginea lui Florence Nightingale ţinând în mână o lampă apăruse în *London Illustrated News*, aceasta era considerată o sfântă. Mercy bănuia că, dacă i-ar fi zis doctorului că domnişoara Nightingale spusese că trebuie să se arunce de la fereastră înainte de operaţie, el ar fi urmat vorbele ei întocmai. Ainsley le ordonă servitorilor să aducă apă caldă şi cârpe. Mercy se luptă cu imaginea

pavilioanelor pline cu bărbaţi care se chinuiau să îi distragă atenţia de la scopul ei. Se simţise oarecum uşurată când părăsise Scutari. Ştia că făcuse mult bine acolo, că ajutase mulţi soldaţi, că îi alinase. Dar tot acolo îşi pierduse inocenţa, deoarece descoperise că există lucruri pe care nu le putea controla. Şi învăţase că nu toţi bărbaţii erau buni. Războiul scosese la iveală ce era mai bun, dar şi ce era mai rău din oameni. Înţelesese că nu trebuia să se teamă doar de duşmani.

Îşi spălă mâinile, surprinsă că apa rămase la fel de curată. În spital, căpăta mereu culoarea sângelui. Exact aşa cum o făceau în Scutari, mâinile ei tremurau uşor, atât de uşor încât doar ea putea sesiza, însă o deranja la fel de mult. Le forţă să îi dea ascultare, să se liniştească. Nu ar fi vrut ca tatăl lui John, un bărbat care se dovedise curajos pe câmpul de luptă, să o considere laşă.

Îşi puse pe cap o bonetă pe care o împrumută de la una dintre servitoare. Încercă să şi-o prindă la spate…

— Permiteţi-mi!

Tresări şi îşi ridică privirea spre Ainsley. Fuseseră aprinse suficiente lămpi pentru a avea lumina necesară. În ochii lui, de un verde fermecător, citi compasiunea.

— Sunteţi aproape la fel de palidă ca Stephen, spuse el în şoaptă. Sunteţi sigură că puteţi face faţă acestei sarcini?

Încuviinţă scurt din cap şi, cu gura uscată, îi spuse:

— Am administrat anestezic şi cu alte ocazii.

— Sunteţi foarte curajoasă, domnişoară Dawson!

— Mă supraestimaţi.

Privirea lui îi cercetă chipul, iar ea realiză că se înşelase în privinţa lui. Era foarte priceput atunci când trebuia să rezolve o situaţie, dar nu era un bărbat dur. Îşi schimbă părerea despre el. Femeile ar fi fost norocoase să îl aibă.

— Mă îndoiesc, spuse el ca şi când ar fi conspirat. Mă pricep la oameni. Familia noastră vă va rămâne, încă o dată, îndatorată.

— Nu aş vrea ca John să îşi piardă tatăl. Acum, după ce aflase că Stephen era în viaţă, că John avea şansa de a-l cunoaşte, de a creşte alături de el… Îmi permiteţi?

— Fără îndoială. Pe faţa lui se puteau citi convingerea şi încrederea în abilităţile ei, simţindu-se deopotrivă uşurat şi împovărat.

Ea se îndreptă încet spre capătul patului. Îi văzuse pentru prima dată piciorul cu mai puţin de o oră în urmă şi, în tot timpul acela, forţele îi slăbiră. Îi făcuse să creadă că era puternic şi că se simţea bine. Acel moment fusese dat uitării, căci acum se lăsase pradă durerii. Pielea lui, încreţită în jurul pometţilor,

părea fierbinte la atingere. Trebuiau să se grăbească.

Luă inhalatorul de sticlă în care se afla un burete înmuiat în anestezic şi îl duse uşor la nasul lui Stephen.

— Respiră normal, spuse ea serioasă.

Îi prinse încheietura cu degetele lui lungi şi subţiri, iar ea se întrebă dacă nu cumva îi putea simţi pulsul.

— Zâmbeşte-mi! îi ordonă el.

— Nu pot, nu într-un astfel de moment. Nu găsesc niciun motiv de bucurie.

— Nu face ca ultimul lucru pe care îl voi vedea să fie privirea ta îngrijorată.

— Nu vei muri. Iar când te vei trezi, voi zâmbi aşa cum îţi doreşti.

El clătină din cap.

— Zâmbeşte!

Nu trebuia să fie surprinsă de insistenţa lui. De când îl ştia, niciodată nu renunţase. De ce crezuse că se schimbase? Era încăpăţânat, hotărât să se facă totul aşa cum voia el. Dar nu îl condamna. Îşi dorea doar ca acea suferinţă să se sfârşească. Închizând ochii, se gândi la momentul în care el îi zâmbise pentru prima dată. Un zâmbet atât de perfid, încrezător şi cuceritor! Păruse să nu ia nimic în serios şi, pentru o clipă, în compania lui, păruse şi ea să facă la fel.

Deschizând ochii, îşi forţă buzele să se răsucească, fruntea să se relaxeze şi ochii să strălucească.

— Acum, domnule maior… Stephen, spuse ea, tonul ei trădând o familiaritate pe care nu o mai simţise înainte, urmează-mi sfaturile şi respiră… adânc.

Îi puse din nou inhalatorul şi privi cum i se închid pleoapele. Ochii i se deschiseră larg, apoi se închiseră, iar genele lui lungi şi negre – care nu se potriveau cu părul lui blond – i se odihniră pe obraji.

Ştiu că momentul în care avea să deschidă din nou frumoşii lui ochi albaştri nu urma să vină prea curând.

Capitolul 5

De fiecare dată când durerea din picior îl trezea, ea îi turna un lichid dens pe gât, iar el se pierdea din nou în uitare. Singura consolare era că, până să se lase pradă farmecului unei existenţe fără durere, ea îi mângâia fruntea cu degetele reci şi îi ştergea pieptul cu o cârpă umedă. În puţinele momente în care era conştient, se întreba cât avea să mai taie doctorul în piciorul lui. Sau oare

terminase? Din acest motiv i se dădea acel lichid în locul eterului? Totul era un vârtej confuz de durere şi nimicnicie.

Atunci când se trezi şi realiză că durerea dispăruse, se sperie. Se temu ca nu cumva să îi fi amputat piciorul. Nu şi-l putu simţi. Îşi dădu păturile la o parte, încercând să îl găsească.

Mâinile ei le întâlniră pe ale lui, frigul întâlni căldura.

— Nu, nu, trebuie să-l laşi să se vindece!

— Nu mai este. Nu îl mai pot simţi. L-a tăiat!

— Nu! Este din cauza laudanumului.

Îi dădu mai mult. Panica se diminuă. Durerea reîncepu. Începu să o simtă când teama dispăru. Voia să explice de ce era atât de important pentru el să nu îşi piardă piciorul. Îşi pierduse memoria, nu putea suporta gândul de a pierde şi altceva. Trebuia să-i fi spus mai devreme. Atunci când se plimbaseră prin grădina fratelui său. Îşi dori să fi existat trandafiri pe care să îi culeagă pentru ea. Le-ar fi înlăturat ţepii înainte de a-i oferi. Voia să îi pună o violetă la ureche. Voia să o aşeze pe trifoi, în timp ce razele soarele le mângâia pielea, iar pasiunea se dezlănţuia.

Ciudat. Era ciudat cum, atunci când se pierdea în gânduri, îi simţea farmecul, zvâcnirea. Voia să o tragă spre el, să o sărute. Voia să îi vorbească. Voia să îi cunoască secretele, visurile. Voia să o facă să zâmbească.

Nu voia zâmbetul plin de compasiune pe care i-l oferise înainte să se cufunde în somn sub efectul anesteziculuі. Fusese mai degrabă o grimasă. Un zâmbet forţat. Voia să îi vadă adevăratul zâmbet, unul plin de bucurie. Voia să îl însoţească un râs cristalin, ademenitor, care ar însoţi bucuria alergării în picioarele goale pe un câmp de narcise.

Apărea şi dispărea din mintea lui.

— De ce ai venit la patul meu?

Nu ştiu dacă doar gândise acele cuvinte sau dacă le rostise. Nu primi niciun răspuns. Dar întrebarea păru să reverbereze. Motivul ei era secret. Îi plăceau secretele doar dacă erau ale lui.

Crezu că auzi un copil plângând. Apoi ea dispăru. Nu voia ca ea să plece. De ce? De ce era atât de importantă? Cine era ea?

Aminteşte-ţi! Aminteşte-ţi! Cu siguranţă, în această nemărginire ameţitoare putea să găsească răspunsul. Dar mintea lui nu funcţiona bine. Era chiar mai rău. Şi foarte cald. Poate că ajunsese în iad. În sfârşit! Făcuse lucruri rele, egoiste. Ştia că nu putea spera la rai.

Piciorul lui. Trebuia să îşi găsească piciorul. Acum, cât ea nu se afla acolo.

Dar până să îl atingă, mâna ei deja i-o prinse pe a lui, şoptind cuvinte pe care nu le înţelegea. Voia pur şi simplu să se trezească.

Voia să bea whisky-ul din ochii ei. Să îi ceară iertare. Să îndrepte lucrurile.

Febra se instală cu o iuţeală care o îngrijoră pe Mercy. Doctorul Roberts descoperise o bucată de oţel – care părea a fi un fragment dintr-o sabie – înfiptă în piciorul lui Stephen. Presupuse că din cauza efortului din ultima vreme, de când se înzdrăvenise, ieşise la suprafaţă, însă îl răni şi mai tare.

Asistând la haosul creat de îngrijirea răniţilor în urma unei bătălii, Mercy nu fusese surprinsă că o bucată de metal putuse să treacă neobservată. Doctorii epuizaţi lucrau repede, sângele curgea din abundenţă, lumina era insuficientă. Bazându-se doar pe cicatricea adâncă, urâtă de pe piciorul lui Stephen de la şold până la genunchi, putu doar să presupună că fusese o tăietură înfiorătoare. Era cu siguranţă norocos că pur şi simplu nu îi tăiaseră piciorul. Văzuse membre care păreau aproape perfecte în timp ce erau amputate. Mereu îi apăruseră în vis atunci când prindea un moment să aţipească.

Îl îngrijea pe Stephen ca şi cum ar fi fost singura care l-ar fi putut salva, lăsându-l singur numai pentru scurtele momente în care mergea să îl vadă pe John. Nu era însă neglijat. Jeanette era atentă la nevoile lui, hrănindu-l şi spălându-l. Ducesa îl îndrăgea. În mai multe ocazii, Mercy o surprinse legănându-l sau plimbându-l pe coridoare, povestindu-i despre trecutul lui, deşi nu era legat de acel loc. Tatăl lui Ainsley nu era şi al lui Stephen. Şi totuşi, Stephen copilărise în acea casă.

Mercy tânjea să meargă în spatele lor pentru a auzi poveştile despre Stephen când era copil. Dar Stephen bărbatul avea nevoie de ea acum.

Crezu că din cauza lui John nimeni nu se îngrijora că se afla singură în cameră cu Stephen. Sau poate pentru că era infirm, cu o febră ce creştea şi cu un picior care trecea din nou prin procesul de vindecare. Pe timpul zilei, putu auzi zarva datorată activităţii din casă şi din curte. Dar, la căderea nopţii, totul se liniştea, cu excepţia unui scârţâit sau a unui zgomot, ceea ce o mulţumea.

Umbrele puteau ascunde multe păcate şi i se părea că posibilitatea de a fi acuzată de înşelătorie dispărea. Nu avea să fie descoperită. Deşi ducesa îl iubea pe fiul ei, nu stătuse lângă el până în zori. Acea sarcină îi era rezervată lui Mercy, iar ea se bucura de asta.

Ştiind că nu avea să fie deranjată, mâinile nu îi tremurară când dădu la o parte aşternutul, schimbă bandajele şi examină rana lui Stephen pentru a se asigura că nu se infectase. Cu grijă, aplică un unguent pe care doctorul i-l lăsase pentru a grăbi vindecarea. Folosind fâşii curate de pânză aduse de unul dintre

servitori, îi legă cu atenţie piciorul.

Apoi începu ritualul de îmbăiere de fiecare seară. Începu cu piciorul, ştergându-l cu o pânză umedă pornind de la tălpi. Apoi urcă, cercetând fiecare cicatrice, mică sau mare, întrebându-se ce o cauzase. Pielea încreţită îi vorbea despre luptele pe care le dusese, despre rănile pe care le suportase. Nu fusese acolo pentru a le trata pe toate. Poate că nu fusese adus la Scutari. Pe măsură ce războiul se lungea, erau înfiinţate alte spitale, mai aproape de zonele de conflict. Drumul lung de la câmpul de luptă până la spital costase viaţa multor bărbaţi. Dar ce era de făcut când lipseau atât de multe?

Examinarea ei se opri asupra mâinii stângi, care fusese odată tăiată de o sabie. Îşi trecu degetele peste pielea cicatrizată pe care o bandajase prima dată în noiembrie 1854, la puţin timp după sosirea ei în Scutari, când devenise una dintre zecile de infirmiere care o însoţiseră pe Florence Nightingale. Nu fusese deloc pregătită de ororile care o aşteptau. Bătălia de la Balaclava, imortalizată de Lord Tennyson în *The Charge of the Light Brigade*, avusese loc înainte ca ea să ajungă acolo, însă răniţii se chinuiau în spitalul Barrack, supraaglomerat, şi pe o navă aflată în apropiere. Armata nu fusese pregătită pentru numărul mare de victime. Unii soldaţi primiseră un tratament superficial. Erau întinşi pe saci umpluţi sau chiar pe jos.

Chiar şi acum, mirosul de carne râncedă îi provoca greaţă. Îi amintea prea mult de trupurile putrede şi de mirosul greu când păşise prima dată în spital.

Se considerase norocoasă că fusese selectată să o asiste pe domnişoara Nightingale. În naivitatea ei, fusese chiar entuziasmată. Dar realitatea o lovise cu forţa unei grenade. Voise să fugă, să revadă câmpurile verzi ale Angliei. Nu putuse decât să fie la fel de determinată. Dacă acei bărbaţii puteau să lupte pentru a supravieţui, ea trebuia măcar să îi ajute să înfrunte moartea. Astfel, îşi pregătise uniforma: o rochie urâtă, neagră, din lână, un şorţ îngălbenit şi o bonetă albă. Pe umeri purtase un şal pe care era inscripţionat cu fir roşu numele spitalului Scutari, pentru a fi identificată – ca şi cum cineva ar fi putut să o ia drept altceva decât ceea ce era: o femeie care venise să le aline suferinţa.

Şi totuşi, într-o noapte, cineva o confundase. Când o năpădiră acele gânduri, se luptă să le alunge. Nu avea să rememoreze acel iad. Alţii avuseseră nevoie de ea, o salvaseră de gândurile negre. Salvându-i pe ei, se salvase pe ea însăşi. Salvându-l pe Stephen, îi permitea să fie lângă ea, să o salveze.

Viaţa era un mister. Încerca să nu îl descifreze, ci mai degrabă să îl accepte aşa cum era.

În a treia zi de la sosirea ei în Scutari, îl zărise pentru prima dată pe

căpitanul Stephen Lyons, aşezat într-un colţ, cu febră mare. I se infectase braţul, dar refuzase cu încăpăţânare orice tratament până când toţi cei din jurul său nu erau îngrijiţi. În momentul în care în sfârşit acceptase îngrijirile, medicii doriseră să îi amputeze braţul. Manifestase aceeaşi determinare de a-şi păstra braţul, asemănătoare aceleia de a nu-şi pierde piciorul. Le dovedise că încă şi-l putea folosi, convingându-i să depună eforturi pentru a-l salva.

— Aş putea salva doi oameni în timpul pe care l-aş pierde încercând să salvez acel braţ, se văitase un doctor.

— Atunci tratează-i! ripostase el. Şi întoarce-te la mine când ai terminat. Dar îţi jur că voi face ca salvarea braţului meu să merite efortul!

Asistase şi alt doctor, care tăiase carnea putrezită. Stephen gemuse o singură dată, atunci când doctorul începuse, dar apoi răbdase cu stoicism, încleştând maxilarul atât de tare, încât Mercy fusese surprinsă că nu îşi spărsese dinţii.

El fusese prima persoană curajoasă pe care o îngrijise. Bănuise că sentimentele ei pentru el începuseră să se nască în acea noapte rece şi întunecoasă.

Îşi dorise să îşi dedice tot timpul îngrijirii lui, însă fuseseră prea mulţi bărbaţi care avuseseră nevoie de atenţie. Pe măsură ce îşi revenise, îl vizitase oricât de des putea, ştergându-i fruntea atunci când avea febră, aşa cum o făcea acum. Îi cercetase faţa, îi memorase fiecare linie şi încreţitură, iar acum îşi dădea seama că ridurile i se adânciseră şi se înmulţiseră. Ştergându-i gâtul cu cârpa, sub obraz, îşi aminti de noaptea în care făcuse acelaşi lucru, cu mult timp în urmă. Ochii i se deschiseseră brusc, iar buzele i se curbaseră uşor.

— Bună, draga mea!

Vocea lui fusese dură, aspră, dar inima ei tresărise ca şi cum se aflau la un bal, iar el o invitase la dans, bătând sacadat din picior, ca un toboşar înainte de luptă.

— Vrei nişte apă? întrebase ea pe nerăsuflate, stânjenită că păruse incapabilă să îşi controleze reacţia.

— Da, vreau!

Mâinile îi tremuraseră în timp ce turnase apă în pahar dintr-o carafă. Cu multă atenţie şi delicateţe, îşi puse braţul după umerii lui şi îl ridicase uşor, apropiind paharul de buzele uscate.

— Numai puţin, îl sfătuise ea, îndepărtând paharul după ce luase câteva înghiţituri.

Când îl întinse iar în pat, respira greu, de parcă el depusese tot efortul.

— Am… braţul.

Cuvintele lui afirmaseră şi întrebaseră în acelaşi timp.

— Da! îl asigură ea. Cred că ameninţarea ta cu moartea i-a convins.

— Nu sunt răspunzător pentru ceea ce am spus sub influenţa durerii, deşi îndrăznesc să spun că mi-am dorit din toată inima să omor pe cineva.

Cuvintele lui păruseră fără vlagă, dar ea fusese sigură că vorbise serios.

— Ar fi fost mai bine să omori inamicul, nu crezi?

— Cum te numeşti?

— Mercy!

— Mercy. Clipi. Acum am un nume pentru doamna care m-a vizitat în vis.

Încercase să doarmă, iar ea stătuse acolo mai mult decât ar fi trebuit, ştergându-i fruntea. Când, în sfârşit, se retrase, spre seară, în dormitorul ei, el fusese cel care o vizitase în vis.

În acea seară, când se întorsese la spital pentru a-şi relua sarcinile, îl observase sprijinit de un perete. Ştiuse că simplul fapt de a fi văzută afară singură cu un bărbat era un motiv suficient pentru a fi concediată, ştiuse că trebuia să îşi vadă de drum ca şi cum nu l-ar fi zărit, dar păruse că nu se putea controla. Îl abordase cu grijă.

— Domnule căpitan, nu ar trebui să fiţi afară.

— Domnişoară Mercy.

Îi şoptise numele ca şi cum era refrenul delicat al unui sonet. Nu putuse să nege satisfacţia pe care i-o produsese. Una dintre infirmiere, domnişoara Whisenhunt, îi spusese că în Londra era foarte cunoscut datorită farmecului său.

— Ai grijă! o atenţionase ea. Te va face să îţi ridici fusta înainte să-ţi dai seama că eşti deja întinsă pe pat. Nu că s-ar opune vreuna dintre doamnele suficient de norocoase să îi atragă atenţia… din ce am auzit.

Ştia destul de multe despre el. Că familia lui avea rang nobiliar. Că era al doilea fiu la părinţi. Că niciodată cuvântul căsătorie nu avea să fie rostit de buzele lui. Şi totuşi, Mercy nu putuse rezista tentaţiei de a nu fi intrigată de persoana lui.

— Domnule căpitan, vă rog, trebuie să mergeţi înăuntru! încercase ea să-l convingă.

— Nu mă priva de câteva momente în plus. Aveam nevoie să scap de duhoarea acelei încăperi.

Indiferent cât de mult curăţaseră, aerul rămăsese greu şi rânced. Nu fusese de mirare că starea unora dintre bărbaţi se înrăutăţise, aceştia îmbolnăvindu-se, în ciuda faptului că rănile lor se vindecaseră.

— Cum doriţi, dar nu întârziaţi.

Apoi voi să plece.

— Nu pleca! o rugase el cu insistenţă.

Ea îl privise.

— Mi-ar prinde bine puţină companie, adăugase el.

— O clipă numai, apoi trebuie să îmi reiau îndatoririle.

În lumina slabă, văzuse că purta pantaloni. Cineva îi spălase. Purta, de asemenea, o cămaşă nouă, albă. Când doamnele nu se aflau în spital, ţeseau haine pentru bărbaţi. Nu îşi imaginaseră că aveau să îi îmbrace pe toţi, dar cei care se întorceau în prima Unie aveau nevoie de uniformă. Se dăduse mai la întuneric, pentru nu a fi văzută, deşi câţiva oameni trecuseră pe lângă ei. Aceia care puteau găsi alinare în vise. Cei care nu puteau se holbau la tavan.

— De ce aţi venit aici? întrebă el.

— Pentru a servi!

— Ar trebui să fiţi la o serată. Oftase. Şi eu ar trebui să fiu la vânătoare de fazani. I-am spus fratelui meu că voi fi acasă pentru următorul sezon. Ce naivitatea prostească!

— Toată Anglia a crezut că se va sfârşi mai repede, îl asigurase ea.

— Îndrăznesc să spun că va continua mai mult decât ne-am aşteptat.

Nu voise să discute despre război sau despre preţul plătit.

— Înţeleg că aveţi doi fraţi.

Zâmbise.

— Contele de Westcliffe şi ducele de Ainsley. Puţini dintre cei care sunt al doilea născut din familie sunt flancaţi de domni aşa de stimabili.

— Cu siguranţă, cu influenţa lor, v-aţi putea întoarce acasă.

— Fără îndoială. Vă par genul de persoană care ar cere o astfel de favoare?

Ea clătinase uşor din cap.

— Nu, domnule căpitan, nu păreţi.

Rămăseseră tăcuţi în întuneric câteva momente lungi înainte ca el să o întrebe:

— Vă este dor de Anglia?

— Foarte mult!

— În cazul acesta, ar trebui să-mi stabilesc un obiectiv: să mă însănătoşesc grabnic, să mă întorc pe câmpul de luptă, să învingă hoardele ruseşti şi să pun capăt războiului pentru a vă întoarce în sala de bal.

Naivă, ea se imaginase dansând cu el.

Astfel, începuse un ritual de seară. Înainte de a fi externat, îl găsea aşteptând în afara spitalului în fiecare seară şi vorbeau despre cele mai neînsemnate

subiecte, toate însă învârtindu-se în jurul Angliei. Vorbeau despre parcuri, grădini şi lucruri interesante pe care le văzuseră când vizitaseră Marea Expoziţie. Poate că trecuseră unul pe lângă celălalt, ca doi străini pe care războiul îi adusese împreună. Hrana era insuficientă în Scutari şi le era dor de felurile lor preferate de mâncare. Lui îi plăcea carnea de porc. Ea prefera carnea de pui. El avea o slăbiciune pentru ciocolată. Ea iubea căpşunele. Lui îi plăcea să îl citească pe Dickens, în timp ce ea o prefera pe Austen. La două luni de la întoarcerea lui în câmp deschis, ea primi un exemplar legat în piele de la un vânzător de cărţi din *Mândrie şi prejudecată.* Biletul care îl însoţea spunea simplu:

Trimis la ordinul căpitanului Lyons.

Dăduse prea multă importanţă cadoului, crezând că el nu o considera doar o infirmieră fără nume. Şi totuşi, comentariile făcute – şi, mai important, cuvintele nespuse – de la sosirea ei la conacul Grantwood indicau faptul că fusese uitată cu uşurinţă. Având în vedere reputaţia lui, nu trebuia să fie surprinsă, presupuse ea. Şi totuşi, dorinţa arzătoare din inima ei o împiedica să creadă asta.

Îi mângâie uşor cicatricea care se întindea pe toată faţa lui de o frumuseţe aspră. Părea suficient de nouă, iar Mercy presupuse că Stephen se alesese cu ea în timpul ultimei bătălii la care participase. Îşi aminti cum suferise în camera mică a pensiunii din Paris când îi văzuse numele pe lista decedaţilor. John intrase în viaţa ei de mai puţin de două săptămâni. Îl ţinuse aproape şi îl legănase.

Cu lacrimile curgându-i pe faţă, ştiind că era prea mic ca s-o înţeleagă, pentru binele ei şi al lui, îi vorbise despre tatăl lui.

Puternicul, determinatul, curajosul căpitan Stephen Lyons, care îşi ţinuse promisiunea şi se întorsese pe câmpul de bătălie la Cossacks. Soldatul care salvase vieţi nenumărate. Bărbatul a cărui avansare ulterioară în gradul de maior nu fusese o favoare, ci o recompensă. Bărbatul care îi sărise în ajutor într-o noapte rece şi ploioasă, în afara spitalului Barrack.

Noaptea petrecută împreună fusese scurtă, importantă pentru ea, nesemnificativă pentru el. Îşi trecu degetele prin părul lui. Bărbatul pe care ea îl cunoscuse nu ar fi putut-o uita. Cum de se înşelase în privinţa lui?

Îşi dorea cu adevărat un soţ care o uitase atât de repede? Se temea că da.

Se părea că avea să doarmă iar în patul lui, dar nu era atât de confortabil precum îşi dorea el. Se aşează pe scaun, aplecată, faţa ei odihnindu-se pe salteaua de sub şoldul lui, cu o mână sub obraz, iar cu cealaltă peste încheietura lui, ca şi cum ar fi încercat să îi monitorizeze în permanenţă pulsul.

Umbrele care se insinuau în încăpere şi lumina solitară a lămpii indicau că

era încă noapte. Toată casa era încremenită, lucru care se schimbă când soarele anunţă ivirea zorilor. Cât timp cutreierase prin labirintul vindecării?

El îşi aminti momentele de delir, precum şi sentimentul sufocant dat de bandajul strâns. Vocea ei se auzea mereu, domolindu-i bătăile inimii. Degetele ei îi mângâiau şi îi răceau carnea fierbinte. Şi uneori, când era foarte, foarte norocos, ea îl privea fix, iar lumina lămpii capta strălucirea din ochii ei. Atunci el se cufundă în ochii ei plini de înţelegere, care îl ţineau în această lume.

Oare avusese grijă de el în Crimeea? Ea nu-i spusese, iar el nu îndrăznise să o întrebe, de teamă să nu descopere că era alt lucru pe care nu ar fi trebuit niciodată să îl uite. Ea nu fusese acolo când se trezise ultima dată în spital, dar, judecând după cicatrice, unele încă rozalii, ca şi cum abia apăruseră, în comparaţie cu celelalte mai vechi, presupuse că fusese rănit de mai multe ori. Nu fusese ceva la care se gândise înainte să se întoarcă în Anglia. Tot ceea ce îşi dorise fusese să scape cât mai repede cu putinţă de incertitudinea care îl bântuise şi de locul oribil în care se aflase. Doctorul fusese sigur că amintirile aveau să îi revină în timp, după o perioadă de odihnă, de parcă mintea s-ar fi vindecat în acelaşi fel cum se vindeca trupul.

— Este din cauza şocului, spusese doctorul.

Dar cuvintele lui nu inspiraseră încredere, părând mai degrabă o întrebare decât un răspuns.

Poate că Stephen trebuia să caute sfatul unui doctor mai priceput. Brusc, se arătă foarte interesat să afle cum se intersectase viaţa lui Mercy cu a lui.

Dăduse viaţă fiului său. Dar cum se întâlniseră? Începu să înţeleagă de ce fusese atras de ea. Era grijulie, dar totodată avea o forţă lăuntrică ce nu era evidentă la prima vedere. Nu ştia exact cum realizase acest lucru. Nu fusese ca şi când comunicaseră prea mult de la sosirea ei. O plimbare. O cină. O vizită târzie stânjenitoare, când fusese obligat să se predea durerii şi slăbiciunii piciorului. Totuşi, instinctiv, ştia că ea nu avea să încalce nicio promisiune pe care i-ar fi făcut-o.

Ainsley ar fi putut face asta. Dacă ar fi crezut că recomandarea doctorului ar fi fost spre binele lui, s-ar fi simţit dator să facă tot ce era mai bine pentru el, fără să ţină cont de dorinţa lui Stephen. Ainsley nu făcuse niciodată un pas greşit, niciodată nu îşi pusese la îndoială destinul. Studiase, analizase, cercetase. Niciodată nu se lăsase dus de val.

Stephen se lăsase condus de instincte. Dintre cele trei persoane din cameră, când miza era atât de mare, el avea cea mai mare încredere în Mercy. Biata de ea! Se aşteptase ca ea să aleagă un bărbat care răspundea sentimentelor ei.

Oare avea visuri? Nu visuri care îi însoţeau somnul, ci acelea care o făceau să îşi imagineze lucruri măreţe atunci când nu dormea. Venise acolo crezând că el era mort, nu în viaţă şi gata de însurătoare. Tatăl ei îi ceruse asta, dar ea nu menţionase nimic. Ce femeie nu îşi dorea să se căsătorească? Ce doamnă renunţa la tot pentru a îngriji bolnavii? Nu, nu-şi dorea toate acestea. Ea încă nu reuşise să îşi facă timp pentru cineva care era atât de special pentru ea.

Stephen se trezi şi o văzu ţinându-şi fiul în braţe. O privi pe furiş, deoarece nu voia să o atenţioneze că se trezise, nu voia să-i distragă atenţia. În schimb, ea îi dădu mai mult laudanum, deşi el se săturase până peste cap de el. Ştia că încă avea piciorul. Era în chinuri, însă simţea o altfel de durere. Atunci se simţise ca şi când demonii îi spintecau muşchii. Poate chiar aşa era. Acum simţea doar durerea epuizantă a trupului care se vindeca.

Chiar şi migrena părea mai puţin supărătoare.

Degetele lui îi mângâiară obrazul. Ochii ei clipiră neliniştiţi.

— De acum, afară cu tine! ordonă el cu vocea răguşită. Trebuie să te odihneşti!

Ea tresări, iar într-o clipă mâna ei îi atinse fruntea.

— Nu mai ai febră!

Încercă să încuviinţeze din cap, dar păru că forţa îl părăsise. De unde găsise puterea de a o atinge? Era epuizat. Nu avea idee cât timp dormise, dar îşi dorea doar să se întoarcă şi să doarmă. Dar înainte…

— Mi-e sete.

— Sigur că îţi este. Probabil că îţi este şi foame. Am reuşit să îţi dau nişte apă şi supă, dar nu a fost nici pe departe îndeajuns.

Deci nu era laudanum, aşa cum crezuse el. Gustul îl înşelase sau poate că avea febră prea mare pentru a realiza ce se întâmpla în jurul lui. Crezu că îşi amintea de mama lui. Ce se mai întâmplase?

Mercy turnă apă dintr-o carafă în pahar. Strecurându-şi mâna sub umerii lui, îl ridică uşor şi îi duse paharul la buze foarte sigură pe ea. Cu siguranţă, făcuse asta şi pentru alţii. Dar o mai făcuse vreodată pentru el? Dispreţuia incertitudinea stăruitoare de care nu scăpa, întrebările care îl chinuiau.

Apa era rece, iar el se miră că un lucru fără gust putea să fie atât de bun.

Îşi dădu seama că ea tocmai se îmbăiase, pentru că mirosea a lavandă, nu a boală. Sânii ei îi atingeau involuntar braţul, iar el se refăcuse suficient încât trupul lui să reacţioneze cu un tremur. Şi-o amintea ştergându-l cu o pânză umedă. Febra îl făcuse să se simtă ca în iad, dar ea îl adusese în rai.

În cele din urmă, îl întinse iar pe pat şi puse paharul deoparte.

— Aşternuturile tale sunt umede din cauza febrei. Le voi schimba, dar mai întâi trebuie să te spăl puţin.

— Mă pot descurca singur. Doar ajută-mă să mă ridic.

Nu se gândise niciodată că avea să pronunţe aceste cuvinte, renunţând la ocazia ca o femeie să îi facă baie. Dar ea nu era doar o femeie. Era mama copilului său. Era posibil să fi fost şi cea care îi salvase viaţa. După timpul petrecut în spitalul de campanie, nu era convins că voia să mai aibă de-a face cu un doctor. Auzise prea mulţi bărbaţi implorând ca braţul sau piciorul să nu le fie amputate. Îşi încleştară dinţii pentru a nu lăsa ţipetele şi gemetele să răzbată atunci când dorinţele le erau ignorate.

Privind în urmă, refuzul lui de a căuta un doctor pentru a-i examina piciorul fusese o decizie nechibzuită, însă în mintea lui fusese singura opţiune de a rămâne întreg. După ce se ridică, având aşternutul înfăşurat în jurul mijlocului, ea îi aduse un lighean cu apă caldă. Înmuie o pânză, o stoarse şi i-o dădu. Putea să jure că o văzuse înroşindu-se înainte de a se întoarce.

— Ai o cămaşă de noapte? întrebă ea.

— Nu, nu îmi place să fiu ţintuit în pat.

Ea îl privi din nou, iar el îi oferi ceea ce lui i se păru a fi primul zâmbet adevărat din ultimele luni.

— Exceptând situaţia în care m-aş afla în braţele unei femei frumoase, desigur.

Mercy făcu o grimasă.

— Văd că te simţi mai bine.

— Mulţumită ţie. Deci, care a fost cauza?

— Un fragment metalic, cred. Luă o cârpă în care învelise bucata de oţel strălucitoare, care avea câţiva centimetri în lungime. Probabil că s-a rupt în timpul bătăliei… Sau poate fi din cauza resturilor despre care am auzit că pur şi simplu zburau… Nu m-am aflat niciodată pe câmpul de luptă.

Din câte îşi amintea, nici el.

— Nu înţeleg cum l-au omis, dar nu este prima dată când se întâmplă, îl asigură ea. Eşti foarte norocos că doctorul Roberts a reuşit să îţi salveze piciorul.

— Nu-mi amintesc prea mult din ultimele… Câte zile au trecut?

— Trei.

După ce se spălă, se aşeză pe scaun. Ea reuşi să schimbe aşternuturile atât de iute, că el se trezi înapoi în pat înainte să obosească din nou.

— Să-ţi pregătesc nişte supă? întrebă ea.

— Nu. Nu mi-e foame.

— Trebuie să mănânci.

— Voi mânca dimineaţă.

Părea nerăbdător, irascibil. Ea abia încuviinţă din cap şi privi în jos, la mâinile împreunate, cele care îl alinaseră.

— Îmi pare rău.

Ea îşi ridică privirea.

— Nu-ţi cere scuze. Ai trecut prin nişte chinuri de neimaginat.

— Nu mai mult decât tine. Ştiu că nu sunt unul dintre cei mai docili pacienţi. De ce nu ai permis unuia dintre servitori să mă îngrijească?

Îi ridică pătura până spre obraz, ca şi cum ar fi vrut să-şi ocupe mâinile cu ceva.

— Am fost pregătită pentru a avea grijă de infirmi.

— Dar acum ai un fiu care are nevoie de atenţia ta.

— Îl văd des. Jeanette se pricepe să aibă grijă de el. Ne este alături aproape de la început. Îi atinse genunchiul. Şi mi-am respectat promisiunea. Ţi-ai păstrat piciorul.

— Am observat. Îţi sunt recunoscător pentru asta.

Ea clătină din cap.

— Nu cred că doctorul Roberts intenţiona să ţi-l amputeze. Nu aşa cum plănuiseră pentru mâna ta.

Dumnezeule! Voiseră să îi amputeze braţul? Cât de rău fusese afectat? Instinctiv, îşi atinse cicatricea proeminentă. Se întrebă cum o dobândise.

— Îmi pare rău, spuse ea. Te-am supărat. Cu siguranţă, nu vrei să îţi aminteşti de asta. Eu una nu mi-aş dori.

Stephen riscă şi spuse:

— M-ai îngrijit atunci când braţul mi-a fost rănit.

— Da. Măcar de data asta nu ai strigat numele a cel puţin zece domnişoare.

El râse ironic.

— Asta am făcut?

Mercy încuviinţă din cap, cu ochi scânteietori.

— Atunci când febra era foarte mare. Ai avut un adevărat harem.

— Bănuiesc că multe secrete sunt dezvăluite în timpul delirului. Poate şi amintiri.

— Toate sunt în siguranţă cu mine.

Nu se îndoi de cuvintele ei.

— Războiul este dur. O lady nu ar trebui să participe. De ce te aflai acolo?

Se cufundă în scaun, ca şi cum picioarele nu ar fi putut să o susţină, şi îşi

împreună mâinile în poală.

— Viaţa mea părea fără… scop. Petreceri şi vizite. Totul era atât de trivial! Mi-am dorit să fac ceva care să îi ajute pe cei aflaţi în suferinţă. Am avut o soră mai mică. S-a îmbolnăvit foarte repede. Mama a murit, iar Maryanne a rămas în grija mea. A murit. M-am gândit mereu că, dacă aş fi avut mai multe cunoştinţe, aş fi putut preveni asta.

Lui Stephen i se strânse stomacul la gândul că ea purta această povară.

— Nu era responsabilitatea ta să o vindeci. Tatăl tău ar fi trebuit să cheme un doctor…

— A chemat. Ştiu că nu stătea în puterea mea, dar inima mea se îndoieşte. Eram de neconsolat după moartea lui Maryanne. Tata mi-a permis să devin infirmieră. Abia terminasem cele patru luni de pregătire când am aflat că domnişoara Nightingale era în căutare de infirmiere care să o însoţească în Crimeea. Articolele din ziare descriau un haos acolo. Soldaţii noştri rămăseseră fără provizii. Nu existau spitale adecvate. Mercy râse ca pentru sine. Sigur, nu îţi spun ceva ce nu ştii deja.

Doar că o făcea. Fusese atât de concentrat pe ceea ce se întâmpla cu el şi pe ce pierduse, încât nu se gândise deloc să afle ce se petrecuse cu cei din jurul lui. Chiar şi cu familia lui – presupusese că singurul eveniment din viaţa lor fusese naşterea fiului lui Westcliffe.

— De vreme ce nu ai fost aici, continuă ea, probabil că nu ai realizat că se organizaseră adevărate manifestaţii publice pentru a se stabili ce era de făcut. Am simţit chemarea. Nu aşa cum Dumnezeu a chemat-o pe Ioana d’Arc, desigur, dar ştiam că trebuia să fac mai mult decât să procur pânză pentru bandaje. Astfel, am solicitat o întâlnire cu domnişoara Nightingale şi am fost selectată pentru a merge cu ea.

Simţise pasiunea în cuvintele ei, şi se ruşina ştiind că pasiunea lui nu fusese atât de mare. Fraţii lui îi cumpăraseră deja un brevet în timp ce era cu Claire, ultima după-amiază pe care şi-o amintea. Influenţa ducesei îl ţinuse acasă, în siguranţă, departe de războaiele reginei Victoria. Se desprinsese cu greu de fusta mamei. Dar ascultând povestea lui Mercy, nu putea mărturisi aceste lucruri. L-ar fi făcut să pară meschin şi nedemn. Îl făcuse să se simtă ca şi cum într-adevăr fusese lipsit de caracter, aşa cum îl acuzase familia lui de atâtea ori.

— Şi ţi-a dat, în cele din urmă, un scop în viaţă? întrebă el.

— Mi l-a dat pe John!

Capitolul 6

Deoarece era pe cale de a se recupera, fusese lăsat singur mai mult decât ar fi preferat. Mercy nu mai stătea în permanenţă la patul lui. Dacă nu ar fi fost plânsetele ocazionale ale bebeluşului, ar fi crezut că plecase deja de la moşie. În ciuda timpului scurt petrecut împreună, ajunsese să o cunoască, ştiind că nu ar fi plecat niciodată fără copil. Oriunde ar fi mers copilul, ea l-ar fi urmat.

— Rănile vi se vindecă destul de bine, spuse doctorul Roberts examinându-l. Cum vă simţiţi?

— Nu mai este nici pe departe la fel de dureros.

Acum îşi putea atinge piciorul fără să tresară. Ba, mai mult, durerea se diminuase atât de mult încât speră că avea să meargă fără să şchiopăteze.

— Cred că v-ar face bine să începeţi să vă mişcaţi. Nu faceţi nimic care să necesite prea mult efort. De călărie nu poate fi vorba deocamdată, dar o scurtă plimbare nu v-ar strica.

După plecarea doctorului Roberts, Stephen îi urmă sfatul – se dădu jos din pat, îşi trase pantalonii şi o cămaşă largă din pânză şi, ajutându-se de baston, se priponi de un scaun aşezat lângă fereastră. Cerul vast era gri, cu nori negri, dar el privi raza de soare – Mercy – plimbându-se prin grădină, ţinându-şi fiul în braţe – fiul lui.

Abia dacă îi dăduse atenţie de când îl întâlnise prima dată. Mercy îl legăna şi, în ciuda distanţei, el văzu dragostea ce i se citea pe chip când îşi privea copilul în timp ce acesta respira greoi. Pur şi simplu îl adora, fără niciun fel de resentiment. Un înger minunându-se.

Acel copil îi dăduse lumea peste cap, o obligase să abandoneze misiunea de caritate, o făcuse de ruşine, îi distrusese reputaţia, o adusese acolo. Viitorul ei era nesigur, şi totuşi îl ţinea în braţe ca şi cum era singurul cu adevărat important.

Se gândi dacă ea simţise vreodată acelaşi lucru pentru tatăl copilului.

Din cauza poziţiei, nu putu să vadă mai mult decât buclele blonde ale băiatului. Ca şi ale lui Stephen, fără îndoială aveau să se închidă în timp. Încercă să îşi amintească de culoarea ochilor lui. Albaştri, se gândi el. Că ai lui.

Voi să li se alăture. Dacă mergea încetişor, poate că reuşea măcar să se apropie suficient de mult ca s-o privească ţinând în braţe băiatul, să vadă bucuria din ochii ei. Cât curaj trebuie să fi avut pentru a-şi înfrunta tatăl şi familia lui Stephen! Nişte străini. Nu îşi imaginase cum aveau să reacţioneze. Putuse să ia cu ea în mormânt secretul relaţiei cu Stephen, dar pierduse orice şansă la o partidă decentă când alesese să păstreze copilul. Ce decizie îndrăzneaţă pentru o

domnişoară de familie! Ar fi putut găsi pe cineva căruia să-i încredinţeze copilul şi nimeni nu ar fi aflat vreodată.

Era o femeie deosebită, hotărâtă şi curajoasă. Nu era genul de femeie pe care o aducea în patul lui. Era foarte serioasă şi responsabilă. Pusese nevoile altora deasupra plăcerilor ei. Nu era nici pe departe nestatornică.

Nu avusese o relaţie intimă cu el doar dintr-un moft. Şi totuşi, pentru nimic în lume nu se putea imagina depunând tot efortul de a o seduce, nu când existau atâtea femei dornice, care nu necesitau atâta efort. Oare se plictisise? Oare o văzuse ca pe o provocare? Pentru Dumnezeu, se îndrăgostise de ea?

Ar fi fost pentru prima dată. Închise ochii strâns, încercând să vadă dincolo de pâcla neagră. Deodată, i se păru esenţial să şi-o amintească. Dar nicio amintire cu ea nu ieşi la suprafaţă, nici măcar o umbră.

Auzi un ciocănit energic şi îşi dădu seama imediat că era al mamei lui. O primi cu drag.

— Intră!

Intră cu seninătatea şi graţia care o caracterizau. Nu îşi amintea niciun moment în care ea nu arăta formidabil, deşi era sigur că Westcliffe o văzuse şi în alte ipostaze. Era cu cinci ani mai mare decât Stephen şi semăna cu tatăl lor. Până atunci, amintirile contradictorii nu îl deranjaseră niciodată. Pierderea recentă a memoriei îl făcu să vadă totul într-o altă lumină. Acum tânjea după amintirile pe care voise să le piardă. Realiză că, în mod ciudat, acestea trebuiau hrănite, rememorate frecvent. Altfel, la fel ca floarea de trandafir, se puteau ofili. Odată pierdute, nu mai puteau fi recuperate.

Se dojeni pentru gândurile ursuze. Fusese prea tânăr pentru a avea amintiri cu tatăl său. Era limpede. Dar, cu puţin efort, poate că reuşea să recapete amintirile cu Mercy.

— Tocmai ce am vorbit cu doctorul Roberts, spuse mama sa încet. Este foarte mulţumit de progresul tău.

— În cazul acesta, sunt mândru de mine.

Stephen se sprijini de fereastră, conştient de faptul că mama lui voia să se aşeze lângă scaunul pe care stătuse el.

— La ce te tot uiţi? întrebă ea, trăgând cu ochiul. Ah, înţeleg.

Nu îi plăcu aluzia că se afla la fereastră datorită lui Mercy, ca un adolescent fără experienţă, îndrăgostit lulea.

— Nu ştiam că se află acolo când am venit să mă uit pe fereastră. Voiam doar să văd şi altceva în afară de baldachin.

— Desigur, dragul meu. Nu m-am gândit la altceva. Deşi, tind să cred că ea

este mult mai interesantă decât un baldachin.

O priviră în tăcere pe Mercy preţ de câteva minute. Îl ridică pe băiat, îi zâmbi, apoi îl aduse la pieptul ei pentru a-l încălzi acoperindu-l cu pelerina.

— Este tare frig afară, dar ea spune că băiatul are nevoie de prospeţimea aerului curat, spuse ducesa. Este o persoană ciudată, doreşte ca fereastra să fie deschisă în permanenţă. Face baie zilnic. Se spală frecvent pe mâini.

— Cu siguranţă, încearcă să scape de mizeria din spitalul de campanie.

Privi împrejur.

— Îţi aminteşti?

— Ştiu câte ceva despre condiţiile din acel loc, de când m-am trezit recent acolo.

— Da, aşa este. Naiva de mine, am crezut că amintirile tale au mers mai departe de acel moment. Atât de departe încât să ţi-o aminteşti.

— Am vorbit pe îndelete cât timp m-a îngrijit. Mi-a dat impresia că situaţia din spital a fost mult mai neplăcută pentru ea.

— Aţi vorbit, deci asta înseamnă că ştie despre…

O vedea străduindu-se să găsească un cuvânt potrivit, care să nu fi pună într-o situaţie jenantă.

— Boală, mamă. Am o boală. Şi nu, nu i-am spus. Este destul de rău că m-a văzut tremurând ca o frunză în vânt pe hol în timp ce nenorocitul de picior m-a lăsat.

— Nu este vina ta că ai făcut febră sau că un doctor imbecil nu şi-a făcut datoria. Este un miracol că nu ai murit.

— Din cauza eforturilor unui bărbat care, dorindu-şi din răsputeri să mă salveze, a uitat un fragment metalic. Nu l-aş judeca atât de aspru. Nu cunoşti condiţiile în care muncea.

Tăcerea îl mulţumi. De obicei, nu era atât de înţelegător cu lucrul prost făcut, dar se gândi că putea face o excepţie în acest caz. Se întorsese acasă. Mulţi nu reuşiseră.

— Ce vei hotărî în privinţa ei? întrebă ducesa în cele din urmă.

Nu era o schimbare de subiect chiar elegantă, dar mama lui nu fusese niciodată genul de persoană care să se ascundă după cuvinte.

Îşi întoarse privirea către ea.

— Ai vreo îndoială că e copilul meu?

— Absolut niciuna.

În cazul acesta, nu avea decât să facă ceea ce se aştepta din partea lui.

— Poţi să rogi servitorii să îmi pregătească o baie caldă?

— Şi rana?

— Pot să mă spăl fără să o ud. Trimite-mi şi valetul.

Era o sarcină dureroasă să se pregătească. În cadă, avu nevoie de ajutorul valetului. Apoi bărbatul începu să îl bărbierească, deoarece barba îi crescuse mult în ultimele zile.

Lui Stephen nu îi era clar de ce se străduise atât să arate prezentabil. Mercy îl văzuse în cele mai proaste momente ale lui, în noaptea în care fusese doborât în ploaie, când în sfârşit se lăsase pradă durerii, când se lăsase abandonat în braţele ei. Profitase de ea o dată într-o ţară străină. Nu avea de gând să o facă şi în Anglia.

Cu toate acestea, îl atrăgea aşa cum nectarul florii atrage albina. Cu ea, aproape uita că nu îşi putea aminti…

Până când Mercy începuse să vorbească despre timpul petrecut departe de ţărmurile Angliei. Împărtăşiseră amintiri, experienţe, împărtăşiseră ororile, mizeria şi nefericirea. Se blestemă că o ţinuse de vorbă într-un loc ca acela, apoi se întrebă dacă nu cumva amândoi aveau nevoie de o escapadă. Cu siguranţă, el ar fi făcut orice i-ar fi stat în putinţă să o ducă până la cer chiar dacă dincolo de ei domnea iadul.

Avusese doar 16 ani când cunoscuse pentru prima dată farmecul unui trup de femeie. Westcliffe, fie binecuvântat! Niciodată nu fuseseră apropiaţi, dar în această privinţă se dovedise a fi un frate excepţional. Îl dusese pe Stephen pentru prima dată la un bordel şi îi făcuse cunoştinţă cu o femeie talentată şi răbdătoare. Ca un tânăr neexperimentat, Stephen dispăruse în spatele unei uşi roşii. Când apăruse în dimineaţa următoare, era hotărât ca la acel capitol să îşi depăşească fraţii. Ei erau nobili. Erau respectaţi. Westcliffe dobândise deja reputaţia unui amant de neegalat. Stephen decisese să îl depăşească, fusese hotărât ca numele lui să fie şoptit în cercurile vicioase ale Londrei.

Nicio femeie nu fusese ocolită de senzualitatea atenţiei lui.

Gândul că profitase de Mercy îi repugna. Dar nu îşi putea imagina că ar fi iubit-o cu adevărat cândva. Nu se cunoscuseră cu mult timp în urmă. Timpul lor împreună fusese scurt. Şi totuşi, reuşise să îi facă exact ce nu reuşise să-i facă altei femei. Să o rănească. Să îi păteze reputaţia. Să o împovăreze cu un copil.

Şi ce făcea ea în schimb? îl iubea şi avea grijă de fiul lui. Poate chiar îi salvase viaţa. Nu îi ceruse nimic, cu excepţia faptului de a i se permite să rămână în viaţa băiatului. Tatăl ei fusese cel care insistase să se căsătorească. Deşi iniţial Stephen nu fusese impresionat de acel bărbat, nu putea să nege faptul că, dacă şi-ar fi găsit fiica în aceeaşi situaţie, ar fi insistat ca bărbatul să îşi asume

responsabilitatea, numai că el ar fi făcut-o cu un pistol îndreptat spre individ.

Nu i-ar fi permis să rămână singură cu bărbatul respectiv, lăsând lucrurile în voia sorţii. Pentru numele lui Dumnezeu, fie se asigura că îşi asuma responsabilitatea, fie plătea!

O durere ascuţită îi străpunse obrazul.

— La naiba!

— Îmi pare rău, domnule maior, spuse valetul. Nu mi-am dat seama că vă veţi încleşta brusc maxilarul. Este doar vina mea.

— Din contră. Hai să terminăm odată!

Părul lui trebuia tuns, iar unghiile – tăiate. Nu îşi amintea când fusese ultima dată când dăduse atenţiei propriei înfăţişări. Se îmbrăca adecvat şi cu stil în fiecare dimineaţă doar pentru că nu voia să îşi dezamăgească mama. Dar se gândise mai puţin la aspectele cărora le dădea importanţă când venea vorba de femei.

Când, în sfârşit, se îmbrăcă, îşi aruncă mantia pe umeri, înşfăcă bastonul şi plecă să o caute pe Mercy.

Se întorsese în casă, iar băiatul se zbătea în braţele ei, ascuns sub pelerina grea de lână. Un zâmbet i se ivi pe chip când îl văzu apropiindu-se, iar el îl simţi ca pe o lovitură în stomac.

— Şchiopătatul este aproape imperceptibil, spuse ea, ca şi cum el ar fi făcut un progres uriaş, când, de fapt, el nu făcuse nimic pentru a se vindeca. Bravo! Te mai doare?

— Da, puţin. Dar sunt încrezător că mă aflu pe calea cea bună. În mare parte, datorită eforturilor tale.

Ea se înroşi, iar ochii îi scânteiau.

— Chiar nu am făcut mare lucru.

Stephen dădu din cap spre ghemotocul din braţele ei.

— Este bine pentru el să stea afară?

— Cred că aerul îi face bine. Dar ne-am plimbat destul. Tocmai voiam să îl bag în casă.

Dezamăgirea pe care o simţi îl surprinse. Frigul era înţepător, iar în aer se simţea miros de ploaie. Şi totuşi, îşi dorea să mai rămână în compania ei, să se plimbe împreună prin grădină.

— Doctorul Roberts m-a sfătuit să nu exagerez. Cum aceasta este prima mea aventură, poate că ar trebui să fiu mulţumit că am ajuns până aici fără să mă împiedic şi să cad. Eşti amabilă să mă însoţeşti în salonul ducesei?

— Nu o va deranja pe mama ta?

Se trezi zâmbind, ceea ce nu mai făcuse de mult timp, şi jură că nu ştia de ce era amuzat.

— Nu este propriu-zis camera mamei mele. Cred că e locul în care ducesa prefera să îşi petreacă după-amiezile în compania prietenelor ei, iar de atunci încăperea a fost numită salonul ducesei.

— Dacă nu deranjăm pe nimeni, atunci accept.

Aşteptă până ce Mercy ajunse în dreptul lui. Voise să îi ofere braţul, dar al ei era ocupat.

— Uite diferenţa dintre noi doi, spuse el solemn. Dacă îmi doresc ceva, mie nu îmi pasă dacă deranjez.

— Ştiu că nu este adevărat. Am văzut cu câtă încăpăţânare ai refuzat să fii îngrijit înainte ca fiecare bărbat rănit din jurul tău să fie consultat.

Se împiedică la auzul cuvintelor ei şi fu cât pe ce să cadă. „La naiba! Idiotule!” Îl prinse cu o mână pentru a-l echilibra, iar el o prinse de cealaltă mână ca să se asigure că nu avea să scape copilul. O privi în ochi, încercând să afle cât mai multe, chiar fără cuvinte. Se întâmplase asta şi când se aflase în pericolul de a-şi pierde braţul? Insistase ca alţii să fie trataţi înaintea lui? Îşi pierduse minţile? Nu îi stătea în fire. Să îi pună pe ceilalţi deasupra lui? Oare ea îl confundase cu altcineva? Sau, în timpul războiului, devenise un bărbat pe care nu îl recunoştea? Greu de crezut.

— Eşti palid din nou. Ar trebui să îţi odihneşti piciorul, spuse ea.

Ea crezu că el pălise din cauza durerii. Era confuz, într-adevăr, dar nu din cauza trupului, ci a sufletului. Încuviinţă iute din cap.

— Da, cu siguranţă.

Nu mai schimbară nicio vorbă în timp ce se îndreptară spre casă – el pentru că se gândea că orice ar fi spus l-ar fi făcut să pară un idiot, iar ea, fără îndoială, deoarece era îngrijorată că el îşi pierduse abilitatea de a conversa în timpul unei plimbări şi nu voia să rişte, iar din neatenţie, să se rănească din nou.

Odată ajunşi în casă, dădură unui servitor pelerina şi mantia. El ceru să li se aducă ceai şi biscuiţi în salonul ducesei. Apoi o conduse pe Mercy prin labirintul de holuri către acea mică încăpere.

— Ce loc elegant! exclamă ea încet, vocea ei trădând bucuria în timp ce intrau.

Îşi dădu seama că el alesese în mod special acea cameră deoarece ştiuse cumva că ei avea să facă plăcere. Pereţii bej erau plini de portrete. Focul deja fusese aprins în şemineu. În faţa lui, era o canapea încadrată de scaune. Dar Stephen anticipase că fereastra deschisă avea să o atragă. Fotoliile din catifea

erau aranjate astfel încât toată camera şi grădina să poată fi admirate. Draperiile fuseseră trase, lăsând soarele să dea o lumină mai puternică decât candelabrul de cristal.

— Pot înţelege de ce ducesa prefera această cameră, spuse ea în timp ce se îndrepta spre fereastră şi se aşeză, ţinând copilul în braţe, îl privi pe Stephen. Este şi preferata ta, nu-i aşa?

— De acum, da.

I se alătură.

Râzând încet, ea clătină din cap, apoi privi plină de curiozitate prin cameră.

— Sunt portretele străbunicilor tăi?

— Nu, ai mei se află la Lyons Place, moşia lui Westcliffe. Eu şi el avem acelaşi tată. Eu şi Ainsley, nu.

— Nu sunt neapărat familiarizată cu cercurile aristocratice, dar cred că sunt destul de rare cazurile în care cineva are doi fraţi cu rang nobiliar.

— Mama a fost mereu genul care s-a întrecut pe sine. Sincer, după moartea tatălui lui Ainsley, sunt surprins că nu s-a măritat din nou, în încercarea de a avea al treilea fiu cu titlu de nobil. Era destul de tânără pentru a reuşi.

— Crezi că se va căsători cu Leo?

— Cu siguranţă, el are… talente pe care ea le apreciază, dar este un bărbat obişnuit. Mă îndoiesc că îi va alege pe el.

— Chiar dacă ea îl iubeşte extrem de mult?

Nu era convins că mama lui era capabilă să iubească pe altcineva în afară de fiii ei.

— Crezi că oamenii ar trebui să se căsătorească din dragoste sau din interes?

— Nu cred că se exclud, spuse ea.

— Dar dacă ar trebui să alegi?

Mercy îşi îndreptă atenţia spre grădină. Se întrebă dacă ea avea să fie încă aici pentru a le vedea la primăvară.

— Cred că fiecare trebuie să facă tot ce este nevoie pentru a fi fericit, spuse ea în cele din urmă.

— Poate cineva să fie fericit fără dragoste?

— Cred că oricine poate fi fericit fără multe lucruri. Dacă timpul petrecut la spitalul de campanie m-a învăţat ceva, asta m-a învăţat.

Ce naiba îl învăţase pe el timpul petrecut în Crimeea?

Cerul gri alesese acel moment pentru a se lumina; soarele, care fusese ascuns în spatele norilor aproape toată ziua, lumina camera prin cele trei ferestre

aflate chiar asupra ei. Dacă ar fi fost o persoană religioasă, Stephen ar fi luat acest lucru drept un semn divin. Ea avea un calm care îl atrăgea. Chiar şi în cel mai rău moment al său, chiar şi atunci când o obligase să jure în privinţa piciorului, ea niciodată nu tremurase, nu intrase în panică. Razele soarelui îi luminau obrajii, făcându-i ochii să strălucească. Nu fu prima dată când el crezu că ochii ei îl atrăseseră. Trebuia să fii idiot să nu îi remarci, să nu te întrebi ce secrete ascund.

— Iar faci asta, spuse ea încet, iar el văzu cum obrajii ei se înroşiră.

— Despre ce vorbeşti?

— Ce ai făcut prima dată, în timpul cinei. Mă fixezi cu privirea ca şi cum mi-ai număra pistruii.

— Ai pistrui?

Fusese atât de atras de ochii ei încât nici nu observase.

— Nu am petrecut mult timp în soare în ultima vreme, aşa că s-au estompat. Dar nu se sfiesc să apară când au chef.

— Nu pot găsi nimic ruşinos la tine.

Gura ei se mişcă, încercând să schiţeze un zâmbet, un râset. Nu ştiu exact. Pe vremuri, ştia să citească o femeie cu uşurinţă. Îşi pierduse oare îndemânarea sau ea era diferită de femeile pe care le întâlnise până atunci?

Copilul scânci, se agită, apoi îşi duse pumnul mic la gură şi începu să îl sugă. Stephen uitase că micuţul era acolo. Cum de nu observase copilul dacă în ceea ce o privea pe mama lui remarcase totul? Nu îi interesa prea tare băiatul. Dacă ar fi fost cu adevărat fiul lui, nu trebuia să-i pese măcar puţin? Şi totuşi…

— De ce John? se auzi deodată întrebând.

Îl privi cu ochii larg deschişi, iar fruntea i se încreţi ca şi când s-ar fi îndoit de ea.

— Băiatul… De ce i-ai dat numele John? De ce nu ai ales Stephen sau Lyons ori un nume care să aibă legătură cu mine?

— Deoarece el va avea propria lui personalitate. Nu am vrut să simtă că trebuie să trăiască în umbra tatălui său – un erou de război.

— Nu sunt un erou.

Cuvintele lui o surprinseră. Se citea pe faţa ei, în ochii ei larg deschişi, în buzele întredeschise, buze pe care dorea cu disperare să i le sărute. Poate acesta era motivul pentru care alesese acea cameră într-un cotlon îndepărtat al casei. Era rar vizitată. Putea flirta, o putea seduce.

Băiatul îşi sugea mânuţa din ce în ce mai zgomotos. Stephen nu luă în considerare că aveau o însoţitoare în miniatură.

— Nu mă aşteptam din partea ta la atâta modestie, spuse ea încet. Am auzit poveşti despre isprăvile tale chiar şi în Paris!

— Nu vreau să vorbesc despre război şi despre rolul pe care l-am jucat, replică el mai dur decât intenţionase.

Şi vorbele acestea o surprinseră, dar îşi reveni destul de repede.

— Da, nu, sigur că nu. John. L-am numit John deoarece…

Stephen îi putea vedea disperarea, teama că el avea să considere greşite motivele ei.

— Nu ştiu. Mi s-a părut potrivit. Pur şi simplu l-am privit şi m-am gândit… John. Numele lui este John.

El încercă să îndrepte gafa pe care o făcuse vorbindu-i pe un ton agresiv. Îşi drese vocea.

— Instinctul matern, poate.

— Da, posibil.

Îl iertă aşa de repede! Văzu asta în zâmbetul ei încântător. Se înşelase. Nu fusese atras de ochii ei. Ci de zâmbetul ei. Atunci când zâmbea sincer şi cu bucurie, eclipsa totul în jur. Se gândi că şi-ar fi dat viaţa pentru a o vedea zâmbind.

— L-ai cunoscut deja pe John. Ai vrea să îl ţii în braţe?

Încă o dată, amintirea băiatului. Clătină din cap.

— Nu mă pricep la copii.

— Dar este fiul tău. Măcar apropie-te!

Invitaţia ei era însoţită de alt zâmbet căruia îi rezistă cu greu. Îşi şterse gura brusc umedă cu mâna. De ce naiba nu venea odată servitorul cu ceaiul acela blestemat? Privi iute spre uşă.

— Cauţi o cale de evadare sau pe cineva care să te salveze? întrebă ea, iar el simţi amuzamentul în vocea ei.

O privi sfidător.

— Cum îţi poate fi teamă de un copil?

— Nu îmi este frică de el, replică Stephen enervat, pe un ton ce îi contrazicea afirmaţia. Pur şi simplu nu mă interesează copiii. Deloc.

De această dată, cuvintele lui o răniră. Văzu asta în privirea ei care se întunecă, în roşeaţa obrajilor. Renunţase la atât de multe – la tot – pentru a aduce pe lume acel copil şi pentru a-l ţine aproape! Iar el se comporta ca şi cum nu i-ar fi păsat.

Evită să-l privească, apoi se ridică.

— I s-a făcut foame. Ar trebui să o caut pe Jeanette.

Când trecu pe lângă el, o prinse de braţ.

— Nu pleca!

Nu-l privi. Era uimitor cât de mult o răniseră vorbele lui!

— Nu îl vrei. Vocea ei era înecată de lacrimi. Te rog să pregăteşti o trăsură, vreau să fac bagajul să plecăm.

— Tatăl tău nu te va primi acasă nemăritată.

Înclinându-şi capul, îi întâlni privirea în care el citi o determinare care îl făcu să se ruşineze.

— Sunt conştientă de asta. Voi pleca la Londra. Sigur voi găsi un post de infirmieră. Mă voi descurca. Nu am intenţionat niciodată să te deranjez. Am crezut că ai murit. Am crezut că familia ta… se va bucura să afle că ai un fiu, că o mică parte din tine încă trăieşte. Dar John este prea inocent, prea preţios pentru a-l face să se simtă nedorit. Nu voi permite asta. Nu ţie. Nu voi permite nimănui!

Pentru binele ei şi al băiatului, trebuia să-i dea drumul şi să-i lase să plece. Ce avea să le ofere cu adevărat? Nu mai era util armatei. Poziţiile decente pentru fiii mijlocii erau limitate în armată şi în cler. Ce succes putea spera să găsească un bărbat nereligios într-o parohie?

Trebuia să o lase să plece. În schimb, degetele lui o strânseră şi mai tare, aşteptând ca ea să riposteze.

— Ai dreptate. Mă înspăimântă. Nu ştiu nimic despre copii. Responsabilitatea… Nu ştiu cum reuşeşti să faci faţă. Dar mi-ar plăcea să mi-l prezinţi din nou.

Zâmbetul ei era ezitant, iar ochii – prudenţi. Totuşi, încuviinţă din cap.

— Având în vedere starea piciorului tău, ar fi mai bine să te aşezi. Să ne mutăm pe canapea?

— Da, desigur.

Reuşi să pară interesat, dar în realitate o simţea ca pe o corvoadă. Voia să petreacă mai mult timp cu ea, voia să o cunoască mai bine. Dar nu putea să o aibă pe ea fără copil. Nu înţelegea obsesia lui bruscă pentru ea, de ce era gata să facă orice pentru a o ţine aproape. Dar o dorea, voia ca ea să traverseze holul spre camera lui. Voia să îi privească ochii de culoarea whisky-ului. Dorea să îi vadă în camera lui. Cu siguranţă, pierduse mai mult decât amintiri. Îşi pierduse minţile.

Şchiopătând, îi permise să treacă pe lângă el.

Canapeaua cu brocart galben-deschis era mică, abia încăpeau două persoane pe ea. Şi copilul. Nu putea uita de copil. Ea nu i-ar fi permis.

Îndreptă copilul spre el, dar nu pentru a i-l pune în braţe, ci pentru a i-l

arăta.

— Acesta este John. Fiul tău.

În vocea ei blândă se simţea convingerea, nu îndoiala. Şi mai multă dragoste decât credea că poate oferi cineva. Avea o expresie gravă, iar ochii ei parcă îl rugau să recunoască miracolul pe care îl purta în braţe. El o voia doar pe ea. Voia să fie acolo numai cu ea. Dar copilul îi deranja. Era foarte sigur că, în curând, copilul avea să înceapă să plângă. Iar ea urma să plece.

Nu îşi dorea ca ea să plece supărată. Nu după toate câte făcuse pentru el… şi pentru fiul lui.

Aplecându-şi privirea, îl privi – îl privi cu adevărat pe fiul lui pentru prima dată. Avea obraji durdulii, care se încreţeau când îşi sugea degetele. Nu avea propriu-zis bărbie. Nasul era ca un buton, fără a indica forma pe care urma să o capete când avea să devină bărbat. Sprâncenele lui, deschise la culoare precum cârlionţii, aproape că se uneau când se încrunta. Genele lui lungi, închise la culoare îi dominau faţa. Stephen nu înţelesese niciodată de ce, deşi era blond, genele lui erau atât de închise la culoare. Bănuia că moştenise ceva din spiritul lui rebel. Dar apoi se gândi că totul la el era rebel. Moştenise foarte puţine de la tatăl său.

Acest băiat totuşi moştenise aproape totul.

Ca şi cum ar fi fost conştient că era privit, copilul deschise brusc ochii, iar Stephen se trezi privind într-o mare albastră, în care se citeau inteligenţa şi curiozitate. Cine avea să-i explice acestui băiat farmecele şi, mai important, capcanele unei femei?

— Mi-aş fi dorit să aibă ochii tăi, se auzi spunând.

— Uneori, culoarea ochilor unui copil se schimbă în timp, dar cred că ai lui şi-o vor păstra. Seamănă foarte mult cu ai tăi. Poţi să îl atingi, să ştii. Nu muşcă.

— Dar tatăl lui, da!

Mercy se înroşi, iar el se întrebă dacă o muşcase de umăr, de ureche, de spate. O atinsese oare astfel? Îi făcuse şi ea acelaşi lucru? Cum se comportase cu ea? Nu-şi putea imagina că ar fi fost altfel decât nemaipomenit. Atunci, de ce doar o noapte?

Întrebarea îi stătea pe limbă.

Cu grijă, îşi trecu mâna peste a lui, împreunându-şi degetele. Neîncrederea îi înceţoşă privirea. Îi duse mâna la buze şi îi sărută fiecare deget.

— Ai încredere în mine? şopti ea.

„Cu preţul vieţii!”

Dar nu rosti aceste cuvinte. Erau prea puternice, era prea devreme. În lumea

ei, se cunoşteau de mult timp, în a lui, nu. Ar fi trebuit să îi spună, să îşi recunoască defectele, eşecurile, boala. Dar acest gând dispăru când ea duse degetele lor împreunate peste mâna băiatului. Patru degete micuţe şi un deget mare la fel de mic îi apucară cu încredere degetul arătător. Simţi o zvâcnire puternică şi dureroasă în piept şi crezu că i se opri inima. Dar bătea repede şi puternic, sângele pulsându-i în vene.

Sângele lui curgea şi prin venele lui John. John. John. Fiul lui.

— Este foarte puternic, spuse el, abia recunoscând sunetul înăbuşit pe care îl scoase.

— Este încântător, aşa-i?

— A fost o naştere grea?

Îşi mută privirea de la el asupra lui John.

— A meritat efortul.

— Ai fost singură?

— Nu, o prietenă – tot infirmieră – mi-a fost alături.

— Ţi-a fost frică?

Îl privi din nou, şi el văzu în zâmbetul ei bucuria unui copil.

— Nu!

Spusese atât de multe cu un singur cuvânt! Îşi dorise acest copil. Nu dovedise asta deja prin faptele ei? Merita din partea lui mai mult decât îi oferise.

— Mi-ar plăcea să îl ţin în braţe, spuse el calm.

O bucurie imensă îi lumină faţa lui Mercy. Încă o dată, Stephen realiză cât de mult se înşelase. Nu îl atrăseseră ochii sau zâmbetul ei. Era ceva mai mult, mai puternic, care apărea rar la suprafaţă. Frumuseţea ei interioară îi tăia respiraţia şi ar fi fost capabil de orice pentru a se asigura avea să o vadă mai des.

Puse copilul în braţele lui Stephen. Nu o dată îi apucă John cu putere degetul lui Stephen. Înghiţi în sec şi încercă să spună ceva.

— Bună, John! Noi doi ne vom distra de minune, aşa-i?

Băiatul clipi întrebător. Ochii lui albaştri aveau aceeaşi nuanţă precum cei ai lui Stephen. „Tu cine naiba eşti?”

„Sunt tatăl tău!”

Capitolul 7

Mercy se întrebă dacă cineva ar putea să moară de la atâta fericire şi iubire. Privindu-l pe Stephen alături de John… simţea că inima avea să-i explodeze.

Asemănarea era atât de mare! Ştia că nimeni nu s-ar fi putut îndoi de faptul că John era fiul lui. Nu-şi dorea ca viaţa să treacă repede, dar abia aştepta să-l vadă pe John bărbat în toată firea. Cu influenţa tatălui său, cu siguranţă că avea să îi semene întru totul.

Ar avea zâmbetul lui ştrengar. Şi-ar înclina capul ca şi când ar analiza ceva foarte important. Ar da ordine, aşteptându-se să fie ascultate. Ar avea acel mers încrezător pe care nici măcar şchiopătatul nu i-l slăbise.

Atunci când Anna, servitoarea, aduse în sfârşit ceaiul, John începu să se foiască. Trecuse de mult ora mesei. Mercy o rugă pe Anna să îl ducă pe John la Jeanette pentru a-l hrăni. Când se întoarse, îl văzu pe Stephen stând lângă fereastră, privind în gol. Era spre asfinţit, şi tonuri de roşu şi portocaliu răzbăteau prin cerul albastru, întunecat.

Îl privi pentru o clipă. Doar îl privi. În ciuda a ceea ce avusese de suportat, simţea că decizia de a declara că John era fiul ei meritase. Să vadă legătura care se forma între Stephen şi fiul lui era unul dintre cele mai satisfăcătoare momente pe care le trăise. Sămânţa dragostei pentru Stephen care fusese plantată cu mult timp în urmă în Scutari înflorea. Nu cunoscuse niciodată atâta mulţumire. Sau atâta dorinţă.

Voia ca el să o îmbrăţişeze, să o sărute. Îşi dorea îmbrăţişarea lui, apropierea de trupul său. Venise acolo fără gânduri de măritiş, nu se aşteptase să se căsătorească, în ciuda cerinţelor tatălui ei, dar deodată simţi că îşi dorea să se întâmple asta cu o disperare care o ului. Îşi dorea pe cineva în viaţa ei mai mult decât prezenţa lui John. Îl dorea pe acest bărbat.

Niciodată nu îi dăduse de înţeles că între ei doi ar putea fi mai mult decât o prietenie, şi totuşi, inima ei tânjea. Trăiseră într-un loc în care lucrurile evoluau cu repeziciune. Totul fusese mult mai intens. Se confruntaseră zilnic cu moartea, iar viaţa fusese sărbătorită prin dedicare totală. Emoţiile se simţiseră întotdeauna mai profunde – fie că era vorba de frică, de ură sau de dragoste. Depăşiseră graniţa pericolului şi oferiseră sentimentul de recunoştinţă pentru fiecare clipă. Era ca şi cum acceptaseră fiecare experienţă fără ezitare, fără cale de întoarcere, fără o clipă de repaus.

Apoi îi fusese greu să se obişnuiască cu acea viaţă calmă, în care avea timp să gândească, să cântărească, să se minuneze. Îndoielile ieşeau la iveală dacă se gândea prea mult, iar ea nu îşi dorea să aibă îndoieli. Spusese că John era fiul ei deoarece nu se gândise la un alt mijloc de a-l păstra. Îl iubea deoarece îl admirase pe tatăl lui. Nu putea suporta gândul că fiul lui Stephen era orfan, că putea fi luat de altă familie care nu l-ar fi iubit că aşa cum o făcea el.

Îşi dădu seama că paşii ei pe podeaua de lemn o duceau la Stephen. „Întoarce-te către mine. Întoarce-te şi priveşte-mă cu aceeaşi dragoste cu care l-ai privit pe John. Ia-mă în braţele tale. Păstrează-mă în inima ta!”

— Nu-mi amintesc de tine, spuse el încet.

Se adună cu greu când se simţi devastată de confirmarea suspiciunilor ei. Ce naivă fusese! Atunci şi acum, să se gândească la faptul că putea atrage atenţia unui bărbat precum maiorul Stephen Lyons. Era răţuşca cea urâtă printre lebedele graţioase. Nu era uşuratică şi nu ştia cum să se comporte astfel. Zâmbetul pe care el îl oferise altor infirmiere fusese mai larg decât cel pe care i-l oferise ei. Vorbise cu altele. Le făcuse să chicotească prosteşte.

Toate erau mândre de ele. Toate reuşiseră să îi atragă atenţia. Momentele liniştite pe care le petrecuse cu el în afara spitalului nu o făcuseră specială.

Dar nu conta. Deşi ştia toate aceste lucruri, nu conta. Ce conta era John. Îl iubea enorm. Nu putea suporta gândul de a-l pierde. Ar fi îngenuncheat, ar fi implorat, ar fi insistat. L-ar fi făcut cumva pe Stephen să înţeleagă de ce luase această decizie.

„Patru cuvinte. A rostit numai patru cuvinte, prostuţo, în timp ce tu ai inventat o întreagă epistolă. Nu-şi aminteşte de tine. Asta nu înseamnă că pune la îndoială faptul că tu eşti mama lui John. Cu siguranţă, prin patul lui au trecut multe femei. Desigur, nu-şi aminteşte de toate. Asta vrea să spună. Că pur şi simplu nu îşi aminteşte de tine. Fă-i jocul. Vorbeşte vag. Nu îi da motive să se îndoiască de tine!”

Panica ce se învolburase în inima ei se domoli puţin, însă nu i se simţi în voce. Puterea interioară pe care o dobândise în Scutari îi era de folos acum.

— Mi-e teamă că am bănuit asta. Nu te pot învinovăţi că nu îţi aminteşti de mine. Nu sunt atât de importantă…

— Nu, nu! Pentru Dumnezeu, nu!

El îşi trecu mâna prin păr şi se uita fix la ceva din depărtare. Ea văzuse destul de multe priviri pierdute ale răniţilor pentru a şti că, atunci când un bărbat priveşte fix în depărtare, de fapt, priveşte înăuntrul lui.

— Nu-mi amintesc nimic.

Îl analiză. Linia ascuţită a maxilarului. Spasmul rapid al cicatricei care îi brăzda faţa ca un muşchi al obrazului. Aproape că uitase că se afla acolo, deoarece când îl privea, nu o vedea. Vedea numai trăsăturile lui diabolic de fermecătoare, care făcuseră atâtea infirmiere să leşine, care o făcuse pe ea să îl viseze. Chiar şi când fusese murdar, cu uniforma zdrenţuită, reuşise să le cucerească. Nişte infirmiere catolice se rugaseră pentru el. Toate căutau orice

pretext pentru a lucra în zona spitalului în care se afla el. Se ruşina acum de gândul că îl puseseră pe el mai presus de ceilalţi. Nu că ar fi neglijat pe cineva în timpul slujbei de infirmieră, însă lui îi purtaseră cea mai mare grijă.

— Mi-e teamă că nu înţeleg ce spui, zise ea încet.

Continua să nu o privească. Ochii lui de un albastru pătrunzător erau fixaţi asupra unui lucru pe care ea nu îl putea vedea.

— Nu-mi amintesc nimic din timpul pe care l-am petrecut în Crimeea. Absolut nimic.

Ultimele cuvinte fuseseră rostite printre dinţi.

Surprinsă, încercă să se gândească la consecinţe.

— Dar ai fost acolo…

— Timp de un an şi jumătate blestemat. Se întoarse către ea, sprijinindu-se de peretele cu ferestre. Îşi mişcă ironic buzele. Da, ştiu. Mi s-a mai spus.

Era cumplit. Nu putea să înţeleagă. Să nu îşi amintească nimic…

— Cum s-a întâmplat asta?

— Nu ştiu. Îşi scărpină cu furie cicatricea care pornea de la frunte ca şi cum ar fi vrut să scape de ea. M-am trezit într-un spital militar în Balaclava. Cu o durere insuportabilă pe care nu o înţelegeam. Beam ceaiul în compania cumnatei mele. Claire. Am aflat mai târziu că asta se întâmplase cu doi ani înainte. Din momentul în care am pus jos ceaşca de ceai şi clipa în care m-am trezit pe o saltea din cârpe inconfortabilă, nu-mi amintesc nimic din ce mi s-a întâmplat, nicio persoană pe care am întâlnit-o. Nu-mi amintesc nici călătoria până acolo. Nu-mi amintesc sentimentul de a te arunca în luptă cu capul înainte. Nu mi-i amintesc pe bărbaţii care au luptat alături de mine sau pe aceia pe care i-am omorât. Nu-mi amintesc femeile… pe care le-am cunoscut.

Mâinile ei tremurau, porţelanurile delicate făcând un clinchet care îl enerva în timp ce ea turna ceai. Răspunsul englezului la orice problemă – o ceaşcă de ceai.

El şi Mercy stăteau pe scaunele de lângă fereastră. Luă ceaşca pe care ea i-o oferi, apoi o puse pe măsuţa dintre ei. Ştia că ea avea nevoie de ceva care să o ţină ocupată în timp ce asculta tot ce i se spunea, şi acceptă ceaşca. De fapt, nu avea deloc poftă de ceai. Era tentat să dea buzna în biblioteca fratelui său şi să ia o sticlă de whisky. De când ajunsese acasă, acela fusese răspunsul lui la orice problemă. Acoperea ceaţa cu altă ceaţă.

Soarele aproape că dispăruse dincolo de orizont. Era timpul să se alăture celorlalţi pentru cină. Sau poate că trebuia să ceară să li se aducă cina acolo. După ce îi mărturisise ce problemă avea, nu era sigur că putea fi politicos la

masă. Dumnezeu ştie că familia lui fusese obligată să îi suporte temperamentul irascibil de când se întorsese acasă. Sosirea lui Mercy le acordase o pauză. Dar acum ea ştia adevărul, iar el nu mai avea niciun motiv să pretindă că totul era în regulă.

Îi analiză profilul delicat în timp ce ea sorbea încet din ceaşca de ceai. Abia acum observă pistruii, când soarele îi săruta obrajii, nasul, bărbia. Adesea, aşa părea. Voise să facă acelaşi lucru: să îi fure, delicat, un sărut. Să o sărute profund şi îndelung.

— Dacă mai contează, dacă ar fi ceva de care ar merita să îmi amintesc din acea perioadă, tu ai fi aceea.

În sfârşit, ea îl privi. Îi oferi zâmbetul ei delicat pe care ajunsese să îl adore, însă era însoţit de compasiunea şi mila din ochii ei. Compasiune – ştia că nu putea să o păstreze mai mult decât putea întunericul să ţină soarele. Dar mila îl enervă. Nu şi-o dorea. Acesta era motivul pentru care ezitase să îi mărturisească.

— Nu pot înţelege… amploarea situaţiei. Nu îţi aminteşti nimic?

— Nimic. Nici bătăliile, nici spitalele. Bărbaţii alături de care am luptat îmi sunt complet străini.

— Îmi amintesc de un soldat care s-a trezit foarte confuz, părând pierdut, fără să îşi amintească nimic din bătălia în care fusese rănit, dar să uite tot ce s-a întâmplat în ultimii doi ani… este de neînchipuit. Cum s-a întâmplat asta?

— Bună întrebare. Medicii au presupus că m-am lovit puternic la cap, apoi am rămas inconştient la propriu. Se pare că am fost în comă câteva zile. Am avut şi alte răni. Şapte. Am răni, dar nu am nici cea mai vagă idee cum m-am ales cu ele. Nu am uitat doar războiul şi serviciul militar. Nu-mi amintesc nimic. Se pare că am fost informat despre naşterea nepotului meu, dar am fost surprins să descopăr că am un nepot atunci când Westcliffe şi familia lui au venit să mă viziteze aici. Cred că atunci a realizat familia mea gravitatea problemei mele. Tot ce îmi spuseseră în scrisorile lor părea că nu fusese scris niciodată.

— De ce nu mi-ai spus încă din prima după-amiază când am mers în grădină? Sau mai târziu? După ce tatăl meu a plecat. Sau…

— Mi-a fost ruşine, Mercy. Mi-a fost ruşine. Dumnezeule, ce fel de bărbat sunt dacă am reuşit să uit ceva atât de important din viaţa mea? Am mers într-un război nenorocit. Se ridică de pe scaun, făcu trei paşi dureroşi spre fereastră şi îşi apropie capul de geamul rece. Cel puţin, acum piciorul îl putea susţine într-o oarecare măsură. În timp, avea să se sprijine complet pe el. Am doar un gol, o gaură neagră, plină cu nimic – doi ani din viaţa mea. Nu ştiu dacă am fost un bărbat demn. Nu ştiu dacă am rezistat cu stoicism pe câmpul de luptă sau dacă

mi-am înfruntat inamicii. Nu ştiu câţi bărbaţi am omorât şi nici cum arătau. Am avut remuşcări pentru că am luat viaţa unor oameni sau m-am bucurat? Am devenit bărbatul de caracter pe care familia mea şi-l dorea? Nu am nicio idee ce fel de soldat am fost. Ce fel de bărbat. Am fost un bărbat demn de laudă sau de insulte?

— Nici nu-mi pot imagina cât de groaznic poate fi să nu îţi aminteşti, dar te asigur că nu ai fost un bărbat demn de ocară. Cei care vorbeau despre tine aveau numai cuvinte de laudă. Ai fost un soldat bun.

Întorcându-se, îi întâlni privirea.

— Noi doi am fost intimi. Te-am lăsat însărcinată, pentru numele lui Dumnezeu! Dar nu îmi amintesc nici măcar să te fi sărutat înainte de acel moment din bibliotecă. Am crezut că mă vei ajuta să îmi amintesc – savoarea ta, mirosul tău, moliciunea pielii tale, ecoul suspinului tău… Dar nu îmi amintesc nimic. Mă acuzi că mă holbez la tine. Caut un semn pe care să îl recunosc. Nu-mi amintesc cum arăţi fără haine. Să mă ierte Dumnezeu dacă ţi-am arătat mai puţină atenţie decât unui armăsar!

— Nu! Mercy se apropie de scaun cu o forţă care o aruncă în braţele lui. Îi atinse obrazul, îi căută ochii. Nu, nu trebuie să te chinuieşti pentru faptul că nu mă recunoşti. Noaptea pe care am petrecut-o împreună… a fost cea mai frumoasă din viaţa mea.

Îi mângâie obrazul, bărbia, îşi trecu degetele peste cicatricea lui. Ştia că ea îl atinse acolo doar pentru că vârful degetelor ei îi mângâiau pielea din jurul cicatricei. De ce nu făcea acelaşi lucru cu amintirile dispărute? De ce nu putea ea, într-un fel, să le readucă la viaţă?

— În acea noapte, m-am îndrăgostit de tine, spuse ea încet. Acesta este motivul pentru care l-am păstrat pe John. De aceea m-am supus ruşinii şi umilirii. Deoarece el este al tău, parte din tine, iar tu eşti parte din el. Nu l-aş fi abandonat. Nu aş fi putut abandona singura persoană care mă lega de tine.

Dar oare Stephen o iubea? Sau ea fusese una dintre cele multe? Ce simţea el pentru ea? Chiar şi după ce îi mărturisise problema lui, nu i-ar fi putut cere asta, nu ar fi putut s-o umilească şi mai mult confirmându-i că nu are nicio idee ce însemnase ea pentru el.

— Este în regulă, spuse ea ca şi când i-ar fi citit gândurile. Înţeleg că nu ştii ce am reprezentat eu pentru tine. Dar asta nu înseamnă că nu o putem lua de la început, nu-i aşa?

Se aşteptase să fie îngrozită de el, dar, în schimb, el era îngrozit de ea. Se aşteptase ca ea să îl respingă. În schimb, îl acceptase. Crezuse că avea să se

teamă de ceea ce devenise – un bărbat nesigur de trecutul lui. În schimb, ea îl primea cu braţele deschise.

Dacă nu o iubise, se gândi el, cu siguranţă ar fi trebuit să o facă.

Capitolul 8

— Oh, John, sunt o fată rea, foarte rea, se lamentă Mercy după câteva ore în timp ce îl legăna pe John pentru a-l adormi după ce fusese hrănit. Nu ştia când îi adusese ducesa un leagăn. Nici nu îi păsa cu adevărat. Era recunoscătoare pentru el, însă o nelinişteau probleme mult mai presante.

Ea şi Stephen se bucuraseră de o cină privată. Vorbiseră despre lucruri fără importanţă. Despre copilăria lor – a ei în Shrewsbury, a lui în conacul Grantwood. Vorbiseră despre Londra. Despre teatre şi distracţii. Despre parcurile lor preferate. El îi vorbise despre fratele lui mai mare, contele de Westcliffe. Cum nu fuseseră niciodată foarte apropiaţi şi cum, în cele din urmă, ajunsese să îl admire. Despre fratele lui mai mic, Ainsley, care îl făcuse mereu să se simtă ca un copil.

— Cred că am considerat timpul petrecut în armată drept o şansă de a le dovedi ceva. Nu ştiu dacă am reuşit.

Fusese singura dată când menţionase ceva legat de trecutul lui recent. Ea nu insistase.

Avuseră momente tihnite, pline de zgomotul porţelanurilor şi de ticăitul permanent al ceasului de pe poliţa de deasupra căminului. În acele momente, o analizase cu o intensitate care ar fi fost deranjantă dacă ea nu ar fi ştiut că el nu-şi amintea nimic despre ea. Încă se întreba ce îl atrăsese la ea. Se gândise de nenumărate ori să îi povestească despre timpul petrecut în Scutari.

Dar simţise că el nu voia să vorbească despre asta. Nu în seara aceea. În acea seară, se cunoşteau mai bine, ca şi cum ultimii doi ani nici nu ar fi existat.

Fu recunoscătoare pentru acea amânare pentru că, atunci când el ar fi întrebat cum se întâlniseră, ce se petrecuse cu adevărat între ei, ea nu ar fi ştiut ce să-i spună.

— Nu am minţit niciodată cu adevărat, îi şopti ea lui John, privind cum pleoapele îi deveneau din ce în ce mai grele.

Acela era momentul ei preferat, după ce îl îmbăia şi îl culca. Mirosea a lapte dulce. Era mereu foarte mulţumit. „Sunt mama ta întru totul, chiar dacă nu te-am adus pe lume”.

Acea onoare o avusese Sarah Whisenhunt. O femeie fermecătoare, cu părul lung şi negru, pe care refuza să îl scurteze în ciuda efectelor asupra sănătăţii, şi cu o înfăţişare voluptuoasă, pe care Mercy o considera vinovată pentru alegerea domnişoarei Nightingale a rochiilor negre şi anoste drept uniforme. Unii considerau infirmiera puţin mai mult decât o prostituată cu aere de femeie cinstită. Domnişoara Nightingale era hotărâtă să schimbe acea percepţie.

Mercy nu înţelesese niciodată de ce Sarah fusese aleasă pentru o poziţie atât de solicitantă cum era aceea de infirmieră a domnişoarei Nightingale. Se plângea de plictiseală şi de dureri de spate din cauză că trebuia să spele podelele şi să cureţe sângele din spital. Însă era exagerat de amabilă cu bărbaţii şi nu i se putea reproşa că nu era devotată soldaţilor. În special căpitanului Lyons. Mercy o văzuse adesea citindu-i căpitanului după ce îşi termina treburile.

În ciuda acestor lucruri, era o fată drăguţă, iar Mercy se împrietenise cu ea.

Desigur, Sarah căzuse foarte repede pradă farmecelor lui Stephen Lyons. Şase luni mai târziu, când Sarah nu îşi mai putuse ascunde sarcina, domnişoara Nightingale o concediase imediat. Printre lacrimi şi plină de ruşine, Sarah o implorase pe Mercy să nu o abandoneze şi ea. Nu se putea întoarce în Anglia. Temându-se că fata şi-ar fi putut pune viaţa în pericol, Mercy plecase împreună cu ea, oferindu-i sprijin moral şi ajutor cât de mult putuse. Intenţionase să se întoarcă la domnişoara Nightingale după naşterea copilului.

— Dar nu te-am putut părăsi, micuţul meu, spuse ea.

Sarah plănuise să îl lase într-un orfelinat, dar Mercy începuse să-l iubească. Într-o dimineaţă, când mersese să cumpere produse de patiserie pentru micul dejun, cumpărase un ziar. Cum îi era obiceiul, citise lista victimelor franceze şi britanice. În acea dimineaţă, pe listă găsise numele maiorului Stephen Lyons. Primul ei gând fusese că îl promovaseră. Dar apoi gândul devastator o zdruncinase. Doar John rămăsese în urma tânărului şarmant care furase inimi.

Ea şi Sarah se certaseră. Mercy voise să îl ducă pe John familiei lui Stephen. Sarah îşi pusese în gând să scape de el.

— Moartea lui nu îmi scuză comportamentul ruşinos. Dacă se află că am născut un bastard, voi pierde orice şansă de a încheia o căsătorie potrivită. Voi fi ostracizată. A fost o greşeală, o noapte de pasiune păcătoasă, iar tu te aştepţi ca eu să plătesc pentru totdeauna. M-aş fi simţit uşurată dacă pruncul ar fi murit.

Mercy se trezise în dimineaţa următoare şi constatase că Sarah plecase, iar John se îmbolnăvise. Ardea din cauza febrei. Găsise o bonă pentru el. Pe Jeanette. Mercy îi făcuse baie, îi scăzuse temperatura, îl ţinuse în braţe, îl legănase, îi cântase şi se rugase să trăiască. Când febra scăzuse, în sfârşit, se

simţiseră amândoi foarte obosiţi. Se hotărâse să îşi acorde o zi pentru a-şi recăpăta puterile. Trecură două, apoi trei, patru, o lună. Cu fiecare zi ce trecea, el îşi făcea loc în viaţă, în inima şi în sufletul ei. Voise să îl dea, dar, când ajunsese la uşa tatălui ei, devenise cu adevărat mama lui John.

Acum, cea mai mare frică a ei era să nu îi fie luat. Dacă Stephen şi-ar fi amintit de noaptea petrecută împreună, ce i se întâmplase, de ce rămăsese cu ea până în zori, ar fi fost dezgustat. Să vorbească despre acel moment nu era acelaşi lucru cu trăirea acelor clipe. Nu putea reda oroare prin care trecuse şi alinarea pe care îl găsise în braţele lui. În acea noapte, el o salvase în nenumărate feluri, încât nu ar fi fost capabil să le înţeleagă pe deplin. Îi oferise un motiv să trăiască atunci când tot ce îşi dorise fusese să moară.

Stephen se trezi din pricina unui ţipăt care aproape îl surzi. Coborî din pat, îşi trase pantalonii pe el şi ieşi în grabă pe hol, deschizând uşa chiar când se auzi un alt ţipăt.

Mercy se zvârcolea în pat, iar Jeanette se chinuia să o ajute, primind un pumn în obraz din cauza eforturilor. John scâncea – ce plămâni puternici avea fiul lui! Stephen era surprins că familia, care dormea în cealaltă aripă a casei, nu era deranjată de vacarmul acela.

Jeanette îl privi înnebunită.

— Are un coşmar.

— Ai grijă de băiat, iar eu am grijă de Mercy!

Fără a obiecta, Jeanette se grăbi spre coş şi îl ridică pe John în braţe, dar copilul era de neconsolat. Dumnezeule, era la fel ca tatăl lui! Atunci când îşi dorea ceva, voia acel lucru pe loc.

— Du-l în camera mea! ordonă el.

Jeanette ieşi în grabă.

— Închide uşa în urma ta! strigă el.

Cu siguranţă, plânsetul băiatului nu-l ajuta în acea situaţie.

Stephen se aşeză pe marginea patului şi se aplecă deasupra ei.

— Mercy!

— Nu, nu, nu. Te rog, Dumnezeule, nu!

— Mercy. Încercă să o mişte uşor şi primi un pumn în ochi. La naiba, avea un pumn zdravăn. Mercy!

Plângea, se agita…

O prinse de încheieturi, i le ţinu strâns cu o mână şi i le duse deasupra capului ei.

— Mercy, scumpo, draga mea. E totul în regulă. Eşti în siguranţă.

Gâfâia. Ochii ei se deschiseră. Oroarea şi frica pe care le văzu în ochii ei de culoarea whisky-ului îi sfâşiară inima. Tremura şi avea pielea rece şi umedă. Era plină de sudoare. Stephen simţi că Mercy era pe cale să se trezească, iar coşmarul avea să se piardă în uitare.

— Stephen?

— Sunt aici.

Îşi îndreptă privirea spre coş.

— John!

— Jeanette l-a dus în dormitorul meu. Este bine.

Nu se mai auzea niciun plânset, şi presupuse că Jeanette reuşise să calmeze copilul. Îi eliberă încheieturile. Ea se ridică, sprijinindu-şi spatele de perne ca şi când credea că se putea pierde în ele.

Lacrimile o podidiră şi i se prelinseră pe obraji.

— Prea mulţi morţi. Prea mulţi muribunzi. Nu am putut face nimic pentru ei. Nu am avut nicio putere. Mureau pur şi simplu. Cu sutele. Numărul lor era înfiorător. Nu cazacii ne terminau, ci bolile, îşi şterse obrajii cu furie. Erau acolo pe podea sau pe sacii umpluţi, pe paturile murdare, întinzându-şi mâinile spre noi când treceam printre ei. Soră, soră! Aveţi milă! Dar nimeni nu le-o putea oferi. Ştiam că nu mă strigau pe mine în mod special, însă cuvântul milă era pe buzele tuturor. Erau momente când credeam că o să înnebunesc.

Nu avu cuvinte să o aline. Fusese acolo. Fusese în spital. Ar fi trebuit să ştie cât suferise. Ar fi trebuit să ştie cât de mult oferise. Dar nu putea să vadă decât ceea ce povestea ea.

Îşi îngropă faţa în palme.

— Îmi pare rău. Încerc să nu dorm prea mult ca să nu am coşmaruri. Dar în seara asta am fost foarte obosită. M-am bucurat foarte mult de cina noastră. Am băut prea mult vin. Îmi pare rău. Îmi pare rău că te-am trezit.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Mercy, chiar crezi că îmi pasă de somn? Îi dădu mâinile la o parte, îi prinse bărbia cu degetul mare şi cu arătătorul şi o ţinu nemişcată pentru a o privi în ochi. Spune-mi ce pot face pentru tine. Spune-mi de ce ai nevoie!

— Am nevoie să uit totul. Ironic, nu? Tu îţi doreşti cu disperare să îţi aminteşti ceea ce eu vreau cu ardoare să uit.

Îşi şterse iar obrajii cu furie. El o opri strecurându-şi mâinile sub ale ei şi ştergând încet picăturile reci. Se chinuia să îi susţină privirea, să nu se uite la cămaşa de noapte subţire, prin care se întrezăreau sfârcurile întunecate, care se lipiseră de pânza îmbibată de transpiraţie. O străbătu un tremur, iar el nu îndrăzni

să creadă că fusese din cauza atingerii lui.

Deşi, Dumnezeu să-l ajute, el îşi dorise asta. Îşi dorise să îi aline suferinţa, să îi aducă mângâiere şi consolare, iar singurul lucru care ştia să facă asta era trupul lui. Dar nu risca să o supună altei ruşini. În ciuda tuturor precauţiilor pe care şi le luase, o singură noapte fusese suficientă pentru a o lăsa însărcinată. Merita mai multă consideraţie din partea lui. Până ce nu se hotăra dacă avea să se căsătorească cu ea, trebuia să îşi ţină mâinile departe de Mercy.

— Îmi doresc să îmi amintesc acei doi ani, pentru a şti cum să te ajut.

Îi oferi un zâmbet sfâşietor.

— Am eu amintiri destule pentru amândoi.

Stephen se oferi să roage unul dintre servitori să îi pregătească baia. Transpirată şi cu cămaşa de noapte lipicioasă, Mercy acceptă să se spele şi să îşi ia o cămaşă de noapte curată.

Între dormitorul ei şi următoarea cameră se afla o cameră de garderobă. Acolo, cada de cupru era plină cu apă caldă. Era recunoscătoare că putea să îşi schimbe hainele care atârnau pe ea şi să se scufunde în apa înmiresmată. Se aşteptase ca servitoarea să stea cu ea, însă aceasta plecă. Mercy se bucură de singurătate. Îşi lăsă capul pe spate, iar cu ochii întredeschişi, privi flăcările lumânărilor urmărind umbrele din cameră.

Ştia că visele rele stăteau la pândă ca tâlharii, urmărind-o, aşteptând momentul potrivit pentru a da năvală. Se obişnuise să doarmă în reprize scurte – câteva clipe aici, câteva clipe acolo. Programul din timpul nopţii al lui John, care la început se trezea la câteva ore pentru a mânca, o ajutase. Dar acum dormea perioade mai lungi. De obicei, reuşea să se trezească înainte să se aştearnă visele. Dar, aşa cum îi spusese lui Stephen, vinul din seara aceea o dusese într-un loc unde demonii domneau. Erau un amestec ciudat între timpul petrecut la spital şi ceea ce se întâmplase în noaptea în care Stephen o salvase de abuzul celor trei bărbaţi. Cumva se suprapuseseră, dar lui nu i-ar fi spus nimic despre atacatori. Nu voia ca el să îşi amintească de urâţenia, de depravarea lor.

În plus, erau doar nişte indivizi demni de milă. Muribunzii o bântuiau cel mai mult. Soţi care nu se întoarseră niciodată la soţiile lor, tineri care nu mai avuseseră ocazia să se însoare. Poate că aveau iubite la care nu se mai întorseseră. Tot ce putuse să facă fusese să-i aline şi să-i jelească. Şi o bântuiau pentru că îi dezamăgise.

Se întreba dacă avea să mai poată vreodată să doarmă liniştită toată noaptea.

Uşa se deschise. Fără îndoială, servitoarea se întorsese să o ajute.

— Îmi cer scuze, încă nu sunt gata să ies, spuse ea întinzându-se după

săpun.

— Este în regulă, zise Stephen. Nu mă grăbesc.

Se întoarse brusc, iar apa udă totul în jur când se scurse peste marginea căzii. Ea se prinse de margine şi se cufundă în apă cât putu de mult, dar tot îl vedea. Îşi trăsese pe el în grabă o cămaşă, dar nu se deranjase să-şi încheie decât jumătate din nasturi. Îi mai văzuse pieptul. Îl spălase. Îşi trecuse degetele peste cicatricele lui. Şi totuşi, parţial dezgolit, părea mult mai intim. Păcătos chiar, ca şi cum ar fi încercat să o ispitească.

— Ce faci aici?

Ar fi vrut ca acele vorbe să fie hotărâte, dojenitoare. În schimb, spre ruşinea ei, rămăsese fără aer. Nu putea nega că nu şi-l imaginase uneori încercând să o seducă în timp ce ea încerca să îi reziste, până când, în cele din urmă, se lăsa pradă lipsei de cuviinţă pe care el o oferea.

— Am încălzit puţin coniac pentru tine.

Abia atunci reuşi să îşi ia privirea de la pieptul lui ispititor şi să observe păhărelul din mâna lui. Îl privi panicată în timp ce el trase un scăunel alături, se aşeză şi îi întinse păhărelul.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce crezi că faci?

— Îţi distrag atenţia.

Îşi dădu seama că se holba la el. Era ridicol.

— Eşti nebun?

Se aplecă spre ea, determinând-o să se tragă înapoi, fără să realizeze că nu făcea decât să îi ofere o privelişte mai clară, aşa că reveni în poziţia în care era parţial acoperită de apă. Cum s-ar fi putut ascunde de el? Era în dezavantaj. Era frustrant.

— De unde atâta modestie, Mercy? Am mai fost împreună.

— Acum mai bine de un an. Şi doar o noapte.

— Ia coniacul!

Dacă asta l-ar fi făcut să plece…

Îl înhăţă din mâinile lui. El păru amuzat.

— Bea-l, spuse el. Te vei simţi mai bine.

— Mă îndoiesc.

Şi totuşi, luă o gură. Îi arse gâtul şi nările. O usturau ochii.

— Nu pot să văd prin ea, spuse el încet.

— Poftim?

El arătă cu o mişcare a capului spre cadă.

— Din acest unghi, nu pot vedea în cadă. Eşti ascunsă bine. Aşa că

relaxează-te, bucură-te de baie.

— Intenţionezi să rămâi?

— La ce te gândeai înainte să ajung?

— Nu poţi să îmi răspunzi la întrebare?

— Ba da, pot. Da, intenţionez să rămân. Acum răspunde-mi tu! Luă altă înghiţitură de coniac şi îl savură îndelung.

— La coşmar.

— Bănuiam asta. De aceea sunt aici. Domnişoarele în suferinţă sunt specialitatea mea.

Nu putea nega adevărul din vorbele lui. De aceea ajunseseră să fie împreună în acea noapte.

— De ce nu pleci şi nu te aşezi pe canapeaua din cameră? Mă voi spăla repede şi voi veni şi eu.

— Prefer să te privesc.

— Eşti un pervers.

Râse, iar un ecou baritonal se răspândi în cameră. Nu era sigură dacă îl auzise vreodată râzând astfel – nici măcar în Scutari.

— Nici pe departe, spuse el în cele din urmă, după ce reuşi să îşi controleze iar respiraţia, zâmbind cu satisfacţie. Apreciez goliciunea unei…

— Am crezut că nu mă poţi vedea.

— Nu pot, dar îmi pot imagina.

— Eşti enervant.

— Amuzant.

Mercy voi să pună paharul alături, când observă un lucru:

— Ai ajuns aici fără baston.

— Şi la patul tău de asemenea.

Îşi duse mâna de-a lungul coapsei, iar ea îşi imagină că avea să o atingă pe a ei. Ce prostuţă! Abia o observase în Scutari. De ce ar dori-o acum?

— Te-am auzit strigând şi am alergat spre tine fără să mă gândesc. Poate că nu mai aveam nevoie de baston din moment ce fragmentul acela a fost înlăturat, dar mă obişnuisem, aşa că am rămas agăţat de el.

— Înseamnă că te vindeci bine.

— Trupul meu, da, mintea mea… Îi zâmbi sarcastic. Să nu vorbim despre asta.

Încuviinţând din cap, puse păhărelul deoparte şi căută săpunul care căzuse în apă când intrase el. Cel puţin îl găsise şi, folosind o pânză, începu să se spele. El nu spuse nimic, ci pur şi simplu o privea. Aşa cum promisese, nu o privi mai

jos de bărbie. Spre ruşinea ei, era dezamăgită că el nu se arătă mai curios.

— Călăreşti? întrebă el.

Îl privi încordată.

— O singură dată. Demult.

— Poate încercăm peste câteva zile. Este a doua mea pasiune. Ochii lui o provocau să-l întrebe care era prima. Dar ştia deja. Având în vedere căldura pe care o simţi deodată, bănuia că el îşi dăduse seama că ea ştia.

— Pariurile ocupă următorul loc, continuă el. Apoi băutura. Care este plăcerea ta preferată?

— Aşa cum nu mi-ai spus-o nici tu pe a ta, ci pe a doua, a treia şi a patra… Văzu în ochii lui că nu ar fi trebuit să-l ia peste picior, aşa că răspunse repede: Să citesc, să merg la concerte şi să mănânc căpşune.

Îi zâmbi răutăcios.

— Ştiu care este plăcerea ta preferată.

„Să te sărut, să fiu cu tine, să îţi inspir mirosul ascuţit, să te ating…”

— John, continuă el.

— Da, desigur. Ai dreptate. Ce deştept eşti! Se frecă mai tare, sperând să poată acoperi roşeaţa din obraji. John era o plăcere, dar însemna mult mai mult şi nu îşi avea locul în această conversaţie. Niciodată nu l-ar fi pus într-un top, pentru că el se afla mereu deasupra tuturor.

Râsul lui răutăcios răsuna în jurul ei.

— Serios, Mercy, preferi căpşunele înaintea unui sărut? Câţi bărbaţi ai sărutat până acum?

Trupul ei se încălzise atât de tare încât se miră că apa nu începu să fiarbă.

— Doar pe tine.

Vorbele fură rostite în şoaptă, cu ruşine. De ce făcea asta? De ce o chinuia? Pentru a-i distrage atenţia? Făcea asta destul de bine doar dacă stătea acolo. Nu trebuia să o îndemne să se gândească la buzele lor împreunate.

— Evident, nu ţi-am oferit cel mai bun sărut al meu, căci, dacă ar fi fost aşa, cu siguranţă s-ar fi aflat între citit şi concerte.

— Îţi baţi joc de mine!

— Iar tu minţi!

— Nu, nu te-am minţit niciodată.

Îl privi cu stăruinţă pentru a se asigura că el o crezuse. Era important ca el să înţeleagă acest lucru. Nu minţise niciodată, doar omisese anumite informaţii. Iar dacă el ar fi descoperit asta, era absolut necesar să nu creadă că îl dusese de nas.

O analiză serios, în liniște.

— Atunci m-am înşelat, spuse el după un timp. Nu am ghicit plăcerea ta preferată.

Nici nu confirmă, nici nu negă, încercând să-şi tragi pânza pe pielea care îi devenise incredibil de sensibilă sub privirea lui atentă.

Când fu gata să iasă, el ridică prosopul şi i-l dădu.

— Pune-l jos şi pleacă, îi ceru ea.

— Haide! Te voi înfăşură în el!

În ochii lui se citea o provocare căreia nu îi putea spune nu. Se ridică, iar apa i se prelinse pe trup. Ieşi din cadă şi stătu cu spatele la el, aşteptând, aşteptând… Apoi prosopul se înfăşură în jurul ei, acoperind-o din cap până în picioare. Înainte să se poată mişca şi să protesteze, o întoarce cu faţa spre el. Îşi acoperi pieptul, ţinând prosopul strâns. Mâinile lui erau deasupra mâinilor ei, înfăşurate în jurul prosopului, pentru a-l ţine strâns. Apoi o prinse delicat.

O trase aproape, până când ea o lipi de el, iar ea se pierdu în albastrul privirii lui.

— De ce citesc mereu panică în ochii tăi de fiecare dată când te privesc? întrebă el. Ce îmi ascunzi? Ce crezi că voi vedea? Pistruii tăi, poate? Ai optsprezece, să ştii.

— Ba nu. Nu am atât de mulţi. Cel mult şase.

— Cred că te-am privit mai cu atenţie decât te-ai privit tu în oglindă. Sunt optsprezece.

Apoi o eliberă şi ieşi din cameră. Se sprijini de marginea căzii, întrebându-se ce alte surprize avea să îi mai facă în acea noapte.

Capitolul 9

La naiba! De ce se chinuia atât?

Nu din cauza ochilor, a zâmbetului sau a sufletului ei. Ci a trupului ei. Mlădios şi suplu, cu nişte picioare lungi. Îşi dorea să le aibă strânse în jurul mijlocului. Voia asta acum. Minţise. Văzuse foarte bine. Nu experimentase niciodată un chin aşa de dulce.

Avusese nevoie de toată puterea de care era capabil pentru a sta acolo fără a-i arăta că ardea de dorinţă, că propriul trup se revolta. Voia să o înşface din apa aia – apă care se juca pe pielea ei aşa cum îşi dorea el să facă – şi să o ducă în pat. Dacă nu ar fi avut acel coşmar oribil, cu siguranţă ar fi făcut-o.

Îşi scărpină cicatricea de pe faţă. Era destul de mândru pentru a se întreba dacă pe ea o dezgusta, dacă i se făcuse rău din cauza celorlalte care îi brăzdau trupul. Fusese conştient că, în timpul ultimului său chin, ea i le atinsese, ştergându-le cu o pânză udă. La un moment dat, se aplecase şi i le sărutase. Bărbăţia lui reacţionase cât de bine putuse în asemenea circumstanţe, cu o zvâcnire scurtă. Dacă nu s-ar fi aflat sub efectul laudanumului, ar fi fost tare ca piatra. Dar îl calmase. Poate din acest motiv reuşise să îi hidrateze atât de mult.

Era foarte grijulie, poate prea grijulie. De obicei, femeile erau nerăbdătoare să facă dragoste cu el din nou, curând şi des. Oare suferise şi răni care îl făcuseră stângaci în pat? Oare ea nu se bucurase de aceeaşi plăcere pe care el obişnuia să o ofere tuturor femeilor?

Acel gol din memorie era un blestem. Nu avea nicio idee despre modul în care se comportase cu ea, despre ceea ce se întâmplase între ei. Iar el, cu siguranţă, nu avea să o întrebe. Ieşind din camera de garderobă, se apropie, privindu-l timidă ca o virgină în noaptea nunţii. Nu avea sens. Ştia exact de ce era capabil.

— De ce te sperie gândul de a fi împreună? întrebă el.

Ea îşi aruncă repede privirea spre pat, apoi ridică bărbia sfidătoare.

— Nu mă sperie!

— Atunci vino şi stai lângă mine, o îndemnă el alunecându-şi mâna spre perna de lângă el, şi mai bea puţin coniac.

— Este îngrozitor de târziu.

— De obicei, aşa se întâmplă când te trezeşti dintr-un coşmar.

Din momentul în care o întâlnise, nu se întrebase niciodată cărui fapt se datorau cearcănele de sub ochii ei, îngrijorarea care îi întuneca faţa. Doar bănuise că fusese una dintre acele femei care păreau mereu obosite, ca şi cum viaţa ar fi fost o grea povară. Dar, din ceea ce ştia acum despre ea, înţelese că nu era o persoană care să fie doborâtă uşor. Şi-o imagina zburdând pe câmpiile verzi din prima zi de primăvară.

— Când te-ai bucurat ultima oră de un somn neîntrerupt?

— Am dormit în reprize. John. John încă nu doarme bine pe timpul nopţii.

O fixă cu privirea.

— Jeanette ar putea să te scape de grija asta.

— Dar este fiul meu. Are nevoie de mine.

— Din când în când, trebuie să dormi şi tu noaptea.

— Nu pot. Dacă se întâmplă să dorm puţin mai mult – şi dădu din cap ca şi când ar fi încercat să înlăture un gând rău –, apar din nou. Toţi cei pe care nu i-

am putut salva.

Amintirea motivului pentru care venise la ea în cameră îi struni dorinţa. Mângâie salteaua.

— Alătură-te! Nu te voi necinsti.

— Nu m-am gândit niciodată la asta.

Nu ştiu cum să interpreteze tonul ei. Era dezamăgire sau determinare? De ce era atât de sigură că se afla în siguranţă în prezenţa lui? Femeile nu credeau asta. Oh, niciodată nu le forţa, dar era foarte priceput în a le convinge. De ce nu se temea că putea profita de ea?

Salteaua se curbă uşor sub greutatea ei. Îşi ridică picioarele acoperite de cămaşa de noapte. Şi le prinse cu braţele, îşi puse bărbia pe genunchi şi privi focul. Îi amintea de un copil capricios. Dar rochia era subţire, iar umbrele îl ademeneau. Tenta copilărească dispăru.

Dintr-o înghiţitură, el goli paharul de coniac pentru a prinde puteri. După ce îl umplu, i-l oferi lui Mercy deoarece ea şi-l lăsase în camera de garderobă. Se gândi să se ducă să-l ia, dar nu voia să strice atmosfera care se crease între ei.

Bău elegant, fiind în continuare atât de concentrată asupra focului încât el se întrebă dacă realiza că el era în încăpere.

— Nouăsprezece, spuse ea cu încăpăţânare, cu gura schimonosită.

— Poftim?

— Am nouăsprezece pistrui. Cred că ai ratat unul.

— Atunci ar trebui să număr iar.

— Nu te deranja, spuse ea hotărât. Crede-mă pe cuvânt!

Nu răspunse. Avea să numere din nou. Înainte ca seara să se încheie, dacă avea ocazia.

Preţ de o secundă, ea păru dezamăgită că el nu continuă discuţia în contradictoriu. El abia îşi putea controla uşurarea care îl cuprinse. Putea să se prefacă oricât dorea, dar ea îl voia aproape, poate la fel de mult cum îşi dorea el să fie lângă ea şi să-i simtă mirosul.

Îşi prinse părul cu o panglică, îşi trecu mâna prin coadă, dar o simţi goală prea repede. El se întrebă dacă nu cumva uitase că părul ei era prea scurt.

— Cât de lung a fost? întrebă el.

Întorcându-şi capul, îşi presă obrazul de genunchi şi îl fixă cu privirea.

— Părul tău, răspunse el unei întrebări nerostite.

— Îmi trecea de brâu.

Păşind cu prudenţă, ca şi cum s-ar fi apropiat de o adolescentă, el îi desfăcu panglica, neluându-şi privirea de la ea şi provocând-o să nu îl oprească. Nu îl

opri. Îngheţă. Stephen nici nu mai era sigur că respira. Îşi trecu degetele prin şuviţele ei care se ondulau până la bărbie, încadrându-i gâtul şi jucându-se pe umerii ei.

— Ţi-a fost greu să îl tai?

— Nu foarte greu. Foarfecă pe care am folosit-o era ascuţită.

El schiţă un zâmbet, apoi miji ochii după răspunsul ei sarcastic. Bănuia că putea fi foarte amuzantă când nu era împovărată de greutăţi. Voia să îi fie alături când avea să se întâmple asta, voia să îi fie alături când părul avea să-i acopere spatele în cascadă.

— De fapt… Ştiu că ai înţeles ce am vrut să spun. Ţi-a fost greu să renunţi la el având în vedere că multe femei îl consideră un motiv de mândrie?

— Era departe de a fi o mândrie când era plin de păduchi. Îşi trecu degetele prin păr. Au trecut numai câteva luni de când l-am scurtat ultima oară. Nu ştiu dacă o să mă mai chinui să îl las aşa de lung cum l-am avut cândva. Este mai uşor să ai grijă de el când e scurt.

— Îmi place aşa, dar mi-ar plăcea să-l văd şi lung. Ridică o sprânceană. Ca să pot face comparaţie. Aşa cum am descoperit deja, nu te analizezi atât de minuţios precum o fac eu.

Ea izbucni în râs, se îndreptă de spate şi îşi termină coniacul. El îşi strânse degetele în jurul păhărelului pentru a i-l lua. Ea îi urmări mişcările, punându-şi mâna peste a lui. Apoi îşi trecu degetele peste o cicatrice vindecată, de-a lungul a doi muşchi, aproape acoperindu-l pe al treilea.

— Ai spus că nu ştii cum te-ai ales cu toate cicatricele astea.

Îşi ridică privirea cafenie, iar el simţi un gol în stomac. Oare îl mai privise vreo femeie cu o asemenea dorinţă de nestăpânit? Era din cauza coniacului? Se relaxase atât de mult încât era în stare să uite de inhibiţii şi de comportamentul adecvat?

— Ştiu cum te-ai ales cu asta.

— Ştii?

Nu trebuia să fie surprins de propria voce sugrumată. Totul dinlăuntrul lui îl făcea să îşi dorească mai mult decât blestematul ăla de pahar.

— Ai dobândit-o în seara în care m-ai salvat.

— Te-am salvat? De la ce?

Îi luă paharul şi îl puse deoparte. Îşi aşeză mâna peste a lui, iar cu cealaltă îi mângâie cicatricea, ca şi cum ar fi citit o poveste.

— Era târziu. Întuneric. Doar luna argintie pe cer. Trebuia să fiu în camera mea în aripa de nord, dar nu mă lua somnul. Ceea ce era ciudat, pentru că eram

obosită fiindcă fusese rândul meu să spăl podelele. Domnişoara N. nu tolera mizeria. Nici eu. Un bărbat trebuia să-şi petreacă ultimele zile într-un loc curat.

El îi strânse mâna, iar ea dădu brusc din cap, ca şi cum povestea ei ar fi luat o turnură pe care nu şi-o dorea şi voia să şi-o scoată din minte. Începu din nou să îi mângâie pielea cicatrizată.

— Era târziu, întuneric. Mă plimbam.

Spunea acelaşi lucru, şi el bănui că încerca să întârzie punctul culminant al poveştii, poate chiar regreta că o începuse.

— Erau şi alte clădiri. Nu se aflau mulţi oameni prin preajmă, căci era târziu. Mă simţeam în siguranţă. Cazacii erau un pericol, dar nu se aflau în apropiere. Nu m-am aşteptat niciodată că voi ajunge să mă tem de cei pe care i-am ajutat.

Stephen împietri. Îi strânse mâna în pumnul lui. Se mută mai aproape de ea, îi mângâie obrazul cu cealaltă mână şi observă pistruiul pe care îl omisese mai devreme. Era ridicol să observe ceva atât de trivial într-un asemenea moment, dar nu se putu abţine. Îi era frică să audă restul poveştii întrucât era sigur că ştia continuarea şi cu greu reuşi să nu se arate impresionat, să nu dea frâu dorinţei de nestăpânit de a se ridica şi de a sparge ceva.

Tremura, iar în ochii ei căprui, aproape aurii, se citea spaima.

— Erau trei bărbaţi. Unul mare, ca o fiară. Altul puţin mai scund şi slab mort. Celălalt chiar mai mic. Nu ştiu de ce, dar când au ieşit din întuneric, m-am gândit imediat la o poveste despre trei urşi pe care doica mi-o spunea în copilărie.

El putu simţi tremurul mâinilor ei, cea pe care o ţinea şi pe cealaltă care continua să-l strângă. Voia să o implore să nu-şi continue povestea, dar simţi că ea avea nevoie să se destăinuiască. De dragul ei, tăcu. Dacă Mercy suportase asta în realitate, putea şi el să suporte povestirea ei. Dar se gândi că, dacă nu şi-ar fi pierdut memoria, ea nu ar fi trebuit să-i povestească. El ar fi ştiut. Ar fi scutit-o de acest chin.

— Erau toţi beţi, continuă ea cu voce stinsă. M-au prins, m-au tras între cele două clădiri…

Coapsa lui care se vindeca fu străpunsă de o durere de nesuportat din cauza tensiunii.

— Am încercat să-i fac să se răzgândească, dar gândeau şi ei ca mulţi alţii că o femeie care era gata să îi îngrijească, care nu se ruşina să îi spele şi să îi ajute cu nevoile personale era imorală. Că eram o femeie uşoară. Am ţipat şi m-am luptat, ştiind că nu aveam nicio scăpare. Nu i-aş fi putut învinge. Eram la

pământ.

Inima lui bătea atât de tare, de parcă s-ar fi aflat pe acea alee cu ea. I se zbârli părul pe ceafă.

Îşi ridică privirea spre el.

— Apoi am auzit vocea salvării mele: „Hei, voi, băieţi, nu aşa veţi face o doamnă să-şi ridice fusta pentru voi!” „Ea nu este o doamnă”, răspunsese bruta. „Îţi vei schimba părerea când va fi sângele tău cel pe care ea îl curăţă de pe podea. Las-o în pace!” „Te-ai apropiat de noi atât de calm, atât de sigur pe tine! Ştiam cine erai, desigur. Îţi schimbasem bandajele de pe braţ”.

Îi atinse locul în care cicatricele erau atât de adânci încât se întreba adesea dacă nu cumva se aflase în pericol să şi-l piardă. Datorită ei, află acum.

— Ţi-am şters fruntea. Ţi-am adus supă. Te externaseră în acea după-amiază. Credeam că eşti în drum spre regiment. Dar erai acolo, atât de puternic, atât de îndrăzneţ. Lor nu le păsa. Nu conta că erai superiorul lor. Erau ca nişte animale. Te-au confundat cu un domn care se juca de-a soldatul.

Ea îşi îndreptă atenţia spre muşchii lui încordaţi. Îi sărută delicat, iar el se cutremură la gândul că simţea o dorinţă atât de puternică de a-i găsi pe acei bărbaţi pentru a-i bate şi a-i lăsa într-o baltă de sânge.

— Ai lovit cu atâta iuţeală bruta aia care mă ţinea, încât nu avu timp să reacţioneze. Ai dat cu o asemenea forţă, încât am auzit cum i-a trosnit maxilarul. S-a prăbuşit zgomotos. Nu s-a ridicat. Ceilalţi au fugit. M-ai luat în braţe şi m-ai dus într-un colţ îndepărtat, te-ai aşezat pe zăpadă şi m-ai ţinut în braţe, alinându-mă în timp ce îmi deplângeai soarta. Mercy îşi ridică ochii pentru a-i întâlni privirea. Ai stat cu mine până în zori.

În timp ce povestea, se mişcă astfel încât să nu mai stea cu genunchii ridicaţi şi îi trase sub ea. Îşi puse mâna în poală, dar nu îi dădu drumul lui Stephen.

El continua să îi mângâie obrazul. Îşi plimbă degetul arătător pe linia feţei ei.

— Înţeleg că, în cele din urmă, am făcut mai mult decât să te ţin în braţe.

Ea se înroşi.

— Crezi că am profitat de tine?

— Nu, căci şi eu, ca celelalte infirmiere, m-am îndrăgostit de tine.

Mereu se pricepuse să facă femeile să-i cadă la picioare. Era foarte mândru de asta. Dintr-odată însă, gândul acesta îi repugnă. Voia să creadă că fusese suficient de domn pentru a-şi reprima dorinţa atunci când situaţia o impunea. Însă când venea vorba de femei, nevoile lui erau întotdeauna prea puternice.

— Îmi pare rău că nu îmi amintesc acea noapte. Îmi pare rău că nu pot să fiu la fel de sigur ca tine că nu am profitat de inocenţa ta.

— Timpul petrecut cu tine a fost cel mai minunat din viaţa mea. Ai şters amintirea răutăţii lor. Fără ajutorul tău, nu cred că aş mai fi fost vreodată capabilă să las un bărbat să mă atingă. Tot ce s-a întâmplat atunci a fost atât de intens! Ca şi cum fiecare moment durase o viaţă întreagă. În lunile care au urmat, când disperarea mă dobora din cauza condiţiilor deplorabile în care ne chinuiam să salvăm vieţi, amintirea timpului petrecut cu tine mi-a dat putere, m-a făcut să sper la mai bine.

— Atunci de ce eşti aşa de pudică în prezenţa mea?

— Pentru că nu îţi aminteşti de mine şi mă simt ca şi cum am fi la început. Şi s-au întâmplat atât de multe în viaţa mea, încât nu sunt sigură că mai sunt fata de odinioară. Sau că tu eşti acelaşi bărbat.

El ştia doar că nu mai era acelaşi bărbat care băuse ceai cu Claire. Se schimbase în multe privinţe, dar nu în totalitate. De asta era sigur.

O strânse în braţe…

— Ce faci?

— Ai avut încredere în mine în acea noapte. În ciuda faptului că tot ce se întâmplase cu acele brute te-ar fi determinat să nu mai ai încredere în niciun bărbat. Ai avut încredere în mine. Am fost împreună până în zori. Ai încredere în mine din nou. În noaptea asta. Voi ţine coşmarurile departe. Te voi ajuta să dormi profund…

— Nu, nu voi risca să rămân însărcinată. Nu ar fi corect…

— În noaptea aceea, mi-am folosit gura?

— M-ai sărutat, da.

— Te-am sărutat – îşi îndreptă privirea spre poala ei, apoi o privi în ochi. Te-am sărutat peste tot?

Gura i se întredeschise, dar abia clătină din cap.

— Atunci lasă-mă să îţi ofer acest cadou. Doar asta mă va ajuta să scap de vina şi de regretul că poate am profitat de tine când tu erai poate prea naivă sau prea supărată pentru a-ţi da seama de asta.

— Este o greşeală, şopti ea.

— Nu este nimic greşit în a primi plăcere. Pot să fac asta fără să îmi dau hainele jos, chiar fără să îmi deschid un singur nasture.

— Dar nasturii mei?

— Mi-ar plăcea să îi deschid, dar, dacă îţi este jenă, poţi ţine pe tine cămaşa de noapte.

— De ce vrei să faci asta?

— Pentru că nu ai fost tratată cum se cuvine… de mine şi de alţii. Vreau să îmi cer scuze, iar cuvintele nu sunt suficiente.

— Eşti singurul bărbat cu care am fost. Nu îmi pot imagina că te poţi gândi la ceva care să nu implice pasiune.

— Oh, o să fie pasional! Va fi foarte pasional. Dar mă vei putea opri oricând doreşti.

— Cum?

— Pur şi simplu, îmi spui „gata”!

Îl privi îndelung, respirând sacadat. El nu putea nega că invitaţia lui fusese determinată de speranţa că, văzând-o în culmea plăcerii, avea să-şi recapete amintirile. Şi chiar dacă nu era aşa, ei bine, lui oricum îi făcea plăcere. Se bucura să desfete o femeie la fel de mult cum se bucura să primească plăcere.

— Ai încredere în mine, Mercy, îţi voi oferi o noapte liniştită, în care vei dormi aşa cum nu ai făcut-o niciodată.

Nu-şi aminti când încuviinţă din cap. Ştia însă că nu fusese capabilă să-şi dea consimţământul prin vorbe. Dar, cumva, el probabil citise acordul ei tacit, deoarece o purtă pe braţe şi o aşeză în pat.

Simţindu-i mersul nesigur şi realizând că piciorul lui nu era atât de vindecat precum credea, ea protestă, dar el nu o băgă în seamă. Era hotărât să îi acorde toată atenţia lui.

O aşeză pe pat cu o gentileţe care aproape o făcu să plângă. Îi atinse buzele cu atâta delicateţe! Ea se ridică, doar pentru a fi întâmpinată de surâsul lui satisfăcut în timp ce plecă de lângă ea şi începu să se mişte prin cameră pentru a stinge lămpile şi lumânările.

Se întrebă cum de ştiu că aceasta era dorinţa ei, pe care era gata să o exprime. Nu fusese niciodată intimă cu un bărbat. De fapt, nu ştia dacă putea fi. Acele bestii o răniseră şi, deşi Stephen o consolase şi o alinase, nu o dusese în patul lui. Se comportase ca un domn în adevăratul sens al cuvântului. Îi arătase gentileţea lui.

Teama ei cea mai mare era că, dacă aveau să se căsătorească, nu putea să îşi îndeplinească datoria de soţie. Nici măcar pentru el.

În timp ce se chinuia să nu arate acest lucru, era cu adevărat înfricoşată. Nu din pricina lui, ci din cauza situaţiei.

Când se întoarse Stephen, simţi cum o dureau mâinile de cât de mult îşi strânsese degetele. El îi acoperi mâinile cu ale lui, iar ea se înfioră.

— Nu pot să îţi ofer plăcerea pe care o meriţi dacă eşti atât de

înspăimântată, spuse el încet.

— O noapte…

— Ştiu. O noapte. Acum un an. Şi totuşi, trebuie să fie ceva la care să tânjeşti.

— Nu vreau să rămân însărcinată înainte de căsătorie.

— Dacă de asta te temi, relaxează-te, Mercy. Nimic din ceea ce voi face în noaptea asta nu te va lăsa însărcinată.

Ridică din sprânceană.

— Există posibilitatea să nu îmi facă plăcere?

— Dacă asta te-am făcut să simţi, atunci am fost un bădăran.

— Nu… eu… nu, ai fost minunat.

Nu voia ca el să îşi pună la îndoială abilităţile, dar nici să realizeze că ei nu fuseseră cu adevărat împreună. Se lupta cu gândul că trebuia să îl păcălească, dar nici nu voia să îi dezvăluie totul de teamă să nu îl piardă pe John. Cum ar mai avea încredere în ea?

Îi cuprinse mâinile, i le despărţi şi le aşeză pe pernă, deasupra capului.

Singura lumină din cameră era focul din şemineu. Se simţea mai confortabil în întuneric. Faţa lui era umbrită. Şi totuşi, ea îi putea zări conturul trupului în timp ce se mişca. Umbrele o făcuseră să se relaxeze şi în acea noapte îndepărtată, când se simţise în siguranţă, ascunsă în ele.

— Vreau să îţi ating tot corpul, spuse el încet, iar trupul ei se excită la promisiunea din vocea lui. Cămaşa de noapte mă va încurca. Te voi lăsa să o păstrezi dacă asta îţi doreşti, dar te vei simţi mai bine dacă te vei lăsa acoperită doar de întuneric.

— Nu este complet întuneric.

— Este suficient de întuneric.

Îşi umezi buzele şi încuviinţă din cap.

— Foarte bine. Cum doreşti.

— Nu, scumpa mea. Va fi aşa cum îţi doreşti tu.

Încuviinţă din nou. El îi deschise nasturele. Îi cuprinse mijlocul şi îşi strânse degetele în jurul lui.

— Am încredere că nu mă vei răni.

— Te-am mai rănit vreodată?

— Nu, dar… acum mă simt mai vulnerabilă.

— Pentru că nu îmi amintesc de tine?

— Pentru că am mai trecut prin momente umilitoare.

— Ceea ce se va întâmpla acum între noi nu va părăsi pereţii acestei

încăperi. Patul se adânci atunci când el se culcă lângă ea. Lasă-mă să te dezmierd, Mercy.

Nu cerea permisiunea, căci ea deja i-o acordase. Pur şi simplu îi spunea ce avea de gând să facă. Înainte ca ea să spună ceva, el deja o săruta. Toate îndoielile ei, toate grijile erau absorbite de pătrunderea limbii lui în gura ei. Degetele lui îşi găsiră calea spre părul ei, iar ea era fericită că îl desfăcuse mai devreme, îl eliberase.

Simţi cum degetele lui îi pieptănau părul, pe care şi-l imagină mai lung, şi-l dori mai lung. Pentru el, l-ar fi lăsat din nou să crească până la brâu, chiar mai lung.

Gura lui îi acoperi faţa cu o ploaie de săruturi uşoare, atât de multe încât şi-ar fi dorit să le poată număra, deoarece bănuia că îi săruta fiecare pistrui. Dar cum îi vedea în întuneric? Poate că le memorase poziţia. Poate chiar făcuse asta. Îi analizase suficient de mult, de profund. La fel de mult cum îl analizase ea în Scutari. În ciuda părului blond, pielea lui era bronzată. Nu era la fel de închisă la culoare acum, pentru că, fără îndoială, nu petrecuse mult timp în aer liber în ultima vreme. Dar bănuia că, atunci când avea să i se vindece piciorul, urma să călărească pe dealuri. Soarele avea să îi dea din nou un bronz auriu, mult mai atractiv decât pistruii pe care îi oferise ei.

Începu să îi sărute obrazul, gâtul, făcând-o să tresalte de plăcere de fiecare dată când o atingea. Mâna cu care mai devreme se juca în părul ei îi mângâia acum braţul, de sus până jos. Putea simţi căldura ei prin cămaşa de noapte.

„Ce-ar fi atât de rău dacă mi-aş da jos cămaşa de noapte pentru a-i simţi pielea lui pe pielea mea?”

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, simţi deodată cum mâna el fu eliberată din cămaşa de noapte, iar palma lui îi dădea senzaţii pe care nu le mai simţise, atingându-i pielea, umărul, clavicula, sânul…

Ochii ei larg deschişi întâlniră umbrele nopţii. Abia îi putea observa forma capului, oare el cum putea să o atingă cu atâta precizie, niciodată stângaci, fiecare mişcare fiind aşa de delicată ca şi cum ar fi exersat-o de o mie de ori?

Nu voia să se gândească la femeile pe care le avusese înaintea ei. Învăţase de la ele sau poate că era adevărat ce se spunea: exerciţiul este mama învăţăturii. Nu putea să îi judece trecutul când datorită lui el îi putea oferi acum atâta plăcere.

Simţi aerul mângâindu-i pielea şi sfârcurile întărindu-se la atingerea lui delicată. Observă că el reuşise, fără ca ea să îşi dea seama, să îi dea jos cămaşa de noapte până la mijloc. În scurt timp, avea să fie dată jos complet.

Ce rost avea să se lupte cu inevitabilul? El avea dreptate. Noaptea era singura haină de care avea nevoie.

— Dă-o jos, spuse ea, surprinsă de repeziciunea propriei respiraţii, de răguşeala din voce, ca şi cum i-ar fi strigat numele de mii de ori.

Până să îşi tragă suflarea din nou, rochia ei dispăru, fiind înlăturată. Auzi când atinse podeaua. Luându-şi inima în dinţi, ea îi trase cămaşa.

— Şi asta!

El chicoti, plin de dorinţă, ca un ecou al satisfacţiei. Simţi cămaşa lui pe pielea ei în timp ce el şi-o dădea jos şi o aruncă peste cămaşa ei de noapte.

Simţea şi mai multă plăcere pentru că putea să-l atingă, să-i simtă pielea catifelată, înfierbântată sub degetele ei. Nu îndrăzni să coboare mai jos de mijloc. Ştia că, dacă avea să facă asta, îl invita la o intimitate şi mai profundă. Nu era sigură că se simţea pregătită pentru asta.

Deşi nu putea nega că se bucura de modul în care trupul ei se înfiora, se încorda şi implora tot ce el îi putea oferi.

Fiecare nerv părea atât de viu! Inima îi bătea agitată, eliberând energie în jurul lor. Nu putea înţelege tot ce se întâmpla, nu putea înţelege când avea să facă exact ceea ce îi promisese – să doarmă profund. Se gândi că avea să se îmbrace şi să alerge prin grădină.

Îi atinse sânii, şi orice gând despre grădină se risipi. Trupul ei reacţionă cu putere, îmbrăţişându-l, dorindu-l tot mai aproape de ea. Se simţea de parcă nu mai avea control asupra propriului corp. Îşi dorea asta, îşi dorea tot ce îi putea el oferi.

Simţi fiori din cap până în picioare. Îi apăsă cu degetul mare sfârcul excitat. Simţi o căldură în zona intimă. Limba lui luă locul degetului mare, făcând cercuri, provocator…

Gemu încet, un sunet pe care îl scoase doar pentru că simţi vibraţia în gât. Sfârcul deveni captivul gurii lui, pe care îl supse… Iar ea suspină.

Stelele dansau în faţa ochilor ei, ca şi cum el ar fi deschis ferestrele şi ar fi putut vedea cerul nopţii. Mâinile lui îi mângâiau trupul, provocându-i senzaţii de nedescris. O inundă un val de emoţii, şi nu înţelegea cum reuşea să şi le controleze.

Era conştientă de faptul că el se mişcă, coborând între coapsele ei. Respiraţia lui caldă îi făcu pântecul să se umezească. Limba lui făcu cercuri în jurul buricului ei. Apoi înăuntru. Simţi că se gâdilă. Nu era genul de gâdilat care te face să râzi, ci o senzaţie care îi făcu tot trupul să zâmbească.

Extazul plutea în aer la auzul promisiunilor şoptite. Îşi dori să-i fi spus să

lase lumânările aprinse pentru a-l putea vedea, dar poate că tocmai întunericul crea acea atmosferă care îi permisese să se relaxeze suficient de mult pentru a se bucura de ceea ce el îi oferea. Cu lumina aprinsă, nu doar că l-ar fi văzut, dar ar fi văzut-o şi el: fiecare roşeaţă care i-ar fi apărut pe chip pe măsură ce el aluneca din ce în ce mai jos pe trupul ei.

Ajunse la cârlionţii delicaţi care îi acopereau zona intimă. Tresări, trecându-şi degetele prin părul lui.

— Stephen?

— Şşş! Scumpa mea, nici nu am început.

— Este decadent!

— Desigur! Te aşteptai la altceva din partea mea?

Nu aşteptă ca ea să răspundă şi continuă. Sărută uşor zona în care şoldul şi coapsa se uneau. Pe o parte şi pe cealaltă. Pasiunea o năvăli cu o căldură de nesuportat.

Îi cuprinse fundul cu mâinile şi i-l ridică.

— Îndoaie-ţi genunchii, draga mea, şi pune-ţi picioarele pe spatele meu.

I-ar fi deschis şi mai mult calea… Nu ştia dacă putea, dar ar îndrăzni să o facă…

— Mercy, vrei să mă opresc?

Tot trupul ei era încordat. Simţea nevoia de o eliberare pe care nu o înţelegea. Implora, tânjea să primească mai mult. Dacă îi spunea să se oprească, ar fi lăsa-o cu acea dorinţă nesatisfăcută.

— Nu.

— Atunci fă cum îţi spun!

Vocea lui era aspră, ca şi cum suferea din cauza a ceea ce nu putea avea. Oare era dureros pentru el să ofere fără să primească?

— Te doare? întrebă ea.

— Nu îţi face griji pentru mine, dragostea mea. Seara asta este a ta.

Dragostea mea? Oare chiar vorbise serios? Scumpa mea? Erau cuvinte pe care le spusese şi celorlalte femei? Voia să îl întrebe, dar nu era sigură că îşi dorea să afle răspunsul. Ce mai conta? Acum i le spunea ei.

Făcu aşa cum îi ordonă, apoi îşi ţinu respiraţia, aşteptând. Prima atingere a limbii lui o făcu parcă să explodeze. Îşi strânse coapsele în jurul umerilor lui şi gemu încet. Niciodată nu simţise ceva mai minunat.

Dar el nu era nici pe departe de final. Continuă să o dezmierde, să sugă, să o sărute, să o pătrundă adânc, să îşi folosească limba în moduri în care nu se gândise niciodată că poate fi folosită… Senzaţiile erau mai puternice cu fiecare

atingere, cu fiecare mângâiere catifelată.

Îşi trase una din mâini de sub fundul ei şi îi mângâie sânii. Senzaţiile se intensificau. Fremăta, iar râsul lui grav nu făcu decât să îi amplifice emoţiile.

Nu simţise niciodată ceva asemănător, nici nu crezuse că era posibil. Cu siguranţă, avea să piară înainte ca el să termine. Poate că asta era intenţia. Să o ucidă cu atenţia lui. Atunci sigur avea să doarmă bine… pentru eternitate.

Spatele i se arcui, iar mâinile îi strângeau capul, ţinându-l aproape. Era ca şi cum nu mai avea control asupra corpului ei. El era stăpânul corpului ei, poruncindu-i să facă tot ce voia lui.

Voia să ţipe. Poate că trebuia să o facă. Astfel, avea să se elibereze de tot ce acumulase.

Voia să păstreze emoţiile. Să nu le piardă niciodată. Pentru că el i le oferise ei. Voia să le preţuiască pentru totdeauna. Voia să îi spună să îşi dea jos pantalonii, să o lase să îl atingă aşa cum el o atingea pe ea.

Dorinţa o învăluia. Pasiunea creştea la un nivel nebănuit. Plăcerea izbucni… Plânse, zvârcolindu-se ca şi cum era prizoniera unui alt coşmar.

— Oh, Doamne, oh, Doamne!

Trupul ei se încordă, se dezvălui şi o făcu să ajungă într-un tărâm fermecat.

Când se întoarse, se auzi gâfâind, iar Stephen stătea peste ea. Deşi abia i se vedea conturul în umbră, satisfacţia lui era evidentă.

— Ţi-am mai oferit asta vreodată?

De ce întrebase? Nu avea să-l mintă. Nu îi oferise asta, pentru că între ei nu se petrecuse niciodată ceva atât de intens. Dar, dacă ar fi realizat că nu făcuseră niciodată dragoste, şi-ar fi dat seama că ea nu i-a dat viaţă lui John. Atunci nu ar mai fi existat niciun motiv să se însoare cu ea, iar ea nu ar mai fi avut nicio garanţie că putea face parte în continuare din viaţa lui John.

Aşa că nu spuse nimic.

— Să-mi fie ruşine, mormăi el într-un târziu, înainte să se întindă pe pat lângă ea şi să o cuprindă în braţe, oferindu-şi umărul pentru a-şi sprijini capul. Dormi acum, Mercy. Dormi aşa cum îţi place. Te voi păzi de coşmaruri.

Iar ea îl crezu.

Capitolul 10

Mercy se trezi simţindu-se în acelaşi timp apatică, dar întremată. Un amestec confuz. Cum de se putea simţi astfel? Dar aşa era. Se simţea de parcă

dormise un secol.

Treptat, realiză că nu era singură. Capul ei se odihnise jumătate pe braţul lui robust, puternic şi jumătate pe pernă. Părul ei, dat cu grijă după ureche, era atins de lumină, ca şi când zânele dansau pe petalele florilor. Un picior i se cuibărise între ale lui, frecându-i cu talpa gamba acoperită de pantaloni, însă fără intenţia de a-l trezi. O parte din ea îşi dorea ca el să-şi fi dat jos hainele, o parte voia să nu-l fi lăsat să îi scoată cămaşa de noapte.

Deschise ochii încet şi îl văzu privind-o cu un amestec de amuzament şi – să îndrăznească oare să creadă? – cu dorinţă. Amintirile orelor târzii din noapte şi ale lucrurilor pe care el i le făcuse îi reveniră în minte ca o răzbunare. Căldura o ardea, simţindu-se ca un metal topit. Terminaţiile nervoase fierbeau de dorinţă.

Fusese imorală – fusese şi el imoral – mai mult decât s-ar fi gândit vreodată că doi oameni ar putea fi. Simţi un val de vinovăţie că se simţise atât de bine, că toată plăcerea îi fusese provocată ei, dar şi el părea mulţumit. Şi învăţă că, de fapt, putea tolera o astfel de intimitate. Cel puţin din partea lui.

— Bună!

Abia trezit, vocea lui era răguşită şi, spre ruşinea şi uşurarea ei, o făcu să freamăte de dorinţă. Ce amestec de emoţii! Nu ar risca o sarcină în afara căsătoriei.

— Cât este ceasul? întrebă ea.

Ridicându-se uşor, el se uită la ceas.

— Se pare că este două şi jumătate.

Putea vedea lumina soarelui pătrunzând prin draperii. Mirată, întrebă:

— După-amiază?

Surâzând, se aplecă şi îi sărută vârful nasului.

— Ţi-am spus că mă pricep să ţin coşmarurile la distanţă.

— Nu am dormit niciodată atât de mult! Cred că au trecut mai mult de douăsprezece ore.

— Poate, dar aveai nevoie de asta.

Începu să îşi plimbe mâna pe trupul ei, dar ea îi prinse încheietura pentru a-l opri. În ochi lui se citea provocarea.

— Nu putem continua… Se ridică uşor pentru a vedea mai bine. Ce ai păţit la ochi?

Avea o vânătaie de culoare albastru-închis, în colţul ochiului, ce dădea impresia că urma să coboare spre obraz şi care părea foarte dureroasă.

— M-ai lovit.

Se părea că se trezise bine dispus, găsind că totul era amuzant, în timp ce îşi

ţuguie buzele.

— Poftim? Nu!

Îşi aminti că se zvârcolise în extazul pasiunii, dar…

— În timpul coşmarului, continuă el, şi încă o dată îi dădu părul pe spate, ca şi cum ar fi fost fascinat de el.

— Dumnezeule, îmi pare rău! Se pare că îţi voi cere iertare veşnic.

— Şi lui Jeanette, de asemenea.

Oftând, speră ca Jeanette să fie la fel de înţelegătoare ca el.

— Când mă gândesc că ai riscat să fii rănit din nou pentru că ai rămas cu mine…

— Nu e mare lucru.

Nici pentru el, nici pentru ea. Cu toate acestea, avusese un comportament deplorabil ca oaspete.

— Dacă familia ta află despre… indiscreţiile noastre… îşi va schimba părerea despre mine.

— Având în vedere trecutul lor, mă îndoiesc.

— Eu mi-am schimbat părerea despre mine. Ar fi trebuit să am puterea să îţi rezist.

— Ai rezistat. Aş fi vrut mult mai mult. Trebuie să fi ştiut asta.

— Şi data viitoare cu siguranţă că vei obţine. O astfel de femeie îţi doreşti ca mamă pentru fiul tău?

— Dar tu ţi-ai dori un soţ care nu îşi aminteşte ultimii doi ani din viaţă?

— Dacă eşti tu acela, atunci da!

*

Stephen se îndreptă spre biblioteca fratelui său după ce se îmbrăcă. Nu voise să plece de lângă Mercy. Se înşelase încă o dată. Nu îl atrăseseră ochii, zâmbetul, felul ei de a fi sau corpul ei. Ci pasiunea ei. Nu se îndoia că totul începuse în Scutari, iar el nu fusese capabil să stingă flacăra. Trebuise să îi dea frâu liber. Şi se părea că prin asta îi făcuse ei un deserviciu – niciodată nu îşi pusese propriile plăceri înaintea plăcerilor femeilor –, rezultatul fiind naşterea fiului său. Nu putea să nege acest lucru. Sau ce îi datora ei.

În acea după-amiază, îşi dorise să rămână în pat cu ea şi să aibă ocazia să îi exploreze pasiunile, să descopere – să redescopere – toate emoţiile pe care ea le avea de oferit. Dar avea de îndeplinit nişte sarcini urgente, care îi solicitau atenţia imediată. Încă un lucru nou pentru el, deoarece nu pusese niciodată altceva înaintea plăcerii.

Căutase plăcerea, o hrănise şi se asigurase că reprezenta un aspect important al vieţii lui. Ce sens avea viaţa fără plăcere? Cursa în căutarea plăcerilor îi dominase viaţa. Şi totuşi, iată-l ajuns în situaţia în care o punea pe locul doi pentru ceva care părea mult mai important. Cine era acel bărbat care umbla cu paşi mari pe holuri? Parcă nici el nu se mai recunoştea.

Intrând în bibliotecă, fu surprins să îl vadă pe doctorul Roberts aşezat pe un scaun lângă biroul lui Ainsley. Bărbatul se ridică repede, îmbujorat.

— Maior Lyons. Mă bucur să văd că vă mişcaţi cu atâta uşurinţă.

— Chiar fără baston. Nu-mi amintesc să fi stabilit o întâlnire cu dumneavoastră astăzi.

— A venit pentru mine, spuse Ainsley, ridicându-se şi deschizând discret un sertar în care introduse o bucată de hârtie înainte de a-l închide uşor.

Ainsley nu era de fel secretos. Sau poate că era, dar Stephen fusese prea preocupat de propria persoană pentru a observa.

— Ce este acolo? întrebă Stephen, apropiindu-se.

— Nimic important. Ainsley îl privi mirat. Pentru numele lui Dumnezeu, ce ai păţit la ochi?

Stephen le aruncă o privire celor doi bărbaţi. Citi pe chipul lor sentimentul de vinovăţie, dar îl cunoştea destul de bine pe Ainsley ca să ştie că, dacă insista asupra adevărului, nu avea să-l afle.

— Un incident minor de seara trecută. M-am lovit de uşă.

Ainsley râse.

— Nu e de mirare că una dintre servitoare ţi-a respins avansurile. Ţi-am spus să le dai pace. Nu tolerez acest comportament faţă de angajaţii mei.

Stephen tăcu. Îl lăsă să creadă ce voia.

— Ai nevoie de ceva? protestă Ainsley.

— Da, dar este o chestiune privată. Nu am ştiut că ai companie. Revin mai târziu.

— Nu este nevoie, spuse doctorul Roberts. Am terminat. Excelenţă, a fost o plăcere, ca întotdeauna. Domnule maior, dacă vă veţi simţi rău din nou, nu ezitaţi să mă sunaţi. Vă doresc o zi bună, domnule.

Stephen îl privi pe bărbat ieşind în grabă, ceea ce îi atrase atenţia, îl fixă cu privirea pe fratele său.

— Vrei să-mi spui ce naiba se petrece?

— O problemă personală.

Insistă.

— Ai probleme de sănătate?

— Las-o baltă, puiule!

— Nu mi-ai mai spus astfel de când m-am întors.

— Îmi pare rău. Nu ar fi trebuit să fac asta acum. Obiceiuri vechi. Mi-ai câştigat admiraţia prin faptele tale în Crimeea.

— Fapte pe care nici măcar nu mi le amintesc.

— Dar demne de toate stima. Despre unele, s-a vorbit în *Time*s şi în *Illustrated London News*. Despre altele, am auzit de la Biroul de Război. Le am aici dacă vreodată vei dori să citeşti despre ele.

— Poate, la un moment dat. Merse agale spre bar şi îşi turnă whisky în pahar. Vrei şi tu?

— Nu e cam devreme? Chiar şi pentru tine.

— Nu este niciodată prea devreme să-ţi faci o plăcere. Dacă eu şi Westcliffe te-am învăţat ceva, sigur asta a fost. Dacă nu, la ce sunt buni fraţii?

— Este ceva în neregulă, spuse Ainsley. Nu ai mai fost atât de amabil cu mine de când aveai doisprezece ani.

„Al naibii Ainsley, cu mintea lui ascuţită!” Stephen turnă whisky într-un alt pahar. Ţinând ambele pahare ridicate, se întoarse spre birou cu cel mai inocent zâmbet.

— Aproape că am murit. Cu siguranţă, asta m-a făcut să fiu mai drăguţ cu tine.

Ainsley luă paharul din mâna lui şi se aşeză pe scaun, lăsându-se pe spate.

— Poate, dar tot nu cred…

Stephen deschise sertarul, înşfăcă bucata de hârtie pe care Ainsley o pusese acolo mai devreme şi se îndepărtă înainte ca Ainsley să îl poată opri.

— Neîncrederea este reciprocă.

— La dracu’! ţipă Ainsley, ridicându-se în picioare. Dă-mi-o!

Stephen se apropie de fereastră, unde lumina era mai bună. Era o listă cu nume. Toate femei.

— Ce este asta? Lista cuceririlor tale? Recunoscu anumite nume. Doamne Dumnezeule, numele lui Mercy este pe listă. Se întoarse şi îşi privi fratele. Ce înseamnă asta?

Ainsley se sprijini de marginea biroului şi dădu pe gât paharul cu whisky.

— Nu o să îţi placă.

— Nu îmi place nici acum!

— Este o listă cu femeile care au fost selectate să o asiste pe domnişoara Nightingale.

— De ce ai lista asta?

— Am vrut să îi verific povestea. Că a fost într-adevăr infirmieră, că drumurile voastre s-au intersectat.

— Te-ai îndoit de ea?

— Am vrut doar să mă asigur.

— Nu era datoria ta.

— Tu nu-ţi aminteşti nimic din ultimii doi ani. Nici măcar nu ştii dacă te-ai culcat cu ea.

— Ba da!

Ainsley se întoarse spre el, surprins.

— Îţi aminteşti?

— Nu! Stephen mototoli hârtia. Dar ştiu asta. Dacă ar fi fost un romantic, s-ar fi bătut cu pumnul în piept, plin de emfază. Băiatul este al meu. Iar Mercy va fi şi ea a mea. Am venit să te rog să mă ajuţi să obţin o autorizaţie specială.

— Şi dacă te înşeli?

— Atunci eu voi trăi cu asta, va fi responsabilitatea mea. Făcu un pas spre fratele său. Ainsley, eşti cu trei ani mai mic decât mine, şi totuşi te-ai comportat mereu ca şi cum eu aş fi mai tânăr. Nu trebuie să-mi porţi de grijă!

— Dacă nu ţi-aş fi făcut rost de acel brevet…

— Tu şi Westcliffe. Nu-mi amintesc timpul petrecut în Crimeea, dar îmi amintesc anii de dinainte. Aveam nevoie să fiu împins de la spate pentru a renunţa la copilării. Aveam nevoie de ceva care să dea un scop vieţii mele.

Aşa cum şi Mercy avusese. Nu avea idee dacă scopul i se păruse suficient de bun, dar ştia că acum avea un scop şi nu intenţiona să renunţe la el.

— Îţi pasă de fata asta? întrebă Ainsley.

— Atât cât sunt capabil de asta, da, cred că di. Ştiu că pare ridicol dacă luăm în considerare faptul că, în situaţia de faţă, o cunosc doar de câteva zile. Dar asta este situaţia.

Ainsley profită de acest argument pentru a-l face pe Stephen să se răzgândească. Dar Stephen nu-şi schimbă părerea, fiind hotărât să facă doar ce considera de cuviinţă.

Merse apoi la mama lui. O găsi în camera de nord, ghemuită într-un scaun lângă fereastră, având o expresie senină ca şi când ar fi privit raiul. Îl surprinse să o vadă astfel. Mereu fusese puternică, formidabilă, cu reputaţia unei femei căreia i se făcea orice voie. Într-o anumită poziţie, dădea impresia că era mult mai tânără. Stephen realiză că, deşi îngropase doi soţi şi crescuse trei băieţi exuberanţi, iar acum era bunică, nu împlinise încă o jumătate de secol.

Leo stătea lângă ea, cu paleta în mână şi cu şevaletul în faţa lui. Se părea că

ducesa era subiectul lui preferat. Stephen îi văzuse multe dintre lucrări, iar ea se afla în centrul multora dintre acestea.

Leo se opri, punând pensula lângă pânză.

— Domnule maior!

— Leo! Pot să îi vorbesc câteva clipe mamei în privat?

Ea îşi întoarse capul şi rosti:

— Ai cerut-o pe fată în căsătorie!

— Nu eşti de acord?

— Ba din contră! Asta se cuvine să faci pentru mama fiului tău. L-ar fi putut arunca pe John în Sena, iar noi nici nu am fi ştiut. Dar am crezut că va trebui să duc muncă de lămurire. Leo a pariat că vei face după voia ta. Acum va trebui să-i plătesc.

Leo lăsă pensula jos, se apropie de ducesă, făcu o reverenţă şi o sărută pe obraz.

— Ar fi mai bine să te las singură cu fiul tău. Mă voi retrage pentru a găsi o modalitate să te fac să-ţi plăteşti datoria.

— Stai departe de salonul servitoarei tinere. Ştii despre care vorbesc. Nu-mi place deloc modul în care te priveşte!

— Nu am observat nimic. Asta, pentru că am ochi doar pentru tine.

— Câtă eleganţă! Du-te acum!

Până ce ieşi din cameră, ducesa îl urmări cu privirea.

— A avut întotdeauna o alură romantică.

Stephen se aşeză pe scaunul din faţa ei şi îşi întinse picioarele. Fără lumina soarelui care să îi scalde faţa, nu mai părea atât de tânără, dar rămânea în continuare o femeie frumoasă.

— Pe ce aţi pariat?

Ducesa se înroşi.

— Este o chestiune între mine şi Leo. Oftând adânc, îi analiză. Deci, te vei căsători cu ea.

— Dacă va accepta. Încă nu am întrebat-o.

Făcuse aluzie, pregătise terenul, dar, de când sosise la moşie, el nu se comportase chiar adecvat. Intenţiona să îndrepte lucrurile.

— Vrei inelul?

Inelul pe care tatăl lui Westcliffe i-l oferise ducesei era acum în posesia soţiei acestuia. Inelul pe care tatăl lui Ainsley i-l dăduse, i l-ar fi oferit soţiei lui Ainsley. Inelul pe care tatăl ducesei i-l oferise mamei sale avea să îi revină lui Mercy.

— Da.

Privirea i se înceţoşă brusc şi clipi pentru a alunga lacrimile.

— Mereu ai iubit femeile. Am crezut că vei fi ultimul care se va căsători – asta, dacă aveai să faci pasul acesta vreodată.

— Femeile, mamă. Am iubit mereu femeile. Niciodată una singură. Cu excepţia ta, desigur.

Ea strânse din buze.

— Eşti ca un drăcuşor. Amuzamentul dispăru. Aşadar, nu o iubeşti?

— Practic vorbind, o cunosc de mai puţin de o săptămână. Cum aş putea să o iubesc?

Încuviinţând din cap, ea îşi îndreptă privirea spre fereastră.

— Te implor, nu o înşela!

— Aşa cum termenii pariului dintre tine şi Leo vă privesc, relaţia dintre mine şi Mercy va fi problema noastră.

— Un soţ infidel va frânge inima unei femei, îi va distruge mândria, o va amărî, va…

— Mamă, căsătoria noastră este forţată, de convenienţă. Cred că niciunul din noi nu se aşteaptă la mai mult, spuse el ferm.

— Mi-am educat fiii să devină oameni puternici, hotărâţi şi foarte mândri. Îţi vei urma propria cale, sunt conştientă de asta. Dar mă rog ca inima să fie cea care să te ghideze.

*

Stephen se gândise să o invite pe Mercy să-l însoţească la o plimbare prin grădină, dar bătea vântul şi era destul de rece afară. Pe seară, ploaia începu să lovească în ferestre. Dacă ar fi fost primăvară, ar fi chemat-o la un picnic pe unul din malurile râului care traversa moşia fratelui său ori la unul dintre iazurile unde pescuiseră uneori când erau mai tineri. Se înfioră la gândul că într-o zi avea să îl ducă pe John la pescuit acolo.

Ştiuse mereu că exista posibilitatea ca într-o zi să aibă copii, dar se aşteptase să intre uşor în rolul de tată. În schimb, îl luase pe nepregătite. Nu se putea plânge când Mercy trecea prin aceeaşi situaţie. Nu se văita, nu regreta şi nu îşi dorea ca lucrurile să fi fost altfel. Avea să accepte responsabilitatea de tată şi soţ şi să-şi îndeplinească aceste roluri cât de bine se pricepea. Nu îşi dorea ca vreodată fiul lui să regrete că îi era tată. Mai mult, nu voia ca Mercy să regrete vreodată că era soţia lui.

Avea să înceapă aranjamentele, aşa cum intenţionase să facă, ţinând cont de

dorinţele ei.

Îşi dorea să meargă într-un loc în care să nu fie deranjaţi. Un loc în care mama lui curioasă să nu-i spioneze pentru a auzi ce avea să îi spună. În cele din urmă, se decise asupra galeriei portretelor. La primul etaj, ferestrele ofereau o privelişte minunată asupra moşiei fratelui său. Îi ceru lui Mercy să se întâlnească acolo cu o oră înainte de cină.

Stătea la fereastră repetându-şi discursul, când auzi paşii ei delicaţi. Un fulger aprinse cerul nopţii şi lumină toată moşia. Imaginea fu măreaţă şi intensă. Un cadru adecvat, îşi spuse, pentru o femeie care se dovedise a fi mai puternică decât el. Pe măsură ce lumina naturală se estompa, lăsând loc doar luminii lămpilor care alunga umbrele, îi văzu reflexia în geam, alături de a lui. Purta aceeaşi rochie verde pe care o îmbrăcase în prima seară. Însă acum ştia ce se ascundea sub ea.

Întrucât aveau să meargă direct la cină, nu se mai obosise să-şi pună mănuşi. Nici el. Felul în care îşi aranjase părul ascundea faptul că nu era foarte lung. O agrafă de perle îi atrase atenţia. Se întrebă ce vârstă urma să aibă când părul avea să îi ajungă din nou la brâu.

Îşi priveau reciproc reflexia. Priveau noaptea. Priveau furtuna care se dezlănţuia, vântul care legăna copacii din apropiere, ploaia care lovea geamurile. Holul era lung, pe întreaga lungime a casei. Plănuise să îl străbată pe tot împreună cu ea. Îşi adusese chiar şi bastonul pentru a masca şchiopătatul, care oricum nu mai era atât de pronunţat. Dar, până la urmă, îi arătă scaunul din faţa ferestrei.

— Te rog, ia loc!

Făcu întocmai, îşi puse mâinile în poală şi îl privi întrebătoare. Se întrebă dacă ea bănuia motivul pentru care îi ceruse să o vadă.

Ducându-şi mâinile la spate, se întoarse să privească pe fereastră, dar vedea numai reflexia ei foarte clară. Era atras de ea. Nu putea nega. Cum nu putea nega nici faptul că era responsabil pentru situaţia în care se aflau. Putea să-i ia copilul, să-i permită ducesei să-l crească şi astfel s-o elibereze pe Mercy. Dar era conştient de dragostea ei profundă pentru copil. Ar fi fost crud din partea lui să o despartă de John.

Ar putea să-l ia pe John şi s-o numească pe Mercy bonă sau guvernantă. Dacă ea nu avea să-l revendice niciodată, cei care ştiau despre indiscreţia ei aveau să uite. Ar putea întâlni pe cineva, s-ar îndrăgosti şi chiar s-ar căsători. Şi-ar putea clădi o viaţă. L-ar putea lăsa pe John în urmă. Dar nu ar fi fost corect faţă de John.

De fapt, nici el nu şi-ar fi dorit ca ea să plece. Dar nu o iubea, şi nici lucrul ăsta nu era corect faţă de ea. Nu putea găsi nicio soluţie potrivită. Aşa că trebui să aleagă una pe care o considera cea mai potrivită, în ciuda imperfecţiunilor. Ea era genul care putea să vadă partea pozitivă a unei situaţii nefericite şi avea să facă tot ce îi stătea în putinţă pentru a o face fericită pentru totdeauna. O femeie nu trebuia să cunoască durerea şi, în ceea ce îl privea, el nu avea să i-o provoace. Femeile însoţeau şi distrau bărbaţii, oferindu-le plăcere. Ele erau un dar. Tocmai de aceea el le preţuise dintotdeauna.

Trase aer în piept şi îi privi reflexia.

— Nu ştiu dacă sunt acelaşi bărbat pe care l-ai întâlnit în Scutari. Nu ştiu ce a simţit acel bărbat pentru tine sau ce intenţii avea. Nu sunt sigur că îl cunosc prea bine pe bărbatul care sunt acum. Îl cunosc doar pe bărbatul din urmă cu doi ani. Sincer, nu ştiu dacă îl apreciam prea mult. Se întoarse către ea. Dacă te consolează întrucâtva, pot să îţi spun că bărbatul din trecut nu a dus în patul lui nicio femeie pentru care nu avea niciun fel de sentiment.

Ea încuviinţă din cap şi înghiţi în sec, gâtul ei delicat atrăgându-i atenţia chiar înainte de a se întoarce spre ea.

— Trebuie să ştii că nu am fost cu niciun alt bărbat în afară de tine, spuse ea încet.

El zâmbi.

— A fost destul de clar aseară. Dacă nu aş fi ştiut, aş fi crezut că eşti fecioară.

— Ai fost cu multe femei?

Ridică o sprânceană.

— Virgine?

Încuviinţă, vizibil stânjenită, şi se înroşi.

— Nu, dar nu acesta este motivul pentru care te-am rugat să ne întâlnim. În această dimineaţă, mi-ai spus că nu te-ar deranja să te căsătoreşti cu un bărbat care şi-a pierdut minţile.

— Nu ţi-ai pierdut minţile, ţi-ai pierdut doar o parte din amintiri.

— Şi dacă această… condiţie nu se opreşte doar la timpul petrecut în Crimeea? Dacă recidivează şi te voi uita iar? Dacă îl voi uita pe John?

— Nu cred în probleme inventate.

Dar ea o făcuse, din răzbunare, atunci când decisese să îl păstreze pe John. Stephen nu îi putea permite să ducă singură această povară. Indiferent cum fusese în Crimeea, el ştia prea bine ce fel de persoană fusese înainte de război. Asta nu se schimbase. De fiecare dată când dusese în patul lui o femeie, o făcuse

pe deplin conştient de faptul că, într-o situaţie dificilă, nu avea să o abandoneze.

— Eşti mama copilului meu şi sunt conştient de faptul că acest lucru nu s-ar fi întâmplat dacă nu mi-ar fi păsat de tine. Nu pot să spun că te-am iubit. Nici acum nu pot… Dar, aşa cum tu nu mi-ai abandonat copilul, nici eu nu te voi abandona pe tine.

Îngenunche, iar piciorul bolnav protestă când îl îndoi pentru a lua poziţia potrivită.

Lui Mercy i se tăie răsuflarea. Deschise larg ochii. El îi luă mâna, i-o duse la buze şi o privi în ochii ei îmbătători.

— Domnişoară Dawson, Mercy, vrei să fii soţia mea?

Capitolul 11

Mercy nu-şi putea lua gândul de la vorbele lui, în timp ce se alăturau celorlalţi în bibliotecă.

Ducesa se ridică de pe scaun cu un foşnet delicat.

— Ei bine?

— A acceptat să fie soţia mea, spuse Stephen sigur pe el, ca şi cum nu se aşteptase la alt răspuns din partea ei.

Dar era singurul răspuns pe care ea i l-ar fi putut da pentru a-şi putea asigura locul în viaţa lui John. Orice alt răspuns i-ar fi periclitat această poziţie, riscând ca într-o zi să piardă copilul. Îl iubea prea mult ca să nu profite de această şansă. Şi ţinea mult la tatăl lui. Flăcările iubirii. Nu, nu mai era bărbatul pe care îl cunoscuse în Scutari, dar nici ea nu mai era femeia pe care o ţinuse în braţele lui în acea noapte.

Ştia că era o căsătorie de convenienţă, chiar dacă tatăl ei nu îl ameninţase pe John cu un pistol pentru a o lua de soţie. O ceruse deoarece aşa îi dicta onoarea de gentleman. Dar asta nu însemna că relaţia dintre ei nu putea fi fericită. Vedea posibilele complicaţii, dar avea să găsească o cale pentru a le face faţă. Pentru binele lui John. Şi al ei. Şi al lui Stephen.

— Minunat! spuse ducesa. Se îndreptă spre Mercy şi o îmbrăţişă. Oh, draga mea, mă bucur că vei face parte din familia noastră!

Ducesa se retrase cu o scânteiere neaşteptată în ochi.

— Ceremonia va avea loc aici, în capela moşiei. O va oficia preotul satului. Cred că, în aceste circumstanţe, ar fi bine să selectăm cu atenţie oaspeţii. Familia şi prietenii apropiaţi.

— Nu am pe cine să chem, îi spuse Mercy, şi cred că o scrisoare către tatăl meu pentru a-l înştiinţa cu privire la eveniment va fi suficientă. Şi-a luat mâinile de pe mine. Simţi cum i se aprind obrajii. Dacă nu ar fi fost oferta generoasă a lui Stephen, eu şi John am fi dormit pe străzi, sunt convinsă de asta.

— Prostii. Aş fi rezolvat eu lucrurile dacă Stephen ar fi refuzat. Dar sunt extrem de încântată că nu a fost cazul. A dat dovadă de caracter.

— Mamă, îmi este foarte foame. Crezi că putem stabili detaliile după cină? întrebă Stephen.

— Putem să discutăm în drum spre cină şi în timpul ei. Spre surprinderea lui Mercy, ducesa o luă de braţ. Westcliffe şi familia lui vor participa, desigur. Sunt convinsă că te va încânta compania lui Claire. Iar fiul lor este o bucurie! Dar nu trebuie să fac favoritisme nici unuia din nepoţii mei. Am făcut această greşeală cu fiii mei. Ar trebui, de asemenea, să-l invităm pe Lynnford împreună cu familia. Contele a fost tutorele băieţilor mei după ce soţul meu, ducele, a murit. Poate şi alţi câţiva invitaţi, dar nu văd niciun motiv să organizăm o ceremonie prea mare. Dar dacă îţi doreşti altfel…

— Nu, prefer un eveniment restrâns.

Cu cât mai restrâns, cu atât mai bine. Foarte restrâns. Numai ea şi cu Stephen dacă s-ar fi putut. Îl privi peste umăr, iar el îi răspunse cu un zâmbet împăciuitor.

Ducesa decisese că avea de îndeplinit o misiune şi nu părea că avea să renunţe. În timpul cinei, vorbi aproape numai despre pregătirile de nuntă – avea să trimită degrabă la Londra pe cineva pentru a o aduce pe croitoreasa ei pentru a se ocupa de rochia lui Mercy. Florile erau o problemă în perioada aceea a anului, dar Mercy nu se împotrivi orhideelor, căci ducesa ştia pe cineva de la care le putea procura. Despre micul dejun din ziua nunţii, se discutase deja.

Aproape de încheierea cinei, Mercy era copleşită de lucrurile pe care le acceptase. Toate gândurile o ameţeau, viaţa ei avea să se schimbe complet.

Târziu în noapte, se aşeză pe pat, îşi ridică picioarele şi le prinse cu braţele.

— Ar trebui să evadăm, îi şoptise Stephen în timp ce o ajută să se ridice după cină.

Gândul acela nu-i plăcea deloc, căci găsea evadarea sordidă şi oricum timpul pentru măsuri atât de drastice trecuse demult. Cu siguranţă, dacă trebuiau să se căsătorească, nu îşi dorea să mai întârzie mult acest moment. Stephen s-ar fi putut răzgândi. Până ce nu deveneau soţ şi soţie în faţa legii, nu putea sta liniştită.

Evenimentele se petreceau incredibil de repede.

Coşmarurile erau din ce în ce mai dese şi mai intense. Nu conta cât de mult se lupta Mercy pentru a nu dormi profund, pentru a nu cădea în tărâmul viselor, al imaginilor teribile care o năvăleau. După două nopţi în care fusese trezit din somn, Stephen începuse să o viziteze în dormitor. Nu făcea decât să o îmbrăţişeze. Dar era suficient. Cu mâinile lui în jurul ei, putea dormi fără grijă. Plictiseala care o însoţise permanent de când se întorsese din Scutari părea să o părăsească. Greutatea care îi însoţea mişcările dispăruse. Pasul ei redeveni uşor. Începuse să se îngraşe, iar hainele îi veneau ca înainte să plece din Anglia.

Dar îngrijorarea ei pentru noaptea nunţii nu dispăruse. Nu conta deloc că ducesa îi oferise o cămaşă de noapte foarte fină, care îi scotea în evidenţă în mod ostentativ formele trupului.

— Sper că nu te vei simţi jignită, spusese ducesa în timp ce o privea pe Mercy deschizându-şi cadoul. Nu m-am sfiit niciodată să vorbesc despre ce se întâmplă între un bărbat şi o femeie – sau orice altceva. Dacă ai un spirit cutezător şi aventuros, ar putea fi un lucru fermecător.

Mercy nu se îndoia de asta, având în vedere modul în care Stephen o făcuse să se simtă.

Peste trei zile, avea să se căsătorească. I se păru incredibil cât de repede trecuse timpul. În vreme ce îi legăna pe John în camera ei, băiatul era ocupat să facă balonaşe. Profunzimea sentimentelor ei pentru John o surprindeau chiar şi pe ea uneori. Era aproape dureros. O înspăimântau şi o bucurau. Era satisfăcător. Tot ce conta era ca el să fie fericit şi bine îngrijit. Şi ca ea să aibă privilegiul de a-i fi mamă.

Se auzi un ciocănit în uşă. Ştiu că nu era Stephen. Îi recunoştea modul de a bate în uşă. Era una dintre tinerele servitoare.

Făcu o reverenţă.

— Îmi cer scuze că vă deranjez, domniţă, dar Excelenţa Sa m-a trimis să vă anunţ că Lord şi Lady Westcliffe au ajuns. Simt în salon, aşteaptă să vă cunoască.

— Mulţumesc! Spune-le că vin după ce mă aranjez.

Pe ea şi pe John. Voia să facă o impresie bună. Ştia că încă nu îi câştigase încă pe deplin încrederea lui Ainsley şi voia să aibă mai mult noroc cu Westcliffe.

Când păşi pe culoar, o observă Stephen. Ca de obicei, parfumul ei îi anunţă sosirea, dar îşi păstră instinctiv mâinile în jurul lui John, ca şi cum inima şi mintea ei erau în conflict. O parte din ea recunoştea sentimentele puternice pe care le avea faţă de acest bărbat, iar cealaltă parte ştia că el avea puterea de a o

despărţi de John dacă vreodată avea să afle adevărul, că nu ea îi dăduse viaţă fiului său.

— Eşti palidă, Mercy. Doar nu te-ai gândit că te voi lăsa să păşeşti singură în cuşca leilor!

Stephen Lyons, cuşca leilor. Se întrebă dacă folosise intenţionat acele vorbe. Râse nervos.

— Ar trebui să mă tem de întâlnirea cu fratele tău mai mare?

Îi oferi braţul.

— Nu te îngrijora! Doar pare că muşcă.

Chiar aşa părea. Brunet, cu ochii întunecaţi. Avea o expresie dură, iar trăsăturile lui păreau să fi fost sculptate în piatră. Era mai înalt şi mai solid decât fraţii lui. Un bărbat pe care şi-l imagina mânuind un paloş. Nu semăna absolut deloc cu Stephen.

— Condoleanţe pentru că aţi fost obligată să vă măritaţi cu fratele meu, spuse el fără ocolişuri.

— Westcliffe!

Femeie de lângă el avea o nuanţă de păr cu reflexe argintii, o culoare la care Mercy tânjise mereu. Ochii ei erau de un albastru mai deschis în comparaţie cu ai lui Stephen şi mai blânzi.

— Nu-l băga în seamă. Te tachinează, desigur. Stephen este o partidă excelentă. Sunt Claire! Înaintă şi o îmbrăţişă pe Mercy. Bine ai venit în familia noastră!

Se dădu înapoi şi privi copilul.

— El trebuie să fie John! Cu ochii în lacrimi, îl privi pe Stephen. Îţi seamănă!

— Nu mi se pare.

— Pentru că eşti bărbat! Îşi îndreptă din nou atenţia către Mercy. Pot fi foarte neastâmpăraţi uneori. Ai vrea să-l cunoşti pe Lord Waverly, fiul nostru?

Mercy o îndrăgi imediat pe Lady Westcliffe. Era primitoare şi amabilă, şi nu citi niciun fel de reţinere în ochii ei.

— Desigur, mi-ar face plăcere, Lady Westcliffe.

— Te rog să îmi spui Claire. La urma urmei, vom fi surori.

O conduse până în locul în care se afla ducesa, care îl ţinea în poală pe băiat. Semăna leit cu tatăl lui. Stephen îi spusese deja că titlul lui era de viconte. Într-o zi, avea să moştenească titlul tatălui său, precum şi toată averea acestuia.

Dar ceea ce o impresionă mai mult nu fu băiatul, ci dragostea evidentă pe care părinţii lui şi-o purtau reciproc, care li se citea în ochi de fiecare dată când

privirile li se întâlneau. O întrista gândul că ea nu avea să simtă niciodată acest lucru.

În ciuda privirii tandre a lui Stephen, el nu o iubea. O acceptase ca pe o datorie. Dar pentru John, avea să suporte.

— Deci ce planuri ai, mai exact? întrebă Westcliffe.

Stephen şi fraţii lui se aflau în bibliotecă, iar doamnele se retrăseseră. Nu se temea că Claire avea să o facă pe Mercy să se simtă ca şi cum ar fi supusă unui interogatoriu. El şi Claire fuseseră prieteni buni încă din copilărie. Acea legătură puternică le crease probleme când ea se căsătorise cu Westcliffe. Dar acum totul era în regulă între ei, iar el ştia că Mercy avea să se simtă confortabil în prezenţa lui Claire. Regretă că nu o invitase mai devreme.

Cu braţul ridicat şi cu pumnul apăsând în şemineu, cerceta focul ce pâlpâia şi dansa. Gândindu-se că acum era prizonierul căsătoriei, se simţi neliniştit.

— Să fiu un soţ bun, presupun.

— Cum intenţionezi să îţi întreţii familia?

Apăsă cu degetul mare pe cicatrice şi îl trecu peste pielea încreţită.

— Nu sunt de ajutor în armată având în vedere că mi-am pierdut memoria şi nu-mi amintesc nimic din ce am învăţat pe front.

Nu aş fi mai bun decât un recrut. Aş fi un preot deplorabil. Presupun că aş putea încerca să fiu ales în Parlament.

— M-am gândit la situaţia ta, interveni Ainsley.

Stephen nu fu surprins. Ainsley se gândea mereu la toate. Când era mai tânăr, Stephen îi invidia pe Ainsley pentru că întotdeauna părea gata să facă faţă unei situaţii de criză. Acum aprecia asta. Îl privi întrebător pe fratele lui mai mic.

— M-am gândit că te-ai putea ocupa de moşia Rosenglenn pentru mine. Era una dintre proprietăţile lui mai mici pe care le deţinea în Hertfordshire. Am fost atât de ocupat cu alte lucruri, încât cred că am neglijat-o.

— Tu nu neglijezi niciodată nimic.

— Adevărat. Dar mi-ar fi luată o povară de pe umeri dacă cineva în care am încredere ar administra-o. Drept răsplată, o parte din venitul anual ţi-ar reveni ţie. Dacă sporeşti venitul, îţi sporeşti şi ţie câştigul.

Ştiind că nu avea să moştenească niciodată nimic decât în cazul în care Westcliffe avea să moară, Stephen nu acordase prea multă atenţie modului în care se administra o proprietate. Dar mândria nu-i permise să recunoască asta în faţa fraţilor săi. Voia să se comporte cuviincios cu Mercy, să le ofere o viaţă decentă ei şi lui John. Dumnezeu ştia cât de mult îi datora ei!

— Accept oferta ta.

Ainsley deschise larg ochii lui verzi.

— Nu mă aşteptam să capitulezi atât de repede. Îmi pregătisem atât de multe argumente pentru a te convinge!

Acum, că îşi recăpătase mare parte din puteri, se simţea constrâns de familie. Cum data nunţii era aproape, începu să aibă îndoieli. Nu era sigur că fusese făcut pentru a fi soţ şi tată. Ce altceva în afară de pasiune avea de oferit? Îi trecu prin minte să îi lase pe John şi pe Mercy acolo după ceremonie şi să plece. Căsătoria nu i-ar reda reputaţia, dar i-ar oferi un statut destul de bun. Desigur, datorită suportului public pentru militari, toţi aveau să înţeleagă până la urmă că două persoane îndrăgostite puteau lua decizii greşite în mijlocul războiului.

Ar putea întoarce povestea în favoarea ei, iar ea ar deveni o eroină.

Dar ştiu că nu îi stătea în caracter să înşele pe cineva. În plus, deşi recunoscuse că nu putea să îi ofere mare lucru, ea, în schimb, avea mult mai multe de oferit. Deci, trebuia să fie un soţ foarte atent.

*

Mercy visase de mică la ziua nunţii. Deşi ştia că în majoritatea cazurilor oamenii nu se căsătoreau din dragoste, îşi dorise să nu fie şi cazul ei. Voia să fie îndrăgostită nebuneşte de un bărbat, iar acesta să o adore. În situaţia de faţă, o duseseră la altar dragostea ei pentru el şi pentru fiul lui, în timp ce el mergea din obligaţie.

Avu un sentiment dulce-amar când reflectă la asta în timp ce îşi rosteau jurămintele. Dar nu-i spuse nimic pentru a fi sigură că el nu avea să regrete niciodată că o lua de soţie.

Purta o rochie simplă, bej. Se gândi că avea să îşi amintească mereu cât de frumos era Stephen stând acolo, cu sacoul lui de un albastru-închis şi cu pantalonii lui negri. Când îi scoase mănuşa şi inelul simplu de aur i se potrivi perfect, dori să creadă că soarta era de partea lor, că destinul îi adusese cumva împreună.

După ceremonie, reveniră la moşie, unde îi aştepta micul dejun. Mercy nu mai văzuse în viaţa ei atât de multă mâncare aşezată pe bufet. Arome suculente se răspândiseră în toată casa. Salivă. Cu vinovăţie, se gândi cât de puţină mâncare le era oferită bărbaţilor în spital şi i se păru greşit ca acolo să aibă din abundenţă.

— Lipseşte ceva?

Îl privi pe Stephen. Până în acel moment, nu înţelesese ce însemna cu

adevărat pierderea memoriei lui. Nu-şi amintea să-i fi fost foame sau frig. Se concentrase atât de mult pe faptul că nu-şi amintea de ea, încât nu luă în considerare că o bună parte dintre lucrurile pe care le aveau în comun nu mai existau. Dispăruseră ca fumul în întuneric.

— Deloc. Mă simt atât de copleşită, încât îmi este greu să cred că se întâmplă cu adevărat. Îşi atinse inelul. Nu ştiu de ce m-a surprins faptul că mi-ai dat un inel.

— Este destul de comun, dar a aparţinut bunicii mele.

— Nu am cerut nimic pretenţios. În plus, are o mare valoare sentimentală. Îţi mulţumesc că mi l-ai încredinţat!

Îi ridică mâna şi i-o sărută, chiar sub inel.

— Ţi l-am încredinţat pe fiul meu. O bijuterie este o nimica toată.

El o privi lung în ochi, aşa cum ea îşi imaginase de sute de ori că avea să facă. Ochii lui albaştri păreau ca o furtună la orizont. Se înfioră când îşi dădu seama că, deşi era abia ora prânzului, el se gândea deja la căderea nopţii. Când avea să devină cu adevărat soţia lui.

— Voi doi, veniţi încoace, veţi dori să fiţi sătui înainte să porniţi în călătorie, spuse Claire, atingându-i obrazul lui Stephen cu o familiaritate care o făcu pe Mercy să tresară.

Se întrebă dacă fuseseră vreodată intimi. Cu siguranţă nu.

Mercy bănui că, de fapt, Claire ştia ceva ce ea încă nu aflase.

— Ce călătorie?

Stephen zâmbi.

— Trebuia să fie o surpriză. Ainsley are o proprietate pe care a tot neglijat-o. S-a oferit să ne lase să locuim acolo atât timp cât vom avea grijă de ea. Moşia Rosenglenn. Cred că îţi va plăcea.

— Sunt sigură că aşa va fi.

Deoarece el avea să fie acolo.

Capitolul 12

Ajunseră la moşia Roseglenn când era prea întuneric pentru a mai putea vedea bine. Totuşi, Mercy aruncă o privire, încercând să zărească ceva. Avea să fie casa ei, începutul unei noi vieţi.

Călătoria fusese lungă şi obositoare şi, spre stupoarea ei, incredibil de silenţioasă. Stephen stătuse în faţa ei, iar Jeanette lângă ea. În cea mai mare parte

a timpului, ea îl ţinuse pe John în braţe, ştiind că, la căderea nopţii, odată ajunşi la moşie, avea să fie în grija lui Jeanette. Se opriseră când lui John i se făcuse foame, iar Stephen coborî din trăsură şi le oferi intimitate.

Îl privi îndreptându-se spre marginea drumului. Şchiopătatul lui era aproape imperceptibil. Piciorul se vindecase bine. Se întrebase dacă şi mintea lui avea să se vindece. Ştia că era foarte deranjat de faptul că nu îşi amintea nimic. Dar, dacă îşi recăpăta amintirile, cum avea să se schimbe situaţia lor?

Înlătură îndoielile. Voia să fie o soţie iubitoare, exemplară. El avea să ţină foarte mult la ea, şi niciuna dintre minciunile care îi aduseseră împreună nu avea să mai conteze.

Se iviseră lumini în depărtare şi imediat văzuseră şi moşia.

— Nu este la fel de mare ca Grantwood, spusese Stephen, iar ea tresărise.

Era prima dată după multe ore când spunea ceva. Simţea cum privirea lui era mereu îndreptată asupra ei. Se întrebase la ce se gândise în tot timpul călătoriei. Fără îndoială, se gândise la ce avea să se întâmple în acea noapte.

— Este perfectă, spuse ea încet.

— Încă nu ai văzut-o foarte clar.

— Nu contează. Vom fi o familie. Asta este mult mai important.

— Erai aşa de uşor de mulţumit şi în Scutari?

— Să fiu martora acelor orori m-a făcut să văd altfel lucrurile, presupun.

El o săgetă cu privirea pe Jeanette şi abia de încuviinţă din cap. Mercy bănuia că, dacă Jeanette nu s-ar fi aflat cu ei în trăsură, Stephen ar fi spus că şi perspectiva lui ar fi fost alta dacă şi-ar fi amintit ceva. Experienţele care îi aduseseră împreună şi pe care le împărtăşiseră acum îi ţineau la distanţă. Cum să-l convingă oare că pentru ea nu conta?

Se terminase, trecuse, era cazul să trăiască prezentul.

Trăsura se opri. El fu primul care coborî, deschizând singur uşa, ca şi cum nu ar mai fi suportat să stea închis. Apoi o ajută să coboare. Ţinându-l pe John pe un braţ, se sprijini cu celălalt de Stephen, simţind forţa degetelor lui când i le prinse pe ale ei ca să coboare.

Pentru o clipă, stătură acolo pur şi simplu, privindu-se unul pe celălalt, respiraţia lor fiind evidentă în noaptea rece. Ea înţelese însemnătatea acelei clipe. Erau legaţi toţi trei în multe feluri. Iubire şi sânge. Dorinţă şi obligaţie. Adevăr şi decepţie.

— Bine ai venit la Roseglenn, doamnă Lyons, spuse el în cele din urmă, cu voce gravă, ca şi cum s-ar fi chinuit să rostească acele cuvinte, dar era hotărât să o facă spre binele ei.

„Doamnă Lyons”.

Dumnezeule, simţi cum i se înmoaie genunchii! Acele două cuvinte pe care buzele lui le rostiseră o loviră cu o forţă pe care nu o anticipase. Lumea se învârtea în jurul ei. Importanţa a ceea ce se întâmplase în acea zi şi faptul că nu mai putea să dea înapoi o izbiră cu puterea unui tun.

Ce naiba făcuse?

În mod ciudat, grijile ei se intensificară când intră în casă. Era splendidă. Picturile şi decoraţiunile fuseseră alese cu gust. Totul era curat şi în ordine. Podeaua de lemn era lăcuită atât de bine, încât aproape că îşi vedea reflexia în ea. Avea un personal numeros; toţi servitorii se adunaseră la intrarea principală pentru a-i întâmpina pe noii stăpâni ai moşiei, chiar dacă aceştia nu aveau cu adevărat titluri nobiliare.

Majordomul făcu un pas în faţă şi se înclină.

— Domnule maior. Doamnă. Numele meu este Spencer. Ducele ne-a anunţat că veţi locui aici. Personalul se va îngriji să nu vă lipsească nimic. V-am pregătit o gustare care va fi servită în salonul mic, asta dacă nu preferaţi să fie servită altundeva.

— Este foarte bine în salonul mic, spuse Stephen. Aş dori să pregătiţi baia pentru mine şi pentru soţia mea.

— Mă voi ocupa imediat.

— Foarte bine. Stephen se întoarse spre ea. Eşti mulţumită?

— Da, desigur.

Păreau mai străini ca niciodată, iar ea observă că amândoi erau stresaţi din cauza nopţii care urma.

— Aş vrea să-l duc pe John în camera lui.

Una dintre tinerele servitoare îi însoţi sus, în camera care avea să îi aparţină lui John. Avea tot ce era necesar: un pătuţ, un leagăn, chiar şi un cal de lemn. Un colţ unde se aflau un pat, un dulap şi un scaun fusese amenajat pentru bonă.

— Văd că fratele meu nu şi-a pierdut îndemânarea în pregătirea oricărui lucru în detaliu.

Se îndreptă spre Stephen. El stătea sprijinit de perete, cu mâinile încrucişate la piept. După poziţia în care stătea, ea observă că îşi menaja piciorul rănit şi realiză cât de grea fusese călătoria pentru el.

— Crezi că această cameră a fost pregătită special pentru sosirea noastră?

— Cum nu are copii, nu mă pot gândi la altceva.

— Cred că anticipase faptul că aveam să îi accept propunerea. Probabil a început pregătirile din momentul în care ai ajuns la Grantwood.

— Dar nu avea de unde să ştie că ne vom căsători.

— Mercy, familia mea nu ar fi acceptat altceva din partea mea. Iar dacă nu mi-aş fi asumat responsabilitatea, ar fi făcut-o Ainsley. Mereu face asta. Cred că plănuia să te găzduiască aici.

— Spui asta ca şi cum te simţi jignit.

Îşi scărpină cicatricea de pe faţă.

— Îmi doresc ce-i mai bun pentru tine, Mercy. Dacă pentru a-ţi oferi asta a trebuit să accept propunerea fratelui meu, aşa să fie. Te voi aştepta în salonul mic.

Imediat ce plecă, Jeanette intră în cameră. Cu siguranţă, aşteptase pe hol, nedorind să îi deranjeze pe cei doi soţi.

— Este o casă foarte elegantă, spuse Jeanette, privind camera de jur-împrejur. Cred că vom fi foarte fericiţi aici.

— Sper.

Stând la fereastră în salonul cel mic, Stephen bău cel de-al doilea pahar de vin, aşteptând-o pe Mercy. Evident, Stephen şi Ainsley aveau opinii diferite în privinţa semnificaţiei termenului „neglijenţă”. De dragul soţiei sale, era mulţumit. Însă de dragul mândriei lui, şi-ar fi dorit să simtă că exista ceva care îi solicita atenţia.

Nu ar fi trebuit să permită intrigilor fratelui său să-i strice buna dispoziţie. Nu când avea să afle din nou cum era să fie alături de Mercy, înconjurat de căldura ei, să-şi sincronizeze bătăile inimilor.

Nu-şi putea aminti să mai fi aşteptat cu atâta nerăbdare să aibă o femeie. Dacă nu s-ar fi aflat cu ei în trăsură John şi bona, bănuia că patul matrimonial al lui Mercy ar fi fost bancheta pe care stătea. Fusese cea mai lungă călătorie pe care o făcuse în ultima perioadă. Sau cel puţin aşa îşi amintea.

Îşi turnă mai mult vin şi îl bău ca şi cum voia să-şi înece toate îndoielile. Trecutul maturiza un bărbat, iar lui îi lipseau doi ani din viaţă. Trebuia să-i uite. Nu avea cum să-i recâştige. Avea o soţie, un fiu, responsabilităţi. Făcuse ceea ce trebuia cu Mercy. Se căsătorise cu ea. Avea să îngrijească moşia fratelui său – care nu avea nevoie să fie îngrijită –, hotărât să ofere familiei lui ce era mai bun.

Se întoarse la auzul paşilor zgomotoşi. Ea părea nervoasă şi avea mâinile încleştate. Îl deranjă foarte tare faptul că Mercy se simţea atât de stânjenită din pricina a ceea ce avea să urmeze, ca şi cum nu mai trecuse prin asta niciodată. Avusese atâta nevoie de o femeie încât o posedase repede, fără să se gândească la plăcerea ei? Nu îi stătea în fire. Sigur, în privinţa femeilor, nu se schimbase mult în timpul războiului.

Era convins că anumite trăsături ale caracterului său se schimbaseră, spera el, în bine. Dar în ceea ce privea femeile, aşa arogant cum era, ştia că nu se putea transforma aşa de uşor.

Ştiind că avea să îi facă plăcere întrebarea lui, zise:

— John se simte confortabil?

Ea zâmbi. Când auzea pe cineva vorbind despre fiul lor, pe chip îi apărea un zâmbet care o calma.

— Ţinând cont de cât de repede a mâncat, aşa aş spune.

— Mă bucur. Mergem?

Arătă spre masa rotundă acoperită cu o faţă de masă, pe care scânteiau lumânările şi unde îi aştepta mâncarea.

Înroşindu-se, încuviinţă din cap şi se îndreptă spre scaun. El o ajută să se aşeze, apoi se aplecă şi o sărută pe ceafă.

— Relaxează-te, Mercy! Nu este ca şi când nu am mai fi făcut asta vreodată.

— Dar a fost cu foarte mult timp în urmă.

— Şi se pare că nu am fost la înălţime. Dacă nu te-am făcut să te simţi bine, atunci îţi datorez scuze. Te asigur că nu va fi cazul în această seară.

Simţi inspiraţia ei adâncă şi o văzu cum se înroşi – se îmbujorase toată. Se aşeză şi încercă să ghicească răspunsul în ochii ei. Fusese experienţa anterioară sub aşteptările ei?

Se aplecă şi îi turnă vin în pahar.

— Am dat instrucţiuni servitorilor să nu fim deranjaţi. În ultima săptămână, abia am avut timp pentru gândurile mele.

— Dacă îţi doreşti să rămâi singur, pot să plec.

— Din contră, tot ce îmi doresc este să fiu singur cu tine. Ciocniră paharele. Pentru soţia mea! Sper să nu regreţi niciodată că ai acceptat acest aranjament.

Îi tremură paharul în timp ce-l duse la gură.

— Nu voi regreta niciodată. Îţi doresc şi ţie acelaşi lucru.

Dacă ar fi fost după el, nu s-ar fi însurat niciodată. Unui celibatar i se iertau indiscreţiile mult mai uşor. Ba chiar era de aşteptat să le facă. Dar un soţ trebuia să-şi înfrâneze pornirile păcătoase. Era o dilemă pe care avea să o ia în considerare când avea să se afle în acea situaţie.

În seara aceea, putea spune fără ezitare că nu exista altă femeie cu care şi-ar fi dorit să fie.

*

Ea făcuse baie repede deoarece se aşteptase ca Stephen să dea năvală aşa cum făcuse în prima noapte în care fusese martorul coşmarurilor ei. Îşi pusese cămaşa de noapte pe care i-o dăruise ducesa, dar o şifonă, căci se înfăşură într-o pătură şi se ghemui într-un colţ al canapelei din faţa focului.

Ştia că nu avea de ce să se teamă de el. Dar în seara aceea avea să afle adevărata măsură a bărbăţiei lui. Deşi îl dorea foarte mult, se temea că era stângace şi că avea să-l dezamăgească. Poate că el se aştepta ca ea să ştie ce îi place, să ştie cum să-l primească.

Dumnezeu să o ajute! Avea să strice totul.

Virginitatea îi fusese luată brutal. Fusese dureros şi iute.

Stephen îi trezise pasiunea, îi arătase senzaţiile nemaipomenite pe care o femeie trebuia să le simtă alături de un bărbat. Dar când avea să vină timpul ca el să o pătrundă…

Nu ştia dacă avea să fie capabilă să suporte. Nici nu ar fi îndurat să îi spună de ce. Dacă el ar fi ştiut că ea fusese cu alt bărbat, poate că s-ar fi îndoit de paternitatea lui John. Chiar dacă nu ar fi făcut-o, sigur ar fi privit-o cu dezgust. Era mai bine dacă avea să creadă că el fusese singurul.

Inima îi tresări când auzi uşa camerei. Privea atentă flăcările. Dacă era dezbrăcat? Dacă avea deja erecţie?

Oare se aştepta ca ea să se arunce asupra lui? Să fie sfioasă? Chiar dacă nu îşi amintea de noaptea petrecută împreună, probabil că avea aşteptări.

Simţi pe umeri greutatea mâinilor lui. Ce mâini mari! Ce mâini puternice!

— Tremuri, spuse el încet.

— Emoţii de mireasă. Nu credeam că voi avea, având în vedere… dar iată-le!

Îndrăzni să îl privească. Făcuse şi el baie. Mirosea a curat, era elegant. Părul i se încreţise mai mult decât de obicei, de parcă l-ar fi lăsat în voia lui. Vârfurile încă ude erau închise la culoare. Purta pantaloni şi o cămaşă de un albastru-închis.

Aplecându-se, o sărută încet şi lung, ca şi cum ar fi avut toată noaptea la dispoziţie. Ceea ce era adevărat. Mâna lui îi mângâie faţa, degetul mare apăsându-i obrazul. Era ca un lichior fin, care îi curgea prin vene, încălzindu-i trupul. Un gest atât de simplu, un răspuns atât de puternic. Nu îi venea să creadă că îşi dorea să se topească în braţele lui. De ce nu se mişca pentru ca trupurile lor să se unească?

Retrăgându-se, îi zâmbi.

— Vezi? Nu ai de ce să ai emoţii.

El se îndreptă spre masa din colţ, unde îl aştepta vinul. Mişcările lui erau lente, relaxate. Era sigur pe el. Poate că nu-şi amintea ultimii doi ani din viaţă, dar îşi amintea totul de dinainte, iar dacă legendele aveau un sâmbure de adevăr, se putea lăuda că reuşise să cucerească jumătate din budoarele Londrei. Sarah cu siguranţă aflase poveşti despre cuceririle lui şi tocmai din acest motiv îl căutase imediat după ce îşi recăpătase puterile. Una dintre infirmiere îl numise „notoriu”. Apoi refuzase să meargă oriunde se afla el, ca şi cum se putea infecta.

Dar, ca şi Mercy, multe infirmiere fuseseră vrăjite de farmecul lui.

Îl privi cum strânse în mână o sticlă de vin, o mână care în curând avea să o strângă şi pe ea. După ce turnă lichidul de un roşu-închis în paharele de sticlă, se apropie, îi oferi unul şi se aşeză la capătul celălalt al canapelei. Îşi întinse picioarele şi, cu o mişcare leneşă, îşi întinse mâna spre ea, pentru ca degetele lui să se joace cu vârfurile părului ei.

— Cum a fost prima noastră noapte împreună? întrebă el, iar ea aproape că se înecă.

Ea îşi puse paharul în poală, apoi începu să-şi mişte un deget pe marginea de sticlă.

— Ce mai contează?

— Pentru mine, în această seară, e ca şi cum te-aş avea pentru prima oară. Nu ştiu sigur ce aşteptări ai tu.

Îndrăzni să-l analizeze.

— Nu am nicio aşteptare. În plus, nu este niciodată la fel, nu e aşa?

— Îmi place diversitatea, deci rareori este la fel. Şi totuşi, mă simt în dezavantaj. Îşi trecu degetul de-a lungul obrazului ei. Este ceva ce ţi-a displăcut în mod special?

— Din câte îmi amintesc, nu.

Un zâmbet batjocoritor i se citi pe buze.

— Am fost un arogant să cred că orice moment petrecut cu mine este de neuitat.

Fir-ar să fie! Era lângă bărbatul la care visase, pe care şi-l imaginase. Soţul ei. Gata să o ducă în patul lui. Poate chiar să o lase însărcinată, iar ea îi răpea orgoliul.

Se trase lângă el până când genunchii ei îi atinseră şoldul, iar el îşi petrecu mâna după umărul ei.

— Din noaptea petrecută împreună, îmi amintesc senzaţia uimitoare de a mă afla în braţele tale. Alinarea şi puterea ta. Mereu ai îndepărtat monştrii. De ce să nu pretindem că este prima noastră noapte împreună? Dacă vrei, pot să alung

amintirile primei noastre întâlniri şi să nu mă gândesc deloc la ele.

— Poţi face asta?

— Da.

Cu uşurinţă. Cu uşurare. Lăsându-l să creadă că stângăcia ei era, de fapt, datorată faptului că-şi propusese să pretindă că nu-şi amintea. Făcându-l să nu se întrebe de ce nu ştia cum să-l atingă, cum să-l excite.

Jeanette îi dăduse câteva informaţii, câteva sugestii despre cum să o facă şi cum să-l atingă, dar nu se vedea sărutându-i altceva cu excepţia buzelor. Poate gâtul. Poate şi pieptul. Dar ceea ce ascundeau pantalonii lui? Să o atingă folosindu-şi limba? Să o guste? În niciun caz! Iar el nu avea să îi ceară asta, era sigură.

Dar el nu făcuse la fel pentru ea înainte? Nu-şi folosise gura pentru a o aduce în extaz? Cu ce era sugestia lui Jeanette diferită de ce făcuse el?

— Dacă îl iubeşti, vei face totul pentru el, îi spusese cu accentul ei franţuzesc.

Dar soţul lui Jeanette o iubise. Stephen ce simţea pentru Mercy? Conta cu adevărat? Ceea ce simţea ea pentru el era suficient.

El dădu pe gât ce mai rămăsese în pahar şi îl bău şi pe al ei. Punând paharele deoparte, se întoarse spre ea şi trase pătura în care se înfăşurare şi care îi acoperea şoldurile. Ea simţi nevoia de a se acoperi, deşi ştia că el o văzuse goală în noaptea în care avusese coşmaruri. Dar atunci era întuneric, fusese protejată de umbre. O mângâie peste cămaşa de noapte, sub care sfârcurile ei se excitară. Culoarea ochilor lui păru mai închisă când se aplecă şi îi sărută un sân. Pânza nu o proteja de căldura gurii lui. Limba lui se rotea şi îi umezea sânul. Îl cuprinsese cu buzele, trăgând de el. Gemu când căldura o inundă, coborând până între coapse.

— Te-am mai atins aşa? întrebă el.

Ea gemu din nou.

— Te rog, hai să nu vorbim despre trecut! Te rog! Îi luă faţa în mâini şi îl privi în ochi, ca şi cum viaţa ei ar fi depins de ei. Nu îmi pasă de lucrurile pe care nu ţi le aminteşti. Nu consider că este nevoie să îţi aminteşti. Vom face dragoste de atâtea ori în anii ce urmează încât nu ne vom aminti de câte ori am făcut-o.

O scânteie păcătoasă îi tulbură albastrul ochilor.

— Cam de câte ori crezi?

— O sută! O mie! Nu ştiu! De atât de multe ori, încât să nu le mai ţinem şirul.

Râse maliţios.

— Îmi place această posibilitate. Ai dreptate. Să nu ne mai agăţăm de trecut. Şi gata cu veşmintele de noapte!

— Sau cu halatul, spuse ea râzând în timp ce el o ridică în picioare.

Halatul lui de catifea atinse podeaua cu câteva secunde înaintea cămăşii ei de noapte din mătase. O trase aproape şi o sărută cu ardoare, în timp ce mâinile lui îi mângâiau trupul.

— Ştii cât de frumoasă eşti? întrebă el.

Niciodată nu se considerase frumoasă. Nu se considerase nici urâtă, dar frumuseţea era rezervată femeilor precum Sarah sau Jeanette. Femei pe care bărbaţii le observau imediat.

— În special picioarele tale, spuse el ridicând-o în braţe. Le vreau strânse în jurul mijlocului meu.

— Acum?

Râse.

— Nu, când te voi pătrunde.

Îşi ascunse faţa îmbujorată în curba gâtului său, ca el să nu vadă că vorbele lui sincere o făcuseră să roşească. Trebuia să se comporte ca şi când ar fi fost obişnuită ca el să îi vorbească aşa de direct despre actul intim, când de fapt o şoca, dar o şi excita.

O aşeză pe pat ca pe un cadou ce trebuie prezentat. Apoi încet, arogant, stând şi privind-o provocator, începu să-şi desfacă nasturii pantalonilor. Nu-l văzuse niciodată complet excitat, dar ceea ce văzu în acea clipă o făcu să creadă că era mai dotat decât mulţi dintre bărbaţii pe care îi îngrijise. Gura ei i se uscă la acel gând şi îi trebui toată puterea de care era capabilă ca să nu închidă ochii.

— Nu te îngrijora, spuse el. Westcliffe mi-a spus că, după ce naşte, femeia redevine la fel de strâmtă ca atunci când era fecioară. A avut ceva experienţă în această privinţă.

Cuvintele lui o uşurară peste măsură. În ceea ce o privea, deşi îşi pierduse castitatea, încă era virgină.

— Dar vei fi pregătită pentru mine atunci când vom ajunge acolo.

Îşi dădu jos pantalonii… O cuprinseră îndoielile. Nu era ca toţi ceilalţi bărbaţi. Nu era sigură dacă avea să fie vreodată gata. Dar el credea că putea fi. Pentru Dumnezeu, nu-şi putea lăsa fricile să o domine!

Patul se adânci când el se aşeză lângă ea. O mângâie de la umăr până sub genunchi, cât de jos putu ajunge, ca şi cum şi-ar fi marcat teritoriul.

— Cum naiba am putut să uit asta…

Îl plesni uşor peste gură, încercând să-l pedepsească pentru cuvintele devastatoare.

— Încetează să mai vorbeşti despre trecut!

Ridicându-se cu un curaj pe care îl cunoscuse numai în Scutari, se rostogoli peste el, îl sărută, apoi începu să-l mângâie de sus în jos. Simţi o piele aspră şi trebui să se forţeze pentru a îndeplini ordinul pe care ea însăşi îl dăduse – nu avea să se gândească nicio clipă cum se alesese cu fiecare cicatrice, cât de mult suferise. Avea mai multe decât în perioada în care îi tratase rănile la spitalul Barrack. Dar asta era în trecut. Acum erau într-o zonă paşnică. În depărtare, nu avea să se audă niciun foc de armă. Niciun tun nu avea să zgâlţâie pământul. Niciun bărbat nu avea să ceară îndurare.

Bărbăţia lui, tare şi catifelată, o făcea să îşi simtă abdomenul fierbinte. Se simţi vinovată deoarece nu avusese curajul să îi spună adevărul, că se temea să nu îl piardă pe el, să nu îl piardă pe John… şi că îl lăsase să creadă că între ei avusese loc ceva mai mult decât se întâmplase cu adevărat.

Biata de ea, atât timp cât el nu îşi recăpăta memoria, avea să trăiască într-o ignoranţă binecuvântată. Asta îşi dorea pentru el? Având în vedere ororile pe care ea şi le amintea, era o binecuvântare pentru el să nu îşi amintească nici un singur moment din ceea ce cu siguranţă fusese un iad mai înspăimântător decât al ei.

Îi sărută gâtul, pieptul. Îi înconjură cu limba sfârcul tare şi îl simţi tresărind sub ea. Acum putea înţelege vorbele lui Jeanette, promisiunile ei. Simţi cum alunecă încet în jos. În focul pasiunii, totul era permis.

Deodată, se văzu din nou aşezată pe spate, iar el deţinea controlul. Oh, lucrurile pe care le făcea cu mâinile, cu gura, cu dinţii… O muşcătură, un sărut, o ciupitură. Era tânăr şi, în ciuda tuturor lucrurilor prin care trecuse, era într-o formă bună. Se aşează deasupra ei graţios, fără să lase o părticică a corpului ei neatinsă, nesatisfăcută. Pasiunea ardea mai tare decât o flacără.

Îl adora pe bărbatul acela, voia să îi ofere totul. Inima ei, trupul şi sufletul ei. Era lumina ei într-o lume întunecată. Fusese cavalerul ei. Războiul scosese la lumină ce era mai bun, dar şi ce era mai rău dintr-un bărbat. Pentru prima dată, regreta faptul că el, în adâncul sufletului, nu ştia că era cel mai bun.

I se spusese. Iar şi iar. Dar memoria lui afectată nu îi permitea să ştie, să simtă asta. Dar ea ştia. Trăise acea experienţă, i se confirmase. Pentru el, avea să păstreze acel lucru de preţ. Avea să-i fie suficient. Trebuia să fie.

— Ador sânii tăi, îi şopti el la ureche. Îi pot cuprinde perfect cu mâna.

Aplecându-şi capul, îi sărută sfârcul, de data asta fără să existe o pânză care

să-i despartă gura de pielea ei. Ea se întoarse spre el.

cu o nevoie imensă de a se elibera de durerea pe care o simţea între coapse.

Mâna lui îi mângâie trupul într-o mişcare circulară, ajungând în cele din urmă la destinaţie şi oprindu-se cu fermitate între picioarele ei. Gemu la acea primă atingere intimă şi simţi un impuls de plăcere în timp ce el o pătrundea cu degetul.

— Eşti ca o iască, îi şopti el provocator, te aprinzi atât de uşor! Nu-ţi imaginezi cât de mult te doresc.

— Atunci de ce nu mă iei?

— Pentru că totul s-ar încheia prea repede. Atinge-mă, Mercy!

Îl atinse cu mâna pe umăr. Ochii lui, plini de dorinţă, se aprinseră într-un zâmbet silenţios, în timp ce îi luă mâna şi o ghidă în jos, până când reuşi să îl cuprindă cu degetele. Geamătul lui era grav, gutural. Ar fi putut crede că îl rănise dacă nu vedea triumful care i se citea în ochi.

El îi ghida mişcările, iar ea se temu că mai târziu avea să se întrebe de ce nu le cunoştea deja, dar era fascinată de senzaţia atingerii trupului său – era oţel îmbrăcat în mătase. Delicat şi nu prea. Tare. Simţi umezeala, prima scurgere a seminţei sale. Nu voia să piardă nicio picătură. Voia să poarte în pântecul ei copilul lui. Îşi dorea să îi ofere alt fiu, o fiică, două. Voia să fie legată de el pentru totdeauna.

Aşa cum odată se temuse că putea să-l piardă pe John, acum se temea să nu-l piardă pe Stephen. Când devenise atât de prăpăstioasă, un suflet atât de temător? Tocmai ea, care văzuse cum soarta le luase altora atât de multe?

Dar acolo era în siguranţă, protejată în braţele lui, în patul lui. Aşa cum fusese în noaptea aceea în afara spitalului Barrack. Rămăsese acelaşi bărbat curajos, hotărât pe care îl cunoscuse. Ce mai însemnau amintirile când esenţa a ceea ce el fusese odată rămăsese neatinsă?

Îndrăzni să-l mângâie mai mult, iar din pieptul lui ieşi un murmur răguşit.

O pătrunse cu degetul.

— Dumnezeule, eşti atât de umedă şi de fierbinte… Şi strâmtă. Cum poţi fi atât de strâmtă după ce ai născut?

Voise să spună că bebeluşul fusese mic, dar niciodată nu îl minţise. Niciun cuvânt fals. Pur şi simplu nu îi spusese totul.

Nu îi mărturisise niciodată că nu ea fusese cea care îl născuse pe John. Doar că ea era mama lui. Iar în inima ei, chiar aşa era.

— Te-aş putea răni, zise el îngrijorat, iar ea îi citi pe faţă chinul provocat de acel gând. De aceea eşti atât de ruşinoasă ca o fecioară? Pentru că te-a durut

înainte?

Nu îi stătea în fire să rănească femeile. Ea aflase multe despre el în timpul scurt de când îl cunoscuse. Dar, aşa îmbrăţişaţi cum erau, se temea că putea să îi facă rău.

— Amintirea durerii este din ce în ce mai vagă, îl asigură ea. Îmi amintesc numai ce a însemnat pentru mine să fiu cu tine. Te doresc!

— Atunci mă vei avea!

Cu o mişcare delicată, se aşeză deodată între coapsele ei, trupul lui apăsându-l pe al ei, şi o sărută cu pasiune. În aer se simţea parfumul de mosc. Îşi băgă mâinile în părul lui ondulat. Îi mângâie cicatricea cu degetul mare. Era un bărbat atât de sigur pe el, încât imperfecţiunile fizice nu îl deranjau. Dar şi pierderea a doi ani din viaţă era un fel de imperfecţiune. Însă ea voia să îi alunge toate îndoielile.

Se deschise în faţa lui – trup şi suflet.

Se aşeză deasupra ei, cu chipul dornic de plăceri ascunse, în timp ce îşi croia drum spre ea. Da, era strâmtă. Da, se simţea inconfortabil. Dar se luptă să ignore acest lucru, încercă să se relaxeze, să facă lucrurile mai uşoare.

El împinse. Îi acoperi gâtul cu săruturi. Împinse din nou.

— Cuprinde-mi mijlocul cu picioarele!

Avea vocea încordată şi braţele întinse, ca şi cum plutea.

Făcu aşa cum îşi dori el, iar el o pătrunse tot mai adânc, până ce o posedă complet.

— Doamne, am visat la momentul acesta, şopti el. La tine. La picioarele tale lungi, adorabile.

„Şi eu te-am visat”. Ea nu înţelegea cum găsise el puterea să vorbească. Cu toate acele senzaţii nemaipomenite care o învăluiseră, abia mai putea gândi. Tot ce putea face era să simtă. Apăsarea gurii lui, mângâierea mâinilor lui. Mişcările lui hotărâte. Îşi ridică şoldurile pentru a-l întâlni. Trupul ei se ondula, iar dorinţa atingea cote nebănuite.

Limba lui se juca delicat cu sânii ei în timp ce se retrăgea, ca imediat să o pătrundă cu mai multă forţă, cu mai multă apăsare.

Ea gemu. Tot disconfortul la care se gândise iniţial dispăruse, fiind înlocuit de nevoia de a-l avea cât mai aproape.

Îi şoptea lucruri, cuvinte îndrăzneţe despre sânii ei, despre gât, pântec, raiul în care trupurile lor se întâlniseră. Se gândi că trebuia să fie şocată. În schimb, se excita şi mai tare, iar plăcerea se intensifică.

Începu să o pătrundă mai repede, mai adânc, mai puternic. Emoţiile creşteau

în intensitate. Îi învăluiau, îi înălţau. Arcuindu-şi spatele, îşi îndesă capul în pernă, iar gura lui fierbinte îi săruta gâtul. Degetele ei îi zgâriară spatele, apoi ea strigă, simţind că ia foc. Era străfulgerată. O furtună de plăcere care o ducea în sus şi în jos, lăsând-o tremurând la ţărmul pasiunii.

Gemătul lui o învălui în timp ce se încorda, în timp ce trupul lui îl explora pe al ei cu repeziciune, cu furie…

— Dumnezeule, Mercy!

Auzea alte cuvinte de admiraţie şi de satisfacţie în timp ce el îşi domolea mişcările, sărutând-o pe buze.

— Cu siguranţă, nu aş fi uitat niciodată asta!

Capitolul 13

Stephen se holba la baldachin, în timp ce Mercy moţăia, cuibărită lângă el. Cuvintele lui o răniseră, iar el le regretase îndată ce le pronunţase, deoarece o adusese într-un loc în care nu şi-ar fi dorit să se afle.

Dar era adevărat. Cum ar fi putut să uite ce se întâmplase între ei?

Îşi amintise fiecare detaliu al fiecărei femei cu care avusese relaţii intime înainte de ceaiul băut cu Claire în acea zi îndepărtată, îşi amintea fiecare întâlnire, fiecare strigăt, fiecare izbucnire de plăcere. Şi ştia – ştia – că tot ce trăise înainte nu se compara cu acea experienţă alături de Mercy. Niciuna nu fusese atât de strâmtă sau de fierbinte. Niciuna nu îl îmbrăţişase atât de tare ca şi cu ar fi murit dacă ar fi eliberat-o. Niciuna nu-l urcase atât de sus pe culmile plăcerii, unde totul dispăruse, cu excepţia lor.

Era întruchiparea perfecţiunii, era radiantă, era soţia lui.

Pentru prima dată, era convins că nu făcuse o greşeală căsătorindu-se cu ea. Avea atât de multe calităţi pe care el le aprecia.

Se înşelase. Încercase să găsească o parte anume care îi atrăgea la ea… dar îl atrăgea totul. Totul. Ceea ce descoperise în acea noapte le eclipsa pe toate celelalte.

Cum putuse să o uite, să uite că poate petrecuseră o noapte asemănătoare? Ce mai uitase? Ceva la fel de important ca ea?

În timp ce cu o mână o ţinea aproape de el, cu cealaltă îşi apăsă cicatricea de pe faţă. Crezuse că uitase de bătălii, de sânge şi de muribunzi. Apoi descoperise că o uitase pe infirmiera pe care o lăsase însărcinată. Dar acum realizeze că uitase mult mai mult. Pierduse momente de bucurie, de fericire, de plăcere, care

depăşeau tot ceea ce experimentase el vreodată.

Nu era drept. Voia să redobândească acele momente. Îşi dorea să ştie ce se petrecuse în viaţa lui în acei doi ani. Trebuia să afle. Voia să recâştige ceea ce pierduse.

Întorcându-şi capul, o privi în timp ce dormea. Părul ei arămiu era ciufulit, mai mult decât era al lui dimineaţa. Genele cafenii i se odihneau, delicat, pe obrajii. Respira încet. Pumnul încleştat stătea şi el pe abdomenul lui. Niciunul din ei nu se deranjase să se îmbrace. Trupurile lor se încălzeau reciproc.

Fusese frig în Crimeea – din ce îşi amintea el, atunci când se trezise. Poate că împreună făcuseră un foc care să-i încălzească în timpul nopţii ori chiar mai mult. Mereu fusese nervos din cauza a ceea ce pierduse, dar niciodată atât de mult ca acum, când realizase exact ce îi fusese furat.

Momentele în compania ei. Cuvinte rostite, pasiuni împărtăşite. Voia să ştie cum fusese primul zâmbet pe care i-l oferise. Flirtase ea cu el sau invers?

Probabil că el fusese cel care o curtase. Era sigur de asta. Iar ea îi rezistase. Era prea bună. Lăsase Anglia în urmă, numai pentru a se întoarce cu nenumărate coşmaruri. Motivele ei fuseseră altruiste. Provenea dintr-o familie bună şi rezistase atenţiilor lui la moşia Grantwood. Da, ezitase să accepte ceea ce avea el de oferit. Dar cumva o cucerise. În noaptea în care acei bărbaţi o atacaseră.

Nenorociţii! Dacă i-ar întâlni, i-ar pune la punct!

Însă nu îşi amintea cum arătau.

Viaţa ei era legată de a lui. Era o binecuvântare, dar şi un blestem. Se înfioră gândindu-se ce s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi lăsat-o însărcinată. Nu ar mai fi văzut-o niciodată. Iar dacă nu ar fi ştiut cine era, nu ar fi aflat ce trăiseră împreună.

Asta era adevărata tragedie a bolii lui. Ar fi putut întâlni pe stradă pe cineva care îi salvase viaţa, iar el l-ar fi ignorat deoarece nu l-ar fi recunoscut. Trebuia să-i ofere un pahar. Sau o femeie. În schimb, s-ar fi lovit de el fără ca acesta să însemne nimic pentru el.

Lipsa amintirilor îl măcina. Acum mai mult ca niciodată. Voia să ştie tot ce se întâmplase în ultimii doi ani.

Deşi fusese pusă în poziţii inconfortabile în timpul dezlănţuirii pasiunii lor, ea se trezi simţindu-se minunat. Când deschise ochii, îl zări pe Stephen privind-o. Lumina soarelui pătrundea prin draperii, făcându-i părul să strălucească şi subliniind conturul ascuţit al feţei.

Toate temerile ei dispăruseră. Supravieţuise acelei nopţi. Relaţia supravieţuise. Nu trebuia să se mai teamă că el şi-ar fi putut da seama că nu ea îi

dăduse naştere fiului său. Totul avea să fie bine de acum înainte. Aveau să trăiască fericiţi până la adânci bătrâneţi.

Zâmbindu-i călduros, o mângâie între sâni.

— Mă bucur atât de tare să mă trezesc lângă tine dimineaţa!

— Şi fără coşmaruri.

— Nici măcar unul.

— Foarte bine! Delicat şi tandru îi sărută buzele. M-am gândit că am putea lua micul dejun în pat.

— Îmi place cum gândeşti.

— Te simţi rău în dimineaţa asta?

Se înroşi când se gândi la ceea ce se petrecuse între ei noaptea trecută.

— Puţin. Cred că era de aşteptat.

— Atunci, astăzi ne vom odihni.

— Nu sunt invalidă.

El clătină din cap.

— Cum spui tu. Atunci, poate vom merge să călărim pe moşie. Să ne familiarizăm cu locul.

— Mi-ar plăcea tare mult!

— Foarte bine.

Preţ de câteva minute, pur şi simplu făcu desene imaginare cu degetul pe trupul ei, provocându-i senzaţii puternice. Putea simţi că pasiunea ieşea la suprafaţă. Poate că nu trebuia să admită că se simţea rău.

— Care au fost primele cuvinte pe care ţi le-am adresat? întrebă el.

— Poftim?

— Primele cuvinte pe care ţi le-am spus. Care au fost?

Îşi înmuie buzele, încercând să nu-i arate că răspunsul lui o deranjase.

— Apă. Am nevoie de apă.

— Eram în spital.

Totul înăuntrul ei amorţi de frică.

— Da. Începi să-ţi aminteşti?

Oare cataclismul produs de întâlnirea lor cu o noapte în urmă îi readusese amintirile?

— Nu, dar mă gândeam că pot să le construiesc. Dacă aş şti ce s-a întâmplat, ce am spus, mi-aş putea imagina.

— Ce mai contează? Avem prezentul. Acesta este important.

— Am atâtea amintire pierdute… Momente cu tine.

— Dar dacă îţi vei petrece timpul privind înapoi, vei rata momentul de a-ţi

face noi amintiri. Vei avea chiar mai puţine.

El ridică din sprânceană.

— Dacă nu aş şti, aş zice că nu vrei să îmi amintesc.

— E stupid. Sigur că m-aş bucura dacă ţi-ai aminti. Era prima ei minciună adevărată. Dar amintirile ar trebui să vină de bunăvoie. Nu ar trebui să-ţi pierzi timpul încercând să le recreezi. Dacă vei face asta, nu vei mai avea timp pentru…

Cu o îndrăzneală care o surprinse chiar şi pe ea, Mercy îşi desfăcu picioarele.

— Am crezut că nu te simţi bine.

— Slăbită… dar dornică.

— Nu vreau să te rănesc.

— Atunci trăieşte alături de mine prezentul!

Înainte ca Stephen să poată răspunde, se aruncă peste el şi îl sărută aproape cu disperare. Voia să înceteze interogatoriul despre timpul petrecut împreună în Scutari. Pentru ea, era un loc cu amintiri oribile, cu excepţia nopţii în care fuseseră împreună. Dar chiar şi atunci începuse prost.

Îl muşcă de umăr suficient de tare încât să-l facă să înjure şi să-i cuprindă capul cu mâinile.

— Ce naiba…

— Nu vreau să mă gândesc la asta, spuse ea. Nu înţelegi? Vreau să fiu ca tine. Vreau să uit fiecare clipă petrecută acolo. Îl sărută în locul în care îl muşcase, în loc de scuze. Te rog!

El o prinse de ceafă şi o privi adânc.

— Vreau înapoi amintirile cu tine.

— Vom face noi amintiri. Cele pe care le aveai duraseră numai câteva ore în acea noapte. Orice altceva este o prostie. Te rog, hai să ne bucurăm de prezent!

Se sprijini pe coate, îi trase capul spre el şi o sărută cu o repeziciune care îi dădu speranţa că avea să lase totul în urmă. Ea nu voia ca el să-şi amintească. Nu avea să facă nimic pentru a-l ajuta.

Îi simţi erecţia pe spate. Se întoarse cu faţa spre el şi îi acoperi pieptul cu săruturi. Fiecare cicatrice. Îşi dori să nu le fi avut. Dar erau în siguranţă atât timp cât nu ştia cum le dobândise. Nu îi luau din frumuseţe. Era foarte viguros, în ciuda faptului că încă se recupera, îi simţi muşchii în timp ce o mângâia.

Apoi o ridică, o ghidă în jos, iar ea primi plenitudinea lui. Acolo, acolo avea să uite! Îl călări cu repeziciune, cu forţă. Îl privea în ochi. Privea cum plăcerea îi întuneca privirea. Maxilarul i se încordă. Nările i se lărgiră. Dinţii i se încleştară.

O poseda. Plăcerea se intensifica. Se revărsă asupra ei, iar ea-l simţea până în vârful degetelor. Ba chiar mai mult. Strigă cu putere şi îi auzi gemătul gutural, îi simţi ultima zvâcnire. Ajunseseră la orgasm în acelaşi timp, de parcă ar fi fost o singură persoană.

Aşezându-se alături de el, îl îmbrăţişă.

— Asta este o amintire mult mai preţioasă decât oricare dintre cele din Scutari.

El îi răspunse cu un sărut pe creştetul capului şi aţipi. Ea nu putea decât să spere că îl convinsese.

Capitolul 14

Deşi fără chef, Stephen se ridică din pat. Când se trezi, văzu că Mercy adormise. Era tentat să stea până când avea să se trezească, să facă dragoste din nou, dar, pentru că fratele lui îi încredinţase moşia, intenţiona să fie responsabil, iar asta presupunea să afle ce anume avea de făcut. Întorcându-se în dormitorul lui, începu să se pregătească. Ideea de a avea două dormitoare i se păru stupidă. Nu intenţiona ca vreodată să doarmă fără soţia lui.

Gândul acela îl îngrozi şi se aruncă pe cel mai apropiat scaun. Nu numai că nu plănuia să doarmă singur în acel dormitor, dar nici nu avea intenţia să viziteze altul. Nu îşi dorea o altă femeie. O voia doar pe Mercy.

Cu siguranţă, era o situaţie temporară. Întotdeauna îi plăcuse să învârtă femeile pe degete şi niciodată nu acordase atenţie doar uneia. Făcuse însă fiecare femeie să se simtă ca şi cum ar fi fost singura din viaţa lui, dar, întotdeauna îl aştepta alta. Nu tânjise niciodată numai după o singură femeie.

Dar în acel moment nu-şi putea imagina că, părăsind patul lui Mercy, ar fi putut căuta altă femeie. Tot ce îşi dorea, cu o disperare aproape hilară, era să se întoarcă la ea. Era ceva nou pentru el. Asta îl atrăgea, necunoscutul.

Înainte însă, acest lucru nu contase pentru el. Poate că erau de vină jurămintele rostite în faţa familiei lui, în faţa lui Dumnezeu. Dar nu se simţea încătuşat şi înlănţuit. Poate din pricina faptului că încă nu se refăcuse suficient, încă se vindeca.

„Dar mă simt mai puternic, mai sigur pe mine decât m-am simţit în ultimele luni”.

Gândul că nu se putea vedea în patul altei femei deoarece Mercy era mai importantă decât oricare alta îl sperie al naibii de tare. Nu era posibil. Lui îi păsa

de fiecare femeie la fel. Chiar dacă se simţise mai bine cu una decât cu cealaltă, sentimentele lui nu erau mai profunde sau mai superficiale, nu erau diferite.

Dar Mercy era diferită. Era curajoasă, puternică şi altruistă. Lumina încăperea. Îşi sacrificase reputaţia dând naştere fiului său. Era de nestăvilit în pat.

Zâmbi când îşi aminti cât de seducătoare fusese în acea dimineaţă, ca şi când ar fi avut nevoie să fie ispitit pentru a o avea din nou. Fiecare miros, fiecare atingere, fiecare geamăt şi oftat, fiecare mişcare unduitoare a trupului ei mic rămăseseră adânc întipărite în mintea lui.

Îşi strânse pumnii lipiţi de coapse. Le mai avusese cândva şi le pierduse. Pierduse mai mult decât îşi dăduse seama. O pierduse pe ea. Nu putea şi nu trebuia să permită asta încă o dată, deşi ştia că nu depindea de el.

— Te învârti în cerc, bătrâne, îşi şopti. Nu există niciun motiv pentru care să pierzi ceea ce ai acum.

Dar cuvintele nu îl consolară.

Un sunet îndepărtat îi deranjă gândurile tulburătoare. Întoarse capul pentru a auzi mai bine. Era un plânset? Da, John! Sigur îi era foame. Fusese nevoie să se oprească de mai multe ori în drum spre moşie. Băiatul avea un apetit extraordinar. În această privinţă, îi semăna tatălui său.

De ce plângea? Unde naiba era doica?

Stephen se ridică, se îndreptă spre uşă, o deschise iute şi ajunse pe coridor. Nu era niciun servitor prin preajmă, iar plânsetul devenea asurzitor. Intră în cameră, se apropie de pătuţ şi îl privi.

— Eşti un Lyons. Cei din familia Lyons nu plâng.

John se opri imediat din plâns. Cu ochii lui de un albastru-închis, plini de lacrimi, clipi supărat către Stephen. Gura lui micuţă tremura. O bulă mică îi ieşi dintr-una dintre nări.

— Dezgustător, bombăni Stephen în timp ce luă batista şi şterse faţa băiatului. Gata. Aşa-i mai bine. Sunt sigur că bona va veni în curând şi-ţi va face voia. Vei descoperi că îţi vei petrece mare parte din viaţă aşteptând femeile, aşa că nu ar fi rău să te înveţi de mic. Aşteaptă cu răbdare, ca un domn.

Gura lui John tremura şi începu să respire repede. Era supărat, evident. La naiba, unde era bona?

Stephen se aplecă.

— Nu am sâni, băiete. Nu te pot ajuta.

Buzele îi tremurau şi mai tare. Băiatul îşi încreţi fruntea şi păru foarte îndurerat. Încă o lacrimă i se prelingea pe la colţul ochiului.

— Bine, dacă insişti.

Se apropie şi îl luă în braţe. Fruntea lui John se relaxă. Gura lui îi dărui un zâmbet mulţumit. Da, era fermecător. Era mai greu decât înainte. Membrele îi erau mai lungi. Părea mult mai puternic.

— Creşti destul de repede, nu e aşa că te-ai făcut mai mare? Să ştii că îmi semeni. Ţi-au spus asta?

Ochii lui albaştri clipiră încet. Ştrengarul gânguri, ceea ce, evident, era un soi de răspuns.

— Nu? Vrei să vezi cât de frumos o să fii când vei fi mare? Toate doamnele te vor implora să le oferi puţin din timpul tău, îi spuse Stephen în timp ce îl ducea spre o oglindă în zona camerei amenajată pentru bonă.

Îl ridică pe John astfel încât feţele lor să fie una lângă cealaltă: una durdulie şi rotundă, cu nişte ochi albaştri imenşi, iar cealaltă ascuţită, cu un contur bine evidenţiat.

— Aşa. Deci, cum ţi se pare?

Băiatul nu păru impresionat. Stephen se întreba dacă nu cumva vederea copiilor se dezvolta odată cu vârsta. Se apropie mai mult de oglindă şi deodată John izbucni într-un râs atât de puternic, încât îi făcea tot corpul să tremure.

— Ce naiba? Stephen făcu un pas în spate, iar chicotul de fericire se opri brusc. Ştii să râzi. Nu ştiu de ce, dar nu mă aşteptam la asta. Ce te-a amuzat aşa? Cu siguranţă, nu eu.

Când se îndepărtă, se aşternu din nou liniştea. Se aplecă spre oglindă, iar băiatul râse din nou. Stephen nu se putu abţine şi izbucni şi el în râs odată cu fiul său. Se dădu înapoi şi îl aruncă pe micuţ în sus, iar băiatului păru să îi placă. Nu dăduse niciodată prea multă atenţie copiilor, dar fără îndoială puteau fi amuzanţi.

Sau cel puţin aşa era fiul lui.

Se întoarse spre oglindă şi atunci observă că aveau spectatori. O văzu pe Mercy în oglindă, afişând un zâmbet atât de strălucitor, încât îi făcea concurenţă soarelui.

Se întoarse către ea.

— L-ai auzit?

Râzând încet, încuviinţă din cap.

— Da.

— Fiul meu va fi tare dorit de femei, nu am nicio îndoială.

Cu un oftat discret, îşi şterse lacrimile care îi umplură ochii.

Ţinând copilul în braţe, se apropie de ea.

— Mercy, ce s-a întâmplat?

— Nu i-ai spus niciodată aşa. Fiul meu.

Ridicându-se pe vârfuri, îl sărută apăsat pe obraz, îmbrăţişându-i pe amândoi. Totul merita. Fiecare moment de îndoială sau disperare.

O îmbrăţişă şi el şi o trase mai aproape. Aplecându-şi capul, îi şopti:

— Mulţumesc, Mercy! Îţi mulţumesc pentru că mi-ai dăruit un fiu.

Începu să plângă şi mai tare, iar John, pentru a nu rămâne mai prejos, o acompanie. Când Jeanette ajunse, în sfârşit, cerând mii de scuze că dispăruse pentru a bea o ceaşcă de ceai în liniştea dimineţii, Stephen se simţi uşurat să i-l încredinţeze pe John şi să o ducă pe Mercy înapoi în pat, unde ar fi putut să îi mulţumească aşa cum se cuvenea.

Capitolul 15

— Oi. Creaturi urât mirositoare, bombăni Stephen.

— Mi-a îngheţat nasul atât de tare încât nu mai simt niciun miros, spuse Mercy râzând.

Apropiindu-se de ea, Stephen îi strânse mâna acoperită de mănuşă.

— Iartă-mă! Nu ar fi trebuit să te scot afară pe vremea asta.

— Nici vorbă. Îmi doream să văd moşia.

Vremea era capricioasă, deloc potrivită pentru călărit, dar, când Stephen îi sugerase să iasă, nu putuse să-l refuze. Voia să facă totul împreună, să descopere noua lor casă.

— Cred că va fi o primăvară încântătoare, adăugă ea.

O luă de ceafă şi se aplecă să o sărute.

— Eşti fermecătoare.

Mercy simţi că fierbinţeala îi cuprinde faţa. Vorbele lui, rostite cu atâta uşurinţă, o făcuseră mereu să simtă fluturi în stomac. Îşi dorea să i le poată întoarce, să îi spună că şi el era fermecător, dar cuvintele care atunci când îi erau adresate o făceau atât de fericită păreau cumva ridicole zise unui bărbat.

Se îndreptă de spate şi privi împrejurimile.

— Dacă nu îţi plac oile, începu ea, poate îl convingi pe fratele tău să te lase să creşti altceva.

— Oile aparţin arendaşilor care au închiriat pământul de la el. În plus, m-ar deranja să îi cer permisiunea fratelui meu.

Se simţi uşor vinovată. Ajunsese în această situaţie din cauza căsătoriei cu ea.

— Dacă ai putea face orice, ce anume ţi-ai dori? întrebă ea.

Întorcându-se în şa şi liniştindu-şi calul care se agita, el aruncă o privire şi cercetă pământul. Mercy văzu că se gândea la cuvintele ei.

— Mi-aş petrece toată ziua în pat cu soţia mea – în fiecare zi.

Râse.

— Asta-i tot?

— Şi i-aş oferi căpşune.

Dădu din cap, dezaprobând naivitatea lui.

— Nu ai planuri prea mari.

— Aşa-i? Privi în depărtare. M-am gândit foarte puţin la viitorul meu. Înainte să intri tu în viaţa mea, mă mulţumeam să trăiesc clipa. Nu aveam planuri. Eram un gentleman, fratele meu îmi oferea o indemnizaţie şi mă simţeam fericit. Acum mi-e greu să cred că m-am putut mulţumi cu atât de puţin.

— Erai foarte tânăr. Încă era, se gândi ea. Apoi te-ai alăturat unui regiment, iar ăsta nu a fost nici pe departe un lucru uşor.

— Da, viaţa de militar. Despre care îmi amintesc atât de puţine. Îşi dădu ochii peste cap şi îşi încleştă maxilarul. Cai, cred.

— Poftim?

— Cai. Mi-ar plăcea să cresc cai.

— Pentru curse?

— Pentru armată.

— Atunci de ce nu faci asta?

Îşi întoarse privirea spre ea şi îi zâmbi.

— Ţie nimic nu ţi se pare imposibil, aşa-i?

— Nu, dacă îţi doreşti cu adevărat. Cât de mult vrei asta?

— Nu ştiu sigur. Nu m-am gândit prea mult în ultima vreme. Dar mirosind oile, îmi doresc pe zi ce trece tot mai mult. Îmi voi vinde brevetul. Voi câştiga nişte bani. Am indemnizaţia pe care am primit-o din armată. Abia dacă am cheltuit ceva din ea. Ridică din umeri. Ar putea fi un început.

— Cred că ar trebui să încerci.

Putea citi mirarea în ochii lui.

— Până acum, nimeni nu mi-a acordat atât de multă încredere ca tine.

— Cum aş putea altfel? Te cunosc. Îţi cunosc curajul şi hotărârea. Ai o inimă mare. Îmi pare rău că, pierzându-ţi amintirile, ai uitat ce bărbat remarcabil eşti, dar nu am nicio îndoială că poţi să duci la capăt orice îţi propui. Orice.

— Mă faci să mă jenez, Mercy. La naiba, chiar aşa! Trase frâiele, întorcându-şi calul. Vino, hai să mergem acasă să te încălzesc!

O încălzi în pat, apoi în cadă, unde apa caldă îi mângâie pielea. Se ghemuise între coapsele lui, iar el îşi aluneca mâna provocator pe pielea ei.

— Crezi că ne vom sătura vreodată unul de celălalt? întrebă ea.

— Doamne, sper că nu!

Simţi o plăcere care nu avea legătură cu emoţiile fizice care o învăluiau.

— Mi-e teamă că te vei plictisi de mine.

Îi mângâie gâtul, umerii şi braţele.

— Nu mă voi plictisi!

În acea zi, cuvintele lui fuseseră rostite cu toată convingerea. Dar a doua zi avea să le rostească la fel de hotărât? Sau peste o săptămână? Ori peste o lună? Fusese amabil cu ea în Scutari, dar preferase pe alta în patul lui. Oare îi spusese acelaşi lucru celeilalte femei?

— Cât de mult ai reuşit să îi rămâi fidel unei femei? întrebă ea.

— Chiar vrei să vorbim despre cuceririle mele?

Ea se întoarse, împroşcând apă peste marginea căzii.

— Da. Au fost multe?

— Prea multe pentru a le ţine şirul.

— Care a fost cea mai lungă…

Îi atinse buzele cu degetul.

— Ţi-am spus, am fost un ticălos. Nicio femeie nu a reuşit vreodată să-mi abată atenţia de la celelalte.

— Te-ai întâlnit cu mai multe femei în acelaşi timp?

Ridică din umeri.

— Am fost clar cu ele… Nu mi-am dorit să mă rezum la o singură femeie.

Lui Mercy i se făcu un gol în stomac. Nu suporta acest gând. Ce fel de femeie l-ar dori cu atâta disperare încât l-ar accepta oricum? Oh, Doamne, o femeie ca ea, care ar minţi pentru a-l avea!

— Atunci cred că deja te-am plictisit îngrozitor.

Îi dădu părul după ureche.

— Din contră. Niciodată nu am fost atât de… subjugat. Fiecare moment cu tine este ca o nouă descoperire. E cu adevărat ciudat, e ceva ce încă nu îmi pot explica.

Fruntea i se încreţi, iar privirea lui era atât de serioasă, încât aproape o îngrozi.

— Ce? Ce este ciudat?

— Îmi face plăcere să vorbesc cu tine, să te am alături mă bucură aproape la fel de mult ca atunci când facem dragoste.

Zâmbind discret, îşi ascunse faţa în umărul lui.

— Ţi se pare amuzant? întrebă el.

— Mi se pare impresionant.

Îi atinse maxilarul, trecându-şi degetul peste barba aspră pe care, fără îndoială, avea să o radă înainte de a merge la culcare. Era mai închisă la culoare decât părul, dându-i un aer sever, periculos.

— Vreau un mariaj precum cel pe care îl au Claire şi Westcliffe. Mi-ai dat speranţa că poate, în cele din urmă, vom ajunge acolo.

— Claire şi Westcliffe? Nu-ţi doreşti o căsnicie ca a lor.

— Ba da! Când se privesc, este limpede că se adoră reciproc.

— S-a însurat cu ea pentru zestrea ei.

— Iar tu te-ai însurat cu mine din cauza fiului tău. Clătină brusc din cap. Ai dreptate. Nu ar fi trebuit să aduc conversaţia aici.

Se întoarse cu spatele, iar el o sărută pe gât.

— Ar trebui să mergem să îi vizităm de Crăciun, spuse el încet. Asta, dacă nu preferi să rămâi aici.

Ar fi preferat. Era liniştită acolo, se simţea în siguranţă. Nu voia să mai plece niciodată. Dar nu se puteau ascunde la nesfârşit.

— Ar trebui să fim alături de familia ta. Ar fi frumos să avem un Crăciun cum se cuvine.

Îşi împreună mâinile în jurul ei, îmbrăţişând-o strâns.

— Ah, Mercy, iartă-mă! Uit. Presupun că în Crimeea eram împreună Crăciunul trecut.

Încuviinţând din cap, îşi trecu mâna peste coapsa lui, simţindu-i sub degete cicatricea, mulţumită că acum nu mai avea nicio durere la atingere.

— Cum a fost? întrebă el încet.

— Frig, mizerabil. În spital, lucram între 12 şi 15 ore pe zi. Eram atât de obosită! Era târziu. Schimbam un bandaj, când am realizat că este Crăciunul şi am început să cânt *Silent Night.* Imediat, toţi din pavilion au început să cânte. Nu mi-am putut stăpâni lacrimile.

— Eram plecat atunci?

— Da, te întorseseşi la regiment. M-am gândit însă la tine. Ţi-am trimis un gând bun. Oftă. Dacă îmi amintesc bine, cred că mi-am dorit să fim amândoi acasă la Crăciunul următor. Cred că ar trebui să am mai multă grijă ce îmi doresc.

— Ce ţi-ai dori de Crăciun?

Întorcându-se, îi sări în poală.

— Un Crăciun de neuitat.

— Cunoscându-mi familia, nu ar trebui să fie foarte greu!

*

Călătoriseră două zile cu trăsura spre Lyons Place. Stephen planificase să sosească în Ajunul Crăciunului, după-amiază.

— Deci aceasta a fost moşia tatălui tău, spuse Mercy, privind din când în când pe fereastră, nerăbdătoare să ajungă.

— Abia îmi amintesc, răspunse Stephen. Ultima oară, am vizitat-o acum doi ani. Am băut ceai cu Claire pe terasă.

Acolo se opriseră amintirile lui. I se făcu un gol în stomac. Se întrebă dacă întoarcerea în acel loc avea să-i redea amintirile, dacă vederea unui anumit obiect putea face ca ultimii doi ani să apară în mintea lui ca paginile unei cărţi răsfoite în grabă în căutarea unui anumit fragment.

— Mă simt mai bine la moşia lui Ainsley decât aici, continuă el.

— Ţi-l aminteşti pe tatăl tău?

— Nu. Îşi mângâie bărbia. Se pare că a devenit o obişnuinţă să uit anumite lucruri.

Afirmaţia fu suficient de naturală ca Mercy să creadă că Jeanette nu înţelesese substratul cuvintelor lui. Din când în când, el îi punea întrebări despre Crimeea, pur şi simplu, ca şi cum era un lucru lipsit de importanţă, dar ştia că el spera să îşi amintească. Deşi ea continua să insiste asupra faptului că nu conta faptul că îşi pierduse memoria, Stephen căuta în continuare amintirile care îl ocoleau.

— Presupun că va veni şi Ainsley, zise ea, pentru a schimba subiectul.

— Fără îndoială! Mama. Leo. Poate şi Lynnford şi familia lui. Ainsley m-a informat că s-au întors din sudul Franţei. Rar ne-am înţeles bine. Dacă aş fi fost fiul lui, probabil ar fi fost foarte dezamăgit de mine.

— Cu siguranţă, orice dezamăgire a fost alungată de faptele tale eroice din Crimeea.

— Nu am fost un erou, Mercy!

— Ba da!

O privi aspru.

— Ai fost pe câmpul de luptă?

— Nu, dar ţi-am auzit numele rostit de mulţi dintre bărbaţii pe care i-am îngrijit. Oftă. Îmi tot promit că nu voi mai vorbi despre război şi nu reuşesc.

— Este greu de evitat. Totuşi, în ceea ce-l priveşte pe Lynnford, sigur ţi se

va părea o persoană agreabilă. Toată familia lui este.

Trăsura ieşi de pe drumul principal, iar ei i se făcu un nod în stomac.

— Aproape am ajuns, aşa-i?

— Aproape.

Aplecându-se spre ea, îi strânse mâna.

— Mă bucur că vom petrece Crăciunul cu familia ta.

— Dar a ta?

Ea se dădu înapoi.

— Nu-l mai am decât pe tata, iar el a ales să nu îmi mai vorbească.

— E pierderea lui.

Mercy zâmbi.

— Aşa mi-ar plăcea să cred. Ah, priveşte! zise ea arătând cu degetul. Uite-o! Nu mă aşteptam să fie atât de… întunecată.

— Fără îndoială, rău prevestitoare. El privi pe fereastră. Se potriveşte cu temperamentul lui Westcliffe.

Dar în interior nu putea fi mai primitoare şi mai călduroasă. Lumânările pâlpâiau în mijlocul serei. Mirosul înţepător al grădinilor şi aroma scorţişoarei se simţeau în aer.

— În sfârşit, aţi ajuns! exclamă Claire în timp ce intră în cameră, conducându-i pe ceilalţi în holul de intrare şi luând-o pe Mercy de braţ. A fost o călătorie incredibil de lungă. Începusem să mă îngrijorez că aţi întâmpinat greutăţi pe drum.

— Nu, doar un băiat înfometat, care a trebuit hrănit de prea multe ori, replică Stephen.

Mercy simţi mândria din vocea lui şi se înduioşă.

Westcliffe îl luă de braţ pe fratele lui şi-l bătu pe umăr.

— Nu cred că ţi-ai mai petrecut Crăciunul aici de când erai un puşti.

— Dar asta s-a schimbat, interveni ducesa, luându-l pe John din braţele lui Jeanette. Oh, iată-te, dragul meu băiat, spuse ea. Ai crescut, aşa-i? Leo, nu crezi că este de două ori mai mare decât ultima oară când l-am văzut?

— Nici chiar aşa, dragostea mea, spuse el plin de afecţiune.

— Lynnford, vino să-l cunoşti pe cel mai tânăr nepot al meu!

Ducesa se întoarse către un bărbat înalt şi blond.

Mercy nu se abţinu să nu-l studieze când se aplecă spre copilul cu păr blond. Lynnford fusese tutorele lui Stephen, dar cu siguranţă între ei doi exista o legătură mai puternică. Deşi nimeni nu menţionase acest lucru, se putea observa o asemănare nefirească între el şi Stephen. Cu siguranţă, din partea aceea a

familiei moştenise Stephen trăsăturile acelea luminoase, de vreme ce toţi ceilalţi era incredibil de întunecaţi.

— Este fermecător, spuse Lynnford, iar pe faţa lui apăru o expresie ciudată, ca şi cum şi-ar fi ţinut în frâu adevăratele emoţii.

Bărbatul îl privi pe Stephen, iar Mercy realiză că ochii lui erau incredibil de albaştri.

— Îi seamănă tatălui său din acest punct de vedere. Mă bucur că eşti aici, băiete!

— Mulţumesc, milord!

Tonul lui Stephen trădase o oarecare reticenţă, iar ea îşi aminti de problemele pe care le întâmpinase în încercarea de a-i face pe plac lui Lynnford.

— Am plăcerea să v-o prezint pe soţia mea, Mercy.

Lynnford se înclină, apoi, ca şi când ar fi decis că nu era suficient, păşi spre ea, îi luă mâna şi i-o sărută.

— Mercy, este o plăcere să te cunosc. Nu m-am aşteptat să-l văd aşezat la casa lui.

— Mă simt foarte norocoasă. A fost de-a dreptul remarcabil în Crimeea.

— Aşa am auzit.

— Vino! spuse ducesa. Trebuie să faci cunoştinţă şi cu familia lui Lynnford. Ne aşteaptă în salon.

Ducesa o prinse de mână şi o trase în cealaltă cameră înainte să poată protesta. Privind peste umăr, îl văzu pe Lynnford apropiindu-se de Stephen şi îi spuse ceva. După reacţia lui Stephen, bănui că vorbele lui îl emoţionară.

Pe masa din salon, era aşezat un brad. Lumânări aprinse îi decorau ramurile. Mici cadouri erau aşezate la baza lui. Ghirlandele împodobeau poliţa. Acest Crăciun avea să fie sărbătorit altfel decât fusese Mercy obişnuită. Văzuse o schiţă în *Illustrated London News* reprezentând familia regală în jurul bradului. Presupusese că familia lui Stephen adoptase această nouă tradiţie. Se felicită că aduseseră cadouri pentru a le pune sub brad.

Văzu doi tineri care îi semănau foarte bine lui Lynnford. Ducesa îi prezentă drept fiul lui cel mare, vicontele de Mallard, şi cel de-al doilea fiu al său, Charles. Mercy îi întâlni apoi fiicele: Emily, Joan şi Charlotte. Fetele semănau cu mama lor, Lady Lynnford. Era o femeie mignonă, brunetă. Mercy îşi dădu seama imediat, după paloarea feţei, că femeia nu se simţea bine.

— 0 boală a oaselor, spuse ducesa încet, înainte ca Mercy să întrebe, pentru a-i aduce la cunoştinţă care era adevărata stare de sănătate a femeii. Îmi va fi dor de ea. Îmi este o prietenă foarte-foarte dragă.

Mercy îi strânse mâna.

— Îmi pare foarte rău.

— Draga mea, aşa este viaţa. Nu trebuie să ne întristăm acum. Angela nu ne-ar ierta.

— Pot să iau băiatul în braţe? întrebă contesa.

— Desigur!

Mercy se aplecă şi îl puse în braţele femeii. O privi cu ochii lui mari.

— Oh, ce copil încântător! Pot să văd asemănarea. Seamănă mult cu tatăl său.

— Da, seamănă, nu-i aşa? întrebă ducesa.

— Tessa, cred că eşti încântată de cei doi nepoţi ai tău.

— Sunt o bucurie.

John începu să se foiască.

— Iar când încep să plângă, se pot întoarce în braţele mamelor sau bonelor.

— Mi-ar plăcea să am nepoţi, rosti contesa cu regret în voce.

— Vei avea, draga mea, o consolă ducesa.

John scoase un ţipăt care o sperie pe contesă, iar Mercy îl luă şi îl linişti cu o mişcare lină.

— Cred că pur şi simplu îi este foame după o călătorie atât de lungă.

Mercy simţi o atingere familiară pe umăr.

— Vă rog să ne scuzaţi, spuse Stephen, ne vom retrage în camerele noastre pentru a ne pregăti pentru cină.

— Desigur, fără îndoială, zise ducesa. Vom cina într-o oră.

— Vă conduc spre camerele voastre, spuse Claire. Odată ajunşi în holul de intrare, îl îmbrăţişă cu afecţiune pe Stephen. V-am instalat departe, în aripa de est. Acolo nu veţi fi deranjaţi.

— Îmi amintesc vag acest loc din tinereţe, spuse Stephen, dar recunosc influenţa ta.

— Este vina lui Westcliffe, pentru că m-a lăsat singură aici în timp ce el hoinărea prin Londra.

— A fost vina mea. Stephen se opri, îi luă mâinile pentru a o putea privi în ochi. Dar eşti fericită acum, nu-i aşa, Claire?

— Teribil de fericită. Este foarte important pentru Westcliffe că aţi venit. Mereu a simţit că familia a abandonat acest loc atunci când mama ta s-a căsătorit cu Ainsley.

— Ai dreptate.

Claire îşi mută privirea de la Stephen către Mercy.

— Nu e niciun secret că ducesa nu l-a îndrăgit pe primul ei soţ. Nu era un bărbat bun.

— Acum este fericită, spuse Mercy.

— Foarte fericită. Leo e potrivit pentru ea. Mâine vrea să facă un portret al lui Lynnford şi al familiei lui. Vor rămâne aici până când îl va termina. Claire înaintă până când ajunse între Mercy şi Stephen. Ar trebui să-i spunem să facă şi un portret al familiei voastre.

— Mi-ar plăcea foarte mult, spuse Mercy.

Claire îi conduse pe holul lung şi lat – o galerie a portretelor. Mercy se opri pentru a studia fiecare portret.

— Aceştia sunt strămoşii tăi, spuse ea încet.

— Presupun că da. Nu le-am văzut niciodată portretele. Să fiu sincer, nu mi-a păsat vreodată.

— Sunt foarte sumbri.

— Westcliffe seamănă bine cu ei, zise Claire. Este o asemănare tulburătoare.

— Cred că eu semăn cu mama şi cu familia ei, comentă Stephen. Nu m-am gândit niciodată la asta.

Însă Mercy nu era aşa de sigură. Chiar şi ducesa era brunetă şi avea ochii căprui.

Lăsând în urmă portretele, urcară o scară lungă. La capătul holului, Claire îi conduse în camerele lor.

— Am numit servitori care să vă ajute, aşa că nu ezitaţi să-i chemaţi. Ridicându-se pe vârfuri, îl sărută pe Stephen pe obraz. Mă bucur atât de mult că sunteţi aici!

Apoi ieşi, închizând uşa în urma ei.

— Sunteţi foarte apropiaţi, spuse Mercy.

— Am crescut împreună. O trăgeam mereu de cozi, zise Stephen în timp ce se îndrepta spre fereastră să arunce o privire. Nu este cazul să fii geloasă.

— Nu sunt. Ciudat, se gândi era, apoi adăugă: Este limpede că îl adoră pe Westcliffe, iar pe tine te priveşte ca pe un frate. Îl voi duce pe John la Jeanette.

Încuviinţând uşor din cap, Stephen continuă să privească afară. Când se întoarse Mercy, el încă stătea lângă fereastră. Ea se apropie şi îl mângâie pe spate.

— Eşti bine?

— Lynnford mi-a zis ceva destul de ciudat. A spus că tatăl meu ar fi mândru de realizările mele. Apoi a adăugat: „Dacă aş fi tatăl tău, cu siguranţă aş fi

mândru”. Stephen clătină din cap. Nu mi-l amintesc pe tata. Nu ţi-aş putea spune dacă portretul lui se află în galerie. Abia mi-l amintesc pe tatăl lui Ainsley. Dar Lynnford… a avut grijă de mine de când mă ştiu.

— Mama ta a fost o văduvă tânără… de două ori.

Colţul gurii lui trădă o grimasă.

— Foarte tânără. Nu i-am făcut viaţa mai uşoară.

Mercy se apropie, apoi se cuibări în el până ce se întoarse spre ea şi o îmbrăţişă.

— Asta a fost în trecut. Îl muşcă uşor de barbă, iar el îi dărui primul zâmbet adevărat de când ajunseseră acolo. Vom avea un Crăciun foarte frumos aici.

Începu să o sărute pe gât.

— Cred că vom întârzia la cină.

— Ar fi nepoliticos.

— Familia mea aşa mă ştie.

O sărută în zona sensibilă de sub ureche. Putea să-i controleze simţurile atât de uşor!

— Nu prea mult, şopti ea.

— Nu prea mult.

Râzând triumfător, o ridică în braţe şi o aşeză pe pat.

*

Tessa îşi puse pelerina şi ieşi pe terasă.

— Lynnford, ce faci aici? Este frig!

El nu răspunse, continuând să privească grădinile îngheţate. Chiar şi în decembrie, Claire reuşise să păstreze ceva din frumuseţea lor.

Tessa se apropie de conte. Fusese foarte tânără când se îndrăgostise de Lynnford. Îi adusese bucurie în viaţa ei mizerabilă.

— Nu mi-a plăcut niciodată această moşie, dar vin de dragul lui Westcliffe. Este moştenirea lui. Claire a reuşit cumva să o facă mai primitoare.

— Amintirile mele sunt mai dragi. Aici te-am întâlnit. Venisem la o vânătoare de vulpi la sfârşit de săptămână împreună cu tatăl meu. El şi soţul tău erau prieteni.

— A trecut atât de mult timp!

— Am fost un prost, Tess. Cum de nu am remarcat asemănarea în toţi anii ăştia? Stephen îmi seamănă foarte mult.

— Nu ai avut niciun motiv să-i dai atenţie. Ce părere ai despre… nepotul nostru? Este deosebit, nu?

— Cum de nu mi-am imaginat! Abia m-am abţinut să nu îl iau în braţe.

— Trebuia să o faci. Nimeni nu s-ar fi gândit la ceva rău.

Clătină din cap.

— Îi vei spune vreodată?

— Lui Stephen?

El încuviinţă din cap.

— Nu ştiu. Ce sens ar avea? Apoi, trebuie să ne gândim la familia ta.

Încuviinţă din nou şi, în sfârşit, privirea lui o întâlni pe a ei. Îşi aminti de perioada în care trăia pentru momentele în care el avea grijă de ea.

— Tânărul tău pictor este îndrăgostit de tine, spuse încet Lynnford.

— Da, ştiu. Dar nu este o dragoste care va dura. Va întâlni altă femeie mai tânără, mai frumoasă, şi eu voi rămâne doar cu amintirile plăcute.

— Nu aş fi atât de sigur în locul tău. Când un bărbat mai tânăr se îndrăgosteşte de tine, îi este foarte greu să te uite.

— Nu mi-ai vorbit despre dragoste de mulţi ani.

— Nici acum nu o fac, Tessa. Vorbesc despre bărbaţii tineri – eu nu mai sunt de mult unul dintre ei.

— Da, eşti incredibil de bătrân.

— Sunt bunic. Dumnezeule!

— Vrei ca Stephen să ştie?

— Nu ştiu. Nu m-am gândit prea mult la consecinţe. Nu îmi doresc să provoc suferinţă familiei tale, cu atât mai puţin Angelei.

— Atunci rămâne secretul nostru.

— Este drept faţă de tine?

— Dragul meu Lynnford, am avut mereu puterea să fac faţă nedreptăţii. Vom cina în curând. Nu mai sta mult.

Intră în casă şi se lovi de privirea lui Leo, care stătea sprijinit de perete.

— De cât timp stai aici? întrebă ea.

— De suficient de mult timp încât să realizez că încă nu te pune pe primul loc.

— Nu începe, Leo.

Se apropie, îi luă mâna şi i-o strânse la piept.

— Hai să trecem peste cină. Apetitul meu râvneşte mai mult la deliciile carnale!

— Îţi voi satisface apetitul după cină.

— Atunci va trebui să cinăm repede.

Râse şi intrară în cameră. Nu ştia cum avea să supravieţuiască atunci când el

avea să se plictisească de ea. Pentru că sigur urma să o facă.

Stephen şi Mercy întârziară, într-adevăr, la cină, dar, aşa cum anticipase el, nu contă prea mult. Fusese o cină neceremonioasă. Se purtau mai multe conversaţii în acelaşi timp, şi nimeni nu era liniştit sau discret. Era ca şi cum toţi fuseseră cuprinşi de spiritul de sărbătoare, şi vocile lor puteau concura cu clopotele bisericii care aveau să bată a doua zi.

Stephen observă că Mercy devenea din ce în ce mai nervoasă lângă el, abia atingându-se de farfurie. Cât despre el, îşi tot turna vin, ca şi cum ar fi fost felul principal. Nu înţelegea de ce se simţea atât de tensionat. De obicei, se bucura de compania lor şi era la fel de gălăgios ca ei. Se aplecă şi o întrebă pe Mercy:

— Eşti bine?

Ea încuviinţă din cap, dar el văzu în ochii ei că nu era bine. Când ajunsese să o înţeleagă atât de bine? În Crimeea? Exista oare o parte din el care, deşi nu şi-o amintea, o recunoştea? Sau era doar apropierea dintre ei care se crease în ultimele săptămâni? Mai ales în nopţile în care avea coşmaruri, iar el o calma ţinând-o în braţe şi şoptindu-i la ureche cuvinte liniştitoare, fără să o trezească. Ştia cât de mult mânca atunci când era fericită şi cât de puţin ciugulea când era îngrijorată.

Deodată, Stephen simţi că nu avea nimic în comun cu acei oameni. Nu îi cunoştea pe cei despre care vorbeau. Emily avea să meargă la primul bal şi tot enumera numele fetelor care voiau să o însoţească la târgul de rochii. Nu auzise de niciuna dintre ele. Iar dacă auzise, nu îşi amintea. Când naiba crescuse fata asta?

Nu se întâlnise cu familia lui Lynnford de când se întorsese, şi fusese atât de îngrijorat de reacţia lui Mercy de când sosiseră, încât nu acordase atenţie altor oaspeţi. Dar acum îşi dădea seama că toţi îmbătrâniseră. Doi ani, atât. Ce diferenţă puteau face! Încă o dată regreta pierderea memoriei.

Dar apoi o privi pe Mercy şi conştientiză tot ce câştigase. O ştia de atât de puţin timp, dar nu îşi putea imagina viaţa fără zâmbetele şi râsetele ei. Fără conversaţiile cu ea.

Era mulţumit că cina fusese scurtă. Doamnele merseră să pregătească pachetele cu haine pe care urmau să le dea săracilor în a doua zi de Crăciun. Stephen însoţi bărbaţii în sala de biliard, la un pahar de coniac. Nu înţelegea de ce îl surprinsese faptul că fiii lui Lynnford îi însoţiseră. Doi ani. Băieţii deveniseră bărbaţi.

— Mă gândesc să mă alătur unui regiment, spuse pe neaşteptate Charles, privindu-l pe Stephen ca şi cum aştepta din partea lui confirmarea că luase

decizia cea mai bună.

Stând lângă şemineu, sprijinit de poliţă, Stephen nu îi privi pe ceilalţi, dar simţea privirile tuturor fixându-l – în special pe cea a lui Lynnford. Ca şi a lui Ainsley.

— Ar trebui să mai aştepţi puţin, până când masacrul ăsta din Crimeea se va sfârşi, răspunse el în cele din urmă.

— Austria a intervenit pentru a ajuta la negocierea păcii, comentă Mallard. Se aşteaptă să se încheie până la primăvară.

— Cu siguranţă, va mai exista o bătălie care ar trebui purtată undeva, îi spuse scurt Lynnford fiului său.

— Nu eşti de acord să se înroleze? îl întrebă Ainsley pe Lynnford.

— Cred că în aceste momente mama lui are nevoie de el.

Charles se retrase bombănind, iar Stephen aproape că izbucni în râs. Se părea că nu doar el avusese probleme din pricina dorinţei lui Lynnford de a controla totul. Învârti coniacul în pahar, întrebându-se dacă avea să simtă din nou că aparţinea acelor oameni. Voia să o găsească repede pe Mercy. I se păruse că trecuseră ore de la cină, de când o avusese alături, dar, când se uită la ceas, îşi dădu seama că nu trecuse nicio jumătate de oră.

Ainsley se apropie încet de el.

— Mă însoţeşti la un joc de biliard?

— Vreau să-ţi vorbesc despre Roseglenn.

Ainsley păru surprins.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu. Asta este problema. Nu ai neglijat-o deloc.

— Cred că am spus că nu mai am timp de ea. Doar tu te puteai plânge că lucrurile merg bine.

— Vreau să mă simt util, Ainsley.

— Eşti. Scap de o povară de pe umeri ştiind că se află în grija ta.

Stephen se simţi luat peste picior.

— Practic, se administrează singură.

— Atunci petrece-ţi timpul liber cu soţia ta.

Apropo de soţia lui… Doamnele aleseseră chiar acel moment pentru a li se alătura. Mercy părea mai relaxată. Fără îndoială, îi stătea în fire să facă lucruri prin care îi ajuta pe ceilalţi. Stephen dădu pe gât coniacul, puse paharul deoparte şi se îndreptă spre soţia lui. O luă de mână, simţindu-se deodată liniştit la atingerea ei.

— Ţi-a plăcut compania doamnelor.

Îi zâmbi.

— Da. Claire îmi place foarte mult.

— Mereu a ştiut cum să câştige simpatia altora.

Curând, merseră în salonul mare, unde Claire îi distră cântând la pian. Stephen se aşezase pe braţul unui fotoliu, cu mâna petrecută peste umerii lui Mercy. Pentru această ocazie, purta o rochie verde-închis, care îi scotea în evidenţă trăsăturile – ochii, părul şi forma nasului. Chiar şi pistruii părură să-i reapară cu ocazia sărbătorilor, deşi bănuia că nu avea să se bucure auzind asta. Stephen ar fi vrut să-i scoată agrafele şi clama cu perle care îi ţineau părul.

Apoi, Charlotte începu să cânte *Silent Night* şi văzu durerea de pe chipul lui Mercy. O luă cu degetul de bărbie şi o întoarse spre el. Fără să spună niciun cuvânt, cu o mişcare imperceptibilă a capului, Stephen făcu semn spre uşă, dându-i de înţeles să părăsească încăperea. Îl urmă încet. Aşteptă până ce ajunseră pe alt culoar. Acolo, tablourile înfăţişau proprietarii. Nu erau şi portrete ale familiei. Nu ştia de ce, dar prefera acea galerie.

— Se preconizează că până la primăvară războiul se va încheia, spuse el încet.

Degetele cu care îl ţinea de braţ îi zvâcniră.

— Sper asta.

— Ţi-e greu să te afli aici?

Îl privi cu atenţie.

— Pur şi simplu nu am multe în comun cu oamenii aceştia.

— Şi eu simt la fel – ceea ce este ciudat având în vedere că nu îmi amintesc ce mă face atât de diferit.

— Am crezut că întoarcerea aici te va ajuta să îţi aminteşti.

O duse spre fereastră.

— Aici este terasa unde am băut ceai cu Claire. Îmi amintesc aroma ceaiului. Îmi amintesc parfumul toamnei.

Felinarele luminau aleile grădinii, ca şi cum cineva avea să se plimbe în aerul rece al serii.

— Era deja căsătorită cu Westcliffe. Suferise un… avort. Am crezut că va muri. El credea că ea mă voia pe mine, dar ea îl iubea pe el. Îmi amintesc că i-am spus că voi părăsi Anglia. Dar nu îmi amintesc când am plecat. Încă mi se pare foarte ciudat că mintea mea refuză să coopereze. M-a surprins să văd cât de mult au crescut copiii lui Lynnford. Fiica lui va avea primul sezon. Tu ai avut?

— Nu, tatăl meu nu era atât de înstărit.

— Îţi este dor de el?

În ochii ei se citea tristeţea. Se apropie de el.

— Nu mă gândesc la asta. Aşa cum nu vreau să mă gândesc la cei rămaşi în Crimeea. Chiar crezi că se va stabili pacea?

— Sper.

— Şi eu la fel.

Capitolul 16

Mercy se trezi dintr-un somn greu. Deşi se bucura să viziteze familia lui Stephen, care o primise foarte bine, îi era dor de Roseglenn. Începuse să o considere proprietatea ei, casa ei.

Deşi spatele ei se sprijinea pe pieptul lui Stephen, iar fundul ei era cuibărit între coapsele lui, ştiu că nici el nu dormea deoarece îşi plimba degetele uşor pe braţul ei, ca şi cum ar fi crezut că acea mişcare delicată nu ar fi deranjat-o. Îi plăcea foarte mult să se trezească în braţele lui.

— Hm, murmură ea. La ce oră ne aşteaptă?

— Mama spunea ceva despre deschiderea cadourilor după micul dejun, dar m-am gândit că putem să facem asta înainte să mâncăm, zise el şi împinse sub perna ei un mic pachet dreptunghiular împachetat în alb.

Ea ţipă uşor, îl luă şi se ridică. Apoi se aplecă şi îl sărută.

— Încă nu ştii ce este. Poate că nu merită un sărut.

— Nu contează. Tu îl meriţi oricum.

Îl sărută încă o dată, de data asta provocator, în timp ce mâna lui îi aluneca pe coapse. Apoi o trase sub el.

— Nu, stai! Râse. Vreau să văd ce se află înăuntru.

Trăgându-se înapoi, se aplecă peste pernă şi desfăcu ambalajul uşor, bucurându-se de moment. În timp ce desfăcea cadoul, văzu că Stephen ridică o sprânceană, zâmbind aşa cum nu o mai făcuse vreodată, cu o privire caldă. Era bucuros. Nu credea că îl mai văzuse vreodată atât de relaxat şi de fericit. În acel moment, nu se putea gândi la un alt moment mai fericit.

Ambalajul căzu, scoţând la iveală o cutie îmbrăcată în piele fină. O deschise cu grijă şi descoperi un colier de perle.

— Oh, Doamne! Sunt minunate! Nu trebuia! Cred că te-au costat o avere.

Mulţumit de el, scoase cu grijă perlele din cutie.

— Apleacă-te puţin în faţă, vreau să ţi le pun.

Se întoarse şi îşi ridică părul, dorindu-şi să fie din nou până la brâu, pentru

el. Nu avea să şi-l mai taie niciodată. După ce i-l prinse, se ridică repede din pat.

— Aşteaptă, unde pleci? întrebă el.

— Vreau să le văd.

Se îndreptă iute spre măsuţa de toaletă şi se privi în oglindă. Prin draperii pătrundea suficientă lumină încât să se poată vedea. Atinse cu delicateţe perlele.

— Sunt perfecte!

— Nu chiar.

Se întoarse. Era sprijinit de perne, cu mâinile deasupra capului, cu o satisfacţie care se citea în fiecare curbă a trupului său suplu. Chiar şi cu cicatrice, era încântător.

— Ce lipseşte? întrebă ea.

— Mai multă piele. Încuviinţă din cap. Dă-ţi jos cămaşa de noapte.

— Eşti lacom.

Făcuseră dragoste înainte să meargă la culcare seara trecută.

— În ceea ce te priveşte, da.

Îşi descoperi umerii, apoi lăsă cămaşa de noapte să alunece uşor, în timp ce se îndrepta spre pat. Călcă pe ea printr-o mişcare delicată şi îi văzu ochii ce se umpleau de dorinţă, precum şi reacţia lui iute care nu făcea decât să o înfierbânte şi pe ea.

— Vino aici, ordonă el, făcându-i semn cu mâna. Vreau să fac dragoste cu tine când porţi doar perlele.

— Vrei să porţi perlele?

— Tu, şireato, mormăi el, apucând-o şi trăgând-o spre pat.

*

Deoarece lui Mercy îi luă mai mult timp să se pregătească decât lui Stephen, el coborî singur la micul dejun. Când fu în sfârşit gata, îmbrăcată într-o rochie verde ca smaraldul, de sărbătoare, coborî încet scările. Durase prea mult. Se întreba dacă avea să-l mai găsească în salon. Îi spusese că avea să fie acolo după micul dejun, înainte ca ea să li se alăture.

Intrând în cameră, îl văzu aproape îngenuncheat, analizând ceva care se afla sub pomul decorat. Cu siguranţă, era pus pe şotii, căutându-şi cadoul.

Silenţioasă ca un şoricel, păşi pe vârful degetelor, iar când se apropie suficient de mult, se aplecă şi-l înghionti.

— Ce faci…

El se întoarse, iar ei i se opri respiraţia şi îşi duse mâna la gură.

— Oh, Doamne!

Se trezi faţă în faţă cu Lord Lynnford. Făcu o reverenţă.

— Domnule, vă rog să mă iertaţi. V-am confundat cu… Oh!

„Cu soţul meu”. Nu, nu putea spune asta.

El râse.

— Nu te îngrijora, draga mea. Cu siguranţă, buclele blonde te-au indus în eroare. Deşi, privit din faţă, am ceva păr alb.

Părul blond, înălţimea, postura. Modul în care stătea, în care se mişca. Clătină din cap. Nu era ciudat că Stephen imita singurul bărbat care fusese în viaţa lui suficient de mult timp. Deoarece nu putea să creadă altceva… că acest bărbat şi ducesa… Nu era posibil.

— Încă o dată, îmi cer scuze.

Făcu o reverenţă.

— Încă o dată, nu este nevoie să-ţi ceri scuze. Mă bucur să văd că relaţia dintre tine şi soţul tău merge bine.

O privi cu subînţeles, iar ea simţi cum se îmbujorează.

— Ne pare rău că nu am putut veni la nuntă.

— Nu vă îngrijoraţi! Am înţeles situaţia. S-a întâmplat destul de repede şi în mod neaşteptat.

— Dar sunteţi fericiţi.

— Foarte fericiţi. Da!

— L-ai cunoscut pe Stephen în Crimeea. Îşi mângâie bărbia. Am auzit că Stephen a fost un soldat excepţional.

— Într-adevăr, a fost foarte curajos. Nu l-am cunoscut pe câmpul de luptă. Desigur, numai în spital, dar întotdeauna îi punea pe alţii înaintea lui.

— Uneori, m-am temut că nu se va maturiza niciodată.

— Probabil că este foarte dificil să creşti copiii altui bărbat.

Atinse unul dintre cadouri, schimbându-şi poziţia.

— Aşa este.

Şi totuşi, şi ea creştea copilul altei femei.

— Dar înţeleg că poate fi destul de uşor să uiţi că nu sunt ai tăi şi să-i iubeşti ca şi cum ar fi.

El zâmbi.

— Într-adevăr!

— Ah, Lynnie, văd că ai fost prins, spuse ducesa în timp ce intră în cameră. Are obiceiul să scuture cadourile. Este cel mai nerăbdător bărbat. Îl bătu pe umăr cu o familiaritate care trăda faptul că era un gest făcut de mii de ori. Eşti încântătoare, draga mea!

Mercy făcu o reverenţă.

— Mulţumesc, Excelenţă! Ar trebui să îl caut pe Stephen.

— Şi-a terminat micul dejun şi a ieşit la plimbare cu Westcliffe. Cred că îi poţi vedea de la terasă.

— Vă mulţumesc. Se întoarse către Lynnford: Milord!

— Mercy, este o bucurie să te avem în familie.

— Şi eu sunt fericită să mă aflu aici.

Ieşi înainte să spună ceva care să o bage în bucluc. Traversă culoarul până la uşa care se deschidea spre terasă şi imediat îl văzu pe Stephen plimbându-se cu Westcliffe. Nu credea că mai văzuse vreodată doi fraţi atât de diferiţi. Gândul care îi tot dădea târcoale, că cei doi fraţi nu erau fiii aceluiaşi bărbat, o indigna.

— Bună, draga mea, spuse Stephen, zâmbindu-i. Este foarte frig pentru a sta afară fără pelerină.

— Am vrut… am vrut să te văd.

Deschise uşa şi o însoţi înăuntru.

— Ţi-a fost dor de mine?

Westcliffe intră în urma lor. Se intimidă şi spuse:

— Foarte mult.

El se încruntă şi încreţi fruntea.

— Este totul în regulă?

— Da, numai că… am avut o întâlnire stânjenitoare. L-am confundat pe Lynnford cu tine. L-am ciupit.

Fraţii izbucniră în râs, ceea ce nu făcu decât să îi accentueze stânjeneala. Era mulţumită că nu le spusese şi de unde îl ciupise.

În sfârşit, după ce îşi potoliră râsul, Stephen îi zâmbi larg şi îi spuse:

— Nu ai niciun motiv să fii stânjenită, draga mea. Sunt convinsă că s-a bucurat de atenţia ta. Îi strânse mâna. Nu te mai gândi la asta.

— Mă scuzaţi, merg să o caut pe Claire, zise Westcliffe. Fără îndoială, Lynnford deschide deja cadourile.

Mercy îl privi pe Westcliffe îndepărtându-se pe culoar.

— Ce aţi făcut? întrebă ea.

— Ne-am plimbat, amintindu-ne de copilărie. Este ciudat că mă simt bine în compania lui, iar în copilărie am avut atât de puţine lucruri în comun.

— Păreţi apropiaţi.

— Nu neapărat, dar acum ne tolerăm mai bine. O mângâie pe obraz. Te deranjează ceva. Ce este?

— Nu, eu… Lynnford şi mama ta par să ţină mult unul la celălalt.

— I-a fost mereu aproape.

— Crezi că s-au iubit vreodată?

— Dumnezeule, nici vorbă, Lynnford este devotat soţiei lui.

— Oh! Este ceva neobişnuit în aristocraţie, nu-i aşa?

— Familia regală are mari aşteptări. Le displace promiscuitatea. Îşi dădu ochii peste cap. Încerci să afli dacă îţi voi fi devotat?

— Nu, eu… mi-ar plăcea să-mi fii devotat, dar mariajul nostru este unul forţat. Totuşi, sper că vei ajunge să ţii la mine.

Îşi trecu degetele prin părul ei.

— Ei bine…

— Stephen! strigă Emily. Vino! Toţi aşteaptă să deschidă cadourile.

— Atunci nu ar trebui să-i lăsăm să ne aştepte, zise Stephen înclinându-se elegant. O luă de braţ şi o însoţi în salon. Şi tu, soţia mea, ce mi-ai luat?

— Aşteaptă şi o să vezi, spuse ea provocându-l.

Era un ceas de aur cu lanţ.

— Am observat că nu ai unul, spuse Mercy. Pare genul de obiect pe care l-ai putea da mai departe fiului tău.

Stând pe scaunul de lângă fereastră şi privind afară, Stephen consideră cadoul ca pe o avertizare că timpul curge înainte, nu înapoi, şi că ar trebui să se concentreze pe momentele care aveau să vină, nu pe cele de care nu îşi amintea. Probabil îşi cheltuise toţi banii pentru a-l cumpăra.

— Acum, pentru fiii mei, spuse mama lui, oferindu-le câte un mic cadou.

Mercy privea stând pe scaunul de lângă el. Mama lui îi oferise un şal din dantelă, pe care deja îl purta pe umeri. Avea, de asemenea, colierul de perle, iar el era pe jumătate tentat să o ducă din nou în pat, purtând numai bijuteria.

— Deschide-l! îi ceru ea nerăbdătoare.

Făcu întocmai şi descoperi o miniatură a mamei lui, ce semăna perfect cu ea. Leo era foarte priceput la mânuirea pensulei. I-l dădu şi lui Mercy, pentru a-l admira.

— Oh, a făcut o treabă minunată! contemplă ea.

Îl ţinea pe John în braţe, care zgâlţâia o jucărie de lemn dăruită de Ainsley. Părea fascinat de ea, clipind curios de fiecare dată când scotea un sunet dacă o mişca.

Stephen înţelese mirarea fiului său. Şi el era surprins să realizeze că avea o familie. Privi iar pe fereastră.

— După ce te tot uiţi? întrebă ea.

Zâmbind, clătină din cap.

— După nimic.

— Te plictiseşte deschiderea cadourilor?

Nu avea să-i mărturisească. Aştepta următoarea surpriză.

— Leo, te rog, adu cadourile nepoţilor mei, ordonă ducesa.

Plecă imediat şi se întoarse împingând două obiecte care semănau cu nişte cutii pe roţi.

— Ce naiba? bodogăni Stephen.

— Sunt cărucioare, spuse ducesa. Astfel, veţi putea plimba copiii prin parc. Au devenit destul de căutate în ultima vreme.

Claire, Mercy şi celelalte doamne merseră să le privească îndeaproape.

— Chiar m-am gândit să cumpăr unul, zise Claire.

Stephen se întrebă dacă şi Mercy îşi dorise unul. Nici nu ştia că exista aşa ceva. Îi aruncă o privire lui Westcliffe, care părea la fel de contrariat ca şi el. Ainsley, aşezat lângă şemineu, părea plictisit. Văzu că Lynnford îl observa, deşi privirea lui se mută imediat.

Stephen se întoarse să privească pe fereastră şi văzu apropiindu-se o trăsură înainte de a auzi caii şi roţile. Se ridică, se îndreptă spre soţia lui şi o luă de mijloc. Zâmbind senină, ea îl privi cu bucurie în ochi.

— Nu este minunat? Îl voi putea duce pe John afară, chiar dacă va mai creşte.

— Perfect! Dar mai am o surpriză pentru tine. Vino!

Îl puse pe John în braţele bunicii lui, care îl primi cu bucurie, apoi Stephen o conduse pe Mercy prin salon, pe hol, apoi la uşa principală. Până când ajunseră să stea în capătul scărilor din faţa casei.

— Ce este? întrebă ea în timp ce trăsura se pregătea să oprească.

O îmbrăţişă pentru a o feri de frig şi pentru a o proteja de suferinţă, dacă avea să fie cazul. Lacheul deschise uşa trăsurii şi cobori un bărbat. Lui Mercy i se tăie respiraţia.

— Tata! Ce face aici?

— L-am invitat eu.

Se întoarse pentru a-l privi în ochi.

— De ce?

— M-am gândit că-ţi va face plăcere să-l revezi. Dacă nu se comportă corespunzător, îl voi trimite înapoi acasă.

Mercy fu cuprinsă de bucurie şi de îngrijorare în acelaşi timp când îşi văzu tatăl îndreptându-se încet spre ei. Când îmbătrânise atât de mult şi ce însemna prezenţa lui acolo? Oare o iertase?

Depărtându-se de Stephen, coborî în grabă scările şi se opri pe caldarâm suficient de aproape încât să simtă mirosul de tutun atât de familiar. Observă imediat prezenţa lui Stephen, care i se alăturase, şi îşi dădu seama că şi el era la fel de îngrijorat de modul în care avea să decurgă întâlnirea.

— Tată!

Îi privi fix şi neîndurător. Clătină din cap şi, brusc, nu mai păru atât de sigur pe el.

— Mi s-a spus că voi fi bine-venit.

— Eşti, îl asigură ea.

— Văd că şi-a asumat responsabilitatea.

— Da, s-a însurat cu mine.

— Nu m-ai invitat la nuntă.

— Nu am crezut că vei dori să vii… În plus, totul s-a petrecut foarte repede.

— Aşa şi trebuia.

— Vreţi să intraţi, domnule? îl întrebă Stephen cu o voce care trăda nu numai ospitalitatea, ci şi un avertisment.

— Nu, nu voi intra. Am vrut doar să văd că sunteţi bine. Şi să-ţi dau asta. Scoase din buzunar un pachet maro.

Ea îl deschise şi descoperi o eşarfă din mătase care mirosea a trandafiri.

— A aparţinut mamei tale. Este tot ce mi-a rămas de la ea.

— Atunci ar trebui să o păstrezi.

— S-ar fi bucurat să ştie că o ai tu.

O strânse la piept.

— Voi avea grijă de ea. Vrei să-l vezi pe John?

— Nu, trebuie să plec.

Lui Mercy i se frânse inima. Tatăl ei se întoarse. Se apropie de el şi îl prinse de mână. Simţi mâna lui Stephen pe umărul ei – pentru a o opri sau pentru a-i da putere. Nu fu sigură până când nu îl simţi strângând-o uşor – o făcuse pentru a-i da putere, ca şi cum ştia ce voia.

— Te rog, rămâi!

El privi înapoi.

— Întotdeauna ai fost prea miloasă, în detrimentul tău. M-am purtat foarte urât cu tine, fata mea.

— Te-am dezamăgit. Nu regret deciziile pe care le-am luat în privinţa lui John. Ar fi însă păcat ca el să nu aibă ocazia să-şi cunoască bunicul.

— Ei bine, atunci, bombăni el, aş putea sta puţin.

Mercy nu fu surprinsă că toată lumea îl primi cu bucurie pe tatăl ei.

Văzându-l că îl ţinea pe John în poală, se aplecă spre Stephen, încercând să-şi înăbuşe lacrimile.

— Nu am crezut că voi trăi să văd asta, şopti ea. Este un cadou mult mai de preţ decât perlele.

Simţi buzele lui sărutând-o uşor pe cap.

— În ultima vreme, am învăţat să preţuiesc valoarea reconcilierii cu propria familie. Nu este întotdeauna uşor, dar merită efortul.

— Dar tu nu ai făcut niciodată ceva atât de rău, să-ţi faci familia de ruşine.

— Oh, cred că Westcliffe nu ar fi de acord cu tine!

Îl privi cu atenţie, iar el îi răspunse cu un zâmbet discret.

— Este o poveste pe care nu vreau să o spun. Este suficient să spun că e vorba de un lucru pe care nu m-ar deranja să-l uit. Ce păcat că nu putem alege ceea ce vrem să ne amintim!

— Nu ai reuşit să-ţi aminteşti nimic?

— Nu.

— Am crezut că aici ţi-ai putea aminti…

— Nu am noroc. Mi-am petrecut o oră pe terasă dimineaţă, sorbind ceaiul. Nimic… Westcliffe m-a găsit aici şi m-a invitat la plimbare. Am vorbit despre trecut – totul s-a întâmplat când am fost ultima oară aici… Dar… nimic.

Îi părea rău pentru el, dar se simţea uşurată. Era o soţie rea dacă îşi dorea ca soţul ei să nu dobândească niciodată ceea ce îşi dorea cu disperare?

Ziua fu petrecută cu jocuri de societate în salon, la care Stephen refuză să participe. Obişnuia să se implice energic, dar acum se simţea prea bătrân pentru asta. Mercy găsea scuză după scuză pentru a nu se implica. Îşi petrecu mare parte a timpului în compania tatălui ei.

— Hm, bombăni la un moment dat ducesa, aşezându-se lângă el. Nu m-am aşteptat să-l mai văd pe tatăl ei, cu atât mai puţin în circumstanţe atât de împăciuitoare. Ce i-ai spus?

— E posibil să-i fi spus că anumiţi membri ai familiei care au intrare la regină s-ar putea să nu fie foarte încântaţi dacă îşi va ignora în continuare fiica.

— Având în vedere că ţi-a displăcut întotdeauna faptul că ei aveau un titlu şi tu nu, nu m-am gândit niciodată că te vei folosi de titlurile fraţilor tăi în acest fel.

— M-am referit la tine.

— Desigur, fiule. Căsătoria te defineşte de acum.

— Nu am mai întâlnit niciodată o femeie ca ea. Făcu o grimasă. Şi totuşi, am cunoscut-o, nu-i aşa?

— Te deranjează faptul că nu ţi-o aminteşti.

— Pot să trăiesc cu lipsa amintirilor despre lupte, sânge şi moarte… dar să o uit şi pe ea? Nu seamănă deloc cu femeile cu care…

Nu putu să-şi ducă gândul până la capăt.

— Cu care te-ai distrat? întrebă mama lui fără ocolişuri.

Încuviinţă din cap.

— Nici tu nu eşti ca toate mamele…

— Mi-am câştigat dreptul să fac şi să spun ce vreau. Oamenii se comportă ca şi cum ceea ce se întâmplă între un bărbat şi o femeie este ceva de care trebuie să se ruşineze, ceva care trebuie ascuns, despre care nu se vorbeşte. De fapt, poate fi cea mai frumoasă parte a vieţii noastre. Nu am niciun motiv să susţin altceva.

— Este evident că ai influenţat-o pe soţia mea. M-a întrebat în această dimineaţă dacă între tine şi Lynnford a fost ceva.

— Da? întrebă ducesa încet, pe un ton atât de rezervat, încât Stephen îşi luă privirea de la soţia lui şi îşi cercetă mama. Şi ce i-ai spus?

— Am râs.

— Foarte bine.

Ducesa nu mai continuă discuţia, se retrase şi îl lăsă cu gândurile lui.

Cina fu servită la ora patru fix. Aşezarea la masă fu din nou neceremonioasă, fiecare alegându-şi locul preferat. Mercy era flancată de Stephen şi de tatăl ei. Lângă Stephen se aşează ducesa, avându-i în faţa lor pe Westcliffe şi pe Ainsley.

Westcliffe se ridică şi închină un pahar.

— Înainte de a începe, mi-ar plăcea să ţin un toast. Anul trecut a fost primul în care, datorită eforturile minunatei mele soţii, am putut sărbători Crăciunul aici, în familie, pentru prima dată de la moartea tatălui meu şi al lui Stephen. Îmi amintesc că anul trecut am ciocnit pentru revenirea lui Stephen. Dragă frate, nu îmi imaginez că drumul pentru a fi astăzi aici fusese cel pe care ţi l-ai dorit şi, cu siguranţă, când am ciocnit acel pahar, nu m-am gândit la faptul că vei fi rănit – şi totuşi, astăzi suntem recunoscători că te avem printre noi.

— Să bem pentru asta, se auzi în încăpere în timp ce se ciocneau paharele.

Westcliffe ridică paharul încă o dată.

— Mercy, nu ştiu cum reuşeşti să te înţelegi cu el…

Stephen îl auzi pe Ainsley râzând. Pe sub masă, Mercy îşi aşează mâna pe coapsa lui. El îşi înfăşură degetele pe mâna ei, surprins să recunoască adevărul din spusele fratelui său şi incapabil să îşi imagineze viaţa fără Mercy.

— Dar fii binecuvântată pentru asta! Suntem toţi încântaţi şi onoraţi că tu şi

John faceţi parte din familie.

Se ciocni iar. Stephen îşi privi fratele în ochi şi ridică paharul, ca un salut silenţios în semn de apreciere. Ştiu că acele cuvinte fuseseră spuse de dragul tatălui lui Mercy, ca el să înţeleagă cât de apreciată era ea de către familia lui.

Stephen nu îşi apreciase niciodată familia mai mult decât în acel moment.

Conversaţia de la masă era destul de reţinută – fără îndoială, din consideraţie faţă de oaspetele lor. Ainsley avu onoarea să taie găsea, şi chiar cu destulă îndemânare.

— Îndrăznesc să spun, Ainsley, zise Mallard, că, dacă vreodată îţi vei pierde titlul, vei fi un slujitor foarte iscusit.

— Naiba să te ia, Mallard!

Toată lumea era ameţită din cauza vinului şi a atmosferei plăcute când fu servită budinca de prune. Întâmplarea făcu astfel încât tot Ainsley să fie cel care găsi inelul ascuns în budincă.

— Oh, Ainsley, până la Crăciunul viitor vei fi şi tu însurat! strigă Emily.

— Ba nu! Am numai 23 de ani. Sunt prea tânăr pentru o măsură aşa de drastică.

— Haide, frate! îl ispiti Stephen. La cât de responsabil eşti, vei găsi pe cineva pe placul tău.

— Sau poate nu. Emily?

Ea îşi ridică privirea spre el.

— Ce este?

Ainsley îi aruncă inelul, pe care ea îl prinse înainte de a se lovi de paharul cu vin.

— În curând, vei ieşi în societate. Şansele ca tu să te căsătoreşti înaintea mea sunt mai mari.

— Dacă te descotoroseşti de el, nu ţi se va schimba soarta, Ainsley.

— Nu mă însor!

— Protestezi prea mult, Ainsley, interveni Westcliffe. Este cineva despre care nu ne-ai vorbit?

— Nimeni!

— Eu cred că există, îi şopti Mercy lui Stephen.

Adora sclipirea din ochii ei, zâmbetul ei radiant, bucuria pe care o emana.

— Cred că ai dreptate.

Târziu, după cină, după ce tatăl lui Mercy plecă şi se strânseseră din nou în salonul cel mare, unde Charlotte cânta la pian, uitându-se la soţia lui, Stephen îşi aminti ceva. Era întuneric. Se afla în spitalul de campanie, în chinuri, simţindu-

se disperat, când un înger se opri la patul lui şi îi zâmbi. Mercy.

Poate că amintirea era, de fapt, doar rodul imaginaţiei lui, care încerca să umple golul. Dar ştia că zâmbetul ei ar fi fost suficient pentru a-l ţine în viaţă. Doar pentru a-l mai putea vedea o dată.

Se întrebă dacă fusese posibil să se îndrăgostească de ea atât de uşor acolo, aşa cum începuse să se întâmple aici.

Capitolul 17

De Anul Nou, începu să ningă. Aşezată la fereastra dormitorului, privind cum cădeau fulgii uriaşi de zăpadă, Mercy îşi aminti de timpul petrecut în Est, unde iernile erau foarte aspre. Situaţia era şi mai grea pentru soldaţii aflaţi pe câmpul de luptă, care uneori erau aduşi la spital cu degerături. Clătină din cap pentru a alunga acel gând, deoarece nu voia să lase gândurile negre să o chinuiască. Trecuse ceva timp de când nu mai avusese coşmaruri.

O ajutase şi faptul că în fiecare noapte Stephen îi fusese alături. Se învăţase să doarmă îmbrăţişată de mâna lui rănită şi să se trezească la fel. De asemenea, o ajutase mult şi faptul că el nu îi mai cerea să îi povestească despre timpul petrecut în Scutari.

În timpul zilei, ea se ocupa de casă, iar el vedea de treburile moşiei. Părea mulţumit. Nu mai vorbea despre ce nu îşi putea aminti şi nici nu mai insista asupra acelei perioade. Pentru asta, ea era foarte recunoscătoare. Amândoi îşi continuau viaţa. Astfel, ea era încrezătoare că John avea să crească fericit. Îl vedea pe Stephen iubindu-l din ce în ce mai mult pe fiul lui.

Nu fusese niciodată atât de mulţumită, atât de fericită.

Ieşi din dormitor şi se plimbă din casă. John dormea. Îşi încheiase întâlnirile cu servitorii. Fiecare sarcină fusese îndeplinită cum nu se putea mai bine. Ainsley nu îi putea reproşa nimic în ceea ce privea îngrijirea reşedinţei.

Era surprinzător că, dintre cei doi fraţi ai lui Stephen, în prezenţa lui Ainsley se simţea cel mai stânjenită. Întotdeauna o analiza ca şi cum ar fi fost un puzzle de lemn pe care voia să îl rezolve, nu înainte de a studia fiecare piesă în parte şi de a înţelege în ce măsură contribuia la întreg. Era atât de împăcat cu ceea ce îl înconjura, aparent mulţumit de toate lucrurile, dar ea simţea că în spate se afla un amestec periculos de suspiciune şi abilitatea de a descifra cele mai complicate mistere. O înspăimânta de-a dreptul, onoare ce trebuia să-i revină lui Westcliffe, din pricina înfăţişării lui sumbre. Dar era prea ocupat cu soţia lui pentru a-şi bate

capul cu Mercy.

Poate că trebuia să încerce să-i găsească o soţie lui Ainsley, ceva care să-i distragă atenţia de la scopul lui îngrijorător – oricare ar fi fost el.

Stephen o asigurase că nu avea de ce să îşi facă griji. Dar el nu ştia lucrurile pe care ea le cunoştea, secretele pe care voia să le ţină ascunse.

Avea nevoie de el pentru a o distrage de la acele gânduri nepotrivite. Desigur, putea să-l ispitească o vreme, întrerupându-l din treburile pe care le avea. Ar fi fost o provocare – una distractivă, chiar dacă nu ar fi avut sorţi de izbândă. Cu acest gând, merse să îl caute.

În timp ce rătăcea pe holuri, realiză cât de mult ajunsese să îndrăgească acea casă, să se considere stăpâna ei. Se întreba dacă lui Stephen avea să îi fie greu să îi cedeze cârma moşiei lui Ainsley când urma să vină în vizită.

Şi-ar fi dorit să fi avut zestre. Se întreba dacă lui îi părea rău că nu avusese. Cu zestre, nu ar mai fi fost nevoit să depindă de amabilitatea fratelui său. Voise atât de mult să-l aibă pe Stephen, să-l păstreze pe John, încât se gândise foarte puţin la ce tânjea soţul ei în visurile lui.

Dar nu îşi putu imagina că altă femeie ar fi putut să-l iubească mai mult decât ea. Când îl văzuse împreună cu John, aproape că îi sărise inima din piept. Când Stephen o privea ispititor, se topea. Când vorbeau şi îşi împărtăşeau experienţele de peste zi, simţea o mulţumire de neimaginat. Când se iubeau, se pierdea într-o lume a extazului.

Viaţa ei era atât de bogată cum nu îşi închipuise niciodată. Ar fi făcut orice să o păstreze.

Îl găsi pe Stephen acolo unde se aşteptase ca el să se afle: în bibliotecă, lucrând sârguincios la birou. O mulţime de hârtii erau împrăştiate pe masa de mahon. Fruntea încreţită îi trăda concentrarea profundă, precum şi faptul că nu o auzise intrând în încăpere. De obicei, era sensibil la prezenţa ei, întâmpinând-o imediat ce intra, ca şi cum ar fi simţit atingerea privirii ei.

Dar nu şi acum. Se întreba ce îi captase atenţia atât de mult încât să nu mai simtă nimic în jurul lui.

— Ninge, spuse ea încet.

Îşi ridică privirea spre ea, apoi privi spre fereastră.

— Şi eu ce să fac?

Niciodată nu fusese atât de tăios, de scurt cu ea. Nu negă durerea pe care tonul lui ţâfnos i-o provocă, apoi se mustră că dădu prea mare importanţă tonului său. În plus, îl deranjase.

— Mă gândeam să mergem afară cu John, să se bucure de ea.

— Am lucruri mult mai importante de făcut decât să-mi cadă fulgii de zăpadă pe gene.

Îşi îndreptă atenţia înapoi spre documentele pe care le citea.

Atitudinea lui o răni. Nu era obişnuită cu o astfel de atmosferă între ei. De la Crăciun, fuseseră de acord în toate, ca şi cum căsnicia lor reprezenta ceva special pentru amândoi. Acceptaseră acest aranjament şi începuseră să-l găsească plăcut.

— Ce faci?

— Citesc nişte rapoarte despre război pe care mi le-a procurat Ainsley, precum şi nişte scrisori de la cei care au luptat sub comanda mea.

Se înşelase crezând că el renunţase la lupta pentru redobândirea amintirilor. El căuta în continuare. Pur şi simplu, încetase să mai deschisă subiectul în prezenţa ei.

— De ce te chinuieşti singur?

— Pentru că vreau să-mi amintesc! Ţinea în mână o bucată de hârtie pe care o strânse până ce se rupse. Tocmai am aflat că mă vor face cavaler. Pentru serviciile mele în slujba Coroanei. Servicii care aici – îşi trase o palmă peste cap – nu s-au întâmplat niciodată. Imaginează-ţi, Mercy! Imaginează-ţi că te plimbi prin grădină şi deodată apare un copil. Aleargă spre tine. Nu ştii cine e, apoi ţi se spune că este fiul tău. L-ai adus pe lume în urmă cu doi ani. Nu-ţi aminteşti durerea pricinuită de naşterea lui, primul lui scâncet, primii lui paşi. Tot ce ar trebui să însemne ceva pentru tine pur şi simplu nu există!

Îşi împreună degetele, strângându-le până când începură să o doară. Nu-şi putea imagina durerea pricinuită de uitarea momentelor petrecute alături de John în ultimele cinci luni. Iar de doi ani nici nu putea fi vorba. Nedreptatea o străpunse în adâncul inimii.

— Nu este acelaşi lucru, insistă ea. Amintirile pe care tu le-ai pierdut erau ale unor momente pline de teroare, de durere, de moarte şi de sânge.

— A fost oribil cât timp am fost cu tine?

Simţi că tot sângele i se scurge în picioare. Gura i se uscă precum nisipul. Da, fusese oribil, dar în acelaşi timp fusese de neuitat. Dar, dacă l-ar fi ajutat să îşi amintească, el şi-ar fi putut aminti şi alte lucruri, s-ar fi putut îndoi de faptul că ea era mama lui John.

— Ştiu că nu îmi înţelegi obsesia, Mercy. Ştiu că tu crezi că ar trebui să fiu fericit cu ceea ce am acum. Şi sunt fericit. Dar o parte din mine nu poate renunţa la ceea ce s-a întâmplat în acei doi ani. Mă vor face cavaler pentru asta. Oamenii îmi vor pune întrebări despre faptele mele, despre curajul meu… despre serviciul meu blestemat adus ţării. Şi eu ce naiba ar trebui să spun? Să recunosc că am

această boală? Că am pierdut o parte din mine? Că amintirile au fost duse de val pe un ţărm îndepărtat fără ca eu să mai pot ajunge la ele?

— De ce nu ai venit la mine? De ce nu mi-ai explicat aşa înainte?

— Şi să te împovărez? Să îţi cer să-ţi aminteşti lucruri care noaptea îţi dau coşmaruri? Clătină din cap. Nu te-aş putea supune unui astfel de chin.

— Şi te-ai prefăcut că nu îţi mai pasă de trecut?

— Nu m-am prefăcut! Pur şi simplu am încetat să mai discut despre el. Am primit o listă cu numele bărbaţilor din regimentul meu. Le-am scris. Le-am spus că scriu o carte despre aventurile noastre şi că am nevoie de anumite detalii pentru a confirma faptele noastre vitejeşti. Se pare că mulţi dintre oamenii care au luptat sub comanda mea sunt morţi. Simt că îi trădez dacă nu mi-i amintesc.

Mercy nu reuşise să înţeleagă cât de mult suferea din cauza a ceea ce nu îşi amintea. Dar dacă acele scrisori împrăştiate pe masă conţineau detalii nu numai ale faptelor lor de vitejie şi ale celor îndreptate împotriva inamicului? Dacă menţionau şi ceva despre timpul petrecut în Scutari şi despre infirmierele de acolo? Dacă menţiona o anumită infirmieră, iar numele ei i-ar fi trezit o amintire, apoi alta? Oare egoismul ei îl adusese în această situaţie?

— Nu contează câte poveşti citeşti, nu vei simţi niciodată ceea ce ai simţit pe câmpul de luptă. Nu vei şti dacă ai tremurat pe cal. Dacă ai căzut în genunchi şi ţi-ai măsluit apoi poveştile. Nu vei putea experimenta din nou curajul, simţul dreptăţii sau frica atunci când momentul e deja trecut. Nu vei putea recrea ce ai trăit acolo. Cred Eşti un prost dacă încerci să faci asta!

— Mă crezi un prost, afirmă el, fiecare cuvânt fiind pronunţat cu mânie.

— Cred că ar trebui să accepţi faptul că, dacă regina te consideră demn de o astfel de onoare, înseamnă că aşa este.

Râse enervat.

— Nu ai ascultat nimic din ce am spus. Se ridică de pe scaun, cu ochii plini de furie. Nu ai cum să înţelegi. Crezi că este un lucru fără importanţă. Crezi că sunt obsedat. Poate chiar mă crezi nebun. Poate chiar sunt, pentru că mi-aş da braţul stâng pentru a avea capacitatea de a-mi aminti viaţa mea din ultimii doi ani.

Îl privi sfidător.

— Ai dreptate. Nu-l cunoşti pe bărbatul care ai fost în Crimeea. Pentru că acel bărbat a făcut tot ce i-a stat în putinţă pentru a nu-şi pierde braţul. I-a sfidat pe doctori. I-a ameninţat pe toţi cei care voiau să i-l amputeze. Le-a demonstrat tuturor că încă era funcţional, că putea fi salvat. Şi ştii de ce a făcut asta? Făcu un pas spre el. Deoarece a refuzat să-şi lase oamenii să se întoarcă pe câmpul de

luptă fără el. Când voiau să renunţe şi să moară, i-a încurajat să trăiască şi să lupte din nou. Iar celor care nu aveau să mai prindă o altă bătălie le-a stat alături în timp ce se lăsau pradă morţii, făcându-i să se simtă victorioşi până la ultima suflare. Acesta este bărbatul de care m-am îndrăgostit. Acesta este bărbatul pe al cărui fiu l-am ţinut la piept şi am jurat că nu-l voi abandona niciodată. Nu ai nevoie de amintirile lui pentru a fi ca el. Pentru că tu eşti el!

Îl făcu să se simtă mic, slab şi ruşinat. În liniştea ce se aşternu, ea ieşi furioasă din bibliotecă. Voi să alerge după ea, să o aducă înapoi, să arunce tot gunoiul acela lipsit de importanţă de pe birou, să o întindă pe birou pe cea mai importantă persoană pentru el şi să o facă a lui.

Iar ea să îl facă al ei.

În schimb, căzu pe scaun şi, cu mâna tremurândă, înşfăcă o scrisoare şi citi cuvintele care nu mai aveau de acum nicio semnificaţie, deoarece ale ei le făcuseră să pară lipsite de importanţă. De ce, de ce nu putea renunţa? Şi, de fiecare dată când credea că reuşise, întrebările acelea reveneau cu înverşunare, cerându-i răspunsuri.

Nu ştiu cât de mult timp se uitase la petele de cerneală de pe hârtie. Ea avea dreptate. Nu putea să găsească niciun răspuns acolo. Toate se aflau înăuntrul lui, blocate, poate, pentru totdeauna. Toate relele se întâmplaseră în Crimeea. Ceea ce nu îşi putea aminti nu îi mai putea face rău – asta, dacă obsesia lui de a-şi recăpăta memoria nu avea să o alunge pe soţia lui.

Ar fi tragic. Ar fi de nesuportat. Asta ar fi mult mai rău decât golul din memoria lui.

Cu coada ochiului, văzu o mişcare, ceva ce trecuse pe lângă fereastră. Dădu scaunul în spate, se ridică şi din doi paşi ajunse în partea aceea a încăperii care dădea spre grădină.

Nu-şi putu reţine un zâmbet la vederea lui Mercy, care îl ţinea pe John în braţe. Pelerina ei roşie, greoaie o înfăşură până la glezne în timp ce înainta prin zăpadă. Râsul vesel al fiului său umplea aerul şi-l făcu pe Stephen să simtă un nod în gât. Ce întorsătură luase viaţa lui!

Tatăl lui John avea să fie Sir Stephen. Era un motiv de mândrie. Pentru Stephen şi fiul lui. Nu se gândise niciodată prea mult la însemnătatea faptelor lui pentru cei din jur. Mereu îi păsase doar de distracţii. Acum, avea ocazia să se joace cu fiul lui, iar el stătea închis în bibliotecă, citind scrisori pentru a se convinge pe el însuşi că regina nu făcea o greşeală, că merita onoarea care i se aducea.

Dar cine era el să decidă?

Desigur, Mercy avea dreptate. Nu i s-ar fi oferit acel titlu dacă nu l-ar fi meritat. Îşi dori să îşi amintească ce fel de bărbat fusese în Est. Se întrebă dacă era posibil să nu se fi pierdut complet, dacă fragmente din ceea ce făcuse, din ceea ce fusese încă existau, chiar dacă el nu le recunoştea. Desigur, viaţa pe care o dusese în ultimii doi ani îl influenţase într-o oarecare măsură.

Mercy dispăru din ochii lui. Se întrebă ce îi mai împărtăşea fiului ei. Dacă aveau să vorbească până la ora cinei, urma să o întrebe. Era deosebit de temperamentală. Gândul de a o avea în pat aşa furibundă…

Dar asta nu avea să se întâmple pentru că o dezamăgise încă o dată. Era surprinzător că niciodată nu fusese preocupat de faptul că îşi putea dezamăgi familia. Cu excepţia mamei lui. Era mereu furios pe sine de fiecare dată când o dezamăgea, dar continua să o facă. Nevoile lui, vrerile şi dorinţele lui erau mereu pe primul loc.

Ce nemernic egoist fusese!

Dar, când se gândea la Mercy, realiza că ea era tot ce conta.

Ceru unui lacheu să-i pregătească pelerina, pălăria şi mănuşile, iar înainte să-şi dea seama ce voia să facă, se trezi cutreierând grădinile îngheţate în căutarea fiului şi a soţiei lui. Îi găsi pe o bancă, acoperiţi de un strat subţire de zăpadă. Ea părea calmă. Nicio urmă din înflăcărarea de care dăduse dovadă în bibliotecă.

— Eşti foarte temperamentală, doamnă Lyons. Dacă nu mi-aş fi pierdut memoria, oare aş fi ştiut asta?

Îl privi, gura ei încercând să schiţeze un zâmbet. Nu putea să stea supărată pe el multă vreme. El se simţi uşurat, deoarece avea să o înfurie mulţi ani de acum înainte.

— O fată singură se comportă frumos întotdeauna, de teamă să nu-şi alunge peţitorul. Nu-mi amintesc să mă fi manifestat astfel în faţa ta înainte. Mă îndoiesc.

Se aşeză lângă ea şi îşi întinse mâna pe spătarul băncii.

— Ei bine, dacă ai fi făcut-o, m-aş fi gândit de două ori înainte să te iau de soţie.

Zâmbi cu superioritate.

— Oricum te-ai gândit de două ori.

— M-am gândit chiar de mai multe ori. Îi atinse obrazul. Îmi pare rău, Mercy, îmi pare rău pentru tot ce am spus în bibliotecă.

— Şi mie îmi pare rău, în special pentru că nu îţi pot înţelege situaţia. Totuşi, ai dreptate. Dacă aş pierde chiar şi o singură amintire cu John, aş fi

devastată.

Aşezat în poala ei, cu spatele rezemat de pieptul mamei lui care îl ţinea strâns în braţe, copilul îşi ignora pur şi simplu părinţii, scoţând sunete fără sens, împrietenindu-se rapid cu fulgii de zăpadă.

— Cred că la temperament îţi seamănă mai mult ţie, zise Stephen.

— Nu sunt sigură.

Tonul ei fu ciudat, ca şi cum ar fi fost stânjenită de acel gând. Îşi puse mâna înmănuşată pe braţul lui Stephen.

— Nici nu sunt sigură dacă trebuie să te felicit pentru primirea titlului, dar sunt mândră şi sigură că îl meriţi.

— Te cred pe cuvânt.

— Nu te-aş minţi niciodată. Trebuie să crezi asta!

Era atâta seriozitate în ochii ei îmbătători! Dumnezeule, putea bea din ei zi şi noapte! Nu şi-ar fi dorit niciodată să fie privat de plăcerea de a-i privi.

— Sunt momente în care cred că detaliile întâmplărilor din Crimeea se află în adâncul meu şi că, într-o oarecare măsură, încă mă influenţează. Bărbatul care am fost odată ar râde la absurditatea primirii titlului de cavaler, l-ar fi aruncat cu ambele mâinile, fără să îi pese de motivele pentru care a primit această onoare. Aici… Bătu cu pumnul în piept. Sunt momente, Mercy, când jur că nu-l recunosc pe bărbatul care am devenit. Sunt un străin chiar şi pentru mine.

— Nu şi pentru mine.

Se aplecă şi îl sărută dulce, delicat. O atingere scurtă a buzelor, care îşi promiteau mai mult, mai târziu. Îl iertase. Acum, ar fi vrut să se ierte pe el însuşi.

Ar fi vrut să accepte că sub pielea lui nu locuia, de fapt, un străin.

Capitolul 18

Salonul casei din Londra a lui Westcliffe era plin de oaspeţi. Claire insistase să se organizeze o petrecere în onoarea lui Stephen şi a realizărilor lui. În timp ce Mercy îl privea pe Stephen făcându-şi loc prin mulţimea de oameni, fu mirată de cât de sigur era pe el şi de uşurinţa cu care zâmbea, deşi bănuia că o făcea mai mult din complezenţă. În timp ce acceptă să le vorbească celor prezenţi cu graţie şi demnitate, ea ştia că el încă se îndoia de meritul lui.

Parlamentul nu se afla încă în sesiune. Oamenii veniseră la Londra special pentru acest eveniment. Deşi nu participaseră toţi la ceremonia din acea după-

amiază, vorbeau despre eveniment, încercând să afle noi detalii. Nu se oferea zilnic gradul de cavaler.

Evenimentul avusese loc în sala de ceremonii a palatului Buckingham. Mercy îşi înăbuşise lacrimile – nu avea de gând să îl facă de râs pe Stephen în faţa tuturor – în timp ce îl privise în uniforma stacojie îngenunchind în faţa reginei. Când îl văzuse din nou îmbrăcat în uniformă, îşi dăduse seama că îmbătrânise în perioada ce trecuse de când se îndrăgostise de el. Preţul războiului şi al rănilor. Deşi avea numai 26 de ani, părea mai în vârstă. Mult mai în vârstă. Dar şi ea părea mai bătrână. Totuşi, nu ar fi schimbat nimic din perioada dificilă prin care trecuseră amândoi.

Într-un ritual vechi de sute de ani, regina Victoria îi atinsese unul dintre umeri cu sabia, apoi pe celălalt, rostind cuvinte pe care Mercy abia le auzise din cauza emoţiilor. Apoi se sfârşise. Iar Sir Stephen se ridicase.

Arătase magnific.

Familia lui fusese prezentă. Nu îi erau străini reginei, iar ea le făcu o primire călduroasă. Într-o ceremonie ce avusese loc mai devreme în acea zi, Mercy fusese prezentată în mod oficial Maiestăţii Sale. Dar onoarea ce i se făcuse era neînsemnată în comparaţie cu cea oferită lui Stephen.

El îşi schimbase uniforma cu un frac negru, cămaşă albă, o vestă argintie şi o lavalieră de un alb imaculat. Se plimba prin sala de ceremonii atât de graţios, fără să şchiopăteze câtuşi de puţin. Toate rănile lui fizice se vindecaseră. Îşi dorea să fie la fel de sigură şi în privinţa rănilor sufleteşti.

Când petrecerea se încheie, puţin după miezul nopţii, se întoarseră la moşie. Nu era foarte departe. Cel mult la o oră distanţă. Abia aştepta să rămână singură cu el. Chiar se gândise că trăsura putea ţine locul patului. Dragostea ei pentru el era imensă, pasiunea ei era nemărginită! Voia să îi simtă mâinile pe trupul ei, iar ea, la rândul ei, să îl atingă. Îl ispitea spunându-i că nu avusese niciodată în patul ei un cavaler.

Sir Stephen. Lady Lyons.

Cu siguranţă, tatăl ei avea să fie impresionat. După Crăciun, primise o scrisoare de la el, prin care o invitase să-l viziteze. Încă nu se simţea în largul ei în preajma lui, dar, cu timpul, poate că acel sentiment avea să se atenueze, până ce avea să dispară definitiv. Abia dacă îşi putea imagina cât de frumos…

— Mercy?

O voce cunoscută o făcu să-i îngheţe sângele în vene. Simţi un fior rece. Îşi îndreptă umerii şi spatele. Dacă învăţase ceva când îngrijise soldaţii, acel lucru era că înfrângerea venea numai după luptă, nu înaintea ei. Întorcându-se încet,

zâmbi cât de larg putu.

— Domnişoară Whisenhunt.

Părul negru pe care refuzase să îl scurteze când se aflase în Est era prins într-o coafură elaborată, decorată cu şireaguri de perle. Privirea ei albastră o analiză pe Mercy ca şi când ar fi căutat ceva. Din nefericire, Mercy nu avea idee ce anume căuta.

Femeia îi zâmbi călduros.

— Mercy, după câte am pătimit împreună, formalităţile nu îşi mai au locul. Dar te rog, spune-mi, ce mai face fiul meu? Ce mai face John?

Mercy se simţi de parcă fusese învăluită în ceaţă, sala ceremoniei dispărând treptat, până când se trezi iar în Scutari, împărţind o cameră sărăcăcios mobilată în turnul de nord cu alte douăsprezece infirmiere. Patul ei fusese aşezat lângă cel lui Sarah.

Într-o noapte, o auzise plângând încet. Temându-se că şi Sarah fusese atacată ca şi ea, se dăduse jos din pat şi păşise desculţă pe podeaua rece spre patul ei.

— Sarah, ce ai păţit?

— Oh, Mercy! Nu am fost cuminte. Am intrat în bucluc.

— Ce fel de bucluc?

— Felul acela care… îţi strică reputaţia. Eu şi căpitanul Lyons…

Mercy se simţise străpunsă de durere la gândul că bărbatul care fusese atât de bun cu ea o alesese pe Sarah, că fusese intim cu ea.

— Ar trebui să vorbim despre asta mâine-dimineaţă, în privat.

Sarah încuviinţase din cap, iar Mercy se întorsese în patul ei, în timp ce îşi ştergea lacrimile în linişte. Ce naivă fusese să creadă că putea însemna ceva special pentru căpitan! O salvase şi o afinase doar pentru că asta făceau soldaţii. Protejau.

Crezuse că între ei exista ceva special, dar erau numai fanteziile şi dorinţele ei. El era îndrăgostit de altcineva.

Dar în dimineaţa următoare, în timp ce se îndreptaseră spre coastă, Sarah se confesase:

— Cred că ar trebui să merg la Paris, să nasc copilul şi să-l las în secret la un orfelinat.

Mercy fusese îngrozită.

— Sigur căpitanul Lyons se va căsători cu tine.

— Dacă ar şti situaţia mea, probabil.

— Poţi să-l anunţi.

— Nu vreau să mă mărit cu el.

Mercy rămăsese înmărmurită, încercând să o înţeleagă pe acea femeie care nu îşi dorea lucrul la care Mercy tânjise cu disperare. În cele din urmă, bolborosise:

— De ce nu?

— Nu îmi doresc să fiu soţia unui militar. A venit aici în glumă. Iar Stephen este al doilea fiu. Nu va moşteni nimic. Nu are venituri proprii, cu excepţia sumei pe care i-o oferă regimentul, ceea ce este foarte puţin. Ar trebui să mă privez de atâtea lucruri şi, aşa cum mi-am dat seama de când am ajuns aici, viaţa asta nu mi se potriveşte. Nu, nu îi voi spune despre copil. Nimeni nu trebuie să afle vreodată, Mercy. Îmi doresc să găsesc un bărbat care să mă întreţină aşa cum îmi doresc. Dacă se află despre indiscreţia mea, îmi voi periclita viitorul.

— Îmi pare rău, Sarah. Nu înţeleg ce vrei să spui. Dar să-ţi abandonezi copilul…

— Nu-mi doresc copii niciodată. Asta este o greşeală. Dacă nu aş şti că aş putea să mor dacă m-aş ocupa singură de problema asta, aş face-o într-un minut.

— Nu pot să cred…

— Nu, probabil că nu poţi. Fără îndoială, tu crezi în dragoste.

— Tu nu?

— Nu, cred în a fi tratată bine. Îi strânsese mâna lui Mercy. Presupun că nu vrei să vii cu mine, dar îţi spun sincer că sunt înspăimântată.

Mercy se gândise la căpitanul Lyons – cum o salvase şi cum o alinase. Se gândise cât de bine se simţise în braţele lui, inspirându-i parfumul masculin, simţindu-i căldura corpului prin hainele ei. Se gândise la copilul lui, abandonat fără să-l poată îngriji cineva.

— Da, voi veni cu tine!

După două săptămâni de la naşterea copilului, ea i-l pusese lui Mercy în braţe.

— Fă ce vrei cu el, nu îmi pasă!

În ziua următoare, dispăruse, şi Mercy nu o mai văzuse de atunci, îl luase pe John şi spusese că era copilul ei, făcându-i căpitanului Lyons o promisiune tainică, aceea că fiului său nu avea să-i lipsească dragostea, că John nu avea să sufere niciodată.

În salonul lui Westcliffe, se afla faţă în faţă cu persoana care avea puterea să-i distrugă promisiunea.

Mercy deschise gura pentru a o asigura că John era bine şi că avea să fie în continuare câtă vreme Sarah avea să îşi amintească faptul că îl abandonase de

bunăvoie, când mâna familiară a lui Stephen atingându-i spatele o opri.

— Te-am căutat peste tot, draga mea. Ce-ar fi să… Sarah?

În Mercy muri totul – fiecare speranţă, fiecare vis, fiecare dorinţă. Pe ea Stephen nu şi-o amintise. Se părea că şi-o amintea pe femeia care dăduse naştere fiului său.

Mercy voia să moară în acea clipă. Doar vederea lui Sarah fusese suficientă pentru a-i reda amintirile. Spera cu disperare să-l privească şi să citească în ochii lui dezgustul. Dar, când îndrăzni să-l privească, el se uita la Sarah cu afecţiune. Simţi ca şi cum o mie de săbii îi străpunseră inima, sufletul.

— Sir Stephen, zise Sarah, şi o cută delicată îi apăru între sprâncene în timp ce privirea ei oscila între Stephen şi Mercy. Felicitări pentru titlul de cavaler! Mama ta trebuie să fie încântată că are trei fii cu titlu nobiliar.

— Mama este încântată de foarte multe lucruri, Sarah.

— Nu te prinde modestia, Sir Stephen. Şi, te rog, spune-mi pe numele de alint pe care mi l-ai dat. O privi pe Mercy şi continuă: Fancy. Era o mică glumă de-a noastră, dar am început să îl folosesc cu regularitate. Mi se potriveşte mai bine, nu crezi, Sir Stephen?

— Ba da. Văd că ai cunoscut-o pe soţia mea.

Sarah – Fancy – simţi cum tot sângele i se scurse şi abia deschise gura.

— Eşti căsătorit!

— Nu este un cuvânt pe care credeam că-l voi asocia vreodată cu persoana mea, dar, da, sunt căsătorit. Eu şi Mercy ne-am întâlnit în Scutari. Era una dintre infirmierele domnişoarei Nightingale.

— Da, ştiu. Acolo te-am cunoscut şi eu.

— În Scutari? abia bolborosi Stephen. Degetele lui, care cuprindeau în continuare mijlocul lui Mercy, tremurau, iar ea simţi amestecul devastator de panică şi disperare din ochii lui.

Nu şi-o amintea pe Fancy! Probabil o cunoscuse înainte. Desigur, Fancy menţionase proasta lui reputaţie, dar Mercy crezuse că vorbea din auzite. Bucuria care o cuprinse era imensă.

Nu-i putea permite să continue, să rişte ca Fancy să-i descopere afecţiunea care încă îl făcea să se simtă prost.

— Eu şi Stephen abia vorbim despre acele vremuri. Multe amintiri neplăcute, spuse Mercy. Îţi aminteşti cât de îngrămădite eram în pavilionul infirmierelor?

— Da, desigur, răspunse ea, dar Mercy simţea cum rotiţele din capul ei încercau să înţeleagă lucrurile. Căsătorit, repetă ea. Deci, se pare că trebuie să te

felicit din nou. Când s-a întâmplat?

— Nu suficient de repede, spuse Stephen. Păru să ezite, apoi continuă: Avem un fiu.

— Da? întrebă Fancy ca şi cum rămăsese fără răsuflare. Se pare că norocul care a dat peste voi este fără margini.

Mercy îşi dori să fi putut rămâne un moment singură cu Fancy pentru a-i explica înainte ca dezastrul să se dezlănţuie.

— Tu ce mai faci, Fancy? întrebă Stephen. Pe cine ai ales, căci văd că porţi destul de multe bijuterii ca să fii tot singură.

Mercy nu avea nicio idee despre ce vorbea el, dar Fancy avea, deoarece se înroşi uşor.

— Lord Dearbourne.

— Este un bărbat al naibii de norocos, replică Stephen. Şi are şi mijloacele necesare să te ţină în pas cu moda.

— Da, sunt foarte norocoasă că m-a ales pe mine.

Ritmurile de vals umpleau încăperea.

— Scuză-ne, Fancy, soţia mea păstrase acest dans pentru mine.

— Sigur. Mi-a părut tare bine să vă revăd.

— Asemenea. Stephen îi sărută mâna. Ai grijă de tine, Fancy!

— Oh, da! Păru că se forţează să vorbească, fiind înecată de lacrimi. Voi avea!

Mercy nu crezuse că Stephen avea să o ia de acolo suficient de repede. Îşi ţinuse răsuflarea, temându-se că Fancy avea să spună ceva despre John, că urma să dezvăluie că ea fusese cea care îl adusese pe lume.

Când o trase pe ringul de dans, îi şopti:

— Doamne fereşte! A fost în Scutari?

Constată că şi el fusese la fel de încordat, temându-se că avea să-şi dea de gol starea în care se afla. Poate că în seara aceasta avea să fie singura dată când Fancy – oare de ce a numit-o astfel? – apăruse în vieţile lor, iar ei puteau să îşi vadă de drum. Fericiţi şi mulţumiţi. Bucuroşi.

— Da, spuse Mercy, dar se pare că tu o cunoşti dinainte. Aţi fost prieteni?

— Să zicem. Era… una dintre doamnele care au contribuit la proasta mea reputaţie.

— Eraţi iubiţi. „Chiar înainte de Scutari”.

Încuviinţă iute din cap, iar tăcerea se aşternu între ei.

— Pare că a trecut atât de mult timp! spuse el în cele din urmă.

— Ai iubit-o?

Inima ei abia aştepta răspunsul.

Privirea lui îi străbătu chipul până ce dădu de ochii ei.

— Nu am iubit-o pe niciuna dintre ele, Mercy. Am fost un ticălos. Mi-a păsat numai de plăcere, a mea şi a lor. Nu am făcut nicio promisiune nimănui.

Păşeau şi se învârteau, iar ea realiză că piciorul lui era complet vindecat. Putea să îl susţină, îi oferea mobilitate. Voia să rămână în braţele lui pentru totdeauna, dar i se ridică părul de pe ceafă atunci când o văzu pe Fancy stând pe margine şi analizându-i bănuitoare. Mercy se temu că dorinţa ei nu avea să se împlinească.

— Nu înţeleg cum a putut fi infirmieră, spuse el în cele din urmă. Nu se pregătea pentru asta când am cunoscut-o.

— Nu ştiu. A trecut printr-un proces de selecţie. Cred că şi-a dorit foarte mult să meargă.

— A fost o bună infirmieră?

Râse, încercând să lămurească lucrurile.

— Bărbaţii o plăceau, dar nu cred că abilităţile ei de infirmieră erau cele care îi impresionau. Avea capacitatea de a face chiar şi rochiile noastre negre urâte să fie atrăgătoare.

— Ce ar putea să mă întrebe, iar eu ar trebui să ştiu? voi el să afle.

Mercy simţi îngrijorarea din vocea lui, ca şi cum ar fi fost incapabil să nu se dea de gol.

— Ce ar putea apărea în timpul conversaţiei?

— N-aş putea şti. Poate că ar fi bine să-ţi fiu mereu în preajmă atunci când vorbeşti cu ea, ca să pot umple golurile.

Astfel, ar fi putut să abată orice conversaţie despre John.

Încuviinţă cu o mişcare a capului, şi toate grijile care îi schimonoseau faţa dispărură.

— Simt cumva un strop de gelozie?

— Nu, sigur că nu! Eu doar… ştiu că preferi ca oamenii să nu afle despre afecţiunile tale. Asta e tot.

— Minţi!

— Nu te-am minţit niciodată!

Ridică din sprânceană.

— Bine, poate că sunt puţin geloasă.

— În regulă.

— De ce e în regulă?

— Pentru că uneori te comporţi ca o sfântă. Şi îmi placi mai mult când eşti

răutăcioasă.

Îi zâmbi obraznic.

— Ei bine, diseară, când vom ajunge acasă, voi face tot ce îmi stă în putinţă să fiu rea.

— Vei fi prea obosită după atâta petrecere şi dans.

— Oh, nu, sunt prea curioasă.

— Curioasă? De ce?

— Să văd cum este să ai un cavaler în pat.

Râsul lui fu atât de zgomotos, încât câteva persoane se opriră şi zâmbiră.

— Draga mea soţie, voi fi mai mult decât fericit să îţi arăt.

Tessa Seymour trecea prin salon cu capul drept, iar bucuria radiantă o făcea să se simtă mai tânără, mult sub cei patruzeci şi şapte de ani ai ei. Unul dintre fii deţinea un comitat, altul avea un ducat, iar acum Stephen fusese numit cavaler. Puţine mame aveau fii atât de realizaţi ca ea. Pentru o fată înspăimântată al cărei drum spre maturitate începuse cu o căsătorie forţată cu un bărbat mult mai în vârstă decât ea, realizase destul de multe pentru ea şi pentru fiii ei. Bunăstarea primase mereu, cu orice preţ. Tocmai de aceea bănuia că o îndrăgeşte atât de mult pe Mercy. Ca mamă, era fără cusur.

Chiar şi ca soţie, presupune Tessa. Nu-l mai văzuse atât de fericit pe Stephen de mult timp. Cei doi ani plini de fantome pe care nu şi-i putea aminti nu-l mai bântuiau. Păşea din nou cu încredere, iar şchiopătatul cauzat de rana care aproape îl luase de lângă ea pentru a doua oară nu mai era evident.

Îl văzu pe Lynnford stând în picioare în colţ, observând petrecerea. Îşi încheiase datoria, aceea de tutore al fiilor ei, iar ea ştia că avea să plece în curând. O datorie mai înaltă îl chema. Cândva, îi păruse rău că îşi pusese familia înaintea ei. Pe atunci, era o naivă cu visuri copilăreşti. Uneori, îi era dor de acea fată.

Odată ajunsă lângă Lynnford, îl luă de braţ şi se aplecă să îl sărute pe obraz, simţindu-i parfumul, la fel de seducător chiar şi după atâţia ani.

— Mă bucur atât de mult că ai putut împărtăşi această zi cu noi!

— Nu aş fi ratat-o. Îmi pare rău că Angela nu a putut veni, era prea slăbită.

— Eu şi ea ar trebui să mergem la băi din nou. A părut mult mai întremată după ultima noastră vizită acolo.

— Da, aşa cred. Îi eşti o prietenă foarte dragă.

— Şi ţie, sper. Ar trebui să ştii că sunt mereu aici pentru tine, pentru orice ai nevoie.

El încuviinţă scurt din cap şi îşi îndreptă atenţia spre mulţime. Când îl

privea, i se părea că îl vede pe Stephen. Când îl privea pe Stephen, îl vedea pe Lynnford. Era un miracol cum de alţii nu comentaseră asemănarea dintre ei.

— Cred că oferirea titlului de cavaler a fost o ceremonie frumoasă, spuse ea încet. Mi-au dat lacrimile.

— Ţie? Tu nu plângi niciodată!

— Ba plâng! Dar nu în prezenţa altora.

O analiză o clipă înainte de a-i spune:

— Îmi cer scuze dacă te-am făcut vreodată să plângi.

Ridică bărbia.

— Ai făcut-o, dar cu mult timp în urmă, şi te-am iertat de mult.

Rămaseră tăcuţi mult timp. Ea îl privea pe Stephen valsând cu Mercy. Erau un cuplu adorabil. Aşa cum crezuse înainte, Stephen părea mulţumit. Nu şi Mercy. Părea ciudat de palidă, în ciuda dansului care îi făcuse obrajii să roşească. Tessa se întreba oare ce păţise.

— M-a surprins, spuse Lynnford încet, privind în aceeaşi direcţie ca ea. M-am îndoit mereu că va deveni un bărbat pe care tatăl său să-l numească cu mândrie fiul lui. Dar a reuşit asta foarte bine.

Făcu o grimasă şi îl privi cu ochi pătrunzători, aşa cum o făcea de fiecare dată când venea vorba despre paternitatea lui Stephen.

— Mereu ai fost mai dur cu el decât cu ceilalţi.

— Poate instinctiv am ştiut mereu că este fiul meu. De ce nu mi-ai spus nimic înainte de momentul în care l-ai crezut mort?

— S-a întâmplat cu prea mult timp în urmă, Lynnie. Eram amândoi tineri şi nu eram atât de înţeleaptă ca acum. În plus, tocmai te căsătoriseşi. I-ai declarat devotamentul contesei. Ce aş fi avut de câştigat, în afară de a te face nefericit? Erai un bărbat onorabil…

— Care s-a culcat cu o femeie măritată…

— După ce a abandonat-o soţul. Lui Westcliffe nu-i păsa de mine. Avea moştenitorul, avea amanta care era capabilă să facă lucruri dezgustătoare pe care eu i le refuzam. Ai fost o bucurie în viaţa mea. Iar fiul tău este cea mai mare bucurie a mea. Îi strânse mâna. Da, ştiu, o mamă nu ar trebui să aibă preferaţi, dar, să mă ierte Dumnezeu, eu am.

El zâmbi răutăcios.

— Niciodată nu îţi cer scuze, aşa-i?

— Nu văd sensul. Este o pierdere de timp.

Îl sorbea din priviri. Voia să îi spună că îl iubea, că mereu îl iubise, că întotdeauna avea să-l iubească. Dar nu erau cuvinte pe care el ar fi vrut să le

audă. Din momentul în care se căsătorise cu Angela, îi spusese clar Tessei că nu avea să îşi înşele soţia. Hotărârea lui nu o făcuse decât să-l iubească şi mai mult.

— Simt că am o mulţime de lucruri pe care ar trebui să ţi le spun despre Stephen.

— Cum ţi-am spus, sunt mândru de el. Îi atinse obrazul. Şi mereu am fost mândru de tine. Ocupi o parte din inima mea.

Numai o parte. În timp ce Angela o ocupa pe toată.

— Ducesă!

Întorcându-se, zâmbi larg.

— Leo! Eu şi Lynnford discutam despre cât de mândri suntem de Stephen.

— Aşa trebuie.

Luându-i mâna, i-o duse la buze, iar ea simţi în căldura gurii lui promisiunea unor momente mai intense. Ceea ce îi plăcea la el era faptul că nu avea reţineri în a-şi manifesta afecţiunea faţă de ea. Orice alt bărbat i-ar fi aruncat o privire ameninţătoare lui Lynnford pentru a-şi marca teritoriul, dar Leo nu era genul acela de persoană. Îi oferea toată atenţia, tratându-l pe Lynnford ca şi cum nu ar fi fost mai mult decât un fir de praf care trebuia măturat.

— Mă gândeam că poate îmi oferi acest dans.

— Cu plăcere! Se întoarse spre Lynnford. Mă scuzi, te rog?

— Desigur! Ar trebui să plec. Angela aşteaptă veşti despre această zi.

El îi luă mâna şi i-o sărută. Ceea ce o surprinse fu faptul că nu mai era la fel de puternic ca odinioară. Din cauza vârstei, bănui ea, şi a trecerii timpului.

— Transmite-i salutările mele, îi ceru ea.

— Aşa voi face.

— Şi spune-i că o s-o vizitez pentru a planifica împreună următoarea vizită la băi.

— Abia aşteaptă să te revadă. Se întoarse către bărbat, ţinând-o în continuare de mână. Leo, ai grijă de ea!

— Mereu am! În tonul lui se simţi un sentiment al posesiei, care de obicei nu era prezent.

După ce se retrase Lynnford, se aplecă spre Leo, bucurându-se de îmbrăţişarea lui. Gestul nu era potrivit, dar oricum avea o reputaţie proastă în acest sens. Nu era cazul să se gândească prea mult la asta.

— Este mândru de Stephen.

Doar atât trebuia să îi spună lui Leo pentru a înţelege ceea ce voia să-i transmită, substratul vorbelor ei: era mândru de fiul lui.

— Desigur că este, draga mea.

Îşi întoarse capul spre el, pentru a-l analiza.

— Crezi că Stephen ştie adevărul despre tatăl lui?

Aplecându-se, o sărută pe frunte.

— Te gândeşti să îi spui?

Îşi închise ochii.

— Nu ştiu. Dacă mă va urî?

— Atunci nu merită ca tu să fii mama lui.

Îi zâmbi.

— Mereu ştii să alegi cele mai potrivite cuvinte.

— Atunci putem dansa?

Îi permise să o însoţească pe ringul de dans. Mereu reuşea să îi ia povara de pe umeri, dar acea povară avea să rămână, fără îndoială. Trebuia să găsească iute cel mai bun mod de a-şi lua povara de pe umeri. Dar nu în seara aceea. Nu voia să îi strice noaptea lui Stephen.

După ce terminară dansul, Mercy merse să o caute pe Fancy. Trebuia să o găsească, să-i vorbească, acolo, chiar în acea seară. O zări imediat, stând pe margine. Tremura de nervi. Mercy se apropie de ea.

— Mă întrebam dacă vrei să mergem pe terasă pentru o gură de aer proaspăt.

— Desigur. Mulţumesc.

Odată ajunse afară, se retraseră într-un colţ unde nu puteau fi văzute sau auzite.

— Soţul tău pare foarte îndrăgostit de tine, spuse femeia care îi dăduse naştere lui John.

— Îl iubesc, Sarah!

— Fancy. Pe Sarah am lăsat-o în Paris!

Mercy încuviinţă din cap.

— L-ai lăsat şi pe John. Şi pe mine. Fără un cuvânt. Mult timp, nu am ştiut ce să fac sau dacă aveai de gând să te întorci.

— Nu am fost niciodată bună la calcule, spuse Fancy, dar te-am privit dansând, încercând să înţeleg cum s-a întâmplat ca tu şi Stephen să aveţi un fiu, de vreme ce te-am văzut ultima dată în urmă cu şase luni. M-am gândit, de asemenea, la conversaţia pe care am purtat-o cu Stephen, dar şi la ce nu ne-am spus. Stephen ştie că tu nu eşti mama copilului?

— Ba sunt mama lui John. În inima mea. Din momentul în care mi l-ai pus în braţe…

— Oh, ce mărinimoasă! Am trecut prin tot chinul şi umilinţa de a aduce pe

lume un bastard, şi tu te bucuri de rezultat căsătorindu-te cu tatăl copilului, un cavaler al reginei.

— Nu era cavaler când m-am căsătorit cu el. Tu nu voiai să te măriţi cu el. Aşa mi-ai spus în Scutari. În plus, acum eşti logodită cu un marchiz.

Fancy scoase un râset aspru, însoţit de un sunet dezagreabil.

— Logodită? De unde ai scos-o?

— Ai spus că eşti cu el.

— Sunt amanta lui. El este binefăcătorul meu.

Mercy nu mai ştiu ce să spună. De ce ar alege o femeie să fie amanta cuiva, nu soţia lui Stephen?

— Nu fi aşa şocată, replică Fancy. Sunt fata ilegitimă a unui duce. Niciun bărbat cu mijloacele financiare pentru a mă întreţine aşa cum îmi doresc nu mă va lua de soţie. Şi niciun bărbat nu mă va face amanta lui dacă vin la pachet cu un copil. Un bărbat trebuie să fie sigur că o doamnă în situaţia mea cunoaşte regulile şi nu va umple lumea cu bastarzii lui.

Lui Mercy nu-i veni să creadă ce atitudine rece şi calculată avea.

— Dar sigur ţii la Stephen.

— A fost distractiv. Dar nu mai mult. Râse uşor. Văd că încă nu înţelegi. Draga mea, porţi un colier de perle. Eu sunt îmbrăcată în diamante.

Dar îl am pe Stephen, se gândi Mercy. Iar el era mult mai important decât toate lucrurile fără valoare şi zorzoanele. Şi îl avea pe John.

Fancy îşi întoarse privirea de la ea şi şi-o îndreptă spre grădina luminată.

— Ce face fiul meu?

— John este bine.

— Sărută-l de noapte bună din partea mea.

— Desigur.

— Mai bine mă întorc la Dearbourne, adăugă ea.

Mercy crezu că vede o licărire în ochii ei, dar Fancy clipi, şi nu putu fi sigură că era adevărată.

— Serios, draga mea, nu ar trebui să-ţi porţi inima la vedere. Chiar şi în Scutari ştiam pe cine iubeşti.

— De ce ai venit acolo?

— Pentru Stephen, desigur. L-am cunoscut în Londra, dar nu eram încă gata să renunţ la el. Nu am fost sinceră în ceea ce priveşte experienţa şi pregătirea mea, dar am fost în stare să o impresionez pe domnişoara Nightingale. Imaginează-ţi surpriza mea când am aflat că, de fapt, spitalul în care lucram era atât de departe de câmpul de bătălie. Oricât de fericit ar fi fost Stephen cu mine,

odată întors în regiment, nu mai exista cale de întoarcere. Nu l-am mai putut vedea. Devenise plictisitor. Apoi, desigur, a trebuit să plec. Îi mângâie faţa lui Mercy. Cred că eşti singura prietenă pe care am avut-o vreodată. Ştiam că, dacă ai fi aflat că acel copil este al lui Stephen, ai fi venit cu mine la Paris. Totuşi, te-am judecat greşit. Nu m-am gândit că te vei folosi de copil pentru a pune mâna pe tatăl lui.

— Nu a fost intenţia mea, mărturisi Mercy cu toată convingerea. Am crezut că a murit. Voiam să-l las pe John familiei lui.

— Dar le-ai spus că eşti mama lui. De ce ţi-ai stricat reputaţia de bunăvoie?

Mercy încuviinţă din cap ruşinată.

— Deja îl iubeam pe John. M-am temut că nu voi mai putea face parte din viaţa lui dacă ar fi aflat că nu este al meu. Nu-i vei spune adevărul lui Stephen, nu?

— Ce prietenă aş mai fi dacă i-aş spune?

Se îndepărtă, iar mişcările ei fură atât de delicate şi de senzuale, încât ai fi zis că nici nu atingea pământul cu picioarele. Acum, fu Mercy cea care se întoarse şi privi spre grădină. De ce nu se simţea în siguranţă având promisiunea lui Fancy? De ce se simţea ca şi cum ar fi stat pe un butoi de pulbere şi că un pas greşit ar fi nimicit-o, îndepărtând-o atât de John, cât şi de Stephen?

Capitolul 19

Mercy se trezi strigându-i numele.

Stephen era pierdut în propria durere, bântuit de ceea ce nu-şi putea aminti – de fapt, nu era bântuit, totul era doar o gaură neagră, aşa că încă era treaz şi se relaxa jucându-se cu părul ei, când ţipătul i se auzi în noapte. Se afla deja în braţele lui, ghemuită după o noapte de iubire pasională după întoarcerea de la Londra. Ora târzie nu mai conta. Se ispitiseră şi se tachinaseră reciproc în trăsură pe drumul înapoi spre casă. Era un miracol că nu îşi rupseseră hainele imediat ce păşiseră în casă, închizând uşa în urma lor.

Acum se chinuia să se desprindă din îmbrăţişarea lui. Însă el o ţinea aproape.

— Mercy! Mercy! Draga mea!

O dezmierdă, îi şopti, o bătu uşor pe spate, dar ea nu simţi nimic. Se zvârcolea, căzută pradă demonilor chinuitori. Trecuseră săptămâni întregi de când nu îi mai invadaseră somnul. Începuse să creadă că îi învinsese. Era atât de

puternică, atât de hotărâtă, încât îl făcea să se ruşineze când venea vorba de puterea de a face faţă ororilor indiscutabile ale trecutului.

Nu se îndoia de faptul că el era responsabil de chinul din noaptea aceea. Ceremonia trezise amintiri care păruseră adormite. Motivele din spatele premiului, faptele lui care erau considerate eroice. Toate nu făcuseră decât să-i amintească ceea ce se întâmplase. Cu siguranţă, faptul că o întrebase pe Mercy atâtea lucruri despre Fancy nu o ajutase prea mult. Fusese surprins să o vadă la balul organizat de Claire în onoarea lui. Fusese chiar şi mai şocat să afle că fusese şi ea în Est, că devenise unul dintre îngerii domnişoarei Nightingale. Niciodată nu o considerase interesată să îi ajute pe alţii. Se bucurase foarte mult de compania ei, dar ştiuse mereu că se punea pe ea însăşi înaintea tuturor. Şi cerându-i lui Mercy atâtea informaţii, fără îndoială, o făcuse să îşi amintească tot ce făcuse, tot ce văzuse. Toţi bărbaţii care muriseră sub ochii ei. Cât de neputincioasă fusese! Cât de puţin putuse să schimbe cursul lucrurilor!

Dar făcuse şi mult bine. Era sigur de asta. Citise despre faptele lui Florence Nightingale. Mercy îi stătuse alături. Făcuse şi ea la fel de mult bine. Mersese prin spital cu lampa în mână, ajutându-i pe cei bolnavi şi răniţi. Îl îngrijise şi pe el.

Nu-şi amintea asta, dar o putea vedea atât de limpede în mintea lui! Se înşelase când crezuse că nu îşi putea recrea amintirile. Poate că nu erau atât de reale şi exacte precum cele adevărate. Şi totuşi, putea să şi-o imagineze aplecată asupra patului său inconfortabil, ştergându-i sudoarea de pe frunte, încurajându-l. Era plină de compasiune. Nu ştia cum să-i ofere şi el aceeaşi alinare.

Ar fi renunţat la titlul lui în acest moment dacă ar fi putut să o scape de povara coşmarului.

Îi sărută faţa, repetându-i numele. Brusc, îl strânse cu toată puterea, înfigându-şi degetele în pielea lui, şi ştiu că până dimineaţă aveau să apară vânătăi. Dar nu conta. Disconfortul lui nu conta dacă ei îi aducea liniştea.

— Ia-mă! gâfâi ea. Te rog, ia-mă! Fă-mă să uit! Fă-mă să uit tot!

O sărută ca şi cum ar fi murit dacă nu ar fi făcut-o. Îi răspunse la fel ca mai devreme, cu foc şi pasiune. Îl împinse, îl aşeză pe spate şi îl încălecă. Îi sărută pieptul de nenumărate ori, făcându-i ceea ce şi-ar fi dorit ca el să-i facă. Voia să o ducă pe noi culmi, voia să îi alunge definitiv demonii. Nu era drept ca o persoană ca ea să fie chinuită.

Îşi trecu degetele prin părul ei arămiu. Mai lung acum, dar nu la fel de lung cum avea să fie într-o zi. Voia să îl vadă despletit peste pieptul lui, peste vintrea lui. Când se afla deasupra lui, voia ca părul ei să fie ca o perdea care să îi ţină

departe de lumea exterioară.

Chiar dacă îi treceau prin minte aceste lucruri, ştiu că ar fi fost mulţumit chiar şi dacă ar fi fost cheală. Nimic nu era mai preţios decât acest moment. Trecutul, viitorul nu mai contau când fiecare nerv era concentrat pe acel moment. Mângâierea degetelor, atingerea limbii ei. Căldura gurii ei îl învăluia.

— Doamne!

Stephen fu cât pe ce să cadă din pat. Spatele i se arcui, ochii lui erau larg deschişi, degetele îi apucară umerii strâns şi se forţă să o elibereze. Nu voia să o învineţească, dar avea nevoie să o atingă. Deschise ochii şi văzu un înger care îl răvăşea. Dumnezeule! Prin venele lui curgea lavă încinsă. Fiecare respiraţie adâncă îi umplea plămânii cu mirosul de mosc al dragostei: a lui şi a ei. Era excitată de ceea ce făcea, la fel ca el. Se întreba dacă putea să moară din cauza acelor senzaţii. Inima îi bătea atât de tare, încât era sigur că ea o putea auzi. Îl ducea pe culmile nebuniei.

— Suficient! Suficient, Mercy! Se întinse spre ea şi o ridică. Am nevoie să te îmbrăţişez.

Vocea lui era răguşită, gâtul îl ustura.

Apucând-o de coapse, o struni. Era fierbinte, incredibil de fierbinte. Fierbea. Ţipă, dar nu de durere, ci de plăcere. Cu degetele încurcate în propriul păr, ea se arcui şi începu să-l călărească. Împingea cu ferocitate. El îi mângâie sânii, jucându-se cu ei, iar ea îşi puse mâinile pe pieptul lui. Apoi îl ridică, sărutându-l profund, desăvârşit, aproape cu disperare.

Pentru o clipă, se întrebă dacă ea visa în continuare. Nu fusese niciodată atât de sălbatică, de îndrăzneaţă, de… fantezistă.

Strigătele şi gemetele lor se auzeau în toată încăperea. Totul în el zvâcnea, cerând să se elibereze…

Ea se îndreptă şi îi strigă numele, corpul ei strângându-se în jurul lui şi prinzându-l cu forţa unei menghine. Îl cuprinse o plăcere de nesuportat. Se mişcă, tremură şi simţi că nu mai rezistă.

Spasmele îl făceau să tremure, ca şi cum ajunsese într-un loc în care nu mai fusese înainte, pe o culme înaltă pe care nu o mai atinsese. Înghiţi cu greutate şi respiră greu.

Se dădu la o parte şi simţi o căldură umedă pe piept. Suspinele ei îi făceau inima să tresare.

— Mercy, plângi? Draga mea, te-am rănit?

Mai degrabă şi-ar fi pierdut braţul stâng pe care, aşa cum îi povestise ea, se luptase mult să-l păstreze, sau piciorul decât să îi facă rău.

— Te voi pierde, şopti ea. Ştiu asta. Mă vei părăsi.

Îi mângâie faţa, obligând-o să îl privească. Ochii ei de culoarea whisky-ului erau plini de lacrimi, ochii în care voia să privească pentru ultima oară înainte să-şi dea ultima suflare.

— Mercy, draga mea! Nu mă vei pierde. Nu te voi părăsi niciodată. M-am îndrăgostit de tine!

Erau cuvinte pe care nu le mai spusese niciodată altei femei. Încordat, aştepta sfârşitul lumii – cu siguranţă, îngerii râdeau de căderea lui. El, care avusese atât de multă grijă să nu se implice emoţional, îşi ţinea respiraţia, aşteptându-i reacţia…

— Spune ceva!

Deschise gura, apoi o închise. Privirea i se înceţoşă. Încerca cu greu să înghită. Zâmbi vag. Bucuria reveni în ochii ei îmbătători. Apoi râse zgomotos.

— Şi eu te iubesc!

El zâmbi larg şi îşi trecu degetele prin părul ei.

— Ştiu. Mi-ai spus atunci când erai foarte furioasă, în bibliotecă. M-am speriat, să ştii. Atunci nu am putut să rostesc aceste cuvinte. Acum însă par insuficiente. Ar fi trebuit să fie mai cuprinzătoare, mai mari, pentru a exprima tot ce simt pentru tine.

— Sunt perfecte. Râse din nou, îngropându-şi faţa în curbura gâtului său. Vreau să alerg pe câmp, să urc un munte, să înot într-un ocean. M-ai umplut de bucurie!

— Lasă-mă câteva clipe şi te voi umple din nou cu altceva.

Se ridică, iar obrajii ei erau aproape la fel de roşii ca părul.

— Te-a şocat ce am făcut? Nu ştiu ce m-a apucat.

— Simte-te liberă să mă şochezi mereu.

Râse din nou, delicat precum clinchetul unor clopote de cristal.

— Mai degrabă mi-a plăcut.

— Şi mie.

Îşi muşcă buza de jos.

— Jeanette a încercat să-mi spună… dar nu am crezut-o. Dar acum ştiu că pentru tine sunt capabilă de orice. Orice. Am crezut că te iubeam în Scutari, dar ceea ce am ajuns să simt pentru tine de când ne-am căsătorit nu cunoaşte margini. Este înfricoşător şi totuşi mă face să mă simt în siguranţă.

El îi studie chipul pe care îl iubea atât de mult.

— Atunci de ce ai coşmaruri? Oare conversaţia despre isprăvile mele le-au readus la suprafaţă?

— Nu mai contează. Cred că le-am îndepărtat definitiv. Acum eşti al meu.

Şi ştiu că nimic nu avea să schimbe asta.

Capitolul 20

— Lady Lyons?

Mercy credea că nu avea să se obişnuiască niciodată cu noul ei nume. Era aşezată pe podea şi se juca cu John în camera lui din Roseglenn, jucându-se atât cât putea cu cineva care era mai interesat de mâinile şi de picioarele lui decât de orice alt obiect cu care îl ademenea ea. Îşi ridică privirea spre servitoare.

— Da, Winnie.

— Vă caută cineva. O anume domnişoară Whisenhunt. Spune că vrea neapărat să vă vorbească.

Mercy simţi un fior rece pe şira spinării. Stephen era plecat la Londra să rezolve nişte probleme. Voia să termine cu Fancy înainte de întoarcerea lui. Se ridică în picioare atât de repede încât aproape îşi pierdu echilibrul.

— Unde este?

— În salonul de primire, doamnă.

Mercy ieşi în grabă din încăpere şi cobori scările în viteză. Nu conta de ce venise Fancy. Stephen o iubea pe ea. Îi spusese asta. I-o arătase. Erau o familie toţi trei. Nimic nu avea să-i dezbine.

Se opri pe holul de lângă salon. Îşi aranjă părul, dorindu-şi pentru prima dată să nu-l fi tuns, să fi fost lung şi bogat ca odinioară. L-ar fi întrecut pe al lui Fancy. Se ciupi de obraji pentru a alunga paloarea, îşi îndreptă spatele. Se simţea ca şi cum trebuia să înfrunte armata cazacilor. Era pregătită să câştige.

Cu o încredere pe care de fapt nu o avea, intră în salon. Era aşezată lângă o vitrină, analizând diversele figurine. Se întoarse şi îi zâmbi fals, fără să o privească în ochi.

— Îmi cer scuze că te întrerup, milady, dar mă aflu într-o situaţie în care cu siguranţă mă puteţi ajuta.

Mercy nu crezu în zâmbetul ei.

— Te-am ajutat odată, Fancy, în Paris. Nu sunt sigură că îţi pot oferi altceva.

Clătină din cap.

— Nici măcar ceai?

Mercy se simţi încorsetată. De ce naiba se afla Fancy acolo? Avea puterea

de a dărâma tot ce construise Mercy. Cât se poate de calmă, hotărâtă să nu-şi trădeze emoţiile, străbătu camera şi sună din clopoţel. Când servitoarea apăru, spuse:

— Ceai, te rog!

— Şi biscuiţi, adăugă Fancy. Ridică braţul, îndepărtând degetul mare de arătător. Şi nişte fursecuri, dacă aveţi. După ce ieşi servitoarea, o privi pe Mercy. Îmi plac dulciurile.

— *Ce* doreşti?

Ignorând-o pe Mercy, ridică un ceas mic de pe poliţă, îl analiză şi îl puse la loc.

— Ai o casă foarte frumoasă. Nu am crezut că Stephen va reuşi în viaţă.

— Este a lui Ainsley. Ne permite, cu bunăvoinţă, să locuim aici. Poate să o revendice în orice moment.

— Dar nu o va face. Este un frate bun. Cel care a avut grijă de ceilalţi doi, deşi e cel mai tânăr. Stephen îşi invidia fraţii. Le dispreţuia titlurile, puterea, averea lui Ainsley. Tocmai de aceea se chinuia atât de mult să exceleze în pat. Voia să îşi eclipseze fraţii măcar într-o anumită privinţă. De ce nu oferirea plăcerii? Ţi-a povestit toate astea?

— Ce relevanţă are? întrebă ea nerăbdătoare.

— Ah, ceaiul nostru!

Mercy crezu că o să îşi iasă din minţi după ce turnă ceaiul şi fu obligată să o vadă pe Fancy cum îl prepară. Cum ar putea o linguriţă care se mişca atât de uşor să agite lucrurile aşa de mult? Ştia că Fancy era dificilă în mod deliberat. Dacă nu ar fi riscat să piardă atât de multe, i-ar fi spus să se ducă dracului.

În sfârşit, Fancy se aşeză şi luă o gură de ceai.

— Delicios! Se linse pe buze. M-am gândit la situaţia noastră.

Cuvintele îi dădură fiori de nelinişte lui Mercy.

— Ce situaţie?

Fancy afişă un zâmbet răutăcios.

— Ai ceva ce-mi aparţine.

— John nu îţi aparţine. L-ai părăsit!

— Dar am fost devastată când am aflat că tatăl lui a murit. Îmi sfâşia inima să-l privesc pe John şi să-l văd în el pe tatăl său, ştiind că nu se va mai afla în viaţa mea.

Cumva, Mercy se abţinu să nu-şi dea ochii peste cap.

— Crezi că povestea asta a ta va trezi mila cuiva?

— Mai mult decât a ta. Tu ai minţit, ai înşelat, te-ai folosit de copil pentru

propriul tău scop.

— Nu! Ai presupus bine seara trecută. Într-adevăr, sentimentele mele erau evidente şi îl iubeam pe Stephen atunci, şi îl iubesc şi acum. Suntem fericiţi. Toţi trei. Eu, John şi Stephen. De ce ne-ai lua asta?

— Este corect să spun că ai descoperit că o noapte în patul lui Stephen merită orice preţ?

— De asta eşti aici, de asta faci aceste aluzii şi acuzaţii? Pentru bani?

— Oh, Mercy, trebuie să-mi înţelegi situaţia.

Fancy luă un fursec şi-l băgă în gură. Mercy se rugă să se înece cu el. I se păruse frumoasă când o văzuse prima dată. Cum puteau înşela aparenţele!

Fancy înghiţi prăjitura şi luă o gură de ceai… Încă respira. Păcat!

— Nu m-am gândit niciodată că Stephen se va descurca atât de bine, dar era distractiv. Nu aveam nicio intenţie să mă mărit cu el. Voiam pe cineva care îmi putea oferi… mai mult. Când am constatat că sunt însărcinată, sentimentele şi teama m-au oprit să scap de acest lucru înainte să se nască. Iar ambiţia m-a făcut să-l abandonez.

— De copil, nu de acest lucru, tresări Mercy. Este o persoană. Nu un obiect.

— Vorbeşti ca o mamă adevărată. Dar probabil ştii că o căsătorie clădită pe secrete se va sfârşi.

— Ce dracului vrei? întrebă Mercy.

— Planul meu a fost să fiu iubita unui lord, care să mă răsfeţe şi să aibă grijă de mine, căruia să-i încălzesc patul. De exemplu, Lord Dearbourne. Din păcate, nu am ţinut cont de faptul că nu toţi bărbaţii sunt atât de pricepuţi în pat ca soţul tău. Cei mai mulţi sunt nişte ţărănoi.

— Atunci părăseşte-l pe Dearbourne şi găseşte-ţi altul!

— Este al treilea de când m-am întors din Paris. Am obosit să-i tot vânez, cum şi tu ai obosit aşteptând să afli de ce sunt aici. Punând ceaşca deoparte, se aplecă în faţă, iar în ochii ei se vedeau determinarea şi un licăr puternic. M-am tot gândit la micul nostru secret şi sunt convinsă că şi tu vrei să rămână numai al nostru. Vreau să trăiesc în lux fără să fiu nevoită să-i cer asta unui bărbat. 4.000 de bre pe an ar trebui să ajungă.

Lui Mercy nu-i venea să-i creadă ce auzea. Consecinţele erau cumplite. Se luptă să-şi păstreze încrederea, fără să dea vreun semn că bănuia încotro se îndrepta discuţia, pentru că, desigur, această femeie prost-crescută ar fi mers mai departe.

— De ce îmi spui mie asta?

— De ce? Draga mea, eşti aşa naivă… Mă aştept ca tu să mi-i dai.

— Am fost prietene. Ţi-am şters fruntea când îţi era mai rău.

Te-am ajutat să-l aduci pe lume pe…

— Pe fiul meu? întrebă Fancy arcuindu-şi sprânceana.

Cum putuse să o judece atât de greşit pe această femeie? Fusese infirmieră. Mersese în Crimeea. Avusese grijă de răniţi şi de bolnavi. Stephen ţinuse la ea. Cum putuse el să ţină la o persoană atât de rea ca ea? Cum se împrietenise ea cu Fancy?

— Nu am atâţia bani, îi răspunse, gura fiindu-i atât de uscată încât abia putu rosti cuvintele. Nu am zestre. Indemnizaţia mea săptămânală este modestă.

Pentru ea era de ajuns, nu avea nevoie de mai mult. Nu avea pretenţii. Dar această cerere îi depăşea posibilităţile.

— Sigur ai o alocaţie pentru gospodărie. Fură de acolo. Vinde argint. Amanetează-ţi bijuteriile. Nu mă interesează cum vei face, descurcă-te! Se ridică în picioare, într-un foşnet de mătase şi satin. Nu mă aştept să-mi dai toţi banii o dată. Poţi să faci plăţi săptămânale. Dar nu face niciun pas greşit! Îi vreau. Îi vreau pe toţi. Sau soţul tău va afla cine este adevărata mamă a fiului său.

— Eu sunt adevărata lui mamă!

Refuzul îi rămase însă în gât, nerostit.

Se plimbă neliniştită prin grădină, căutând răspunsuri. Era o zi mohorâtă, ca şi starea ei de spirit. Norii negri blocau lumina soarelui. Părea cumva un lucru important, ca şi cum lumina nu mai avea să pătrundă în viaţa ei.

Ce naiba avea să facă? 4.000 pe an. Primea în fiecare săptămână 15 lire pentru nevoile personale şi pentru plăcerile ei. Putea să ceară 20. Se îndoia că Stephen ar fi refuzat-o. Dar tot nu i-ar fi ajuns pentru suma cerută de Fancy. De unde să îi ia?

Se gândea că putea găsi ceva argint, în camerele rar folosite. Fleacuri cărora nimeni nu le-ar fi sesizat lipsa. Se simţea ca şi cum îl înşela pe Stephen, care recunoscuse că o iubeşte.

Nu se aşteptase niciodată să-i câştige inima cu adevărat, să audă acele cuvinte dulci din gura lui. Vorbele lui atât de sincere făcuseră să dispară şi ultimul coşmar. În vis, se târa pe câmpul de luptă, plin de trupuri dezmembrate. John era de cealaltă parte. Trebuia să ajungă la copil, să-l salveze. Apoi apăru Stephen şi îl luă. Ea îi striga. Ei o ignorau. Amândoi. Ştia că, odată ce aveau să dispară în întunericul de la celălalt capăt, nu avea să-i mai vadă niciodată.

Acum se temea că, dacă avea să-i mărturisească iadul în care se afla, Stephen sigur avea să o părăsească. Şi avea să fie mult mai dureros decât în lumea viselor. Îl putea lua pe John cu el. Pe fiul lui.

— Ah, aici erai!

Se întoarse, mirată de prezenţa soţului ei. Tristeţea acelei zile nu avea să îi ia bucuria pe care o simţea văzându-l. Vântul îi răvăşise părul. Probabil că îşi uitase pălăria în casă. Părea tânăr şi fără griji. Fericit.

— Cum a fost în Londra? întrebă ea.

— Incredibil de plictisitor. Ainsley voia să revadă nişte socoteli. O cuprinse de braţ şi o trase spre el. Tot ce îmi doream era să fiu în pat cu soţia mea.

O sărută zgomotos. Pasiunea izbucni imediat. Iubea senzaţia apropierii trupurilor lor. Nu voia să piardă asta. Nu voia să îl piardă pe el.

Când se dădu înapoi, ochii lui albaştri erau mai strălucitori decât orice bijuterie.

— Când mă aflam în oraş…

Băgându-şi mâna în buzunar, scoase o cutie mică şi neagră şi i-o dădu.

Ea ezită.

— Hai! Deschide-o! Cu siguranţă nu este pentru mine.

Luând-o cu grijă, ca şi cum ar fi fost delicată precum coaja unui ou, ezită din nou. Încet, o deschise şi găsi un medalion în formă de inimă. Pe spate era scris *cu dragoste, Stephen şi John.* O podidiră lacrimile şi începu să plângă în hohote.

— Am sperat că o să-ţi placă, spuse el cu amuzament în glas, iar ea ştia că el era satisfăcut de reacţia ei.

Încercase să o impresioneze şi ştia că reuşise.

— Îmi place. Foarte mult. Îşi trecu braţele pe după gâtul lui, aducându-l mai aproape de ea. Este perfect!

Ar fi făcut orice să nu piardă perfecţiunea, acea viaţă idilică pentru obţinerea căreia sacrificase atât de multe. În casa aceea, existau atât de multe obiecte mici! Sigur, nimeni nu ar fi simţit lipsa unor obiecte mici, nesemnificative.

Capitolul 21

— Sir Stephen.

Stephen ridică privirea şi îl văzu pe Spencer. Uşile casei erau atât de bine unse, încât rar le auzea deschizându-se şi închizându-se. Spencer părea să fie capabil să se plimbe prin moşie foarte silenţios, ca şi când picioarele lui nu ar fi atins podeaua. Tăcerea lui era neobişnuită.

— Spencer!

— Îmi pare rău să vă deranjez, domnule.

— Atunci nu o face!

Era plictisit de câte oi văzuse pe câmp. Îşi dorea cai puternici, buni, pentru regiment. Se vorbea că masacrul ăla blestemat din Est avea să se încheie, dar mereu aveau să fie războaie care să necesite cai. El şi Ainsley discutaseră aprins despre asta.

— Nu este nevoie să schimb ceva ce funcţionează! spusese Ainsley.

— Nu este nevoie să îl ţii pe fratele tău toată ziua ţintuit în scaun să se uite peste registre!

Stephen voia să pună la cale o strategie care să îi dovedească fratelui său că planul putea funcţiona. Şi-ar fi vândut brevetul. Încă avea o bună parte din suma oferită de armată. Era un început, dar tot avea nevoie să împrumute nişte bani pentru a-şi cumpăra pământ, să fie al lui, şi propriii cai. Să încerce.

Îşi aminti ce îl învăţase armata până în acea zi în care băuse ceai cu Claire. Dar oare ce învăţase pe câmpul de luptă? Ce învăţase în timpul campaniei militare? Dacă ar fi avut acele cunoştinţe, poate că printre ele ar fi fost unele utile şi ar fi rămas în armată. Dar totul era uitat. Despre cai însă ştiuse mereu totul. Putea face ceva în privinţa asta.

Privi în spate. Spencer era încă acolo.

— Deşi nu vrei să mă deranjezi, o faci. Ce dracu’ s-a întâmplat?

— Argintul, domnule. O parte a dispărut.

— Este o problemă care ţine de gospodărie. Discut-o cu Lady Lyons.

— Am vorbit, domnule. Crede că am înregistrat informaţii greşite în registru sau pur şi simplu au fost puse în altă parte.

— Dacă asta este părerea ei, atunci aşa trebuie să fie.

Se întoarse la ideile lui. Cai, muncitori, antrenori. Îl privi nerăbdător pe Spencer.

Bărbatul, slab ca o lumânare, cu faţa dominată de un nas ascuţit, privea fix un punct aflat deasupra capului lui Stephen. Avea buzele lipite, iar poziţia lui era atât de băţoasă, încât ai fi zis că se afla într-un coşciug.

— Spune, Spencer!

— Cu tot respectul, Sir Stephen, cred că Lady Lyons este hoţul.

Stephen simţi cum fierbe de mânie.

— Îmi acuzi soţia de hoţie?

— Mi-e teamă că da, domnule.

— Nu poate fura ceea ce îi aparţine.

— Cu tot respectul, domnule, îi aparţine… ducelui.

— Ai grijă ce spui! De ce crezi că ea este de vină?

— Pot să garantez pentru toţi servitorii. Pentru loialitatea lor. Pentru onestitatea lor. Cel mai nou membru al personalului este oricum aici de trei ani. Nimic nu a dispărut până… de curând.

Stephen se lăsă pe spate, clocotind de mânie, neştiind către ce să o îndrepte. Să dea cu pumnul în perete. Sau să-i dea un pumn în nas lui Spencer.

— Poate că bona, Jeanette, este hoţul.

Spencer îşi drese vocea, roşi şi lăsă privirea în podea. În cele din urmă, îşi ridică privirea şi îşi îndreptă spatele.

— O cunosc pe domnişoara Jeanette foarte bine – foarte bine, dacă înţelegeţi ce vreau să spun – şi ştiu că nu a fost ea.

— Iar eu o cunosc foarte bine pe soţia mea şi ştiu că nu este ea. Dacă mai faci vreo aluzie la ceva aşa de ridicol, dispari!

— Da, domnule, înţeleg. Ce să fac în privinţa argintului dispărut?

— Găseşte-l! Înlocuieşte-l! Nu-mi pasă.

— Prea bine, domnule.

Se retrase la fel de silenţios precum intrase. Stephen puse deoparte stiloul şi îndepărtă documentele. Nu era Mercy. El ştia asta, dar fratele lui îi însărcinase toate posesiunile. Dădu scaunul în spate, se ridică şi merse să îşi caute soţia. Toţi strămoşii lui Ainsley îl priveau. Poate că trebuia să-i ceară lui Westcliffe să-i împrumute unul dintre portretele tatălui lor. Ceva care să îl facă să se simtă *acasă.* Se gândi că putea să-i ceară lui Leo un portret al mamei sale. Bărbatul îi făcuse nenumărate portrete. Stephen era surprins cât de diferită părea în fiecare, ca şi când artistul vedea o faţă diferită a ducesei ori de câte ori o picta.

Urcând câte două trepte, Stephen merse sus, în camera copilului. Mercy era aşezată pe podea. Nu era tocmai locul potrivit pentru o doamnă, dar se pare că i se potrivea rolul de mamă. Îndepărtă de John un cub de lemn. Băiatul se întinse spre el pe burtă şi, chiar când ajunse la el, ea îl îndepărtă şi mai mult.

— Îmi chinuieşti fiul? întrebă el.

Îl privi şi îi zâmbi.

— Învaţă să meargă de-a buşelea. Pur şi simplu îl încurajez să încerce mai mult.

Bona stătea pe scaun, ocupată cu o ţesătură.

— Jeanette, poate că ar trebui să mergi să bei un ceai.

— Da, domnule.

Sări în picioare şi ieşi în grabă.

Mercy îl privi întrebătoare.

— S-a întâmplat ceva?

Stephen se aşeză pe podea, luă cubul şi îl mută mai aproape de John. Băiatul îl înhăţă cu degetele lui durdulii, se rostogoli şi începu să-l ronţăie.

— Îi este foame?

— Nu, îi place să ronţăie tot ce prinde, îi spuse ea pe un ton îngrijorat.

— Ştiai că Jeanette şi Spencer…? o întrebă scărpinându-se după ureche.

Ea îl analiză preţ de o clipă şi apoi făcu ochii mari.

— Nu. O curtează?

— Nu ştiu cât de mult o curtează, dar bănuiesc că e ceva între ei.

— Le este permis servitorilor?

— Probabil că nu, dar cine suntem noi să-i arătăm cu degetul?

Se înroşi.

— Ai dreptate.

El îi luă mâna, i-o întoarse şi îşi trecu degetele peste urmele aspre care rămăseseră, fără îndoială, de la toată munca din Crimeea.

— Spencer a considerat de cuviinţă să-mi spună că lipseşte nişte argintărie.

Ea îşi ţuguie buzele.

— I-am spus să nu te deranjeze cu asta. Nu am văzut niciodată obiectele despre care vorbeşte. Poate că nu au fost niciodată acolo. Casa asta are atât de multe obiecte nefolositoare, arată ca un magazin de mărunţişuri! Deci faptul că a dispărut ceva…

— Ceva din argint.

— Crezi că este important?

— Cred că Ainsley nu va fi fericit să afle că lipsesc unele obiecte.

— Ce putem face noi dacă au dispărut înainte de sosirea noastră?

— Nu-i pierde din ochi pe servitori, te rog!

— Da, desigur. Crezi că toate obiectele din casă sunt înscrise în registru?

— Cunoscându-l pe Ainsley, probabil. Deşi sunt sigur că pe ici, pe colo au scăpat câteva. Ai dreptate. Există prea multe obiecte pe care se aşterne praful. Ar putea renunţa la jumătate din servitori dacă s-ar descotorosi de o parte din ele.

Brusc, cubul îl lovi în obraz.

— Vai, ce băiat puternic eşti! Te simţi ignorat, aşa-i?

Îl ridică şi îl ţinu în sus. Îi privi cu atenţie trăsăturile şi i se păru că nu seamănă deloc cu ale lui. Totuşi, avea zâmbetul lui.

— Cred că ochii lui îşi schimbă culoarea.

— Nu, sunt convinsă că este din cauza luminii care pătrunde în încăpere.

— Poate. Mă gândesc să îi cumpăr un cal.

— Acum?

— În curând. Unul mic. Un ponei. Când crezi că va fi gata să călărească?

Ea râse. Îi plăcea tare mult râsul ei.

— Va mai dura!

— Dar mama lui? Ar vrea să călărim împreună?

Răspunsul ei fu însoţit de un zâmbet diabolic şi de promisiunea flirtului odată ce aveau să se îndepărteze de moşie. Îl surprindea faptul că, deşi petreceau mult timp împreună, încă aştepta cu nerăbdare să rămână singur cu ea.

*

Două săptămâni mai târziu, Ainsley sosi la moşie. Stephen nu îşi văzuse niciodată fratele atât de întunecat.

— Ce te îngrijorează? Este vorba despre mama? întrebă el în timp ce se ridică de la birou să-i toarne un pahar cu whisky fratelui său.

— Nu! Dădu pe gât băutura. Mai bine fii pregătit! Nu o să-ţi fie pe plac ce îţi voi spune.

Ştia, la naiba! Ştia.

— Spencer te-a anunţat că lipseşte o parte din argintărie.

— Eu sunt cel care îi plăteşte salariul.

— Îl voi concedia până dimineaţă.

— Îţi sugerez să aştepţi până ce asculţi ce am de spus.

Roţile trăsurii huruiau în beznă în timp ce Stephen şi Ainsley se îndreptau spre Londra. Stephen îi spusese lui Mercy că Ainsley avea o problemă şi îi ceruse ajutorul. În ochii ei se citea un amestec de suspiciune şi curiozitate. Din priviri, el o asigură că totul avea să fie bine.

Stephen nu putea decât să spere că aşa avea să fie când văzu în depărtare luminile Londrei.

— Astăzi au dispărut două suporturi de lumânări, o urnă şi mai multe obiecte mici. Dintr-o cameră de oaspeţi rar folosită. Mă depăşeşte modul în care a învăţat soţia ta să mă fure.

— Ceea ce mă depăşeşte pe mine este cum m-ai lăsat să îţi gestionez moşia dacă nu ai încredere în mine. Ţi-ai pus servitorii să ne spioneze.

— Spencer i-a spus lui Mercy că argintăria a început să dispară, iar ea a părut complet dezinteresată de această problemă. Ţi-a spus şi ţie, dar tu nici nu ai putut înţelege consecinţele. Sigur că mi-a scris şi mi-a adus asta la cunoştinţă.

— Apoi l-ai pus să o urmărească pe soţia mea.

— Fii fericit că am făcut doar asta. Aş fi putut cere să fie arestată.

— Pentru că a furat suporturi de lumânări?

— Mulţi şi-au pierdut viaţa chiar pentru mai puţin.

Stephen fierbea de nervi. Ar fi trebuit să o pună pe Mercy faţă în faţă cu Ainsley pentru a răspunde acuzaţiilor lui. Era sigur că exista o explicaţie logică. Dacă avea nevoie de mai mulţi bani, de ce nu îi ceruse pur şi simplu? Ar fi rezolvat cumva problema. Deşi i-ar fi displăcut să le ceară fraţilor lui, amândoi erau foarte bogaţi şi l-ar fi putut ajuta.

— După ce primeşte banii, continuă Ainsley, se întâlneşte cu Fancy în grădinile Cremome şi îi dă ei.

— Cred că vezi problema acolo unde nu există, replică Stephen, încercând să rămână calm, să pară că nu se simte deranjat de situaţie.

Dar era deranjat. După ceremonia de oferire a titlului de cavaler, Mercy începuse să meargă în Londra în fiecare marţi pentru cumpărături. O dată s-a oferit să o însoţească, dar ea insistase că avea nevoie să petreacă puţin timp singură.

Primul lui gând fusese acela că se întâlnea cu alt bărbat, dar unde să-l fi cunoscut? Mai mult, era ridicol să creadă asta, pentru că Mercy era incapabilă să mintă.

— Ea şi Fancy au fost împreună în Est – în Scutari, continuă Stephen. Uneori, Mercy are coşmaruri. Sunt convins că se întâlnesc să discute despre asta. Poate că se consolează reciproc. Ar fi trebuit să o întrebăm.

— Omul meu estimează că Mercy vinde suficient de mult argint şi alte obiecte încât să îi ofere lui Fancy 70 de lire săptămânal. Asta înseamnă aproape 4.000 de lire pe an.

— Poate că Fancy are datorii, şi Mercy o ajută.

— Când îl are pe Dearbourne drept protector? Bărbatul ăla este aproape la fel de înstărit ca mine. I-ar oferi orice şi-ar dori pentru a o mulţumi şi a o păstra în patul lui.

— Nu-mi place complotul ăsta pe la spatele lui Mercy. Ar fi trebuit pur şi simplu să o întreb.

Cuvintele sunau ca un refren deja cunoscut pe care îl tot intona de când, neîncrezător, se urcase în trăsură cu Ainsley.

Nu traseră perdelele. Ainsley se aşeză în colţul celălalt, ca un rege în întuneric, privind pe fereastră. Luminile felinarelor intrau şi ieşeau, scoţând în evidenţă trăsăturile ascuţite ale fratelui său, maxilarul lui puternic, determinarea lui. Deşi Ainsley se comportase mereu ca un adult, fizic îşi păstrase tinereţea.

Oare când trecuse timpul?

Părea misterios, ca şi cum umbrele îl primeau ca pe un lord. Era un gând ciudat, o constatare stranie. Stephen crezuse că îl cunoaşte bine pe Ainsley. Acum începea să creadă că nu îl cunoaşte deloc.

— Cine este bărbatul ăsta pe care l-ai angajat ca să-mi spioneze soţia?

— Cineva care îmi face, ocazional, aceste servicii.

— Şi ai încredere în el.

— Cu viaţa mea!

— Aşa cum şi eu am încredere în soţia mea.

— Dacă ai fi avut, nu ai fi fost aici cu mine.

Ainsley îl privi cu asprime, iar acum Stephen era cel care privea pe fereastră.

Simţi cum îi zvâcnea cicatricea de pe faţă. Trecuse mult timp de când nu o mai simţise. Chiar şi piciorul începu să-l doară, ca şi cum miracolul care făcuse să-i ia durerea îşi pierdea efectul. Şi-ar fi dorit să ordone trăsurii să se întoarcă.

În schimb, rămase nemişcat, mintea lui derulând ultimele şase luni şi rugându-se la Dumnezeu ca amintirile recente să fie suficiente pentru a umple golul lăsat de cele pe care le pierduse.

Trăsura se opri în faţa unei case cu terasă şi cu o faţadă elegantă. Chiria probabil era foarte mare, dar, aşa cum menţionase Ainsley, Dearbourne avea suficient de mulţi bani pentru a-i cheltui pentru amantă.

Ainsley coborî şi privi înapoi spre Stephen.

— Rapoartele pe care le-am citit despre faptele tale te prezentau drept un bărbat curajos.

Stephen analiză exteriorul clădirii. Deodată, avu o presimţire. Era o idee proastă să intre.

— De ce tot insişti cu asta?

— Deoarece cred că trebuie să afli adevărul.

— Tu îl ştii deja?

— Nu. Nu tot.

— Ce bănuieşti?

Ainsley oftă adânc şi vorbi cu seriozitate, ca şi cum ar fi fost la o înmormântare.

— Ai fost dus de nas.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce? Am avut destule…

— Pentru inima ta.

Aşteptând în holul de la intrare, în acel moment, Stephen îşi dispreţui

fratele. Mereu îi purtase pică, bucurându-se de orice ocazie pentru a-l întrece în orice era posibil, dar nu îl detestase niciodată atât de mult încât să tremure. Fiecare muşchi se tensiona pentru a nu-i trăda starea de şoc. Îl durea piciorul şi îşi dori să-şi fi adus bastonul. Nu avea de gând să şchiopăteze la acea întrevedere absurdă sau orice ar fi fost situaţia aceea pusă la cale de Ainsley.

Auzi zgomotul paşilor pe scări şi o zări pe Fancy, îmbrăcată în mătase roşie, coborând spre ei. Părul ei negru, încă foarte des, era prins într-un stil elegant, care îi scotea în evidenţă gâtul senzual. Era făcută pentru a atrage atenţia bărbaţilor, pentru a-i ţine alături până când se plictisea de ei. Albastrul ochilor ei era atât de profund, încât părea violet. Nu mai văzuse ochi cu astfel de culoare înainte să o întâlnească. Erau exotici, atrăgători. Promiteau unui bărbat pasiuni mistuitoare. Devenise o curtezană foarte apreciată. Fiecare mişcare senzuală a corpului ei o confirma. Învăţase bine. Îl văzu pe Ainsley încercând să nu se lase intimidat. În mod surprinzător, Stephen părea preocupat de alt gând: „De ce naiba nu şi-a scurtat părul când a fost în Est?”

— Excelenţă, spuse ea încet, cu eleganţă. Sir Stephen. Ce surpriză şi ce plăcere că aţi decis să veniţi! Protectorul meu va ajunge în curând, deci nu am prea mult timp la dispoziţie. Cum vă pot ajuta?

Stephen îi aruncă o privire lui Ainsley.

— Asta a fost ideea ta!

Fancy îi privi lung şi arătă spre altă cameră.

— Vă rog să vă faceţi comozi în salon. Voi cere să fie adus ceaiul.

— Asta nu este chiar o vizită de curtoazie, spuse Ainsley. Dar ar fi bine să mergem în salon şi să închidem uşile.

Stephen nu-şi putea aminti niciun moment în care să o fi văzut pe Fancy neliniştită, dar păru destul de stânjenită să-i însoţească în salon. Imediat ce uşile se închiseră, eleganţa lui Ainsley dispăru şi o confruntă direct.

— Ştim că te întâlneşti în fiecare marţi cu Lady Lyons în grădinile Cremome. Ştim, de asemenea, că scopul acelei întâlniri este să-ţi dea o sumă frumuşică. Pentru ce te plăteşte?

Fancy se albi, mâinile începură să îi tremure şi privirea i se înceţoşă în timp ce-l privea pe Stephen.

— Îmi pare rău, spuse ea cu vocea spartă. Ar fi trebuit să-i ţin piept, dar m-a ameninţat că mă va distruge dacă voi dezvălui adevărul.

— Despre ce adevăr vorbeşti? întrebă Stephen conştient deja de tacticile ei.

— Am născut un băiat în Paris. A fost o naştere dificilă. Soţia ta mi l-a furat când eram prea slăbită ca s-o pot opri. Copilul despre care spune că este al ei,

fiul tău, este al meu.

Capitolul 22

Stephen se aşează lângă pătuţ, privindu-şi fiul. Era mult după miezul nopţii. O trezise pe bonă şi îi ceruse să meargă să doarmă în altă cameră. Era suficient de beat după ce trecuse pe la club cu Ainsley ca să nu-i mai pese că era nepoliticos.

Mintea îi era în ceaţă de la atâta alcool şi din cauza decepţiei. Acum, atât de multe lucruri căpătau un sens! Insistenţele ei de a nu-şi aminti trecutul. Oare fusese într-adevăr ceva între ei? Oare se culcase vreodată cu ea? Conform spuselor lui Fancy, nu.

Şi totuşi, erau multe lucruri neclare. Fancy le spusese că acceptase banii de la Mercy pentru că, dacă nu îi luă, Mercy nu ar fi crezut că avea să păstreze secretul în privinţa maternităţii lui John. Mercy o urmărea, angajase pe cineva pentru a-i controla fiecare pas. Mai mult, acceptase banii pentru că se temea că Mercy avea să se răzbune pe ea, avea să o distrugă, aşa cum o ameninţase.

— Trebuie să mă pregătesc pentru o zi ploioasă deoarece, când se va întâmpla, va fi o furtună devastatoare.

Începuse să plângă atunci când povesti cum se trezise într-o dimineaţă fără băiat.

— Trebuia să mă gândesc că îl va lua pentru a se folosi de acesta.

Stephen voise să protesteze, să-i spună că *acesta*, John, nu era un obiect – fără îndoială, Mercy ar fi reacţionat.

Băiatul se trezi, făcu ochii mari şi începu să strige – aşa cum făcea mama lui în multe nopţi. Din cauza ororilor războiului, spunea ea. Sau poate din cauza vinovăţiei nu putea să-şi găsească odihna noaptea.

Stephen atinse cu degetul obrazul lui John.

— Şşş, stai liniştit. În curând, totul va fi bine.

Copilul se opri.

— Îmi recunoşti vocea, aşa-i? Ştii cine sunt. Dar oare o ştii pe mama ta? E adevărata ta mamă.

— Nu ştiam că ai ajuns acasă.

Trupul lui trădător îl făcu să reacţioneze la vocea ei adormită. Îşi simţi inima ca un bloc de gheaţă dureros. Nu se întoarse. Nu putu. Fiecare părticică a corpului său îl îndemna să o ia în braţe, dar nu putu. Nu avea să o mai facă

niciodată.

— Ce faci? întrebă ea încet, apropiindu-se şi mângâindu-l pe spate. Tresări la atingerea familiară care avea puterea să îi trezească dorinţa.

— Mă uit la ochii fiului meu.

— Cred să seamănă cu ai tăi.

— Eu cred că seamănă cu ai mamei lui. O diferenţă subtilă de nuanţă. Aproape violet.

Degetele ei îi tresăriră pe spatele lui înainte să-şi retragă mâna brusc. Se întoarse cu faţa către ea. Părea palidă, aproape la fel de albă ca mătasea cămăşii de noapte.

— Ştiu totul, Mercy, totul!

Vocea lui fu rece ca iernile din Crimeea. Îngheţa sângele în vene. Ura şi dezgustul din ochii lui îi frânseră inima. Nu avea cum să ştie, nu era posibil.

— Ţi-ai amintit? şopti ea.

Râse răutăcios.

— Abia acum realizez că vorbele tale sunt mereu însoţite de un fior de teamă de fiecare dată când le rosteşti. Acum ştiu de ce. Nu, soţia mea vicleană, nu-mi amintesc perioada din Crimeea. Nu-mi amintesc de tine.

Ea abia reuşi să rostească:

— Ţi-a spus ea.

— În ciuda ameninţărilor tale că o vei distruge. Fă asta, şi voi fi eu cel care te va distruge!

Era confuză.

— Nu înţeleg. Despre ce vorbeşti?

— Ştiu, Mercy, ştiu că ai furat copilul…

— Poftim? Nu, ea l-a abandonat pe John, l-a lăsat cu mine într-o dimineaţă şi nu s-a mai întors. Nu voia să ştie de el!

Crezu că furia lui se domoli şi reapăru speranţa.

— Atunci de ce nu mi-ai spus de la început? întrebă el, cu vocea încă aspră, îndurerată.

Voia să îl atingă, să îl consoleze, să îl calmeze. Dar era de neatins. Totul în postura lui îi cerea să se retragă, să stea departe de el. Dar ea nu putu. De dragul lui John, din dragoste pentru el, avea să-i ţină piept chiar şi lui Lucifer.

— Deoarece m-am temut că mi-l vei lua, iar eu îl iubesc foarte, foarte mult. Nu cred că l-aş fi putut iubi mai mult nici dacă aş fi fost eu cea care l-ar fi adus pe lume!

— Minţi, Mercy! Toată căsnicia noastră se bazează pe o minciună.

— Nu!

Se apropie să îl atingă, dar nu dădu frâu impulsului şi îşi împreună mâinile atât de strâns încât unghiile îi străpunseră palma. John începu să plângă. Probabil că simţise tensiunea dintre ea şi Stephen. Era atât de densă încât o puteai străpunge cu baioneta.

— Nu te-am minţit niciodată. Nu am pretins niciodată că eu l-am adus pe John pe lume. Am zis doar că sunt mama lui. În inima mea, spuneam adevărul.

— Minciuni! Îmbracă-le în cuvinte frumoase, neagă cât vrei, dar între noi nu există sinceritate. M-ai obligat să mă însor cu tine.

Ea clătină frenetic din cap.

— Nu ţi-am cerut niciodată să te însori cu mine!

— Dar te-ai asigurat că o voi face. Cu inocenţa şi cu apropierea ta constantă. Oare coşmarurile au fost, într-adevăr, adevărate sau au fost doar pretexte pentru a mă băga în patul tău?

— Cum te poţi îndoi de mine astfel? Cum poţi gândi astfel despre mine?

— Nu ţi-ai dorit niciodată să-mi amintesc. Nu ai făcut nimic care să mă ajute să-mi recapăt memoria!

Lovi pătuţul cu pumnul.

John ţipă. Mercy nu mai suportă. Îl dădu pe Stephen la o parte şi îl luă pe John în braţe, strângându-l la piept.

— Răspunde-mi, m-am culcat cu tine în Scutari? întrebă el.

Ştiind ce avea să o coste, conştientă de preţul pe care avea să-l plătească, nu-l putea minţi. Aşa că nu răspunse.

Râse diabolic.

— Din cauza asta nu voiai să-mi amintesc. Deoarece atunci aş fi ştiut că tu nu erai mama lui, că acea noapte minunată despre care vorbeai era doar o fantezie.

— A fost reală. S-a întâmplat. Ai stat cu mine, m-ai alinat. Doar că nu am… Clătină din cap. A fost ceva nevinovat.

— La naiba cu tine, să ajungi în iad pentru că mi-ai oferit amintiri false! Ai o săptămână să-ţi iei la revedere de la el şi apoi vreau să pleci! ordonă Stephen, încercând să-şi controleze vocea furibundă.

Mercy încremeni.

— Mă alungi?

— Din viaţa mea şi din a lui. Fancy este mama lui. Cu siguranţă, îl va dori înapoi.

— Şi pe tine? Pe tine te vrea. Acum, că eşti cavaler, va putea fi o doamnă.

Nu dă doi bani pe copil.

— Ea spune altceva. Şi mă va ajuta să îmi amintesc. Îmi va spune totul despre timpul petrecut în Est. Amintirile vor reveni. Voi redobândi ceea ce am pierdut.

— De ce pe ea o crezi, iar pe mine nu?

— Deoarece o cunosc dinainte să plec în Crimeea. O ştiu bine. Pe tine, doamnă, nu te cunosc deloc.

Se întoarse pe călcâie şi ieşi din cameră ca şi când ruşii aşteptau pe hol să înceapă bătălia. Voia să îl strige, să alerge după el, să îl prindă…

Dar fărâma de mândrie care îi rămăsese o ţinu pe loc. Cu lacrimile prelingându-i-se pe faţă, îl strânse pe John în braţe. Stephen îi scosese inima din piept. Într-o săptămână, avea să rămână fără ea definitiv, căci dragul, scumpul ei copil avea să îi fie luat.

Capitolul 23

Stephen le ordonă servitorilor ca Mercy să fie supravegheată permanent, iar John cu niciun chip să nu fie scos din conac. Nu mai putea să aibă încredere în ea.

Dar nu avea încredere nici în el. Se temea că nu putea rezista să nu se întoarcă la ea, să nu o mângâie, să nu îi ceară scuze, să nu o ierte. Aşa că plecă la Londra, în casa lui Ainsley, unde putea să-şi înece amarul în lichior fin şi să se gândească fără să fie deranjat. Ştia că fusese nechibzuit când îi lăsase o săptămână să-şi ia la revedere. Ar fi trebuit să-i dea o zi. O oră. O jumătate de oră.

La naiba, voia ca ea să plece pentru că se jucase cu mintea lui. Cum ajunsese să iubească atât de mult o astfel de femeie?

— Casa asta are şi alte camere, să ştii, spuse Ainsley intrând în bibliotecă şi aşezându-se pe un scaun lângă Stephen.

El ridică paharul, îl dădu pe gât şi îl umplu iar.

— Camera asta este potrivită.

— Stai aici de trei zile. Ai început să puţi!

Aplecându-se în faţă şi sprijinindu-şi coatele de genunchi, Stephen analiza whisky-ul, culoarea ochilor ei. Avea să se gândească mereu la ea de fiecare dată când avea să bea băutura lui preferată.

— Ce ironie! În sfârşit, vreau să uit ceva şi nu cred că voi putea face asta.

— Mercy?

Îşi ridică privirea spre fratele lui înainte de a analiza din nou paharul.

— Ştii, ochii ei au culoarea asta. Când îl ţin în lumină – demonstră el –, o văd pe ea fericită. Şi când îl pun înapoi în umbră, pot vedea durerea pe care i-am provocat-o cu ultima noastră discuţie.

— Nu vrei să o mai vezi?

Clătină din cap.

— I-am dat ordine lui Spencer. Îi va da 1.000 de lire, o va urca în trăsură, o va duce la Londra, şi de acolo să facă ce vrea.

— Şi Fancy?

— Ar trebui să o aduc la Roseglenn.

— Fără să vă căsătoriţi?

— Va dura până ce voi obţine divorţul.

— Asta îţi doreşti?

— Vreau să scap de ea.

Ainsley scrijelea cu degetul braţul scaunului, făcând un sunet enervant pe care Stephen se chinui să-l ignore.

— Şi dacă… dacă a spus adevărul?

— Despre?

— Despre Fancy, că a lăsat copilul cu ea.

— Va fi imposibil de demonstrat. Este cuvântul unei femei împotriva cuvântului celeilalte.

— Alegi să o crezi pe Fancy?

— Nu o fi ea uşă de biserică, dar a fost mereu sinceră. Mercy a minţit în privinţa relaţiei cu copilul, m-a făcut să cred că am petrecut o noapte împreună, ceea ce nu s-a întâmplat. M-a amăgit să o iau de soţie.

— Nu cred că ar fi imposibil să aflăm ce s-a întâmplat cu adevărat la Paris. Aş putea trimite pe cineva acolo, să facă investigaţii. Jeanette ar putea şti adresa unde au locuit.

— Au trecut luni bune de atunci. Cine şi-ar mai aminti-o?

— O femeie cu părul de o culoare atât de neobişnuită? Poate că nu este cine ştie ce frumuseţe, dar e greu de uitat.

— Şi totuşi, am uitat-o.

— Tu ai uitat tot.

Stephen dădu ochii peste cap, apoi îşi privi fratele, care începuse din nou să scrijelească scaunul. Niciodată nu îl văzuse pe Ainsley stânjenit. Nervos.

— La naiba! Ai trimis deja pe cineva!

— Nu văd care ar fi problema.

— De ce încerci să dovedeşti că are dreptate? Te-ai îndoit de ea de la bun început.

— De la bun început am simţit că ceva e putred. Dar nu ştiam ce. Şi, da, nu am avut încredere în ea. Am căutat să dovedesc că aveam dreptate. Dar să fure copilul ca să te oblige să o iei de soţie? Credea că ai murit. Eram de faţă când a aflat că eşti în viaţă. A fost cu adevărat şocată şi… extrem de uşurată.

— Fancy are dreptate. A furat copilul pentru bani. A venit la tine să ceară bani.

— Tatăl ei voia bani. Tot ce ea a cerut a fost să i se permită să fie bona băiatului.

Acelaşi gând îi trecuse şi lui prin minte. Fusese atât de furios, se simţise înşelat… Faptele ei nu fuseseră sincere.

— Mi-a spus că îl iubea pe John. Nu mi-a zis adevărul deoarece se gândise că singurul lucru care i-ar fi permis să rămână în viaţa lui era faptul că eu o credeam mama lui, bolborosi Stephen.

— Poate că nu ar fi trebuit să tragem concluzii în pripă.

— Ai vorbit cu mama despre această situaţie?

— Este plecată la băi cu Lady Lynnford.

— Asta nu înseamnă că nu i-ai spus.

— Eşti o fire foarte suspicioasă.

— Pentru că persoanele din jurul meu conspiră şi complotează permanent. Puse deoparte paharul cu whisky. Anunţă-mă când se întoarce omul tău.

Îşi umplu paharul şi îl tot mută din umbră în lumină şi invers. De la tristeţe la bucurie. De la râs la lacrimi. De la disperare la speranţă. De la dragoste la deşertăciune.

*

În timp ce Mercy îşi punea ultimele lucruri în bagaj, realiză că şapte zile nu fuseseră nici pe departe suficiente, dar le umpluse cu amintiri cât pentru o viaţă, îi cântase lui John şi îi permisese să doarmă cu ea în pat. Cu lacheul urmărindu-i orice pas, se plimbă cu el prin grădină şi îi arătă o floare îmbobocită. Nu-l interesa, dar gângurea oricum. Primăvara avea să vină în curând. Jeanette urma să rămână şi îi promise că avea să îi trimită veşti. Poate că drumurile lor urmau să se încrucişeze în vreun parc.

Se gândise să lupte pentru dreptul ei de a rămâne, să încerce să-l convingă pe Stephen că nu îl înşelase. Dar nu putea rămâne acolo în calitate de soţie a lui.

El, care îi promisese într-o noapte rece, cu mult timp în urmă, că nu avea să o rănească, îşi încălcase promisiunea prin cuvinte aspre. Se gândise să îi spună, dar nu dorea să mai răscolească amintirile.

Nu mai conta al cui comportament fusese mai necuviincios. Greşiseră amândoi unul faţă de celălalt. Trecutul lor – ce îşi amintea ea şi ce uitase el – făcea lucrurile şi mai greu de suportat. Nu vedea nicio posibilitate de împăcare. Şi nu mai avea niciun motiv să rămână.

Nu avea să îl lase pe John să crească într-o casă unde tatăl lui îi dispreţuia mama. Nu avea să ducă lipsă de iubire. Urma să primească foarte multă iubire de la Jeanette. Fancy oricum avea să îl ignore. Ceea ce, de fapt, era un lucru bun.

O durea profund să se gândească la Fancy încălzindu-i patul lui Stephen, aşa că alungă acest gând, dar şi alte amintiri dureroase. Cu siguranţă, aveau să îi bântuie somnul, iar ea nu îl mai avea pe Stephen alături, să le alunge. Dar avea să găsească o cale să le ţină piept.

Greutăţile o întăriseră. Avea să supravieţuiască.

Cineva ciocăni şi uşa se deschise. Servitoarea făcu o plecăciune.

— Milady, trăsura aşteaptă. James este aici şi vă va ajuta cu bagajele.

— Poţi să le ei.

Ieşi din cameră şi se îndreptă spre cea a copilului.

Jeanette îl legăna pe John, dar se opri.

— Nu este drept!

— Facem ce trebuie. Îl luă pe John în braţe şi îl legănă. Oh, dragul meu băiat, îmi va fi dor de tine! Tatăl tău este un om bun, chiar dacă e incredibil de prost. Să ştii că voi fi mereu cu tine.

Îl sărută pe frunte, o îmbrăţişă pe Jeanette, ţinându-l pe John aproape cât mai mult timp posibil. Voia să coboare scările cu el, dar o podidiseră lacrimile. Nu avea nimic de câştigat dacă prelungea inevitabilul. Îl puse pe John înapoi în braţele lui Jeanette.

Cu ochii în lacrimi, Jeanette încuviinţă. Mercy îşi îndreptă spatele ca să suporte mai bine greutatea poverilor ei şi ieşi din cameră.

Se afla la jumătatea scărilor când îl văzu pe Stephen în holul de la intrare. Lumina soarelui pătrundea prin ferestre şi îi învăluiau trupul armonios într-un halo, făcându-l să semene cu un înger. Într-o noapte, chiar fusese îngerul ei păzitor.

Ştia însă, după poziţia lui, din asprimea privirii, că în ziua aceea nu avea să o salveze. Se opri în faţa lui. Voia să îl urască din tot sufletul, dar nu putea. Îi datora prea multe. Iar undeva în adâncul sufletului, încă îl iubea.

Se priviră pentru o clipă care păru o eternitate.

În sfârşit, el scoase un plic din buzunarul hainei.

— 1.000 de lire pentru a te ajuta să te instalezi undeva.

— Păstrează-i. Foloseşte-i să plăteşti argintul pe care l-am furat.

— Mercy, nu poţi pleca fără nimic!

— Plec cu mândria mea.

Trecu pe lângă el, îndreptându-se spre uşă, în jos pe scări, iar zgomotul paşilor el fu ca un refren care o îndepărtă din ce în ce mai mult de copil.

„Nu voi plânge! Nu voi plânge! Nu voi plânge!”

Cu capul sus, se apropie de trăsura care o aştepta.

— Mercy!

Trăgând aer în piept, îşi adună toate puterile pentru a-i ţine piept încă o dată. Se întoarse.

Pentru o clipă, păru nesigur stând acolo.

— De ce l-ai păstrat pe John?

— Ţi-am spus deja. Pentru că era o parte din tine.

— Şi dacă nu m-aş fi căsătorit cu tine?

— Mi se pare o pierdere de timp să ne gândim cum ar fi putut sta lucrurile.

Nu îl mulţumi răspunsul ei. Voia mai mult. Nu îi mai păsa ce voia el.

— Când te instalezi undeva, te rog, anunţă-mă! Va fi mai uşor pentru mine atunci când avocatul meu va dori să ia legătura cu tine pentru divorţ.

Aşadar, divorţ. Voia să divorţeze. Mai multă ruşine şi umilire. Îndurase lucruri mai rele.

Îl privi cu superioritate.

— Am o dorinţă, soţul meu drag. Mă rog să nu-ţi aminteşti niciodată ce s-a întâmplat în Scutari. Pentru că, dacă îţi vei aminti, nu te vei ierta niciodată.

Se întoarse încet şi, cu ajutorul lacheului, se urcă în trăsură. Nu privi pe fereastră în timp ce trăsura se îndepărta. Nu îşi dori ca ultima amintire să fie Stephen trist sau Jeanette privind de la fereastră cu John în braţe.

Dar, cu fiecare galop al cailor ce o îndepărtau, simţi cum o lasă puterile. Când ajunseră la drumul principal, plângea în hohote.

Niciodată nu simţise atâta durere, şi suferise destul de mult în trecut. Dar acum era mai rău decât orice trăise înainte. Nu ştia cum avea să supravieţuiască.

Deodată, auzi un strigăt.

— Opreşte-te! Stai pe loc!

Trăsura se opri brusc. Oare erau tâlhari?

„Oh, Doamne! Nu brute ca alea, nu din nou!” Uşa se deschise, iar ea ţipă

din toţi rărunchii la vederea acelei figuri umbrite.

— Hei! Linişteşte-te, spuse el, apoi o apucă de încheietură şi o trase aproape, încercând să o calmeze. Lady Lyons, sunt eu, Leo!

Recunoscându-i vocea, îi sări în braţe.

— Îmi pare rău! Cred că mă consideri o idioată.

Îi privi figura amabilă. El îi zâmbi.

— Bănuiesc că ai avut o zi foarte neplăcută. Îi oferi o batistă. Vino, ducesa vrea să te vadă.

— Am fost pedepsită suficient.

— Draga mea, vrea să te protejeze!

Capitolul 24

— Merg la băi, şi când mă întorc, aflu că fiul meu şi-a pierdut minţile.

Aşezat pe scaun în bibliotecă, Stephen nu avea chef de companie în acea seară. Nu-l ajutase deloc faptul că mama lui venise însoţită de Lynnford.

Cuvintele de despărţire ale lui Mercy îl măcinaseră toată ziua. Se lovi cu capul de perete preţ de cinci minute, chinuindu-se să-şi elibereze amintirile. Sau poate că voia doar să se pedepsească.

Îl manipulase, determinându-l să o ia de nevastă. Numai că el fusese cel care dorise să se însoare cu ea. Nu-l obligase ea. Nici nu se aşteptase ca el să o ia de soţie. Îi spusese asta. Era o minciună. Doar ca să-l facă să creadă că avea libertatea de a decide, că alegerea era a lui.

Nu era aşa de ticăloasă.

— Nu este un moment potrivit, mamă!

— Şi când va fi? Când vei termina altă sticlă?

— Probabil alte două sticle.

— Oh, Stephen! Într-un foşnet de mătase, îşi trase scaunul aproape de el. Erai fericit cu ea. De ce ai alungat-o?

În loc să îi răspundă, privi modul în care Lynnford stătea în spatele ei şi îşi puse mâna pe umărul ducesei. De câte ori în toţi anii ăştia nu îl văzuse în aceeaşi poziţie, oferindu-i sprijin atunci când trebuia să facă faţă fiilor ei obraznici şi uneori rebeli?

— Nu ar fi trebuit Leo să facă asta? întrebă el, arătând spre Lynnford.

Abia aşteptase să devină major, ca să nu mai asculte de bărbatul care păruse aspru şi implacabil când fusese vorba de educaţia lui.

— Este… tutorele tău. Este dreptul lui să se afle aici.

— Am devenit major cu mult timp în urmă. Am trecut de vârsta la care aveam nevoie de un tutore.

— Atunci de un prieten, interveni Lynnford, privindu-l tăios pe Stephen.

Nu fuseseră niciodată apropiaţi. Stephen îl dezamăgise în mod constant pe bărbatul care îl înlocuise pe tatăl lui. După ce tatăl lui Stephen muri, tatăl lui Ainsley jucă acel rol. Dorinţa lui fusese ca Lynnford să fie tutorele fiului său natural, dar şi al celor adoptivi, în tinereţe, Stephen se simţea ca şi cum îi lipsea constanţa. Bărbaţii veneau şi plecau. Apoi, desigur, era prezenţa numeroşilor amanţi ai mamei lui.

De ce se mai mirau că nu luase niciodată în calcul posibilitatea întemeierii unei familii? Că niciodată nu îşi dorise să se însoare? Până când o întâlnise pe Mercy. Gândul de a fi cu altă femeie nici nu îi trecea prin minte de când o avea pe Mercy.

Divorţul era un proces complicat, care implica judecători şi Parlament. Dacă avea să reuşească, trebuia să se căsătorească cu Fancy. Din păcate, nu îşi dorea să o ia de soţie. Stephen îşi amintea perfect că se culcase cu ea de mai multe ori. Era încântătoare. Se simţise bine cu ea. Era mama lui John. Dar nu o vedea ca pe o lady.

Poate pentru că Mercy încă era în mintea lui.

— Înţeleg că Leo mi-a oprit trăsura în după-amiaza asta. Şi a furat încărcătura.

Mama lui zâmbi.

— Îi place dramatismul. Ne temeam că, dacă va ajunge la Londra, nu o vom mai găsi, aşa că a încercat să o prindă înainte de a ajunge prea departe.

— E la voi acum?

Ducesa încuviinţă scurt din cap. Oricât de mult şi-ar fi dorit să afle veşti despre Mercy, Stephen se abţinu să întrebe de ea. De ce să se mai chinuiască? Nu voia să ştie dacă mai plângea. O văzuse chinuindu-se să nu plângă. Pentru numele lui Dumnezeu, aproape o implorase să rămână!

— M-a înşelat. Nu este mama lui John.

— Poate că nu i-a dat viaţă, dar nu te pripi, ea este mama lui. Ar face orice să îl protejeze, să aibă grijă de el, să îi ofere siguranţă. Ai încredere în mine, ştiu ce vorbesc!

— Mai ai puţin şi-mi spui că nici tu nu m-ai născut pe mine.

Ea ezită, iar el simţi cum i se strânge stomacul. Îşi dori să nu fi băut întruna de când plecase Mercy. Cu siguranţă, mama lui nu se afla acolo să-i spună…

— Sunt sigură că te-am născut, spuse ea în cele din urmă. M-am chinuit mult, dacă vrei să ştii adevărul. Ai fost mereu un copil dificil. Până să te naşti, două zile am trecut prin chinurile iadului, iar de atunci am pierdut şirul zilelor în care mi-ai făcut numai necazuri.

Se strâmbă. Chiar şi cu tonul ei grav, mereu îl făcea să zâmbească, îşi strânse marginile fine ale cicatricii.

— Mercy este bine?

— Sigur că nu este. Ce întrebare este asta?

— Măcar s-a oprit din plâns?

— Probabil că nu.

— Ai venit să mă chinuieşti.

— Nu! Mă rog, poate că aşa pare. Crezi că te-a înşelat pentru că nu ţi-a spus totul. Uneori, avem secrete pentru a-i proteja pe cei pe care îi iubim.

— Iar tu ştii cel mai bine asta, pentru că şi tu ai secrete.

Ducesa îşi muşcă buza.

— Am. Am unul. L-am ţinut ascuns cu sfinţenie, pentru că dezvăluirea lui ar răni mulţi oameni. Mă chinuieşte, deoarece mărturisirea lui te va împovăra, şi aş face orice pentru a evita asta dacă aş putea.

— Nu mă interesează secretele tale. Îţi aparţin.

— Cât de mult mi-aş dori să fie adevărat! Dar acesta, pe care l-am păstrat, nu este al meu, ci al tău. Dar trebuie să îmi promiţi că nu vei spune nimănui, căci altfel vor avea de suferit multe persoane. Şi nu îmi doresc asta.

— Tu şi Leo vă potriviţi. Amândoi iubiţi drama.

— Promite-mi!

— Prefer să nu îmi spui, dar dacă insişti… fie, îţi promit.

— Şi eu aş prefera să nu îţi spun, dar cred că trebuie să afli ca să o poţi înţelege mai bine pe Mercy.

Stephen se ridică, amintindu-şi ultimele cuvinte ale lui Mercy.

— Ştii ceva despre timpul petrecut în Crimeea?

— Nu, dragul meu, ştiu ceva despre naşterea ta. Respiră adânc, apoi îi spuse. Contele de Westcliffe nu este tatăl tău.

Stephen se simţi de parcă primise un pumn în stomac.

— Atunci cine dracului este tatăl meu?

— Eu am onoarea asta, zise contele de Lynnford.

Stephen se simţi ca un idiot. Cum de nu îşi dăduse seama?

Îl privea pe bărbatul care fusese dur cu el toată viaţa… Clătină din cap şi se ridică de pe scaun.

— Nu, nu! Mereu l-ai urât pe Westcliffe, mamă! Pur şi simplu, nu ai vrut ca eu să fiu fiul lui.

— Am încetat să avem relaţii după ce a aflat că sunt însărcinată cu primul copil. După ce l-am născut pe Morgan, moştenitorul lui, nu s-a mai apropiat de mine. Era satisfăcut de amanta lui, iar eu… am avut şi eu amant.

Simţind brusc că îngheaţă, Stephen se apropie de şemineu şi îşi sprijini braţul de poliţă.

— De ce nu mi-ai spus?

— Din mai multe motive. Eram căsătorită cu Westcliffe când te-ai născut – deci, oficial, el este tatăl tău. Nu aveai nimic de câştigat, te-ai fi simţit că un paria. Singurul lucru pe care tu şi Morgan l-aţi avut în comun a fost să împărţiţi acelaşi tată. Apoi, desigur, este la mijloc familia lui Lynnford. M-am gândit că ar fi o lovitură grea pentru ei să afle că el este tatăl tău.

— Că a fost necredincios…

— Nu! Nu era căsătorit cât timp a durat relaţia noastră. După ce s-a căsătorit, totul între noi s-a încheiat.

Stephen îl privi pe bărbatul care stătea neclintit în spatele mamei lui.

— Ai ştiut?

— Am aflat acum câţiva ani. Am început să-mi pun întrebări. Apoi, când am crezut că ai murit, mama ta mi-a spus adevărul.

Privirea lui aspră se opri asupra ei.

— Tu te-ai gândit că poate voia să ştie?

— Ce avea de câştigat? Avea deja o familie.

Voia să ţipe la ea, la Lynnford, la lume. La el. Nu voia să se gândească la consecinţele acestei veşti.

— Ce legătură are asta cu Mercy?

— Ţi-a spus că este mama lui John pentru că îl iubea. Nu i-am spus lui Lynnford că erai fiul lui pentru că am ştiut câtă suferinţă i-aş provoca şi că l-aş pune într-o situaţie dificilă. Ar fi îndurerat-o pe contesă. Iar faptul că este tatăl tău nu putea să-ţi schimbe nicicum viaţa.

— Ar fi trebuit să-mi spui. Aveam dreptul să aflu.

— Da, sunt de acord. Dar ceea ce vreau să îţi spun, Stephen, este că toţi facem anumite lucruri pentru a-i proteja pe cei pe care îi iubim. Facem orice.

*

Stephen stătea la fereastra dormitorului său, bând coniac şi privind în depărtare torţele care luminau drumul prin ceaţă. Încă nu se putea urca în pat. În

patul pe care îl împărţise cu Mercy.

Cât timp se aflase în casa fratelui său, abia putuse să doarmă. Acolo, în propria lui casă, i-ar fi fost aproape imposibil. Existau şi alte paturi. Ar fi putut alege altul. Dar era hotărât să şi-o alunge din gânduri, iar asta presupunea să învingă suferinţa provocată de fiecare amintire a ei.

Şi erau atât de multe lucruri care îi aminteau de ea!

Nu îl ajută deloc că, după ce mama lui şi Lynnford – tatăl lui blestemat – plecaseră, îşi dori cu disperare să vorbească cu Mercy.

Să o aşeze pe canapea, să îi mângâie părul cu degetele. Să o privească şi să îl asigure că nimic nu se schimbase, în ciuda celor aflate.

Dar lucrurile se schimbaseră. Avea cinci fraţi vitregi, pentru numele lui Dumnezeu! Se bucurase mereu de compania lor, dar acum avea să îi privească altfel. Ştia ceva ce ei nu ştiau. Din cauza sănătăţii precare a lui Lady Lynnford, mama lui îi ceruse să păstreze secretul. Oricum nu intenţiona să strige în gura mare. Nu ştia exact ce simţea acum, că aflase că Lynnford era tatăl lui.

Întrucâtva, se simţea trădat pentru că nu ştiuse. Dar, până la urmă, ce mai conta? Lynnford fusese tutorele lui, îi fusese alături în multe situaţii. Îl învăţase să vâneze fazani, să pescuiască, să călărească.

Fusese amantul mamei lui. Ducesa îi permisese să le spună lui Westcliffe şi lui Ainsley, dar nu era pregătit pentru asta. La ce bun să ştie?

Îl bântuia acel gând. Nu trebuie ştiute toate adevărurile de toată lumea. Unele nu ar trebui ştiute deloc.

Plânsul lui John îi întrerupse gândurile. Pe băiat îl supăra ceva şi ţipa atât de tare, încât Stephen se întrebă dacă avea să doarmă vreun pic în noaptea aceea. Punându-şi paharul deoparte, părăsi dormitorul şi se îndreptă spre camera lui John. Jeanette încerca să îl liniştească, legănându-l. Faţa băiatului era roşie.

Jeanette se întoarse, profund îngrijorată.

— Îmi pare rău, domnule. Nu se mai opreşte din plâns. Ştiu că nu îi este foame. Acum o oră i-am dat să mănânce. Nu este ud. Nu ştiu de ce tot plânge. Să chem un doctor?

John ţipa de-ţi frângea inima.

— Nu, spuse Stephen încet. Lasă-mă să încerc eu.

Jeanette nu putu să-şi ascundă mirarea când auzi vorbele lui.

— Sunteţi sigur, domnule? întrebă ea în timp ce Stephen îi luă din braţe băiatul, care plângea în continuare.

Se aşteptase să se oprească imediat. În schimb, plânsul lui se intensifica. Fiul lui era furios.

— Probabil că nu eşti mândru de mine în acest moment, aşa-i, băiete? Nici eu nu sunt de mine.

Legănându-l încet pe John, o privi preţ de o clipă pe Jeanette.

— Ştiai adevărul despre mama copilului? întrebă el în cele din urmă.

— Da, domnule. Ştiu că Lady Lyons este mama lui.

Stephen făcu o grimasă, nemulţumit.

— În Paris, ai ştiut despre Fancy?

Jeanette clătină din cap.

— Nu. Lady Lyons m-a găsit după ce plecase doamna. Când am întâlnit-o, era doar ea cu John, iar băiatul era înfometat. Încercase să-i dea lapte, dar refuza. Cred că nu a dormit vreo două zile. Mi-a spus – privi în podea – că nu are lapte. Îşi ridică privirea spre Stephen. Nu mi-a spus că nu l-a născut pe John până în urmă cu câteva nopţi, când mi-a mărturisit.

Stephen încuviinţă din cap.

— Îţi mulţumesc.

El se întoarse.

— Sir?

Privi înapoi, aşteptând în timp ce Jeanette îşi freca mâinile.

— Ştiu că nu e treaba mea, dar băiatul este al ei. Nu contează cine l-a purtat în pântec.

Stephen încuviinţă din nou şi părăsi încăperea. Se întreba dacă Mercy inspirase atâta devotament şi loialitate şi în Scutari.

Îl luă pe John cu el în dormitor şi îl aşeză pe pat. Puse o pernă sub el şi simţi parfum de lavandă. John se opri din plâns, cu ochii larg deschişi, clipind.

— De asta îţi era dor, aşa-i? Acesta e motivul pentru care încă nu m-am dus la culcare. Pentru că ea încă este aici.

Copilul îi prinse degetul în pumn. Stephen îi mângâie părul mătăsos cu cealaltă mână.

— Nu-ţi pasă câtuşi de puţin că nu te-a născut ea, aşa-i?

Ochii lui John se deschiseră brusc.

— Te-a furat? Asta este întrebarea. A plănuit mereu să se folosească de tine? De ce nu a fost sinceră cu mine de la început?

Nu primi niciun răspuns de la John. Băiatul adormi.

Stephen îl sărută pe cap.

— Şi mie îmi este dor de ea, băiete, şopti el. Şi mie îmi este dor de ea.

Capitolul 25

Din păcate, nu te putem vizita acasă. Totuşi, m-am gândit că poate ai vrea să ştii că bona lui John îl va duce în Hyde Park la ora 14.

— Fiul meu şi-a pierdut orice urmă de decenţă, spuse ducesa intrând în galeria în care Leo îi făcea portretul lui Mercy.

Îi spusese de nenumărate ori lui Leo că nu avea chef de portrete, dar el insistase.

— Ce altceva ai de făcut? întrebă el.

Dar nu timpul era problema. Avea suficient timp pe care să îl umple de regrete şi să tânjească după ce ar fi putut avea. Îi spusese cu sinceritate:

— Ai face portretul unei femei a cărei inimă se frânge.

Nu păruse să îi pese şi, până la urmă, nici ei nu-i mai păsa. Şi iat-o acolo, privind la ziua aceea mohorâtă în timp ce el era aşezat în spatele şevaletului. Îi scrisese trei scrisori lui Stephen, încercând să-i explice totul, dar cuvintele pe hârtie păreau atât de nepotrivite, încât le rupsese pe toate înainte să le termine. Stephen îi mărturisise că o iubeşte, deci ce mai conta dacă părea că ea l-ar fi atras în această căsătorie? La baza căsniciei, se afla dragostea ei pentru el şi pentru John. Dar, aşa cum se temuse, fundaţia nu era suficientă pentru a susţine căsnicia după ce fusese dezvăluit secretul.

De ce nu-i spusese pur şi simplu adevărul atunci când Fancy reapăruse în vieţile lor? Permiţând temerilor să-i domine judecata sănătoasă, pierduse exact ce iubea cel mai mult: pe John şi pe Stephen.

Era atât de obişnuită să doarmă lipită de Stephen, încât abia reuşise să se odihnească de când plecase de la Roseglenn. Dormise în braţele lui în Scutari, după ce fusese atacată, atunci când mintea, trupul şi sufletul ei fuseseră distruse. Nu crezuse că avea să-şi mai dorească atingerea unui bărbat, dar el era diferit. Unul dintre cei mai rău famaţi bărbaţi ai Londrei nu-i făcuse niciun avans. O protejase în timpul furtunii. Acum, simţea cum o aruncase din nou în marea învolburată, dar cumva reuşise să o înveţe să plutească. Nu avea să se înece în singurătate şi în fricile ei. Avea să supravieţuiască acelei pedepse şi să iasă din acea situaţie mai puternică, astfel încât nimic să nu o mai rănească.

— I-am cerut să-l trimită pe John în vizită la bunica lui.

Mercy tresări, se îndreptă, uitându-şi jurămintele la gândul că l-ar putea vedea pe John.

— Dar m-a refuzat, continuă ducesa.

Mercy se aşeză din nou şi privi pe fereastră. Ultimele trei zile fuseseră interminabile. Avea nevoie să-şi găsească un scop în viaţă. Se gândea să o contacteze pe domnişoara Nightingale. Sigur ar putea să o recomande unui spital din Londra. Dacă ar sta aproape, ar exista mereu o şansă să-l vadă pe John.

— Totuşi, continuă ducesa misterios, băiatul va fi în Hyde Park la ora 14, cu bona.

Mercy se ridică iar, speranţa făcându-şi din nou loc în inima ei.

— Doar cu bona?

— Aşa se pare.

— Iartă-mă, Leo! Trebuie să mă pregătesc să merg în parc.

Nu aşteptă permisiunea lui, pentru că oricum nu conta ce spunea. Nimic nu avea să o împiedice să meargă în parc să-l vadă pe John.

Se aşeză singură pe bancă. Ajunsese cu o oră mai devreme, în eventualitatea în care ora indicată în scrisoare era greşită sau în cazul în care circumstanţele s-ar fi schimbat şi ar fi determinat ieşirea în parc mai devreme. Nu voia să se plimbe deoarece se temea că ea şi Jeanette ar putea să treacă una pe lângă cealaltă fără să observe. Cel mai bine era să stea într-un loc şi să aştepte.

Dumnezeule, timpul trecea atât de greu, încât crezu că avea să înnebunească! Însă trebuia să recunoască faptul că, oricât ar fi tânjit să-l vadă pe John, îşi dorea să îl vadă şi pe Stephen. Se întreba cum se simţea. Ştia că nu trebuia să-i pese de el, dar inima ei era capricioasă şi iertătoare. Îi găsea tot felul de scuze pentru faptul că nu mai avea încredere în ea, că nu o mai voia. Îl înşelase şi, deşi avusese numai intenţii bune, o adusese într-o situaţie fără rezolvare.

Se gândise să-i scrie tatălui ei, dar era sigură că avea să fie convins că faptele ei erau de neiertat, precum comportamentul ei. Deşi putea să susţină că nu minţise niciodată, recunoştea că nu fusese complet sinceră.

Nimeni nu se opri să-i vorbească, iar asta o bucură. Nu voia să-i fie distrasă atenţia de la scopul ei. Analiză repede fiecare persoană care trecea, căutând, căutând, căutând…

Apoi o zări pe Jeanette împingând căruciorul negru. Bucuria o cuprinse cu atâta intensitate, încât sări în picioare. Făcând semne frenetice cu mâna pentru a-i atrage atenţia bonei, alergă spre ei, ocolind cupluri elegante. Când ajunse, în sfârşit, la Jeanette, o îmbrăţişă cu putere.

— Ce faci aici? întrebă Jeanette foarte surprinsă. Nu am primit niciun mesaj de la tine.

— Sir Stephen i-a transmis mamei lui că te vei afla în parc cu John.

Apropiindu-se de cărucior, îşi ridică fiul, îl strânse puternic la piept, îl ridică şi-l privi cu atenţie, apoi îl îmbrăţişă iar. Sprijinindu-l de umărul ei, se mişca înainte şi înapoi, adulmecându-i aroma.

— Oh, dragul meu, scumpul meu băiat. Mamei i-a fost tare dor de tine!

— Şi lui îi este dor de tine, o asigură Jeanette. Nu poate adormi decât cu tatăl lui.

— Serios? întrebă Mercy. Sir Stephen îi permite să doarmă în patul lui?

Nu-şi putea imagina că bărbatul care la început îi acordase atât de puţină atenţie lui John acum îi oferea un somn liniştit în dormitorul lui. Oare datorită sentimentelor lui pentru adevărata mamă a copilului?

— Da! Şi încă un lucru ciudat. Nu permite nimănui să schimbe aşternuturile.

— De ce nu?

— Nu are încredere în servitori, desigur, dar cred că este din cauza faptului că nu se simte pregătit să se despartă de parfumul tău.

Oare îi era dor de ea? Atunci de ce nu venea să o viziteze?

— Sir Stephen se simte bine?

Jeanette privi în jur ca şi cum s-ar fi temut că ar fi putut să o audă cineva.

— S-a transformat într-un căpcăun. Singurele momente în care nu tună şi fulgeră sunt cele în care se află în prezenţa lui John.

— Nu ar trebui să-şi descarce pe alţii furia pe care o simte pentru mine.

— Nu face asta. Doar că îşi exprimă nemulţumirea foarte vocal.

Deodată, simţi din nou sentimentul de vinovăţie cu care începuse să se obişnuiască. Dacă ar fi avut încredere în el…

— I-am făcut rău.

— Îi iei apărarea când el te-a alungat?

— Îi înţeleg mânia. Credea că eu sunt mama lui John. Îi atinse cârlionţii. Şi… cealaltă? S-a mutat acolo?

— Nu. A venit seara trecută la cină. Sir Stephen a adus-o în camera lui John, dar ea abia s-a uitat la el, ca şi când era o creatură ciudată pe care nu o mai văzuse niciodată. Nu l-a ţinut în braţe. S-a uitat la el îngrozită, dacă vrei să îţi spun adevărul.

— Cum poate cineva să se teamă de băiatul meu? întrebă Mercy, sărutându-l pe cap. Jeanette, cât timp poţi sta în parc?

— Numai o oră.

Zâmbind bucuroasă, Mercy spuse:

— Este mai mult decât m-am aşteptat vreodată. Haide, am adus o pătură.

Este lângă bancă. Ne putem aşeza. Vreau să ştiu tot ce a făcut John de când l-am văzut ultima oară.

Dacă ar găsi tăria să nu întrebe şi despre tatăl lui… Dumnezeule, îşi dorea cu disperare să afle veşti despre el!

Stând călare într-o mică zonă acoperită de copaci, Stephen o privi pe Mercy zâmbind şi jucându-se cu fiul lui. Părea atât de fericită, de entuziasmată, de plină de viaţă! Crezu chiar că îi auzi râsul, deşi era prea departe pentru un astfel de cadou. Se aşeză pe pătură cu Jeanette, dar era limpede că toată atenţia ei era îndreptată spre John.

Oamenii se opriră să-i vorbească, să-i zâmbească, să se bucure împreună cu ea.

Ce diferită era de Fancy!

Fancy venise în vizită cu o seară înainte. John plânse de fiecare dată când voise să-l ia în braţe. Renunţase repede. Nu o învinuia. Avea să dureze până când băiatul se obişnuia cu ea.

Încerca să nu o compare cu Mercy, dar nu putuse să nu observe că soţia lui nu ar fi renunţat niciodată atât de repede ca Fancy. Ea l-ar fi dezmierdat până ce l-ar fi câştigat. Nu conta cât de mult ar fi durat.

Când Jeanette îl luase, în sfârşit, pe John, Stephen şi Fancy merseseră la cină. Fusese neplăcut. Îi ceruse să-i vorbească despre timpul petrecut în Est. Nu îi mărturisise că îşi pierduse memoria. Pur şi simplu îi dăduse de înţeles că voia să ştie ce făcea când el nu era aproape de spital, când se întorsese pe câmpul de luptă.

Se văitase mult. Podelele erau curăţate. Cămăşile erau cusute pentru ca bărbaţii să poarte altceva decât hainele lor însângerate. Bandajele erau rulate. Pavilioanele lor erau mici şi aglomerate, douăsprezece femei fiind nevoite să doarmă înghesuite într-o singură cameră. Mâncarea era puţină. Confortul lipsea. Fusese oribil.

Mercy nu se plânsese niciodată din cauza lipsei de confort. Se concentrase mai mult asupra disconfortului bărbaţilor şi se învinuia că nu putuse să le aline complet suferinţa. Încă îi visa, căci considera că era vina ei.

Cine avea grijă de ea acum, când o năpădeau coşmarurile? Poate Leo. Bărbatul era devotat ducesei, dar avea suflet de artist. Cu siguranţă, dacă i-ar fi auzit strigătele, nu ar fi lăsat-o să le facă faţă singură.

Nu aşa cum făcuse nenorocitul ei soţ. Nu conta cât de mult îşi justifica mânia, sentimentul de vinovăţie îl rodea pe dinăuntru.

Stephen nu intenţionase să îi mai permită să-l vadă pe John. Îi era ruşine să

recunoască, dar o adusese pe Jeanette la Londra să se plimbe prin parc preţ de o oră, deşi existau alte parcuri mai aproape de casa lui, doar pentru un singur motiv: voia să o vadă pe Mercy, chiar şi de la distanţă. Ştia că, dacă avea să îi trimită o scrisoare mamei lui în care o anunţa despre plimbarea lui John, ea urma să îi spună lui Mercy. La naiba, avea atâta nevoie să-i vadă zâmbetul pentru a şterge amintirea dureroasă a despărţirii! El, care detesta pierderea memoriei, voia să uite momentul în care ea ieşise din viaţa lui cu atâta demnitate, putere şi calm. Dumnezeule, nici măcar regina nu putea fi mai elegantă!

Şi totuşi, faptul că o privea acum nu făcea decât să îi sporească remuşcările pentru că o alungase. Îşi blestemă mândria, fiindcă nu îl lăsa să o aducă înapoi în viaţa lui.

Ţinând frâiele, îşi întoarse calul şi porni la galop. Văzuse suficient. Văzuse prea mult. Mândria lui prostească îl împiedica să meargă în cealaltă direcţie, spre Mercy, să o întâmpine, să o ia cu el. Voia să o pedepsească, şi tot ce reuşise cu farsa aceea fără sens fusese să se pedepsească singur.

Se pare că şi blestematul de Leo voia să îl pedepsească. Când se întoarse acasă, Stephen descoperi un pachet mic care îl aştepta pe masă. Înăuntru era portretul lui Mercy în miniatură…

Şi, la naiba, părea ca o femeie cu inima sfărâmată. Îi atinse cu degetul faţa pictată în ulei. Era un substitut lamentabil al căldurii trupului ei.

Din păcate, acum nu mai ştia pe cine să învinuiască pentru viaţa oribilă pe care o trăia. Pe Fancy, pentru că îl urmărise în Est şi rămăsese însărcinată? Pe Mercy, pentru că pretinsese că era mama copilului? Pe el însuşi, pentru că permisese ca decepţia să îl afecteze atât de mult?

*

— Omul meu nu a avut noroc la Paris, spuse Ainsley. Nu a putut să afle dacă băiatul a fost răpit sau abandonat. Se pare că Fancy şi Mercy au fost foarte discrete.

Stephen stătea în bibliotecă lângă fereastră. În ultima vreme, numai asta făcea – privea pe fereastră, ca şi cum ar fi putut să o urmărească pe Mercy în trecut, aducându-l pe John în viaţa lui. Nu mai avea niciun moment de bucurie.

Fancy îl vizitase din nou, dar nu era deloc interesată de John. În schimb, vorbea de modă şi de sezonul balurilor la care aveau să participe. Şi despre teatru. Şi cine. Aveau să fie subiectul preferat de discuţie al oraşului, îl asigură ea.

Aşadar, din nou în mijlocul scandalului. Înconjurat de speculaţii şi bârfe. De

ce ea se bucura de ceea ce el detesta?

Scoase din buzunar portretul în miniatură al lui Mercy, pe care îl avea în permanenţă cu el. Se gândea la cinele luate împreună, la conversaţiile lor pline de viaţă, la momentele liniştite. Se gândi la clipele în care se trezea cu ea cuibărită lângă el. Îi era dor să facă dragoste cu ea. Mereu altfel. Mereu pasional. Mereu emoţionant din atâtea puncte de vedere. Îi mângâia corpul, îi îmbrăţişa sufletul, ajungea la inima lui. Când era cu ea, simţea că trecutul nu mai conta.

— Am avut totuşi puţin noroc, continuă Ainsley.

Stephen încercă să dea impresia că îi păsa de ce bolborosea fratele lui, dar era deja pierdut în amintirile cu Mercy. Modul în care îl privea, cu o oarecare înclinare a capului, o obrăznicie în ochii ei de culoarea whisky-ului, care spuneau despre ea că era în acelaşi timp doamnă şi vulpe. Inocentă, şi totuşi cunoscătoare. Dulce, şi totuşi obraznică. Ruşinoasă, şi totuşi îndrăzneaţă.

Fancy devenise aproape la fel de pricepută ca el în arta seducţiei, şi totuşi nu se deranjă nici măcar să o sărute de când reapăruse în viaţa lui. Îşi amintea de zilele când abia se abţinea să stea la distanţă de ea. Dar nu îşi dorea să o ia de soţie, deşi era mama lui John.

— Am descoperit un sergent care a luptat sub comanda ta. Un individ pe nume Mathers. Îţi spune ceva?

— Mathers? Stephen repetă numele în minte, sperând să îi trezească vreo amintire. Înalt sau scund? Gras sau slab? Nu şi-l putea imagina. Nu putea recupera nimic din întunericul minţii. Nu.

— Va fi diseară la White Stallion, dacă vrei să-i faci cinste cu un pahar.

Stephen îl privi peste umăr pe Ainsley.

— Ce sens ar avea?

— Să începi să umpli golurile memoriei.

*

La White Stallion, atmosfera era înviorată, iar mulţimea zgomotoasă, dar Stephen reuşi să găsească o masă liberă într-un colţ îndepărtat. Se gândea că ar fi trebuit să fie entuziasmat de posibilitatea de a vorbi cu cineva care luptase alături de el. Nu îşi dorea de luni întregi să afle exact ce se întâmplase, să afle ce nu-şi amintea?

Se întrebă, în schimb, ce surprize îl mai aşteptau, lucruri pe care încă nu le aflase. De exemplu, că Mercy nu era adevărata mamă a lui John.

De ce nu îl încurajase niciodată să caute adevărul despre perioada petrecută în Crimeea? Ce ştia ea oare? Cuvintele ei de despărţire îi răsunau în minte,

făcându-l să simtă un fior rece pe şira spinării.

„Am o dorinţă, soţul meu drag. Mă rog să nu-ţi aminteşti niciodată ce s-a întâmplat în Scutari. Pentru că, dacă îţi vei aminti, nu te vei ierta niciodată”.

Ce se întâmplase? Ce făcuse? De ce nu-şi putea aminti?

Sperase ca Fancy să-l poată lămuri, dar ea vorbea numai despre experienţele ei, despre timpul petrecut împreună. Dacă într-adevăr avea vreo idee despre ceea ce sugerase Mercy, atunci Fancy era foarte pricepută în a se preface că nu ştia. Ce naiba se întâmplase acolo?

Brusc, un bărbat mare, zdravăn îi bloca privirea. Avea o haină maro, cu una din mâneci cusută, ca şi cum nu ar mai fi avut nevoie de ea. Părul castaniu şi lung al bărbatului părea neîngrijit, dar era limpede că se bărbierise recent, iar ochii lui căprui erau posomorâţi. Erau ochii unui bărbat care văzuse mai multe orori decât majoritatea bărbaţilor. Stephen fu surprins de senzaţia de familiaritate pe care i-o dădu străinul acesta.

— Mă bucur să vă văd, domnule maior, spuse bărbatul a cărei voce, chiar şi când vorbea încet, părea că strigă. Sau poate că ar trebui să vă spun Sir Stephen. Am citit în *Times* că aţi fost făcut cavaler. Meritaţi, domnule!

Stephen fu cât pe ce să întrebe: oare? În schimb, profită de ocazie şi spuse:

— Şi eu mă bucur să te văd, Mathers, la loc!

Bărbatul trase un scaun, iar Stephen ceru să i se aducă încă o halbă.

— Îmi pare rău că ţi-ai pierdut braţul, spuse el sobru, întrebându-se dacă ar fi trebuit să ştie asta.

Mathers ridică din umeri.

— M-ar fi costat viaţa dacă nu aţi fi fost dumneavoastră, domnule. Vă jur că eraţi de necurmat pe câmpul de luptă. Eraţi cu adevărat o prezenţă. Nu cedaţi. Apoi m-aţi cărat pe umeri prin flăcări. Nu doar pe mine. Şi pe alţii, după cum am auzit, dar asta a fost mai târziu. Ridică halba. Sus, pentru băieţii din Brigada Albă, domnule!

Stephen îşi ciocni halba de a lui Mathers.

— Pentru Brigada Albă!

Tăcură câteva momente. Era limpede că Mathers se pierduse în propriile gânduri. Stephen voia să ştie unde plecase cu gândul. Poate că trebuia să îi spună în ce stare se afla – că nu avea nicio amintire. Avea în faţă un bărbat care ar fi putut să îi spună tot ce-şi dorea să afle despre timpul petrecut în Crimeea.

— Nu-mi amintesc de tine, Mathers.

Bărbatul se scărpină în cap.

— Ei bine, domnule, nu ştiu ce să spun despre asta. Nu am crezut niciodată

că sunt uşor de uitat, dată-mi fie statura.

— Am fost rănit. Tu te-ai întors fără un braţ, iar eu m-am întors fără o parte din minte.

— Vreţi să spuneţi că nu vă amintiţi nimic?

— Absolut nimic.

Mathers păru să cântărească situaţia.

— Am auzit că aţi fost lovit în cap de o ghiulea.

— Nu cred că aş mai fi avut capul pe umeri dacă ar fi fost aşa, dar ceva s-a întâmplat.

— Dacă-mi permiteţi, domnule, poate nu pare, dar este o binecuvântare. A fost îngrozitor acolo. Îngrozitor. Am auzit că sunt îngropate aproape 5.000 de persoane în cimitirul de lângă spitalul din Scutari.

— 5.000, şopti Stephen. Cum uitase ceva atât de oribil? Se aşteaptă să se încheie pacea curând.

— Da, domnule. Mă rog pentru asta. Dădu din cap. Eram atât de încrezuţi când mărşăluiam! Ne-a costat, totuşi. Dar Dumnezeu ne-a ajutat. Dar cu ce preţ!

Din nou se aşternu tăcerea, ca şi cum cuvintele care trebuiau spuse erau prea grele. În cele din urmă, Stephen întrebă:

— Spune-mi, Mathers, îţi aminteşti o infirmieră pe nume Mercy?

Mathers dădu din cap.

— Îmi cer scuze, domnule! Nu pot să spun că am fost atât de apropiat de infirmiere ca dumneata. Îmi amintesc că era cel puţin una la patul tău.

— Dar pe mine mă interesează una singură. Mercy, insistă Stephen. Mercy Dawson.

Mathers zâmbi.

— Domnişoara Dawson. Da, domnule. Mi-o amintesc bine. Un înger. Dacă mi-e permis, aş spune că a muncit la fel de mult ca domnişoara Nightingale. De multe ori, am auzit-o noaptea rugându-se pentru câte un suflet pierdut. Îmi pare rău pentru ce a păţit în noaptea aia. Mă mir că nu a plecat imediat, căci era acolo când am fost rănit a doua oară. Mi-a stat alături când mi-au amputat blestematul de braţ.

Stephen simţi o stânjeneală pe care nu o putu explica. Nu voia să se gândească la ce suferise Mathers. Era o matahală de om căruia nu-i plăcea să fie compătimit. Dar ceva din ce menţionase îl făcu pe Stephen să simtă o transpiraţie rece.

— Ce i s-a întâmplat, Mathers?

— A fost atacată, domnule. Norocul ei a fost că am ajuns acolo la timp, deşi

sunt convins că şi-ar fi dorit să fi ajuns înainte ca primul ticălos să termine şi al doilea să stea la rând.

Lui Stephen i se strânse stomacul. Nu se putea ca Mathers să sugereze ceea ce gândea el. Mercy îi spusese că ajunsese la timp. Că o salvase. Stăteau la coadă să o lovească? „Nu, idiotule, nu stăteau la coadă pentru asta. S-ar fi aşezat la coadă numai dacă voiau să facă un lucru pe care îl putea face un singur bărbat o dată…”

Dumnezeule! Crezu că i se face rău. Îşi încercă norocul rugându-se ca de data asta să nu se înşele.

— I-am bătut bine, aşa-i, Mathers?

— Da, domnule. Mai ales pe primul. Am crezut că îl vom omorî. Poate că l-ai omorât. Nu s-a mai ridicat de jos. Dar nici ceilalţi doi. M-am asigurat de asta. Dumneata sau ruşii aţi avut grijă de al treilea. Pun pariu că ai fost dumneata. Se aşează pe spate, tuşind. Pfi! Niciodată nu am mărturisit ce am făcut. Acum mă simt uşurat.

Mathers se uită la el aşteptând, ca şi cum ar fi vrut să îi facă o confesiune asemănătoare.

— Îmi pare rău, omule! Cum ţi-am zis, nu-mi amintesc… nimic. Dar sunt convins că ai făcut ceea ce trebuia. Şi sper că am avut şi eu curajul să fac dreptate.

Mathers încuviinţă din cap şi privi în halbă. Apoi dădu pe gât ce rămase şi ceru alta.

După ce o primi, Stephen întrebă:

— Dar domnişoara Whisenhunt? Ai cunoscut-o?

Mathers îşi frecă bărbia.

— Da, era foarte frumoasă, dar nu la fel de grijulie ca domnişoara Dawson. Mi s-a părut că lua mereu totul în glumă. Ştiu că era greu tot ce făceau. Nimic nu era amuzant. Dar domnişoara Dawson părea că era fericită să poată alina suferinţa cuiva. Zâmbea mereu cu o bunătate în ochi care îi amintea omului de casă, îi amintea de ce luptă. Cred că mulţi bărbaţi s-au îndrăgostit de ea, domnule. Mă întreb ce s-o fi întâmplat cu ea.

— A avut ghinionul să devină soţia mea.

*

— Unde naiba e?

Ridicându-se de pe canapeaua unde stătea relaxată, cu piciorul în poala lui Leo, unde primea atenţia lui devotată, ducesa îl privi pe Stephen stând în uşă.

— Bună seara şi ţie! Îndrăznesc să-şi spun că arăţi ca dracu’.

— Unde este? repetă el, neavând chef de sarcasmul ei.

Probabil ea îşi dădu seama, deoarece răspunse repede:

— În dormitorul albastru.

Se grăbi pe scări, urcând câte două trepte deodată, lungimea scării torturându-i piciorul, dar ignoră durerea. Când ajunse la dormitorul indicat, deschise uşa cu o putere aşa de mare, încât o lovi de perete.

Mercy se ridică de pe scaunul de lângă fereastră unde citea, iar cartea căzu pe podea făcând un sunet discret. O vedea tremurând în cămaşa de noapte din pânză albă, cu picioarele goale pe covor. Văzu şi momentul în care îşi veni în fire şi îşi îndreptă spatele. Nu se temea de el. Nu şi-o imagina temându-se de nimeni.

Îşi imagină bruta aia ridicându-i fusta, îndepărtându-i picioarele delicate…

— M-ai minţit când ai spus că nu m-ai minţit.

Făcu un pas spre ea, dar ea rămase nemişcată.

Viteaza, curajoasa Mercy! Fusese acolo să ajute soldaţii, să le aline suferinţa. Dacă bărbaţii care o atacaseră nu erau deja morţi, i-ar fi omorât el cu mâinile lui. Niciodată nu se simţise atât de înverşunat. Asta învăţaseră pe front?

— Mi-ai spus că am ajuns acolo la timp pentru a-i opri, la timp pentru a te salva. Nu am făcut-o.

Deveni palidă precum ceara şi începu să tremure ca şi când ar fi fost aruncată într-un râu îngheţat. Lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Ajungând în spatele ei, se apropie din nou de scaun, căci avea nevoia să se sprijine de ceva. Orice altă femeie care s-ar fi aflat la marginea prăpastiei ar fi căzut în ea. Nu şi Mercy. Cumva, găsi puterea să rămână în picioare, aşa cum găsise tăria să se întoarcă la spital, să aibă grijă de bărbaţi. Curajoasa Mercy. Mercy a lui.

— Spune-mi că nu îţi aminteşti. Te rog, Doamne, spune-mi că nu-ţi aminteşti ruşinea şi umilinţa mea!

— Nu-mi amintesc. Nici măcar o secundă din ce ţi s-a întâmplat. Dar nu tu trebuie să te simţi ruşinată şi umilită, Mercy. Ci ei. Pentru Dumnezeu, de ce nu mi-ai spus?

— De ce ţi-aş spune? Pe tot ce-i sfânt, de ce aş vrea să-ţi aminteşti ceva atât de urât…

Lacrimile îi inundară faţa. Se aşeză pe scaun şi îşi cufundă faţa în mâini, umerii ei tremurând din cauza suspinelor. Voia să o atingă, să o aline, dar îşi pierduse acest drept. Se îndoise de ea şi astfel se îndoise de tot ce era sfânt. Sperase că războiul îl transformase într-un bărbat mai bun, dar devenise astfel

datorită ei, tot ce ştia despre ea îl făcea să fie un om mai bun decât şi-ar fi imaginat vreodată că poate fi.

— Dacă nu mi-ai fi fost alături, dacă nu m-ai fi mângâiat atât de tandru, dacă nu m-ai fi alinat, nu sunt sigură că aş mai fi putut suporta vreodată atingerea altei persoane. Îşi ridică privirea. Nu s-a întâmplat mai mult de atât. Între noi doi. Doar o mângâiere, o atingere tandră. Pe faţă şi pe mâini. Aici. Se atinse sub claviculă. Unde primul m-a prins şi m-a atacat. Ai sărutat locul. Mi-ai şoptit cuvinte dulci. Până la ivirea zorilor. Dar nu m-ai părăsit niciodată. L-ai rugat pe Mathers să ne găsească o cameră. Ai spălat… atât de tandru locul unde animalele acelea mă atinseseră. Mi-am jurat că voi găsi o modalitate să-ţi răsplătesc bunătatea.

— Bunătatea? Mercy, orice bărbat ţi-ar fi sărit în ajutor!

— Doar că nimeni nu a făcut-o. Doar tu. Când Fancy mi-a spus că poartă în pântec copilul tău şi trebuie să plece, am plecat cu ea ca să mă asigur că va avea grijă de el. Când mi-a spus că nu-l vrea pe John, nu mi-a venit să cred! I-am spus că-l voi lua eu. Apoi ţi-am văzut numele pe lista celor decedaţi. Ne-am certat în privinţa a ceea ce era de făcut. John era tot ce rămăsese în urma ta. Într-o dimineaţă, m-am trezit şi am descoperit că Fancy plecase şi îi abandonase pe John. Ştiam că trebuie să-l aduc la familia ta. Este tot ce am intenţionat să fac. Trebuie să mă crezi!

Inima lui zdrobea fiecare cuvânt.

— Te cred, Mercy. Nu trebuie să mai spui nimic.

— Îţi semăna atât de mult! L-am îndrăgit cu fiecare zi mai mult. Nu am putut suporta gândul că trebuie să mă despart de el. Am spus că sunt mama lui deoarece m-am gândit că nicio persoană cu puţină decenţă nu ar despărţi un copil de mamă. Când am aflat că trăieşti, m-am temut că, dacă voi mărturisi că nu sunt mama lui, mă vei judeca şi nu vei dori ca în preajma fiului tău să se afle o femeie care ţese minciuni. Aşa că am continuat şarada asta.

— Nu a fost nicio şaradă. Nu se putea opri. Îi mângâie obrazul rece şi plin de lacrimi. Tu eşti mama lui. Mă poţi ierta că m-am îndoit de tine?

Încuviinţă din cap.

— Mercy, Dumnezeule! Mercy, voi face tot ce îmi ceri! Nu voi mai încerca să-mi amintesc. Nu mă va mai preocupa trecutul. Voi aduna amintiri doar începând din acest moment. Va fi suficient dacă te vor include.

— Am greşit că te-am înşelat.

— Nu m-ai înşelat. Eşti mama lui John. Nu-mi amintesc prima noapte împreună, dar sunt sigur, draga mea, scumpa şi curajoasa mea soţie, că, dacă îmi

voi aminti, voi descoperi că începusem să mă îndrăgostesc de tine încă din noaptea aceea.

Suspinând, se aşeză în poala lui. O ţinu strâns, o legănă, şoptindu-i cuvinte dulci de iertare şi de dragoste. Era o familiaritate în acel moment care îl surprinse, ca şi cum îşi amintea că o mai ţinuse aşa.

— Vino acasă cu mine, Mercy! Vino acasă la mine şi la John!

Sprijinită de umărul lui, încuviinţă din cap. Ridicând-o în braţe, o plimbă prin cameră.

Ducesa aştepta nerăbdătoare la capătul scărilor. Stephen nu fu surprins. Fu mirat că nu era la uşa dormitorului, ascultând.

— Unde te duci? întrebă ea.

O strânse pe Mercy în braţe.

— Să clădim amintiri noi.

Totul părea atât de normal, atât de familiar în timp ce Stephen o însoţi spre casă! Rămaseră îmbrăţişaţi în trăsură ca şi cum s-ar fi temut că, dacă el îi dădea drumul chiar şi pentru o secundă, ea avea să dispară din viaţa lui pentru totdeauna. O sărută şi îi şopti cât de mult o iubeşte, cum avea să se asigure că nu avea să regrete niciodată că se căsătorise cu el.

O făcu să se simtă din nou specială, să nu regrete niciun pas făcut pe acest drum care o dusese la el.

Când ajunseră acasă, se duseră în camera copilului. După ce o lăsă pe Mercy câteva minute să îl ţină în braţe pe John, să îi simtă mirosul şi apoi să-l pună din nou în pat, Stephen o duse în dormitor. Îşi dădură jos hainele imediat. Căzură pe pat.

Cu multă blândeţe, el îi mângâie trupul încet, provocator. Ea îşi trecu degetele în sus pe braţele şi pe pieptul lui.

— Nu te mai gândi la asta, îi ceru ea încet.

Îşi ridică privirea spre ea.

— La acea noapte. Cu mult timp în urmă, spuse ea.

— Nu mă pot gândi la ceva ce nu-mi amintesc.

Dar cumva aflase despre ea şi, deşi nu şi-o amintea, acum ştia. Îşi trecu buzele peste gâtul ei.

— Te iubesc, Mercy, şopti el. Aproape că am murit când te-am îndepărtat.

— Atunci de ce ai făcut-o?

— Mândrie prostească. Chiar mai mult. Îşi trecu degetele prin părul ei, ţinându-i palmele pe obraji. Din momentul în care m-am trezit în acel spital blestemat, m-am simţit pierdut. Însă ai intrat tu în viaţa mea. Mi-ai oferit o

ancoră, iar atunci când am aflat adevărul, m-am simţit în derivă. Asta nu-mi scuză comportamentul. Dar măcar îl explică.

— Şi acum?

— Mă simt ca şi cum, în sfârşit, am ajuns acasă. O sărută încet, dar cu o putere care îi trăda dorinţa pe care încercase să o ţină în frâu. Avea să şi-o satisfacă în curând, când urmau să se piardă în vâltoarea pasiunii, în intimitatea trupurilor lor.

Atingerea lui era diferită de data aceasta. Sau poate că aşa o percepea ea. Niciun secret nu mai stătea acum între ei. Orice amintire pierdută nu mai conta. Trăiau prezentul împreună. Aşa cum spusese când o luase din casa mamei lui, aveau să clădească amintiri noi. Ea avea să îi ofere atât de multe, încât el nu avea să şi le amintească pe toate. Mii şi mii, până când niciunul din ei nu avea să se mai gândească la acei doi ani, până când niciunul din ei nu avea să mai vorbească despre Scutari. Sau să viseze.

Se mângâiară şi se dezmierdară fără grabă, ca şi cum fiecare dorea să memoreze detaliile celuilalt, să reafirme intimitatea, să noteze ceea ce descopereau nou. Mereu o surprinsese că de fiecare dată afla ceva nou despre el. O cicatrice care fusese omisă, un punct unde se gâdila, o zonă care era mai sensibilă. Urmau să aibă parte de asta ani întregi. Învăţând, savurând, apreciind.

Dar ea nu voia să se gândească la viitor. Voia să se concentreze asupra acelui moment unic, asupra frumuseţii momentului în care trupurile lor se uneau.

— Acasă, îi şopti el la ureche. Cu tine sunt mereu acasă.

Începu să împingă, la început mai încet, apoi din ce în ce mai repede. Corpul ei reacţionă repede şi puternic la ritmul lui. Se atingeau, se sărutau. Gura lui se opri pe sânul ei şi începu să-l sărute. Plăcerea o cuprindea în valuri ondulate, ducând-o din ce în ce mai sus…

Mai sus decât ajunsese vreodată.

— Oh, Doamne! gemu ea, trăgându-l tot mai aproape, înfigându-şi degetele în umerii lui.

— Te iubesc, Mercy, spuse el cu răsuflarea grea, obosită.

Deschise ochii, îl privi şi citi pe chipul lui adevărul vorbelor rostite. Nu se îndoise de ele, dar în ochii lui vedea confirmarea, iar dragostea pe care o simţea pentru ea se reflecta atât de clar în albastrul privirii lui.

— Te iubesc, Stephen! Te iubesc de mult timp!

— Iubeşte-mă şi mai mult!

— Te voi iubi o eternitate!

— Eşti singura pe care am iubit-o vreodată!

Gemu şi îşi cufundă capul şi îi sărută cicatricea mică pe care o avea sub claviculă, amintirea acelei nopţi de demult. Dacă nu era vindecată, ar fi crezut că presiunea buzelor lui avea puterea să o vindece. Era ca şi cum oriunde ar fi atins-o, simţea că renaşte. Acea zi era o curăţare de minciuni, de decepţii şi de neîncredere. Mereu simţise că, atunci când erau împreună, erau o singură persoană. Abia în acea clipă realiză că existase o barieră între ei – frica descoperirii secretului. Dar acum el ştia adevărul, tot adevărul, şi era lângă ea. Îi şoptea cuvinte care o emoţionau peste măsură. O poseda cu o înverşunare care confirma că îşi aparţineau unul altuia.

Ridicându-se deasupra ei, o pătrunse, alunecând, cu mişcări deliberate, hotărâte, făcând-o să uite de ea, să explodeze de plăcere.

— Oh, Dumnezeule!

Îşi arcui spatele, apoi se strânse în jurul lui, ţinându-l aproape, apăsând pe măsură ce ritmul se înteţea.

El îi strigă numele când trupul lui tremură. Niciun moment nu-i părăsi privirea. Pe chip i se citea triumful, dar nu era al unui învingător. Era mai degrabă al unui bărbat care se cucerise pe el însuşi. Se lăsă în jos şi îşi ascunse capul în curbura gâtului ei, iar ea îl îmbrăţişa strâns şi pasional.

Pentru prima dată de când părăsise Scutari, ea simţi că, în sfârşit, ajunsese acasă.

Capitolul 26

— Vreau să ştiu totul, fiecare moment pe care l-am petrecut cu tine şi pe care nu mi-l pot aminti.

Stăteau întinşi în pat, complet dezbrăcaţi, ea aşezată pe spate, el sprijinindu-se în cot, plimbându-şi întruna degetele pe trupul ei, ca şi cum nu ar fi suportat să treacă o secundă fără să o atingă.

Aplecându-şi capul, îi sărută sânul.

— Spune-mi, Mercy!

Iar ea îi spuse.

Cum îl văzuse prima dată sprijinit de un perete, aşteptând îngrijiri medicale. Ajutând la operaţie. Orele pe care le petrecuse alături de el când ardea din cauza febrei. Discuţiile despre Anglia pe care le purtaseră când se recupera. Nopţile când ieşea să ia o gură de aer proaspăt. Când îl văzuse sprijinit de zidul clădirii. Nopţile în care se plimbaseră, deşi ştia că aveau să o bănuiască de un

comportament indecent, deşi ştia că, dacă avea să o prindă domnişoara Nightingale, urma să fie trimisă acasă.

— De ce ai riscat? întrebă el.

— Deoarece, ca orice femeie, nu ţi-am putut rezista vreodată.

Îi mângâie obrazul.

— Să nu te compari niciodată cu alte femei! Nu eşti deloc precum celelalte femei pe care le-am cunoscut.

Tăcură câteva clipe, până când ea prinse curaj să-i povestească, iar el prinse curaj să audă. În cele din urmă, îi povesti despre noaptea în care fusese atacată. Ororile ei. Miracolul ei.

— I-ai cerut sergentului Mathers să ne găsească o cameră. Aşa a făcut. Eram numai noi doi acolo. M-ai aşezat pe pat, m-ai examinat cu grijă, delicat. Îşi trecu degetele prin părul lui. M-ai spălat. Apoi m-ai ţinut în braţe şi mi-ai spus că îţi pasă de mine. Mi-ai şters lacrimile cu sărutări. M-ai făcut să cred că totul va fi bine. Că voi supravieţui. Şi aşa s-a întâmplat.

Îi mângâie obrazul şi o privi în ochi.

— Te iubesc atât de mult! Nu ştiu cum naiba am avut puterea să te alung.

Gura lui o acoperi pe a ei şi deveniră din nou o înlănţuire de membre, mângâind, explorând, oferind plăcere.

În seara aceea, făcură dragoste diferit, mai intens, mai… liber. Fără secrete. Sincer.

Când o pătrunse, îl primi cu dragoste. Se mişcară armonios, pasiunea creştea, focul ardea. Nu avea nicio îndoială că îi aparţinea, acum şi pentru totdeauna. Nimic nu avea să-l mai ia de lângă ea.

Când plăcerea atinse punctul maxim, fu celebrat de el strigându-i numele:

— Mercy, Mercy, Mercy!

Fericirea momentului îi alungă şi ultimul coşmar. Când se ghemui lângă el pentru a adormi, ştiu că acele coşmaruri nu aveau să se mai întoarcă vreodată.

*

În holul casei cu terasă, Stephen aşteptă să fie primit. Era aproape de amiază. Plănuise să ajungă mai devreme, dar soţia lui plină de dorinţă îl ţinuse în pat mai mult decât prevăzuse. Dar nu se plângea. Odată ce termina cu asta, plănuia să-şi petreacă fiecare dimineaţă cu soţia lui, oricât de mult şi-ar fi dorit ea.

Ridicându-şi privirea la auzul paşilor, o privi pe Fancy coborând scările şi întâmpinându-l cu un zâmbet provocator. Încă era seducătoare. Îşi aminti de

momentele în care acel zâmbet îl dusese pe culmile pasiunii. Acum nu mai simţea nimic pentru ea. Absolut nimic.

— Bună dimineaţa, dragule, salută ea apropiindu-se cu mişcări care se voiau ispititoare.

Îşi puse mâna pe pieptul lui, dar, înainte de a ajunge mai aproape, el îi întinse plicul. Zâmbetul ei se schimbă într-unul de curiozitate, iar ochii îi scânteiară.

— Ce este asta?

— 4.000 de lire. A trebuit să-i împrumut de la Ainsley. Cred că ăsta este preţul pe care l-ai cerut soţiei mele pentru a-ţi ţine gura.

Pe chipul ei se citi confuzia. Făcu un pas în spate fără să-i accepte oferta.

— De ce…

— Am greşit, spuse el categoric. Am crezut că eşti mama lui John.

— Eu l-am născut.

— Asta nu te face mama lui. Onoarea asta îi aparţine lui Mercy, astfel încât ea ne va păstra pe amândoi, pe mine şi pe John. Asta e doar o plată pentru serviciile tale. Singura plată pe care o vei primi de la noi. Fă ce vrei cu ea. Dar nu ne mai deranja!

Înşfăcă plicul din mâinile lui.

— Am nevoie de mai mult. 4.000 pe an. Altfel, voi spune tuturor adevărul despre fiul tău.

El zâmbi.

— Nu, nu o vei face. Îţi va reduce preţul. Îţi va fi mult mai greu să găseşti un protector. Bărbaţii preferă femeile care ştiu să evite sarcinile.

— Am descoperit că nu asta este viaţa pe care mi-o doresc. Îşi puse din nou mâna pe pieptul lui. Îl privi rugător. Niciun bărbat nu este ca tine. Pe tine te vreau!

— Sunt luat.

— Te vei plictisi de ea.

— Nu, nu mă voi plictisi. Iar dacă vei spune lumii că tu eşti mama fiului meu, fie! Nu intenţionez să crească fără să ştie adevărul. Totuşi, pregăteşte-te să faci faţă mâniei mele şi a ducesei.

Ea păli la auzul celei de-a doua ameninţări.

— Da, spuse el încet. Se va asigura că nicio uşă din Londra nu ţi se va mai deschide.

Ea strânse plicul la piept.

— Încă 4.000 şi voi păstra tăcerea.

— Doar atât primeşti. Mergi şi vorbeşte cu Westcliffe. Te va ajuta să-i investeşti. Poate cu ajutorul lui vei deveni o mare doamnă.

Se întoarse, vrând să plece.

— Stephen, te vei întoarce. Iar eu te voi aştepta!

O privi.

— O iubesc pe Mercy. Asta nu se va schimba vreodată. Aşteaptă, dacă asta vrei, dar vei aştepta degeaba.

Ieşi din casă şi coborî scările, îndreptându-se spre trăsură. După ce urcă, îşi sărută soţia cu pasiune, în timp ce trăsura porni. Când se aşeză la locul lui, ea întrebă:

— A mers bine?

— Nu ne va mai deranja.

— Ce facem acum?

— Mergem la Leo să-l rugăm să ne facă un portret de familie.

Zâmbetul ei minunat încă avea puterea să-i taie respiraţia. Bănuia că mereu avea să o facă.

Epilog

Hyde Park, 26 iunie 1857

Era denumită Crucea Victoria, fiecare fiind făcută din bronzul provenit de la un tun rusesc capturat.

Stând în parc cu familia lui Stephen, Mercy privea cum regina Victoria decora 67 de soldaţi, unul dintre ei fiind soţul ei mult iubit.

Recunoştea câteva chipuri, precum şi numele unora dintre cei medaliaţi. Nu se temea că ceremonia din acea zi avea să trezească acele coşmaruri. Nu mai avusese niciunul în ultimul an. Şi ce an incredibil fusese!

Fancy nu mai făcea parte din viaţa lor, deşi Mercy auzise de la ducesă, care era la curent cu toate, că se bucura de cel de-al cincilea binefăcător.

Întrucât Roseglenn nu făcea parte din priorităţile lui Ainsley, Stephen cumpărase moşia de la el. Oile dispăruseră. Acum creştea cai. Lynnford venea adesea să-i dea sfaturi. În unele zile, relaţia lor era mai apropiată. Mercy nu fu surprinsă la aflarea veştii că el este tatăl lui Stephen. Iar Stephen încerca încet-încet să accepte acest lucru.

Peste câteva luni, John urma să aibă un frate sau o soră.

La încheierea ceremoniei, privi cum soţul ei se îndreptă spre ea în uniforma

lui stacojie. Era la fel de frumos precum fusese prima oară când îl văzuse.

Îi dădu drumul mâinii lui John şi râse când îl văzu alergând spre tatăl lui. Stephen îl ridică şi îl ţinu sus, râsul copilului însoţind râsetele lor. Nu cunoscuse niciodată o bucurie mai mare. Ţinându-l strâns pe John într-o mână, o îmbrăţişă cu cealaltă şi o sărută zgomotos.

Deşi făcuse multe fapte eroice, faptul că el cărase răniţii de pe câmpul de luptă în timpul focului îi adusese acea recunoaştere.

Ea se aplecă şi atinse medalia care îi era prinsă de haină.

— Sunt atât de mândră de tine!

— Nu sunt sigur că o merit. Nu-mi amintesc…

Îi atinse buzele cu degetele.

— Nu contează. Ei îşi amintesc, spuse ea, arătând spre ceilalţi soldaţi.

Îl puse jos pe John, îşi scoase medalia şi i-o prinse de corsajul rochiei.

— O vom împărţi, spuse el, deoarece tu eşti cea care o merită cu adevărat.

Înainte de a putea protesta, o îmbrăţişa şi o sărută în văzul tuturor. Având în vedere reputaţia lui, nimeni nu păru deranjat. Dar Mercy ştia că sărutul lui însemna mult mai mult. Era o sărbătorire a vieţii, a dragostei lor.

COLECȚIA

Jubiri de poveste

SERIA „AMANȚII LONDREI"

Stephen Lyons, al doilea fiu al contelui de Westcliffe, are reputația unui maestru în arta seducției, fiind considerat oaia neagră a familiei. Când escapadele lui amoroase încep să atragă scandal după scandal, se hotărăște să intre în armată, ca să-și spele păcatele. Pe câmpul de luptă dovedește un curaj deosebit și este promovat maior, dar totul se termină când este grav rănit. Întors acasă pentru recuperare, descoperă că nu își amintește ultimii doi ani din viață... și nici pe tânăra frumoasă cu un copil în brațe care pretinde că i-a fost iubită.

Mercy Dawson riscă totul pentru a-l proteja pe fiul lui Stephen, de care s-a îndrăgostit nebunește în perioada în care a lucrat ca infirmieră pe câmpul de luptă, și pretinde că este mama copilului acestuia. Când Stephen Lyons o cere de soție, simțindu-se vinovat că i-a distrus reputația, deși nu își amintește nimic despre ea, Mercy acceptă, fiind hotărâtă să-l facă să o dorească doar pe ea și pe nimeni alta. Dar Mercy trăiește cu teama că ceea ce a început ca o minciună nevinovată i-ar putea distruge visurile și dragostea ce s-a înfiripat între ei dacă Stephen va afla scandalosul adevăr...

„Lorraine Heath vă va purta într-o călătorie în care veți trece de la lacrimi la bucurie, într-un carusel de senzații."
CHRISTINA DODD

Lorraine Heath a scris peste 60 de romane, incluse pe listele de bestselleruri ale *USA Today* și *New York Times*, și a fost distinsă cu numeroase premii, inclusiv premiul RITA.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-2984-5
9 786063 329845

Alma